อนุสรณ์

พลตรี พิชิต มฤทธิดา ท.ม.,ท.ช.

อนุสรณ์

ในงานพระราชทานเพลิงศพ

พลตรี พิชิต มฤทธิตา ท.ม., ท.ช.

ณ ฌาปนสถาน วัดมกุฎกษัตริยาราม

วันจันทร์ที่ ๓๐ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๒๒

การสวดพระอภิธรรมศพ พลตรี พิชิต มฤทธิดา

ณ วัดมกุฏกษัตริยาราม

รวม ๗ คืน

มีท่านผู้มีเกียรติได้ร่วมเป็นเจ้าภาพดังนี้

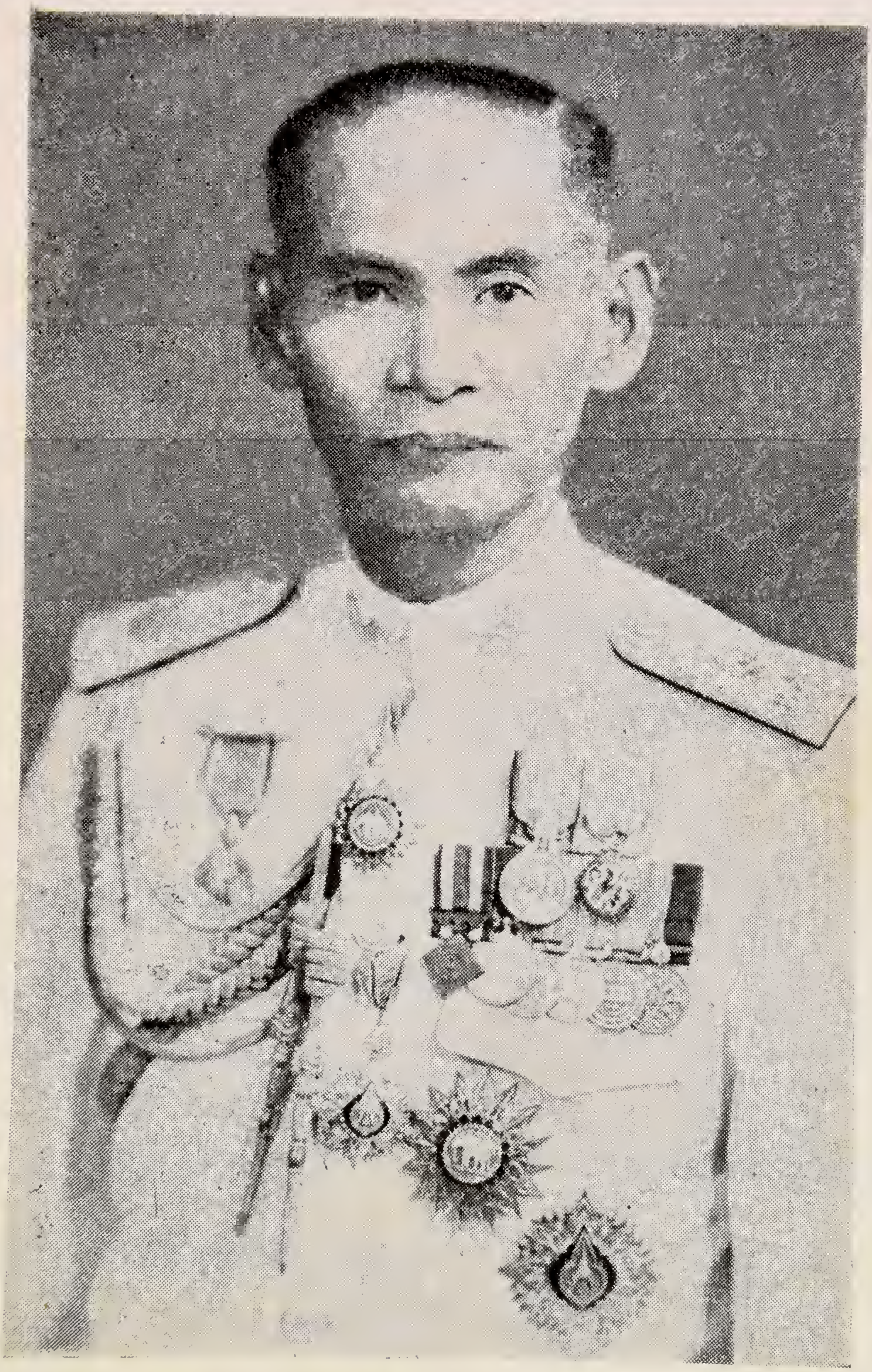
วันพุธที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๒๑	พันโท ประจวบ ภูมิรัตน์ และครอบครัว
วันพฤหัสบดีที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๒๑	พลอากาศโท วัชรินทร์ สุรคุปต์ และภริยา คุณฟื้น ภูษาทอง และครอบครัว
วันศุกร์ที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๒๑	ธนาคารกรุงศรีอยุธยา สาขาเสาชิงช้า
วันเสาร์ที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๒๑	นางปิยะบรรณสาร และครอบครัว
วันอาทิตย์ที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๒๑	เตรียมนายเรือ รุ่น ๑๗
วันจันทร์ที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๒๑	พันเอก ประยุทธ กระเทศ และกองรถยนต์ ขส.ทร.
วันอังคารที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๒๑	คุณบุญชัย มหาวสุ และครอบครัว

กราบขอบพระคุณ

เจ้าภาพกราบขอบพระคุณท่านผู้มีเกียรติทุกท่าน ที่ได้กรุณาร่วมเป็นเจ้าภาพในการสวดพระอภิธรรม และที่ได้มาร่วมในการพระราชทานน้ำศพ การสวดพระอภิธรรม การบรรจุศพ ตลอดจนได้ให้เกียรติมาในงานพระราชทานเพลิงศพ และขอกราบขอบพระคุณท่านที่กรุณามอบเงินช่วยเหลือร่วมทำบุญ รวมทั้งให้ความช่วยเหลือ อุปการะ ให้งานนี้สำเร็จลงด้วยดี นับเป็นการให้เกียรติแก่ท่านผู้วายชนม์ เจ้าภาพรู้สึกซาบซึ้งในไมตรีจิตของท่านเป็นอย่างยิ่ง หากมีสิ่งใดขาดตกบกพร่อง หรือผิดพลาดประการใด ขอได้โปรดประทานอภัยด้วย

ที่สุดนี้ ขออำนาจ รัตนาวุธ
มีพระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์
นึกสิ่งใด ให้ได้ตาม ความจำนง
ทั้งมั่นคง อายุนาน วรรณะงาม
ทั้งความสุข ทั้งกำลัง ยังสมบูรณ์
ทั้งเพิ่มพูน พร้อมสรรพ สมบัติสาม
มนุษย์สมบัติ สวรรค์สมบัติ นิพพานตาม
ให้สมความ มุ่งมั่น ทุกท่านเทอญ

คณะเจ้าภาพ

พลตรี พิชิต มฤทธิดา

ชาตะ : ๑๒ กรกฎาคม ๒๔๔๕

มตะ : ๒๗ กันยายน ๒๕๒๑

ประวัติ

พลตรี พิชิต มฤทธิดา เกิดเมื่อวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๔๔๕ ณ บ้านในคลองท่าหลวง หมู่ที่ ๖ ตำบลท่าเรือ อำเภอท่าหลวง จังหวัดพิจิตร เป็นบุตรนายวอนและนางเข็ม มฤทธิดา มีพี่น้องร่วมบิดามารดารวม ๖ คน คือ

๑. จ่านายสิบตำรวจ เจิม มฤทธิดา (ถึงแก่กรรม)

๒. ร้อยตำรวจโท วาด มฤทธิดา (ถึงแก่กรรม)

๓. ร้อยตรี ชุ่ม มฤทธิดา (ถึงแก่กรรม)

๔. นางสาวพร้อม มฤทธิดา (ถึงแก่กรรม)

๕. พลตรี พิชิต มฤทธิดา

๖. นางพริ้ง ถนอมผิว

พลตรี พิชิต มฤทธิดา เริ่มศึกษาจากโรงเรียนตัวอย่างประจำจังหวัดพิจิตร ตั้งแต่ ป. ๓ ถึง ม. ๓ ย้ายไปศึกษาต่อ ณ โรงเรียนตัวอย่างประจำมณฑลพิษณุโลก ชั้น ม. ๔ ถึง ม. ๕

ลงมาเรียนต่อ ณ โรงเรียนมัธยมวัดเบญจมบพิตร จังหวัดพระนครจนจบ ม. ๖ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๒

พ.ศ. ๒๔๖๓ เข้าเรียน ณ โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า (จ.ป.ร.) เมื่อ ๙ มิถุนายน ๒๔๖๓

พ.ศ. ๒๔๖๘ ออกรับราชการ เป็นนักเรียนทำการนายร้อย เมื่อวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๔๖๘

วันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๔๖๘ ได้รับสัญญาบัตร เป็นนายร้อยตรี

วันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๑๔ ได้รับปริญญาทางวิศวกรรมศาสตร์ วิศวกรรมศาสตรบัณฑิต "วศ.บ. (ผท.)" ตามพระราชบัญญัติกำหนดวิทยฐานะ ผู้สำเร็จวิชาการทหาร (ฉบับที่ ๓) ลงวันที่ ๑๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๓

ระหว่างรับราชการ ได้รับพระราชทานยศตามลำดับ ดังต่อไปนี้

๑๒ ธันวาคม ๒๔๖๘	เป็น	ร้อยตรี
๒๔ เมษายน ๒๔๗๔	เป็น	ร้อยโท
๑ เมษายน ๒๔๗๙	เป็น	ร้อยเอก
๑ กรกฎาคม ๒๔๘๕	เป็น	พันตรี
๑ มกราคม ๒๔๘๙	เป็น	พันโท
๑ มกราคม ๒๔๙๕	เป็น	พันเอก

๑ มกราคม ๒๕๐๐ เป็น พลจัตวา

๑ ตุลาคม ๒๕๐๔ เป็น พลตรี

ระหว่างรับราชการ ได้ดำรงตำแหน่งต่าง ๆ คือ

๑ พฤษภาคม ๒๔๖๘ เป็นประจำกรมทหารบกราบที่ ๖

๑ พฤษภาคม ๒๔๗๐ เป็นนายทหารฝึกราชการแผนกศึกษา กรมแผนที่

๔ ธันวาคม ๒๔๗๒ เป็นประจำแผนกวางโครงหลักฐาน กรมแผนที่ทหารบก

๑๖ ธันวาคม ๒๔๗๖ เป็นประจำแผนกที่ ๑ กรมแผนที่ทหารบก

๑ ตุลาคม ๒๔๘๒ เป็นนายทหารแผนที่ มณฑลทหารบกที่ ๕

๖ มิถุนายน ๒๔๘๔ เป็นนายทหารแผนที่ มณฑลทหารบกที่ ๖

๑ กันยายน ๒๔๘๔ เป็นประจำแผนกที่ ๑ กรมแผนที่ทหารบก

๑๔ พฤศจิกายน ๒๔๘๕ เป็นผู้ช่วยแม่กองสามเหลี่ยมเล็ก กรมแผนที่ทหารบก

๓ กรกฎาคม ๒๔๘๙ เป็นแม่กองสามเหลี่ยมเล็ก กรมแผนที่ทหารบก

๑ ตุลาคม ๒๔๙๒ เป็นหัวหน้าตรวจสอบเรื่องราว สำนักงานเลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม

๒๔ ธันวาคม ๒๔๙๔ เป็นสำรองราชการ สำนักงานปลัดกระทรวงกลาโหม

๑ มกราคม ๒๔๙๕ เป็นเลขานุการ กรมการแผนที่จากรูปถ่ายทางอากาศ

๑๘ สิงหาคม ๒๔๙๕ รักษาราชการหัวหน้าแผนกตรวจสอบเรื่องราว สำนักงานเลขานุการ กระทรวงกลาโหม อีกตำแหน่งหนึ่ง

๑๖ มีนาคม ๒๔๙๘ เป็นช่างแผนที่ กรมแผนที่ทหารบก

๑ มกราคม ๒๕๐๐ เป็นที่ปรึกษา กรมแผนที่ทหารบก

๑๓ มกราคม ๒๕๐๑ มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้เป็นราชองครักษ์เวร

๑ มกราคม ๒๕๐๓ เป็นรองผู้บัญชาการโรงเรียนแผนที่ กรมแผนที่ทหารบก

ได้รับเครื่องราชอิสริยาภรณ์และเหรียญตรา ดังต่อไปนี้

เหรียญบรมราชาภิเษกรัชกาลที่ ๗

เบญจมาภรณ์มงกุฎไทย

เบญจมาภรณ์ช้างเผือก

จัตุรถาภรณ์มงกุฎไทย

จัตุรถาภรณ์ช้างเผือก

เหรียญจักรมาลา

เหรียญชัยสมรภูมิ (สงครามมหาอาเซียบูรพา)

ตริตาภรณ์มงกุฎไทย

เหรียญบรมราชาภิเษกรัชกาลที่ ๙

ตริตาภรณ์ช้างเผือก

ทวีติยาภรณ์มงกุฎไทย

ทวีติยาภรณ์ช้างเผือก

ราชการพิเศษ

ราชการพิเศษที่สำคัญคือ ได้รับหน้าที่เป็นผู้ช่วยแม่กองปักปันเขตแดนแม่น้ำโขง กองที่ ๑ (การปักปันเขตแดนระหว่างประเทศไทยกับอินโดจีนของฝรั่งเศส)

เมื่อวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๔๘๔ ได้ไปปฏิบัติงานสร้างกระโจมและถางป่าที่ฝั่งตรงข้ามกับอำเภอวรรณไวทยากร (ฝั่งอินโดจีน)

วันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๔๘๔ นั้น เวลา ๑๒.๐๐ น. เศษได้มีเจ้าหน้าที่ทหารฝรั่งเศสพร้อมด้วยตำรวจประมาณ ๓๖ นาย นายทหาร ๓ นายได้เดินทางมาหยุดขยายแถว ห่างจากกระโจมทางทิศใต้ประมาณ ๕๐๐ เมตร

ขณะนั้น ร้อยเอก พิชิต มฤทธิดา กำลังรับประทานอาหารเที่ยงอยู่ พวกทหารฝรั่งเศสที่ขยายแนวนั้นได้เปิดฉากระดมยิงด้วยปืนกลและปืนพก แต่ไม่มีผู้ใดถูกปืน ต่างพากันหลบเข้าอยู่ในที่กำบัง

เมื่อทหารฝรั่งเศสเคลื่อนที่เข้ามาในระยะใกล้ ร้อยเอก พิชิต มฤทธิดา จึงได้แสดงตนพร้อมกับคนงานอีก ๔ คน และได้แสดงหลักฐานในการที่ได้เข้ามาปฏิบัติราชการปักปันเขตแดนซึ่งรัฐบาลทั้ง ๒ ได้ตกลงกันไว้

เจ้าหน้าที่ฝรั่งได้เชิญตัวไปสอบสวน ณ "เกาะโขง" และเดินทางต่อไปยัง "ปากเซ" เมื่อทำความเข้าใจกันเรียบร้อยแล้ว เจ้าหน้าที่ฝรั่งเศสได้ส่งตัวกลับพร้อมกับคนงาน ส่งไปยังจังหวัด "นครจัมปาศักดิ์" และได้ปฏิบัติหน้าที่ปักปันเขตแดนต่อไปตามเดิม

ครอบครัว

พลตรี พิชิต มฤทธิดา ได้สมรสกับนางเอื้อน มฤทธิดา (ถึงแก่กรรม)

นางเอื้อน นามสกุลเดิม เทพหัสดิน ณ อยุธยา เป็นธิดาของจางวางแก่นและนางนิ่ม เทพหัสดิน ณ อยุธยา

พลตรี พิชิตและนางเอื้อน มฤทธิดา มีบุตรธิดา ดังนี้

๑. นางประยูร สมรสกับร้อยตำรวจตรี มานิต พูนบุญ ไม่มีบุตรธิดา

๒. ร้อยเอกหญิงมาลี (ถึงแก่กรรม) สมรสกับนาวาอากาศเอก วิศิษฐ์ ไหมแพง (ถึงแก่กรรม) มีบุตรธิดา ดังนี้

๒.๑ นายแพทย์ธนพล ไหมแพง

๒.๒ เรืออากาศตรี คำรณรัชช์ มฤทธิดา

๒.๓ นางสาวณัฐิกา ไหมแพง

๒.๔ นางสาวกนกวลัย ไหมแพง

๓. นาวาโทหญิง สุทธิปราณี สมรสกับนาวาเอก สุนทร กระเทศ มีบุตรธิดาดังนี้

๓.๑ นายสุชากร กระเทศ

๓.๒ นักเรียนนายเรือ ช่อฉัตร กระเทศ

๓.๓ นางสาวกนกรัตน์ กระเทศ

๔. นาวาโท สมศักดิ์ มฤทธิดา สมรสกับนางบุญชม มฤทธิดา (มหาวสุ) มีบุตรธิดาดังนี้

๔.๑ นายวุฒิพร มฤทธิดา

๔.๒ ด.ญ. ปฐมา มฤทธิดา

๔.๓ ด.ช. วรวัฒน์ มฤทธิดา

ต่อมา พลตรี พิชิตได้มีบุตรชายอีก ๑ คน ซึ่งเกิดจากนางลำยง คือ นายบรรพต มฤทธิดา

ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๐๕ ได้ทำการสมรสอีกครั้งหนึ่งกับนางประสิทธิ์ศรี มฤทธิดา (จารุปาณฑุ) ไม่มีบุตรธิดา

อาการป่วยถึงแก่กรรม

พลตรี พิชิต มฤทธิดา ได้ป่วยเป็นปอดบวมและเข้ารักษาตัวที่โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า ฯ เมื่อวันศุกร์ที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๒๑ คณะนายแพทย์ได้ช่วยกันรักษาพยาบาลอย่างเต็มความสามารถ ทั้งนี้ครอบครัวของท่านรู้สึกซาบซึ้ง และขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่งต่อคณะนายแพทย์และพยาบาลทุกท่าน และได้ถึงแก่กรรมเนื่องจากหัวใจล้มเหลวในตอนเช้าวันพุธที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๒๑ เวลา ๗.๓๗ น. รวมอายุได้ ๗๖ ปี ๒ เดือน ๑๔ วัน นำความเศร้าสลดใจเป็นอย่างมากมาสู่ครอบครัว ญาติ และเพื่อนฝูงอย่างกระทันหัน.

ตั้งศพสวดพระอภิธรรม

บุตร–หลานในวันสวดพระอภิธรรม

คำไว้อาลัย

ของพระบุญญาคุณ ปุณณะวังโส
อดีต พล.ต.ต. ชลอ ศรีศรากร

ข้าพเจ้า กับพลตรี พิชิต มฤทธิดา เป็นเพื่อนสนิทกันมานาน ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๕๕ ขณะนั้นข้าพเจ้าอายุ ๑๒ ปี พลตรีพิชิตอายุ ๑๑ ปี เรารักกันมาก ไม่เคยโกรธกันเลย

เราเรียนคนละชั้น แต่กลับบ้านพร้อม ๆ กัน ไปโรงเรียนพร้อม ๆ กัน เนื่องจากบ้านอยู่ใกล้กัน

พลตรี พิชิต ฯ ชื่อเดิมว่า "ขำ" ข้าพเจ้าชอบล้อว่า "ตาขำ" รูปร่างผิวพรรณก็คมขำสมชื่อ เมื่อเข้าโรงเรียนนายร้อย จปร. ได้เปลี่ยนชื่อใหม่ว่า "บุญสม" เขาคงจะกลัวเพื่อนนักเรียนนายร้อยล้อว่า "ตาขำ" เหมือนกับที่ข้าพเจ้าเคยล้อ ซึ่งความจริงก็ไม่น่าจะกลัวเขาล้อ เพราะรูปร่างเขาคมขำจริง ๆ และในขณะนั้น มีครูโรงเรียนนายร้อยคนหนึ่งท่านสอนวิชาคำนวณ มีชื่อว่า ร้อยเอกขำ เพราะฉะนั้น ชื่อขำ ก็ไม่น่าจะอายใคร ๆ

ต่อมารัฐบาลจอมพล ป. พิบูลสงครามผู้เคร่งครัดในรัฐนิยมออกนามานุกรมว่า "บุญสม" เป็นชื่อของ "เพศหญิง" ร้อยเอกบุญสมจึงเปลี่ยนชื่อใหม่ว่าร้อยเอก พิชิต มฤทธิดา เพื่อให้ตรงกับ "นามานุกรม" นั้น

นอกจากผิวพรรณคมขำแล้ว แววตาของตาขำก็แหลมคม มีเสน่ห์ใครเห็นใครก็ชอบ ยังปากหวาน วาจาไพเราะมีลักษณะตรงกับ "สังคหวัตถุ ๔" ของพระพุทธเจ้า เป็นภาษาบาลี คือ

๑. จาคะ (การให้ทาน)
๒. ปิยวาจา (วาจาอ่อนหวาน)
๓. อัตถจริยา (มีจิตใจช่วยเหลือผู้อื่น)
๔. สมานัตตตา (วางตัวได้เหมาะสม)

"จาคะ" แปลว่าการให้ทาน การให้ทานมี ๓ อย่างคือ ให้สิ่งของเป็นทาน ให้อภัยทานและให้ธรรมะเป็นทาน เพื่อน ๆ จึงรักเขามาก

พลตรี พิชิต ฯ มีนิสัยในการให้อภัยทาน มีคนโกรธก็ไม่โกรธตอบ ให้อภัยแก่ผู้โกรธเสมอ ยิ้มรับแก่ผู้โกรธเสมอ

พลตรี พิชิต ฯ มีนิสัยชอบทักท้วง สิ่งใดไม่ดีก็ตักเตือนว่ากล่าวตรงกับการให้ธรรมะเป็นทาน ไม่เคยชักชวนเพื่อนไปในทางชั่ว ชักชวนเพื่อนอ่านตำรา เป็นคนขยัน จนมีคำล้อว่า "ลุงขำเป็นคนขยัน" อ่านตำราเป็นหนอนหนังสือ ทำให้เพื่อนขยันไปด้วย เขามีสิ่งของอะไร ก็แบ่งปันกันกิน แบ่งกันใช้

"ปิยวาจา" แปลว่า วาจาอ่อนหวาน พลตรี พิชิต ฯ ผู้มีวาจาอ่อนหวานแก่คนทุก ๆ ชั้น พูดจาไพเราะดีมาก ไม่เพียงแต่จะทำให้ผู้ชายเคลิบเคลิ้มในวาจา, แม้ผู้หญิงได้สนทนาด้วยแล้ว มีจิตเคลิบเคลิ้มไปฉันใดก็ฉันนั้น ข้าพเจ้าได้มีคำล้อใหม่ว่า "พลตรี พิชิต ฯ ผู้พิชิตสตรี" เพราะว่าเมื่อภรรยาถึงแก่กรรม ตกพุ่มหม้าย มีสตรีหลายคนรุมรัก ข้าพเจ้าจึงล้อว่า "พิชิตผู้พิชิตสตรี"

"อัตถจริยา" แปลว่า มีจิตใจช่วยเหลือผู้อื่น พลตรี พิชิต ฯ เป็นสุภาพบุรุษที่มีจิตใจช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ เฉพาะอย่างยิ่งเลี้ยงลูกดีมาก ลูกได้ดีทุกคน ชอบช่วยเหลือผู้อื่นอยู่เสมอ พลตรี พิชิต ฯ ได้ช่วยเหลือเพื่อนฝูงดีมาก ไม่เคยทิ้งเพื่อนที่ได้รับความทุกข์ยากโดยเฉพาะอย่างยิ่ง เขาได้ช่วยเหลือข้าพเจ้าดีมาก ตั้งแต่เด็ก ๆ จนกระทั่งแก่ชรา

"สมานัตตตา" แปลว่า "การวางตัวให้เหมาะสม" พลตรี พิชิต วางตัวได้เหมาะสม ในฐานะบิดา ก็สั่งสอนลูกให้ได้ดีทุก ๆ คน ไม่ประพฤติชั่วให้ลูก ๆ เอาเยี่ยงอย่าง เขาเกลียดการพนันมาก

ในฐานะสามี ก็ดูแลภรรยา เลี้ยงดูภรรยาเป็นอย่างดี ให้เกียรติภรรยาอย่างเชิดหน้าชูตา ไม่กดขี่ข่มเหงภรรยา เป็นสามีที่ดีเสมอ

ในฐานะเพื่อน ก็เป็นเพื่อนที่ดี เมื่อเพื่อนมีตำแหน่งสูงกว่า ก็ยินดีด้วยเพื่อน พูดจายกยอเพื่อน พูดให้เกียรติเพื่อนอยู่เป็นนิจ

ในหน้าที่การงาน ก็เป็นข้าราชการที่ขยันมาก ไม่มีความเกียจคร้านในการงาน เป็นคนซื่อตรงต่อการงาน, ไม่มีนิสัยชอบคอร์รัปชั่น ไม่เคยกินสินบนใคร ๆ วางตัวได้เหมาะสมที่รับราชการดีมาก ถ้าข้าราชการทุกคนมีนิสัยอย่างพลตรี พิชิต มฤทธิดา แล้วประเทศไทยจะปลอดภัยจากศัตรู

พลตรี พิชิต มฤทธิดา เป็นคนดีมีความประพฤติตรงกับพุทธภาษิตในเรื่อง "สังคหวัตถุ ๔" มีการให้ทาน, มีวาจาอ่อนหวาน, มีจิตใจช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ และวางตัวได้เหมาะสม"

ในที่สุดนี้ ขอให้อานุภาพของพระรัตนตรัย มีพุทธานุภาพ, ธรรมานุภาพและสังฆานุภาพ จงดลบันดาลให้วิญญาณของพลตรีพิชิต มฤทธิกา ไปสู่สุคติภพโลกสวรรค์ เสวยสุขอยู่ในแดนสวรรค์ชั่วกาลนานเทอญ.

ปุณณะวังโสภิกขุ

หอพักภิกษุต่างประเทศ

วัดเบญจมบพิตรดุสิตวนาราม

อ. ดุสิต กรุงเทพมหานคร

๒๐ มีนาคม ๒๕๒๒

คำไว้อาลัย

แด่

พลตรี พิชิต มฤทธิดา

พลตรี พิชิต มฤทธิดา กับข้าพเจ้าเป็นเพื่อนรักกันมาตั้งแต่สมัยเป็นนักเรียนนายร้อยทหารบก โดยสมัครเข้าเป็นนักเรียนนายร้อยปีเดียวกัน เมื่อต้น พ.ศ. ๒๔๖๓ ได้ร่วมกินอยู่หลับนอนในโรงเรียนนายร้อยชั้นปฐม และโรงเรียนนายร้อยชั้นมัธยม รวมเป็นเวลา ๕ ปีเต็ม และได้สำเร็จการศึกษาออกรับราชการพร้อมกันในปี พ.ศ. ๒๔๖๘ จึงได้รักใคร่สนิทสนมกันมาก ไม่เฉพาะแต่พลตรี พิชิต ฯ เท่านั้น เรารักใคร่กันหมดทุกคนในรุ่นเดียวกัน ซึ่งเรียกว่านายทหารบกรุ่น ๒๔๖๘ หรือเรียกสั้น ๆ ว่า "รุ่น ๖๘" มีอยู่ด้วยกันตามผลการสอบไล่ปีสุดท้ายเพียง ๕๑ นายเท่านั้น ต่อมาอีก ๒–๓ ปี นักเรียนนายร้อยซึ่งสำเร็จการศึกษาจากต่างประเทศ สำเร็จกลับมาร่วมรุ่น ๖๘ อีก ๓ นาย โดยที่เคยเป็นนักเรียนร่วมชั้นกันมาก่อนไปศึกษา ณ ต่างประเทศ ดังนั้นรุ่น ๖๘ จึงมีรวมกันทั้งสิ้น ๕๔ นาย

ในบัดนี้รุ่น ๖๘ ได้สิ้นชีพไปแล้ว ๓๓ นาย ที่มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด และขาดการติดต่อ ๖ นาย คงเหลืออยู่ในกรุงเทพ–มหานครเพียง ๑๕ นายเท่านั้น ซึ่งแต่ละคนก็เฒ่าชะแรแก่ชราอายุเกิน ๗๐ ปีแล้วทั้งนั้น มีวันแต่จะร่วงโรยไปทุกวัน, เดือน, ปี เฉพาะปี พ.ศ. ๒๕๒๑ มี พลตรี พิชิต ฯ รายเดียวที่จากพวกเราไป

เมื่อออกรับราชการใหม่ ๆ พลตรี พิชิต ฯ ไปประจำกรมทหารราบที่ ๖ (นครสวรรค์) ส่วนข้าพเจ้าไปประจำกรมทหารราบที่ ๑๒ (นครลำปาง) จึงขาดการติดต่อกันหลายปี เพราะการคมนาคมในสมัยนั้นยังไม่สะดวก และเศรษฐกิจส่วนบุคคลไม่ค่อยอำนวย พอข้าพเจ้าย้ายมารับราชการในกรุงเทพ ฯ ก็พบพลตรี พิชิต ฯ เป็นนายทหารเหล่าแผนที่ ซึ่งรับสมัครจากนายทหารบกทั่วไป (ผ่านการสอบคัดเลือกตามระเบียบ) นายทหารแผนที่ที่สมัครนั้นจำได้ว่า มีสิทธิประดับสายยงยศคล้ายนายทหารฝ่ายเสนาธิการ เพราะถือว่านายทหารแผนที่ก็มีหน้าที่อยู่ใกล้ชิดผู้บังคับบัญชาในยามสงคราม และลำบากตรากตรำทำงานในสนามแทบตลอด ในยามปกติ ต่อมาทางราชการได้สั่งยกเลิกประดับสายยงยศนี้ โดยไม่ทราบเหตุผล (เพราะเราเป็นนายทหารชั้นผู้น้อย)

พลตรี พิชิต ฯ รับราชการอยู่ในกรมแผนที่ตลอดมามีความเจริญก้าวหน้าในหน้าที่สูงขึ้นโดยลำดับ ตำแหน่งสุดท้ายเป็นที่ปรึกษากรมแผนที่ จนกระทั่งครบเกษียณอายุราชการ ออกรับบำนาญ

พลตรี พิชิต ฯ มีน้ำใจโอบอ้อมอารีต่อเพื่อนฝูงมาก มีกิจกรรมอันใดที่รุ่น ๖๘ พึงกระทำ เช่นการชุมนุมทำบุญฉลองอายุรับราชการของรุ่น ๖๘ ครบ ๒๕ ปี, ๓๐ ปี, ๓๕ ปี, ๔๐ ปี, และ ๕๐ ปี ก็ได้พลตรี พิชิต ฯ เป็นผู้วิ่งเต้นประสานงานกับเพื่อนร่วมรุ่นด้วยดีตลอดมา และงานได้สำเร็จลุล่วงไปโดยตลอด

พลตรี พิชิต ฯ ถึงแก่กรรมเมื่อ ๒๗ กันยายน พ.ศ. ๒๕๒๑ ที่โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า และเคลื่อนศพมารดน้ำศพที่วัดมกุฎกษัตริยาราม (เพราะวัดโสมนัสไม่มีที่ว่างในวันนั้น)

ข้าพเจ้าได้ไปรดน้ำศพ เพื่อจะได้เห็นหน้าเพื่อนเป็นครั้งสุดท้าย และกล่าวอโหสิว่า สิ่งใดที่เคยล่วงเกินแก่กันและกันหากมีก็ขออโหสิ ให้เพื่อนรักจงไปสู่สุคติในสัมปรายภพโดยสงบสุขเถิด

อนึ่ง ในวันนั้น ท่านพลโท หลวงละอองภูมิลักษณ์ อดีตเจ้ากรมแผนที่ทหารบก ซึ่งท่านมีอายุสูงมากแล้ว ยังอุตส่าห์ไปเป็นประธานในพิธีนี้ โดยเป็นผู้เชิญน้ำพระราชทานขึ้นอาบศพ พลตรี

พิชิต ฯ ผู้เคยเป็นศิษย์ของท่านคนหนึ่ง นับว่าเป็นเกียรติยศอันสูงยิ่งแก่ พลตรี พิชิต มฤทธิดา

ลาก่อนเพื่อนรัก เพื่อนได้พ้นทุกข์ทั้งหลายในมนุษย์โลกนี้ไปแล้ว เพื่อนไปไม่กลับ, หลับไม่ตื่น ฟื้นไม่มี และหนีไม่พ้นทุกข์ไปอีกคนหนึ่งแล้ว เราสิ ยังต้องอยู่ใช้กรรมให้หมดเสียก่อนแล้วก็คงจะได้จากโลกนี้ไปพบกับเพื่อนร่วมรุ่นที่หนีไปก่อนนั้นทุก ๆ คน ในชาติหน้าอย่างแน่นอน

รักเพื่อนร่วมรุ่น ๖๘ เสมอ

พลโท ฉลอง อุชุโกมล

(ผู้มีอายุ ๗๖ ปีแล้ว)

คิดถึงเพื่อน

พลตรี พิชิต มฤทธิดา ได้เข้าเป็นนักเรียนนายร้อยพร้อมกับผม เมื่อปี ๒๔๖๓ เราได้ร่วมทุกข์สุขมาสมัยเมื่อเป็นนักเรียนนายร้อย ๖ ปี คุณพิชิตออกรับราชการเป็นนายทหาร เมื่อปี ๒๔๖๘ ส่วนผมสำเร็จโรงเรียนนายร้อย และออกรับราชการเมื่อปี ๒๔๖๙ สำหรับคุณพิชิตเมื่อออกเป็นนายทหารรับราชการแล้ว ต่อมาได้เข้าศึกษาเป็นนายทหารแผนที่ และรับราชการอยู่ในกรมแผนที่ทหารบกจนเกษียณอายุ ในระหว่างระยะเวลาที่ผ่านมา ครอบครัวของเราทั้งสองได้มีความชอบพอสนิทสนมรักกันเป็นอันดี จนถึงในระยะหลังที่ต่างเป็นราษฎรเต็มขั้นด้วยกันแล้ว เราได้ชวนกันมาซื้อที่ดินปลูกบ้านพักอาศัยอยู่ใกล้ ๆ กันที่ซอยสมานมิตร สุขุมวิท ๗๑ คลองตัน กทม. เนื่องจากคุณพิชิตเป็นผู้มีนิสัยมัธยัสถ์ จนบางครั้งคนที่ไม่เข้าใจจะเห็นว่าตระหนี่ แต่ที่จริงแล้วคุณพิชิตเป็นคนที่รู้จักใช้ รู้จักเก็บ ไม่ฟุ่มเฟือย รักลูก รักหลานยิ่งกว่าตัวเอง นอกจากนี้คุณพิชิตเป็นผู้มีอัธยาศัยสุภาพอ่อนโยน ใจดีมาแต่สมัยเป็นนักเรียนแล้ว จะเห็นได้ว่าไม่ว่าเรื่องอะไรของใครถ้าได้ร้องขอให้คุณพิชิตช่วย

เหลือแล้ว จะได้รับการตอบสนองด้วยความเอื้อเฟื้อเอาใจใส่ เต็มใจรับเอาเป็นธุระจัดการให้ทุกสิ่งทุกอย่าง และส่วนมากก็มักจะได้รับความสำเร็จด้วยดีทุก ๆ เรื่อง ดังนั้นจึงเป็นที่รักใคร่นับถือแก่บรรดาลูก หลาน ญาติมิตรและเพื่อน ๆ ทุกคน ด้วยความเอื้ออารีของคุณพิชิตที่ได้มีต่อทุกคนดังกล่าวนี้เมื่อคุณพิชิตได้ถึงแก่กรรมจากไป จึงนำความเศร้าโศกอาลัยให้แก่ผู้ที่อยู่ข้างหลังเป็นอย่างยิ่ง

เมื่อคุณพิชิตป่วยอยู่ที่โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้านั้น ผมได้ไปเยี่ยมทุกวัน รู้สึกตื่นตันใจ และเป็นห่วงความมีอายุของเพื่อนอยู่ในใจ ไม่คาดคิดเลยว่าการป่วยไข้จะเข้าขั้นรุนแรงที่หมอไม่อาจจะแก้ไขได้เช่นนี้ ดังนั้นทันทีที่ได้รับข่าวการจากไปของเพื่อน ผมและภรรยาจึงรู้สึกเสียใจเป็นอย่างมาก รู้สึกว่าได้เสียเพื่อนรักที่ดีที่สุด ที่ไม่อาจจะหาได้อีกแล้ว รวมเวลาความเป็นเพื่อนของเราเป็นระยะเวลาอันยาวนานเกินกว่า ๕๐ ปี ขอให้อำนาจคุณความดีของคุณพิชิตที่ได้ประกอบไว้แต่หนหลัง จงดลบันดาลให้ดวงวิญญาณของเพื่อนจงไปสู่สุขคติในสัมปรายภพเทอญ.

พ.ท. ประจวบ ภูมิรัตน์

๒๔ มี.ค. ๒๒

คิดถึงป้า

๕๕๓ ซอยสังข์ทอง พหลโยธิน

๒๗ กันยายน ๒๕๒๑

ป้าคะ

แอ๊ดโทร ฯ ไปหาหนูที่ที่ทำงาน ในตอนบ่ายวันศุกร์ที่ ๑๕ กันยายน ว่าคนรถโทร ฯ มาบอกว่าป้าป่วยมาก และแอ๊ดสั่งให้พาป้าไปที่โรงพยาบาลพระมงกุฎ ฯ ก่อน หนูตกใจมากเพราะอาจารย์ก็ได้ป่วยเข้ารักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลรามา ฯ ก่อนป้าแล้ว ประมาณ ๑ อาทิตย์ และก็ไม่ทราบว่าป้าไม่สบายมาก่อน แต่ก็ปลอบใจตนเองว่าคงจะไม่เป็นอะไรมาก เพราะป้าไม่ได้โทร ฯ ถึงหนูเพียง ๓ วันเท่านั้น ยังจำได้ว่าหนูเองเป็นคนห้ามป้าไม่ให้เดินออกมาโทรศัพท์ กลัวว่าป้าจะเป็นหวัด เพราะในระยะนั้นฝนตกพรำ ๆ และยังนัดกับป้าว่าจะไปหาป้าในวันเสาร์ที่ ๑๖ กันยายน

เมื่อแอ๊ดกับหนูตามไปถึงโรงพยาบาลพบป้าแล้ว เราสองคนพี่น้องก็ได้แต่มองหน้ากันด้วยรู้ซึ้งถึงอาการป่วยของป้า ซึ่งไม่เคยเป็นเช่นนี้มาก่อน ป้ามีอาการหอบ เหนื่อย พูดไม่ใคร่ได้ เมื่อหนู

กับแอ๊ดต่อว่าป๋าว่า ทำไมป๋าไม่ให้ใครโทร ฯ ถึงแอ๊ดและหนูเลย จะได้ทราบเร็วกว่านี้ ป๋าก็พยายามปลอบใจเราว่า ป๋าไม่ได้เป็นอะไรมาก แต่อย่างไรก็ตามแอ๊ดกับหนูก็รู้ว่าป๋าต้องเป็นมาก เพราะป๋าจะไม่ยอมอยู่อย่างนี้แน่ ๆ ถ้าป๋ายังพอมีแรงที่จะเดินได้ แพทย์ได้วินิจฉัยโรคให้เราได้ทราบในวันนั้นว่า ป๋าเป็นปอดบวม ปอดทำงานไม่ดีเพราะอายุมากแล้ว จากการเอาใจใส่ดูแลของแพทย์ และแพทย์ให้ความหวังแก่เราไว้ว่าถ้าไม่มีโรคอื่นแทรกซ้อน ก็จะอยู่โรงพยาบาลอย่างมากเพียง ๒ อาทิตย์เท่านั้น หนูยังจำได้ว่าป๋าพูดอย่างแจ่มใสว่าอย่าไปบอกอาจารย์ให้ตกใจเลย เพราะอย่างไรเสียป๋าก็กลับบ้านก่อนแน่ ๆ เราก็เลยมความหวังว่าป๋าจะต้องดีขึ้นทุก ๆ วัน เพราะได้นอนพักผ่อนเฉย ๆ

หนูกลับถึงบ้านประมาณ ๒ ทุ่ม ได้โทร ฯ บอกข่าวกับพี่ตุ่ม พี่ตุ่ม คุณมานิต และหลาน ๆ ไปเยี่ยมป๋าในคืนนั้น จากนั้นเราทั้ง ๓ ครอบครัว และหลาน ๆ ก็ได้ผลัดกันมาเฝ้าป๋าที่โรงพยาบาล และพี่ตุ่มจะทำอาหารที่ป๋าชอบรับประทาน ใน ๒–๓ วันแรกป๋าพอรับประทานอาหารได้ อาการก็ดีขึ้น และแจ่มใส โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมี ลูก หลาน ญาติ และเพื่อน ๆ มาเยี่ยม ป๋าจะฟังพวกเราคุยกันอย่างมีความสุข

แต่พอวันอังคารที่ ๑๙ กันยายน หนูได้ไปเยี่ยมป๋าตั้งแต่ ๖.๓๐ น. เมื่อเห็นหน้าป๋าแล้วหนูใจหาย หน้าป๋าซีดเหลือเกิน มีอาการหอบมาก ไข้ขึ้น จำลองตามมาบอกว่าป๋านอนไม่หลับตลอดคืน หนูตัดสินใจไปทำงานก่อน เพราะวันนี้พี่ตุ่ม และ ปุ จะอยู่กับป๋า ประมาณ ๑๐ น. ได้โทร. ฯ ถามอาการป๋าจากปุที่โรงพยาบาล ปุบอกให้หนูไปโรงพยาบาลเดี๋ยวนี้ ป๋าคะ หนูนึกอะไรไม่ออกเลย หูอื้อ มือสั่น ขาสั่น ทำอะไรไม่ถูก ได้แต่ภาวนาขอให้พระและสิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครองป๋าให้หายจากการป่วยครั้งนี้เถิด ขออย่าให้ป๋าต้องจากพวกเราไปเลย เพราะป๋าเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของลูกหลาน เป็นที่พึ่งพิง อาศัย ให้ความช่วยเหลือ ไม่เฉพาะกับลูกหลานเท่านั้น ตลอดจนกับคนที่ป๋ารู้จัก ป๋าไม่เคยให้ร้ายแก่ใครเลย ขอให้ป๋ามีอายุต่อไปอีกนาน ๆ เถิด

เมื่อหนูไปถึงโรงพยาบาล ปุเล่าให้ฟังว่าหลังจากที่แพทย์ตรวจอุจจาระของป๋าแล้วได้ลงความเห็นว่า มีอาการแทรกซ้อนโดยมีเลือดออกในกระเพาะอาหาร และลำไส้ มีอาการอ่อนเพลีย ถ่ายอุจจาระบ่อย และปอดก็ทำงานไม่ดี หมอขอให้ป๋ากลืนสายยางเพื่อจะตรวจดูกระเพาะอาหาร แต่ป๋ากลืนไม่ได้ และไอจนหน้าเขียวและเล็บเขียวมีอาการเพลียลงไปอีก

พอบ่ายโมง หมอมาบอกว่าจะต้องย้ายป๋าเข้าห้อง I.C.U. พวกเราใจหายวูบไม่อยากให้ป๋าไปเข้าห้อง I.C.U. เลย เพราะหมายถึงว่าเราจะไม่มีโอกาสได้พยาบาลป๋าอย่างใกล้ชิด แต่ก็พยายามให้เหตุผลแก่ตนเองว่าในห้อง I.C.U. นั้นมีทั้งแพทย์ และพยาบาลอยู่เป็นประจำ มีเครื่องมือพร้อมสามารถที่จะช่วยชีวิตได้อย่างทันท่วงทีทันใด พวกเราก็รู้ว่าป๋าไม่อยากเข้าไปในห้องนั้น เพราะป๋าจะต้องว้าเหว่มาก ป๋ามองหน้าพวกเราทีละคน คล้ายกับจะขอความช่วยเหลือและต่อว่าระคนกันว่าทำไมไม่ขอให้ป๋าอยู่อย่างเดิม ป๋าคะ พวกเรารู้ถึงความรู้สึกของป๋า แต่ก็อยากให้ป๋าได้รับการรักษาที่ถูกต้อง เพราะถึงอย่างไรก็ตามพวกเราก็มีความหวังว่าป๋าจะต้องหาย แม้ว่าจะใช้เวลาเราก็ทนได้

พวกเราก็ตามไปส่งป๋าถึงห้อง I C.U. ก่อนจะจากกันหนูได้เรียนป๋าว่า พวกเราไม่ได้ทอดทิ้งป๋า จะอยู่ข้างนอกตลอดเวลาถ้าป๋าต้องการอะไรให้บอกกับพยาบาล การที่หมอให้ป๋าเข้าห้อง I.C.U. ก็เพราะต้องการให้ได้พักผ่อนมาก ๆ ได้รับการพยาบาลอย่างถูกวิธีและอยู่ใกล้หมอ เมื่อหนูเห็นสายตาป๋าที่มองพวกเราแล้วก็ต้องกลืนก้อนแข็ง ๆ ที่วิ่งขึ้นมาที่คอ ไม่สามารถจะพูดต่อไปได้ และพวกเราตื้น

ต้นยิ่งขึ้นเมื่อได้ยินป๋าถามหมอว่า พวกลูก ๆ และหลาน ๆ จะพักอยู่ที่ไหนเมื่อมาเยี่ยมป๋า ไม่มีใครสามารถจะพูดอะไรได้อีกต่อไป เมื่อป๋าเข้าห้อง I.C.U. เรียบร้อยแล้ว พวกเราก็นั่งร้องไห้ปล่อยความกดดัน ความเสียใจที่อดกลั้นไว้เป็นเวลานาน

ต่อจากวันนั้นแล้ว เราก็ได้ผลัดกันไปเฝ้าอยู่ โดยไปถึงโรงพยาบาลประมาณ ๖.๓๐ น. ทุกวัน และเยี่ยมดูอาการป๋าจากหน้าต่าง และช่องประตูเท่านั้น แต่ด้วยความกรุณาของหมอ และพยาบาล บางวันเราจะได้เข้าเยี่ยมดูอาการป๋าเพียง ๒-๓ นาที ทุกครั้งที่ป๋าเห็นหน้าลูก ๆ และหลาน ๆ ป๋าก็แจ่มใสทุกครั้ง พวกเราพยายามทุกทางที่จะให้ป๋าทราบว่าเรามาเยี่ยม หลาน ๆ จะคอยดูว่าประตูห้อง I.C.U. จะเปิดเมื่อไร ก็จะไปยืนอยู่ให้ป๋าเห็นว่าอยู่กันพร้อม เมื่อป๋าเห็นพวกเราก็จะโบกมือให้ หรือบางทีก็กวักมือจะให้เราเข้าไปหาแต่ก็ไม่สามารถจะเข้าไปได้เพราะเป็นกฎของห้อง I.C.U. ที่ห้ามคนภายนอกเข้า ปุจะเป็นผู้ติดตามถามอาการของป๋าจากหมอตลอดเวลา อาหารที่ส่งเข้าไป เช่น ซุป นมสด และน้ำส้ม ป๋าทานได้บ้าง และจากการตรวจเลือดทุก ๔ ชั่วโมง ก็ไม่ปรากฏอาการเลือดตกในกระเพาะอาหารอีก

ศุกร์ที่ ๒๒ กันยายน ได้ลาหยุดงานทั้งวันกับปุ ตอนเช้าป๋ามีอาการดีขึ้น พยาบาลพาป๋าลงมานั่งที่เก้าอี้นวม หันหน้าออกทางหน้าต่างระเบียงเรายังไปยืนดู ป๋าโบกมือให้เราทั้ง ๒ คน เราดีใจมากที่ป๋าเห็น แต่เรามีความเห็นตรงกันว่าวันนี้ป๋าหน้าดำ คล้ำมาก ซูบผอม ตาลอย มีอาการหอบ คิดว่าอาการไข้ก็คงเป็นเช่นนี้ก่อนแล้วคงจะดีขึ้น มิฉะนั้นจะไม่สามารถลงมานั่งเช่นนี้ได้ พอตอนกลางวัน เรา ๒ คนพี่น้อง ก็ต้องตกใจจนบอกไม่ถูกที่เห็นป๋าต้องให้เลือด เนื่องจากมีเลือดออกในกระเพาะอีก ฉะนั้นที่เราเห็นว่าป๋ามีอาการอ่อนเพลียหน้าคล้ำก็เป็นความจริงมิได้อุปาทาน เราได้ตัดสินใจขอให้ทางโรงพยาบาลจัดพยาบาลพิเศษทั้งกลางวันและกลางคืนจนกว่าอาการป๋าจะดีขึ้น เพราะเราเห็นใจพยาบาลในห้อง I.C.U. ต้องทำงานหนักมาก พยาบาลคนไข้หนักถึง ๖ คน และเพื่อให้ป๋าได้มีพยาบาลดูแลอย่างใกล้ชิด แทนพวกเรา ซึ่งไม่สามารถจะเข้าไปได้ในขณะนั้นทุกคนมีความรู้สึกว่า จะให้ทำอะไรก็ได้เพื่อให้ป๋าได้หายและออกจากห้อง I.C.U. เร็วที่สุด และเราก็จะได้เล่าให้ป๋าฟังว่าเหตุการณ์ข้างนอกเวลาที่เราเฝ้าไข้ป๋าอยู่นั้นเป็นอย่างไรบ้าง ทุกคนคงจะต้องแย่งกันพูด ป๋าก็ได้แต่ฟังและหัวเราะอย่างใจดี และแจ่ม

ใส เหมือนทุกครั้งที่ได้ฟังลูก ๆ หลาน ๆ เล่าเรื่องต่าง ๆ แต่เราก็คิดไม่ถึงว่าเราจะไม่มีโอกาสที่ว่านั้นเลย

วันเสาร์ที่ ๒๔ กันยายน ได้ไปถึงโรงพยาบาลแต่เช้า พบพี่ตุ่มและคุณเมานิตซึ่งมาเยี่ยมป๋าก่อน และจะไปทำพิธีทางศาสนา พี่ตุ่มจะทำบุญและกุศลทุกอย่างที่มีผู้แนะนำให้ทำ เพื่อที่จะให้บุญกุศลนั้นช่วยให้ป๋าหายจากการป่วยครั้งนี้ หลังจากที่พี่ตุ่มและคุณมานิตไปแล้ว อาจารย์ซึ่งได้รับข่าวป่วยของป๋าได้ออกจากโรงพยาบาลรามา ฯ ทั้งที่ยังต้องพยุงกันอยู่ ไปเยี่ยมป๋าที่โรงพยาบาลพระมงกุฎ ฯ อาจารย์ตกใจมากที่เห็นป๋ามีอาการมากเช่นนี้ อยู่ถามอาการป๋าพักหนึ่งจึงกลับ ตอนสายป๋ามีอาการช็อค มีพยาบาลพิเศษเฝ้าอยู่ตลอดเวลา ถึงแม้ว่าเราจะเข้าในห้องไม่ได้แต่ก็อยู่กันพร้อมหน้า อ้อโชคดีกว่าเพื่อนในฐานะที่ตนเองเป็นหมอได้ขอเข้าเยี่ยมป๋าในห้องได้ นับว่าเป็นความกรุณาของแพทย์และพยาบาลประจำห้องเป็นที่สุด อ้อออกมาเล่าให้พวกเราฟังว่าคุณป๋ารู้สึกดีใจมาก และบอกให้เราทราบว่าถ้าอาการป๋าไม่ดีขึ้นหมออาจจะเจาะคอเพื่อช่วยการหายใจในวันจันทร์ วันนี้หนูสังเกตว่าป๋ามีอาการบวมตามอก แขนและมือ อุจจาระปัสสาวะบ่อยมาก

วันจันทร์ที่ ๒๕ กันยายน หมอเจาะคอป๋าและให้เลือดเพราะยังมีอาการเลือดตกในกระเพาะอยู่ อาการไม่ดีขึ้นเลย

วันอังคารที่ ๒๖ กันยายน วันนี้ป๋ามีอาการหอบมาก หน้าคล้ำ บวมยุบลงนิดหน่อย พวกเราเห็นหน้าป๋าวันนี้แล้ว ก็ได้แต่มองหน้ากันไม่มีใครยอมพูดอะไร จะเข้าไปอ้อนวอนหมอว่าขอให้รักษาป๋าให้เต็มที่เถิด เราก็ไม่สามารถจะทำได้ เพราะสิ่งที่ปรากฏแก่ตาเราเองแล้วว่าหมอและพยาบาลทุกคนได้ให้ความเอาใจใส่ไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อยเลย คำพูดขอบคุณที่ให้กับหมอและพยาบาลก็รู้สึกว่าจะน้อยไป ตอนค่ำพยาบาลพิเศษออกมาบอกกับหนูว่า ชีพจรป๋าเต้นอ่อนมาก และอ่อนเพลีย ป๋าคะ วันนี้หนูไม่อยากกลับบ้านเลย อยากจะอยู่กับป๋าให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้ หนูรู้สึกว่าป๋าจะอยู่กับพวกเราอีกไม่นานแล้ว ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าคนเราจะหนีความตายไม่ได้ เป็นสิ่งที่ทุกคนจะต้องประสบไม่ช้าก็เร็วเท่านั้น แต่หนูก็ยังยอมรับความจริงไม่ได้ ป๋าคะ คืนนั้นหนูนอนไม่หลับตลอดทั้งคืน และเป็นคืนที่เงียบที่สุดเพราะไม่มีกริ่งโทรศัพท์เรียกเลย เรามารู้กันทีหลังว่าต่างก็ไม่กล้าที่จะโทร ฯ บอกกัน เพราะตามธรรมดาปุจะเป็นคนโทรศัพท์ไปถามอาการป๋าที่ห้อง I.C.U. และจะโทร ฯ บอกกันเสมอ ความรู้สึกของเราในช่วงเวลานั้นเหมือนกันคือ พอได้ยินเสียงกริ่งโทรศัพท์เราจะสะดุ้งกันสุดตัว แล้วก็ต้องกลั้นใจฟัง

วันพุธที่ ๒๗ กันยายน ไปถึงโรงพยาบาลตั้งแต่ ๖.๓๐ น. พร้อมกับพี่ทรและแต้ว ต่อมาอ้อยและคุณมานิตตามไป หนูตั้งใจว่าจะอยู่สักพักหนึ่ง แล้วจะไปทำงานและจะกลับมาอีก แต่เมื่อพบกับหมอเพื่อนอ้อ เธอเล่าว่าเมื่อคืนนี้อยู่กับคุณป้าตลอดเวลา ป้ามีอาการช็อคเป็นระยะ ๆ แล้วอาการเช้านี้ก็ไม่ดีเหมือนกันเธอจะบอกให้เรารู้ล่วงหน้าเตรียมใจไว้ แต่เราคิดไม่ถึงจริง ๆ ยิ่งเห็นพยาบาลพิเศษโกนหนวดเช็ดตัวป้า และเห็นป้าขยับมือได้ก็คิดว่าเช้านี้คงดีขึ้น แต่แปลกใจที่เห็นคุณหมอสุจินต์ ฯ ยืนมองดูป้าอย่างใช้ความคิด และชั่วพริบตาเดียวหนูเห็นหมอและพยาบาลไปที่เตียงหมอและช่วยกันนวดหัวใจอยู่พักใหญ่ และพยาบาลก็ออกมาบอกกับหนูและอ้อยว่า อาการป้าไม่ดีแล้ว หมอได้ช่วยจนสุดความสามารถและช่วยจนวินาทีสุดท้าย หนูดูนาฬิกา ป้าจากพวกเราไปเมื่อเวลา ๗.๓๗ น. อ้อยร้องไห้โดยไม่อายใคร หนูดูอยู่จนกระทั่งพยาบาลนำทุกสิ่งทุกอย่างออกจากป้า ความรู้สึกของหนูตอนนั้นมึนชา ไม่สามารถจะรับรู้อะไรได้ทั้งสิ้น

ป้าคะ หนูไม่สามารถจะบรรยายถึงความรู้สึกเสียใจของพวกเราทุกคนในครั้งนี้ได้ มันมากจนสุดพรรณนา เหมือนกับเราเสียทั้งพ่อและแม่ในเวลาเดียวกัน เรากำพร้าแม่มาแต่เด็ก ป้าเลี้ยงดูอบรมและปกครองเรามาเป็นทั้งพ่อและแม่ในเวลาเดียวกัน มีความห่วงใย

ลูก ๆ และหลาน ๆ ทุกคน ป๋าจะต้องโทรศัพท์ถามข่าวคราวลูก ๆ แทบทุกเย็น ต่อจากนี้ไปพวกเราก็จะไม่มีเสียงตามสายถามทุกข์สุข จากป๋าอีกต่อไปแล้ว หนูไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าการที่ป๋าเข้าโรงพยาบาลครั้งนี้จะเป็นครั้งสุดท้ายในชีวิตของป๋า หากป๋ามีญาณใดที่จะรับทราบได้แล้ว หนูขอให้ป๋ารับทราบด้วยว่าพวกเราคิดถึงป๋ามาก ไม่ได้ทอดทิ้งป๋า เฝ้าดูแลด้วยความเอาใจใส่ทุกระยะ ตลอดจนหมอและพยาบาลในห้อง I.C.U ทุกท่านที่ให้ความกรุณารักษาพยาบาลอย่างไม่ได้เห็นแก่ความสุขส่วนตัว ซึ่งทำให้เราซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่ง เราจึงขอถือโอกาสนี้ขอบพระคุณ พันโทนายแพทย์สุจินต์ อุบลวัตร ตลอดจนนายแพทย์และพยาบาลในห้องทุกท่านแทนป๋าด้วย

สุดท้ายนี้ พวกเราลูก ๆ ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลก ตลอดจนผลบุญกุศลทั้งหลายที่ป๋าได้บำเพ็ญไว้ในชาตินี้ ดลบันดาลให้ดวงวิญญาณอันบริสุทธิ์ของป๋าจงไปสู่สุคติภพในสัมปรายภพ และหากชาติหน้ามีจริง ก็ขอตามไปเป็นลูกป๋าทุกชาติด้วยเ

กราบเท้าป๋าด้วยความเคารพ–รัก

จากลูก

ตุ๊

สารบาญ

คำปรารภของผู้เรียบเรียง

ระหว่างเดือนกรกฎาคม ๒๕๒๑ ถึงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๒๑ ข้าพเจ้าได้เรียบเรียงหนังสือนี้โดยให้ชื่อว่า "ไม่ได้ใฝ่ฝัน" เพื่อแก้ข่าวลือว่าข้าพเจ้าเล่นเกมการเมือง เขียนจบเรียบร้อยเมื่อวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๒๑ ข้าพเจ้าคิดว่าออกพรรษาแล้ว จะพิมพ์แจกเป็นธรรมทานแก่ประชาชน เพราะว่ามีการแสดงธรรมะรวมอยู่ ๖ เรื่อง คือ

๑. ตายแล้วไปไหน

๒. ประโยชน์สามของพระตถาคต

๓. นรก—สวรรค์ มีจริง

๔. เมื่อข้าพเจ้าอยากดัง

๕. มาร ๕

๖. อย่าเชื่อพุทธทำนาย

ยังไม่ทันออกพรรษา ข้าพเจ้าทราบว่าพลตรี พิชิต มฤทธิดา ถึงแก่กรรมเมื่อเช้าวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๒๑ เขียนหนังสือเสร็จเป็นเวลา ๑ เดือนพอดี

เนื่องจาก พลตรี พิชิต มฤทธิดา เป็นเพื่อนรักกันมานานตั้งแต่เด็กนักเรียน จึงใคร่จะพิมพ์หนังสือนี้แจกเป็นธรรมทานแก่ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย ที่ได้มาในงานพระราชทานเพลิงศพของพลตรี พิชิต มฤทธิดา

เมื่อข้าพเจ้าได้ปรึกษากับบรรดาบุตร, ธิดาและญาติของฝ่ายพลตรี พิชิต มฤทธิดา แล้วทุกคนก็เห็นชอบด้วย จึงได้จัดพิมพ์ขึ้นแจกเป็นธรรมทาน

คำนำที่เขียนไว้แต่เดิมนั้น ข้าพเจ้าได้เขียนไว้ดังต่อไปนี้

ข้าพเจ้าเป็นผู้อำนวยการศูนย์พิทักษ์พระพุทธศาสนาแห่งประเทศไทย (ศพพ.) ข้าพเจ้าได้ส่งพระวิปัสสนาจารย์ ไปประจำตามฐานปฏิบัติการทหาร, ตำรวจ ตามชายแดนในปี ๒๕๒๒ นี้ได้ส่งไป ๑๒ แห่ง ใกล้ชิดกับฐานปฏิบัติการทหาร ตำรวจชายแดน

เริ่มส่งไปครั้งแรกเมื่อวันที่ ๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๒๐ เป็นเวลา ๑ ปี ๑๑ เดือนแล้ว ได้มีข้าราชการทหาร พลเรือนและประชาชนบางท่านสงสัยว่า ส่งพระวิปัสสนาจารย์ไปชายแดนทำไม? มีความสงสัย อย่างน้อย ๓ ประการคือ

๑. ส่งพระหัวโล้นห่มเหลืองไปชายแดนเอง หรือว่ามีใครนิมนต์ให้ส่งเข้าไป

๒. หัวโล้นห่มเหลือง เข้าไปทำงานอะไร

๓. หัวโล้นห่มเหลือง จะเข้าไปเล่นเกมการเมืองหรืออย่างไร

ข้าพเจ้าจึงเรียบเรียงหนังสือ "ไม่ได้ใฝ่ฝัน" ขึ้น เพื่อชี้แจงข้อสงสัยนั้น

หวังว่า "ไม่ได้ใฝ่ฝัน" คงจะเป็นหนังสือที่มีประโยชน์แก่ท่านผู้อ่านบ้างไม่มากก็น้อยดังนี้

พระปัญญาคุณ ปุณณะวังโส (ชลอ ศรีศรากร)
ผู้อำนวยการ ศนพ.

๑. มีคนเชิญ

ความสงสัยในประการแรก มีว่า "หัวโล้น ห่มเหลืองเหล่านั้นไปชายแดนกันเอง หรือมีผู้ใดนิมนต์ให้เข้าไป"

ข้าพเจ้าขอตอบว่า "มีคนเชิญให้เข้าไป" หัวโล้นห่มเหลืองมิได้เข้าไปกันเอง ใครเป็นผู้เชิญ เชิญเมื่อไร มีเรื่องเล่าดังต่อไปนี้

ในเดือนมีนาคมและเมษายนของทุก ๆ ปี ข้าพเจ้าต้องเปิดเทอมสอนวิชาวิปัสสนาสมาธิ ณ ศูนย์วิปัสสนา "ธรรมกิตติโสภณ" แห่งวัดเบญจมบพิตร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ได้เริ่มปฏิบัติตั้งแต่ปี ๒๕๑๕ ถึงปี ๒๕๒๒ นี้ เป็นเวลา ๘ ปี

ปี ๒๕๒๐ ข้าพเจ้าเองเข้าเปิดเทอมสอนเช่นเคย ในระหว่างเปิดเทอมสอน ๒ เดือนนั้น ท่านเจ้าคุณ พระพุทธิวงศ์มุนี เจ้าอาวาสวัดเบญจมบพิตร นิมนต์ให้ข้าพเจ้าแสดงธรรมทุก ๆ วันพระ ณ พระอุโบสถ หลวงพ่อพระพุทธชินราช ในเวลา ๑๓.๐๐ น. โดยใช้เวลาแสดงธรรม ๑ ชั่วโมง

เมื่อวันพระที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๒๐ เมื่อข้าพเจ้าแสดงธรรมจบแล้ว ได้กลับมายังกุฏิปริยัติธรรม ๒ ได้พบกับ พ.ท. ลือ ศรีปุนะเดช (ป. ๗) หัวหน้าฝ่ายอนุศาสนาจารย์ กองพลทหารบกที่ ๙

(กองพลเสือดำ) ค่ายทหารกาญจนบุรี ซึ่งข้าพเจ้าไม่เคยรู้จักกับ พ.ท. ลือ มาก่อนเลย

พ.ท. ลือ ศรีปุนะเดช พูดกับข้าพเจ้าว่า

ผมได้รับคำสั่งจากผู้บังคับบัญชา ณ ฐานบิน ๑๒๘ (ค่ายพ่อขุนผาเมือง) อ. หล่มสัก จ. เพชรบูรณ์ ให้ผมแสวงหาพระวิปัสสนาจารย์ ไปประจำอยู่ ณ สำนักสงฆ์ บ. น้ำกุ่ม ต. น้ำกุ่ม อ. นครไทย จ. พิษณุโลก ชาวบ้านน้ำกุ่มต้องการพระภิกษุที่สามารถแสดงธรรมได้ดี เพื่อเข้าไปแสดงธรรมเผยแพร่ธรรมะแก่ประชาชนชายแดน และพวกทหารที่ฐานปฏิบัติการ บ. น้ำกุ่ม ก็ต้องการฟังธรรมะ ตลอดจนต้องการศึกษาวิชาวิปัสสนาสมาธิด้วย

พ.ท. ลือ ศรีปุนะเดช กล่าวต่อไปว่า

เมื่อผมได้รับคำสั่งแล้ว ผมจึงได้ไปพบกับท่านเจ้าคุณ พระเทพสิทธิมุนี (โชดก ป. ๙) อาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิปัสสนาธุระ ณ วัดมหาธาตุ เพื่อขอพระวิปัสสนาจารย์ ไปประจำสำนักสงฆ์ บ. น้ำกุ่ม แต่ท่านเจ้าคุณ พระเทพสิทธิมุนีตอบปฏิเสธ ท่านไม่สามารถจะหาให้ได้ และท่านได้แนะนำผมว่า ควรไปติดต่อกับหลวงพ่อขุนศรีศรากรดู อาจจะจัดให้ได้ และเวลานี้ท่านกำลังสอนอยู่ ณ วัดเบญจมบพิตร ผมจึงเดินทางมาวัดเบญจมบพิตร

พ.ท. ลือ กล่าวต่อไปว่า เมื่อผมมาถึงวัดเบญจมบพิตรแล้ว ผมถึงนึกขึ้นได้ว่า ท่านเจ้าคุณ พระพุทธิวงศ์มุนี ท่านเป็นหัวหน้าพระธรรมทูตแห่งคณะธรรมทูตสายที่สาม ผมจึงเข้าไปหาท่าน ได้กราบเรียนท่าน ขอพระธรรมทูตไปประจำ ณ สำนักสงฆ์ บ้านน้ำกุ่ม แต่ท่านเจ้าคุณ พระพุทธิวงศ์มุนีท่านตอบปฏิเสธ ไม่สามารถจะจัดหาพระธรรมทูตส่งให้ผมได้ และท่านได้บอกกับผมอย่างเดียวกันกับท่านเจ้าคุณ พระเทพสิทธิมุนี ว่าให้ลองไปติดต่อกับหลวงพ่อขุนศรีศรากร ท่านอาจจัดให้ได้ ท่านได้ชี้มือมายังตึกปริยัติธรรม ๒ นี้ ซึ่งอยู่ติด ๆ กับกุฏิของท่านเจ้าคุณ พระพุทธิวงศ์มุนี

ผมจึงมาติดต่อหลวงพ่อ ขอให้หลวงพ่อช่วยกรุณาจัดส่งพระวิปัสสนาจารย์ เข้าไปประจำสำนักสงฆ์ บ้านน้ำกุ่ม ตำบลน้ำกุ่ม อำเภอนครไทย จังหวัดพิษณุโลก สำนักสงฆ์ติดอยู่กับฐานปฏิบัติการทหาร เพื่อแสดงธรรมแก่ประชาชนชายแดน และทางทหารประจำฐาน ก็มีความประสงค์จะได้พระภิกษุมาอยู่ด้วย เพื่อกำลังใจบำรุงขวัญประชาชนและบำรุงขวัญทหาร

แต่ผมขอเรียนให้หลวงพ่อทราบเสียแต่ต้นว่า การเดินทางเข้าไปยังฐานปฏิบัติการทหารบ้านน้ำกุ่มนั้น จำเป็นต้องเดินทางด้วยเครื่องบิน "เฮลิค๊อปเตอร์" เพราะว่าไม่มีถนนรถยนต์ ไม่มีทาง

มอเตอร์ไซร์ มีแต่ทางคนเดินขึ้นเขา และทางเกวียนก็ขรุขระทุร-กันดาร ไม่ตลอดทาง มีเป็นตอน ๆ ไม่สามารถจะเดินทางด้วยรถยนต์ได้ จึงจำเป็นต้องไปด้วย "เฮลิค๊อปเตอร์"

ข้าพเจ้ากล่าวตอบว่า

ความคิดนี้ดีมาก เป็นการช่วยบำรุงขวัญทหาร แต่อาตมายังรับปากทันทีไม่ได้ จะมีใครไปหรือไม่ ยังรับรองไม่ได้ เพราะว่าเป็นถิ่นที่มีคอมมิวนิสต์แทรกซึม และทุรกันดาร พระวิปัสสนาจารย์ท่านจะสู้หรือไม่ ยังรับรองไม่ได้

ส่วนพระภิกษุที่กำลังศึกษาวิชาปัสสนาอยู่ ณ บัดนี้ ก็อยู่ในระยะปฏิบัติ ยังมิได้ผ่านญาณ ๑๖ และยังมิได้อบรมวิชาครู และการแสดงธรรมจึงไม่สามารถจะจัดให้ได้ทันทีในวันนี้

พ.ท. ลือ ศรีปุนะเดช กล่าวว่า

หลวงพ่อ ช่วยพิจารณาด้วยว่า ควรจะทำอย่างไร จึงจะมีพระวิปัสสนาจารย์ ไปประจำตามฐานปฏิบัติการทหาร ซึ่งอาจจะมีหลายฐานที่ขอมาก็ได้

ข้าพเจ้า กล่าวตอบว่า

อาจจะพอหาได้ อาตมาเคยจัดปริวาสกรรมเพื่อคัดเลือกพระภิกษุเข้าปฏิบัติวิปัสสนาสมาธิ ที่นิยมเข้าปฏิบัติวิปัสสนา นำมาอบรมต่ออีก ๒ เดือนเหมือนกับรุ่นนี้ ที่กำลังปฏิบัติอยู่ที่วัดเบญจมะนี้

อย่างไรก็ตาม อาตมาจะรีบเดินทางไปยังวัดนางรอง จังหวัดนครนายก ซึ่งเข้าใจว่าอาจมีพระวิปัสสนาจารย์บ้าง จะได้พูดทาบทามกับพระวิปัสสนาจารย์เสียก่อน ซึ่งขณะนี้กลุ่มพระวิปัสสนาจารย์ที่สำเร็จการอบรมวิชาครูแล้ว ได้มารวมกันอยู่ ณ วัดนางรอง ต. หินตั้ง อ. เมือง จ. นครนายก เพื่อร่วมมือกันจัดพิธีเข้าปริวาสกรรม อันจะเริ่มต้นในวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๒๐ นี้

พรุ่งนี้วันที่ ๑๘ เมษายน อาตมาจะขึ้นไปวัดนางรอง เพื่อเชิญพระวิปัสสนาจารย์มาประชุมพูดทาบทาม ถ้าได้ผลอย่างไรอาตมาจะรีบลงมาพบกับคุณโยม ณ วัดเบญจมบพิตร ในวันที่ ๑๙ เมษายนนี้เวลา ๑๖.๐๐ น. พ.ท. ลือ ศรีปุนะเดช ตอบตกลงจะมาพบกับข้าพเจ้าตามที่ข้าพเจ้านัด

วันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๒๐ ข้าพเจ้าเดินทางไปวัดนางรองแต่เช้า โดยจับรถแท๊กซี่ไปยังวงเวียน ๒๒ กรกฎาแล้วจับรถแท๊กซี่ทัวร์ไป จังหวัดนครนายกอีกทอดหนึ่ง

การนั่งรถยนต์ทัวร์ไปนครนายกจากวงเวียน ๒๒ กรกฎาต้องใช้เวลาเดินทางประมาณ ๒ ชั่วโมง จึงจะถึงวัดนางรอง ข้าพเจ้านั่งคิดไปตลอดทางว่า พระวิปัสสนาจารย์จะสมัครไปอยู่ตามฐานปฏิบัติการทหาร ตามชายแดนจะมีบ้างหรือไม่ เพราะตามชายแดนที่มีฐาน

ปฏิบัติการทหาร ย่อมมีพวก ผกค. แทรกซึมอยู่ภิกษุอาจกลัวอันตราย แล้วไม่มีใครสมัครไปก็ได้

บางขณะก็คิดว่า น่าจะมีสมัครไปเพราะว่าพระวิปั๋สสนาจารย์ที่อบรมวิชาครูนั้นเป็นพวกที่ปฏิบัติวิปั๋สสนาได้ผ่านญาณ ๑๖ แล้ว ที่เรียกว่า "โสฬสญาณ" ถ้าผ่านโสฬสญาณจริง โดยมีสภาวะธรรมของอารมณ์วิปั๋สสนาเกิดจริง รายงานอารมณ์จริง พวกผ่านโสฬสญาณจริงนั้น เป็นผู้ไม่มีสักกายะทิฏฐิ ไม่มีวิจิกิจฉา และไม่มีสีลพตปรามาส หลุดพ้นสังโยชน์ ๓ ข้อเบื้องต้น

ไม่ยึดมั่นถือมั่นในตัวตน ถือว่าความลำบาก ความทุกข์ทรมาน หรือความตาย เป็นเรื่องธรรมดาแห่งชีวิต เช่นนี้ พระวิปั๋สสนาจารย์ย่อมจะสมัครไปตายชายแดนได้ ไม่มีความหวาดกลัวอย่างใด คงจะมีสมัครไปบ้าง

ข้าพเจ้าเดินทางไปถึงวัดนางรองทันเวลาเพลพอดี ขณะนั่งฉันเพลพร้อมกัน ได้สังเกตเห็นพระวิปั๋สสนาจารย์นั่งฉันภัตตาหารอยู่ ๑๕ รูป ถึงเวลา ๑๙.๐๐ น. จึงเชิญมาประชุมพร้อมกันทั้ง ๑๕ รูป ข้าพเจ้าได้แจ้งเรื่องราวต่าง ๆ ที่ พ.ท. ลือ ศรีปุนะเดช มีความต้องการพระวิปั๋สสนาจารย์ไปประจำตามชายแดนโดยละเอียด

ในที่สุดมีพระวิปัสสนาจารย์ยินดีสมัครไป แม้จะต้องเดินทางโดย "เฮลิค๊อปเตอร์" ท่านก็ยินดีไป แต่มีข้อแม้ว่า "ต้องให้ข้าพเจ้าเดินทางไปส่งท่านถึงฐานปฏิบัติการด้วย"

ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจมากที่มีพระวิปัสสนาจารย์ยินดีสมัครไป โดยมิได้บังคับหรือขอร้องแต่อย่างใด แม้จะลำบากในการเดินทางหรือต้องผจญภัยอย่างใดท่านก็ยินดีไป

เรื่องนี้แสดงว่า พระภิกษุที่เข้าปฏิบัติวิปัสสนาสมาธิ จนได้ผ่านโสพสญาณแล้วนั้นย่อมมีความรู้สึกว่า อันความลำบาก, ความทุกข์ทรมาน, ตลอดจนความตาย เป็นธรรมดาแห่งชีวิต เป็นผู้ที่ไม่ยึดมั่นถือมั่นในตัวตน หลุดพ้นจากสังโยชน์ข้อ ๑ คือ ไม่มีสักกายะทิฏฐิ พอพูดทาบทามก็สมัครไปทันที โดยมิต้องบังคับแต่อย่างใดเลย

รุ่งขึ้นวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๒๐ ข้าพเจ้ารีบกลับมาวัดเบญจมบพิตร เพื่อรอพบกับ พ.ท. ลือ ศรีปุนะเดช ตามที่นัดไว้ แต่ พ.ท. ลือ มิได้มาพบตามนัด ทราบในภายหลังว่า พ.ท. ลือติดธุระจำเป็นเกี่ยวแก่ราชการ ณ ค่ายทหารกาญจนบุรี

รุ่งขึ้นวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๒๐ เวลา ๑๑.๐๐ น. พ.ท. ลือ ศรีปุนะเดช ได้มาพบข้าพเจ้า ข้าพเจ้าบอกว่ามีผู้สมัครไป คือ

พระอาจารย์พยุง ผาสุกธัมโม เป็นคนชาวเมืองกำแพงเพชร และมีพระมหาจันทร์ คตสาโร ชาวเมืองนครศรีธรรมราช ขอติดตามไปชมด้วย ข้าพเจ้าสังเกตว่า พ.ท. ลือ มีอาการกิริยาที่ดีใจมาก

พ.ท. ลือ ศรีปุนะเดช พูดว่า

วันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๒๐ นี้ เมื่อหลวงพ่อกับคณะฉันเช้าเสร็จแล้ว ผมจะนำรถยนต์มารับไปตลาดหมอชิต เพื่อจับรถยนต์ประจำทางจากตลาดหมอชิตไปอำเภอหล่มสัก (เก่า) เพื่อไปยังฐานบิน ๑๒๘ (พ่อขุนผาเมือง) แล้วขึ้นเครื่องบินเฮลิค๊อปเตอร์ไปยังฐานปฏิบัติการทหาร ณ บ้านน้ำกุ่ม อ. นครไทย จ. พิษณุโลก

ข้าพเจ้าถามว่า "ใช้เวลาบินกี่ชั่วโมง"

พ.ท. ลือตอบว่า "เดินทางราว ๓๐ นาทีเท่านั้น"

วันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๒๑ เวลา ๐๘.๓๕ น. พวกเราออกเดินทางจากตลาดหมอชิต ถึงฐานบิน ๑๒๘ (พ่อขุนผาเมือง) เมื่อเวลา ๑๕.๐๐ น. ตรง ใช้เวลาเดินทาง ๖ ชั่วโมง ๑๕ นาทีเป็นระยะทางประมาณ ๓๙๐ กิโลเมตร

คณะเราเดินทางไปครั้งนี้ ๕ คนคือ

๑. พระปัญญาคุณ ปุณณะวังโส (ข้าพเจ้า)

๒. พระอาจารย์พยุง ผาสุกธัมโม (ผู้เข้าอยู่ประจำ)

๓. พระมหาจันทร์ คตสาโร (ผู้ติดตาม)

๔. พ.ท. ลือ ศรีปุนะเดช (อนุศาสนาจารย์)

๕. จ.ส.อ. บั๋กกฤษณ์ บั๋นวัน (ผู้ช่วยอนุศาสนาจารย์)

เมื่อเดินทางถึงฐานบิน ๑๒๘ แล้ว พ.อ. (พิเศษ) สินธุ เกิดสมบุญ ผู้บังคับฐานบิน ๑๒๘ (ค่ายพ่อขุนผาเมือง) ได้มาต้อนรับคณะเราแล้ว พูดกับพวกเราว่า

ขณะนี้อากาศบี่ด อากาศไม่เบี่ด อากาศไม่ปลอดโปร่งพอที่จะเดินทางด้วยเครื่องบิน ผมมีความเห็นว่า ควรจะรอไว้เดินทางในวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๒๐ เพราะในเวลาเช้าอากาศปลอดโปร่งดี อากาศเบี่ดเดินทางสะดวก

ให้ พ.ท. ลือ พาหลวงพ่อกับคณะไปพัก ณ วัดไตรภูมิสักหลง แล้วพรุ่งนี้เช้าให้เอารถจิ๊ปไปรับท่านมาฉันเช้า ณ ฐานบินนี้

เมื่อนั่งสนทนาเรื่องต่าง ๆ พอสมควรแล้ว พ.ท. ลือ ได้นำคณะเราไปยังวัดไตรภูมิสักหลง ซึ่งอยู่ห่างจากฐานบิน ๑๒๘ ระยะทางประมาณ ๓ กิโลเมตร

พระครูประทีปธรรมคุณ เจ้าอาวาสวัดไตรภูมิสักหลง และเป็นเจ้าคณะตำบลสักหลงด้วย ได้ต้อนรับคณะของข้าพเจ้าเป็นอย่างดี ดูแลห้องอาบน้ำ, ที่นอน, หมอนมุ้ง ตลอดจนน้ำร้อน น้ำชาต้อนรับผู้เดินทางมาอาศัยได้ดีมากตรงกับคำตรัสสอน ของพระตถาคตเจ้า

วันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๒๐ นี้ ตรงกับวันโกนขึ้น ๑๔ ค่ำ เดือน ๕ ถึงเวลาโกนผม คณะเราจึงโกนผม สำหรับข้าพเจ้าเมื่อโกนผมแล้วก็ไม่ได้อาบน้ำ ได้แต่แปรงพั้นและเช็ดตัวแล้วต้องนอนห่มผ้าตลอดคืน เพราะว่าอากาศหนาวมาก

เมื่อคืนวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๒๐ ณ ที่วัดเบญจมบพิตร มิได้ห่มผ้านอน เพราะอากาศร้อนมาก นอนร้อนตลอดคืน วัดไตรภูมิสักหลง อยู่ห่างจากวัดเบญจมบพิตร ประมาณ ๓๙๐ กิโลเมตร เดือนเมษายนที่วัดเบญจมบพิตร และเดือนเมษายนที่วัดไตรภูมิสักหลง อากาศผิดกันมาก

รุ่งขึ้นวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๒๐ ตรงกับวันพระ ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๕ มีประชาชนชาวสักหลงมาทำบุญที่ศาลาการเปรียญวัดไตรภูมิสักหลงจำนวนมาก ข้าพเจ้าเห็นว่า เป็นเวลาเหมาะแก่การแสดงธรรม จึงได้ขออนุญาตท่านพระครูประทีปธรรมคุณ แสดงธรรม ๑ กัณฑ์ ในหัวเรื่องว่า "ตายแล้วไปไหน"

ข้าพเจ้าทราบจากท่านพระครูประทีปธรรมคุณว่า ชาวเมืองเพชรบูรณ์นิยมทำบุญในวันพระ ๘ ค่ำ ๑๕ ค่ำ ทุก ๆ วันพระตลอดปี เหมือนกับชาวเชียงใหม่และชาวจังหวัดพิจิตร

ข้าพเจ้าพูดเรื่อง "ตายแล้วไปไหน" นาน ๓๐ นาที ก็จบเรื่อง และ พ.ท. ลือ ศรีปุนะเดชได้นำรถจิ๊ปมารับพอดี พระครูประทีปธรรมคุณได้นิมนต์คณะเราให้ฉันข้าวต้มเสียก่อน ข้าพเจ้าขอตัวไม่ฉัน เพราะทางฐานบิน ๑๒๘ เขาจัดอาหารเช้าไว้ให้แล้ว แต่ทางพระครูประทีปธรรมคุณไม่ยอม ท่านได้ขอร้องให้ฉันแม้เพียงเล็กน้อยก็จะดี ชาวบ้านสักหลงเขาตั้งใจจัดข้าวต้มมาถวาย คณะเราจึงต้องฉันข้าวต้มพอเป็นพิธี แล้วกล่าวถวายพรพระให้ด้วย เมื่อนั่งรถจิ๊ปมาถึงฐานบิน ๑๒๘ (ค่ายพ่อขุนผาเมือง) คณะข้าพเจ้าต้องฉันข้าวอีกครั้งหนึ่ง และคณะข้าพเจ้าต้องกล่าวถวายพรพระอีกครั้งหนึ่งด้วย

ถึงเวลา ๐๘.๕๓ น. คณะเราขึ้นเครื่องบินเฮลิคอปเตอร์ แล้วเครื่องบินได้บินสูงจากพื้นดินเป็นเส้นตรงอย่างช้า ๆ รู้สึกสบายดี ข้าพเจ้าสังเกตว่า คณะเราทุกคนมิได้มีความตื่นเต้นแต่อย่างใด มีผู้โดยสารดังนี้

๑. ร.อ. สุเทพ สุวรรณภักดี (นักบินหมายเลข ๑)
๒. ร.ท. เนตร ทิพยพิทักษ์ (นักบินหมายเลข ๒)
๓. พระปัญญาคุณ ปุณณะวังโส (ข้าพเจ้า)

๔. พระมหาจันทร์ กตสาโร (ผู้ติดตาม)

๕. ร.ต. สรจักร์ อ๊อนอก (ผ.บ. หมวดบินเล็ก)

๖. จ.ส.อ. บั๊กกฤษณ์ บั๊นจั่น (ผู้ช่วยอนุศาสนาจารย์)

๗. พ.ท. ลือศรี ปุนะเดช (หัวหน้าฝ่ายอนุศาสนาจารย์)

๘. พระอาจารย์พยุง ผาสุกธัมโม (ผู้เข้าอยู่ประจำ)

๙. พลปืนกลขวา (ไม่ได้ถามชื่อ)

๑๐. พลปืนกลซ้าย (ไม่ได้ถามชื่อ)

เวลา ๐๙:๒๓ น. เฮลิคอปเตอร์ก็หย่อนตัวลงจดพื้นดิน ณ ฐานปฏิบัติการทหาร บ้านน้ำกุ่มรวมเวลาเดินทาง ๓๐ นาทีพอดี

เมื่อคณะฯลงจากเครื่องบินแล้ว ร.ท. ฉัตรชัย ธรรมรักษา ผ.บ. ฐานปฏิบัติการ บ้านน้ำกุ่ม ได้มาต้อนรับ ร่วมถ่ายรูปพร้อมกัน ส่วนนักบินทั้งสองกับพลประจำปืนกลทั้งสอง ยังไม่ได้ลงจากเครื่องบินคงนั่งเตรียมพร้อมระวังเหตุการณ์อยู่บนเครื่องบิน จึงมิได้มาร่วมถ่ายรูปด้วย

บ้านน้ำกุ่ม

จากรูปที่ ๑ จากซ้ายไปขวา คือ

๑. ร.ต. สรจักร์ อ๊อนอก

๒. จ.ส.อ. บั๊กกฤษณ์ บั๊นจั่น

๓. พระปัญญาคุณ ปุณณะวังโส

๔. พระอาจารย์พยุง ผาสุกธัมโม

๕. พระมหาจันทร์ กตสาโร

๖. พ.ท. ลือ ศรีปุนะเดช

๗. ร.ท. ฉัตรชัย ธรรมรักษา (ผู้บังคับฐานปฏิบัติการ)

หลังจากถ่ายรูปแล้ว ร.ท. ฉัตรชัย ธรรมรักษาได้เรียกแถวทหาร แล้วขอร้องให้คณะเราทำน้ำมนต์ทำพิธีรดน้ำมนต์ เป็นศิริมงคลแก่ทหารและฐานปฏิบัติการทหาร

ข้าพเจ้าสั่งให้พระมหาจันทร์ กตสาโรเป็นผู้พรมน้ำมนต์ ส่วนพระอาจารย์พยุงกับข้าพเจ้าทำหน้าที่สวดชะยันโตให้

พรมน้ำมนต์เสร็จแล้ว พ.ท. ลือ ศรีปุนะเดช พูดต่อหน้าแถวทหารว่า มีพระอาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิในทางปลุกเสกจากวัดแห่งหนึ่ง ท่านได้ฝากพระเครื่องมา จึงขอให้พระอาจารย์พยุง ทำหน้าที่แจกพระเครื่อง เมื่อแจกพระเครื่องเสร็จก็เป็นเวลาที่คณะเราอยู่ ณ ฐานปฏิบัติการทหารนั้น เป็นเวลานาน ๓๐ นาที

นักบินหมายเลข ๑ คือ ร.อ. สุเทพ สุวรรณภักดี ได้มาหาข้าพเจ้า นิมนต์ข้าพเจ้ากับคณะให้รีบกลับฐานบิน ๑๒๘ ให้เหตุผลว่าเราจะจอดเครื่องบินเฮลิคอปเตอร์อยู่ ณ ฐานปฏิบัติการนานไม่ได้ ผิดระเบียบข้อบังคับของฐานบิน ๑๒๘ เฮลิคอปเตอร์จะนอนค้างคืน ณ ฐานปฏิบัติการก็ไม่ได้ เพราะว่าพวกก่อการร้ายชอบเข้าทำลายเครื่องบิน เขาไม่ต้องการให้ฝ่ายเราอาศัยเครื่องบินขนส่งทางอากาศ เช่นขนส่งกำลังพล ขนส่งอาวุธ เครื่องยุทธสัมภาระ ตลอดจนขนอาหาร เครื่องอุปโภค บริโภคและการสื่อสาร เป็นต้น ทั้งเครื่องบินมีราคาแพงหลายล้านบาท พวกศัตรูต้องการทำลายอย่างยิ่ง

ในขณะที่เครื่องบินเฮลิคอปเตอร์ กำลังลงจอดบนลานบิน ณ ฐานปฏิบัติการนั้น ร.ท. ฉัตรชัย ได้แจ้งกับข้าพเจ้าว่า ต้องส่งหน่วย

ลาดตระเวนขึ้นไปอยู่ยอดเขาทั้งสองข้าง ทำการเคลียร์พื้นที่เพื่อป้องกันอันตรายที่อาจจะเกิดแก่เครื่องบิน คณะข้าพเจ้าต้องรีบกลับตามคำเตือน

คณะข้าพเจ้าขึ้นเครื่องบินกลับเมื่อเวลา ๐๙.๕๗ น. เครื่องบินเฮลิคอปเตอร์ บินสูงขึ้นเป็นเส้นตรงสูงประมาณ ๒๐ เมตร แล้วบินเคลื่อนที่ไปในระดับธรรมดา ขณะนั้นอากาศปลอดโปร่งดีมาก ข้าพเจ้าเปิดประตูเครื่องบินมองดูพื้นดิน เห็นแต่ขุนเขาสลับซับซ้อนสวยงามมาก ข้าพเจ้าได้ถ่ายรูปหมู่บ้านที่อยู่ระหว่างภูเขาจากประตูเครื่องบินไว้ด้วย

เวลา ๑๐.๒๗ น. เครื่องบินลงถึงลานบิน ณ ฐานบิน ๑๒๘ ค่ายพ่อขุนผาเมือง รวมเวลาบิน ๓๐ นาที เท่ากับเวลาไปพอดี

นั่งเฮลิคอปเตอร์ ทั้งขาไปและขากลับ นักบินเขาขับเครื่องบินไม่ช้านัก ไม่เร็วนัก ความเร็วปานกลาง นั่งสบายดีมาก นั่งดูภาพภูมิประเทศทางพื้นดินได้สะดวกมาก ไม่เหมือนนั่งเครื่องบินสายการบินไทย หรือสายการบิน เอส.เอ.เอส. เรานั่งแล้วมองไม่เห็นภาพภูมิประเทศทางพื้นดิน แม้จะนั่งติดหน้าต่าง เราก็มองไม่เห็น เพราะเขาบินในระยะสูงมาก

นั่งเฮลิคอปเตอร์ครั้งนี้ มีประตู มีฝา มีเข็มขัดลัดเอว มีห่วงให้เราใช้มือจับ สะดวกสบายดีมาก

ข้าพเจ้าได้กล่าวขอบใจแก่ ร.อ. สุเทพ สุวรรณภักดี นักบินหมายเลข ๑ ว่า

"อาตมาขอขอบใจมาก ที่ทำการบินได้สวยงามมาก นั่งสบายดี"

ร.อ. สุเทพ สุวรรณภักดี ตอบว่า

ผมทำการบินครั้งนี้ บินเพื่อเคารพหลวงพ่อ ตามปกตินั้นผมบินรับส่งพวกเดียวกันผมทำการบินไม่ใคร่เรียบร้อย บินกันอย่างไม่ใคร่จะระวัง เพราะเป็นพวกเดียวกันเอง บางครั้งผมก็ขับบินสวิ๊ดสว๊าดกันบ้าง เป็นไปตามใจคะนอง พวกผมเขาก็รู้สึกสนุกเพราะว่ามันทำให้มีความรู้สึกตื่นเต้นดีครับ"

ร.อ. สุเทพ สุวรรณภักดี พูดแล้วยังยิ้มแย้มแสดงถึงความมีน้ำใจอันดีงาม เยือกเย็นสมกับที่เป็นนักบินชายแดน

ตามที่กล่าวมานี้ เป็นเหตุการณ์ที่ข้าพเจ้าไม่เคยคิด ไม่ได้ใฝ่ฝันมาก่อนว่าจะกระทำสิ่งนี้เหตุการณ์ได้ลัดตัวเข้ามาหาข้าพเจ้าเอง

ข้าพเจ้าและคณะของข้าพเจ้าที่เป็นพระวิปัสสนาจารย์ ประจำ

ศูนย์พิทักษ์พระพุทธศาสนาแห่งประเทศไทย ต่างก็พอใจเต็มใจที่กระทำงานนี้ อันเนื่องจากความรักชาติเป็นเหตุใหญ่

วันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๒๐ เป็นวันเริ่มต้นครั้งแรก ที่นำพระวิปัสสนาจารย์เข้าไปอยู่ประจำ ณ ฐานปฏิบัติการทหาร ณ บ้านน้ำกุ่ม ตำบลน้ำกุ่ม อำเภอนครไทย จังหวัดพษณุโลก

ถ้าเจ้าหน้าที่ทหารไม่มานิมนต์ ข้าพเจ้าก็ไม่กล้าเข้าไปชายแดนแน่นอน เพราะเป็นเขตแดนที่มีผู้ก่อการร้ายแทรกซึม การเดินทางลำบาก ต้องไปโดยเครื่องบิน และไม่เคยคิดไว้ก่อนเลยว่าจะส่งพระวิปัสสนาจารย์ ไปสอนธัมมะชายแดน

ท่านที่สงสัย โปรดเข้าใจตามที่ ข้าพเจ้าเล่าเรื่องมา ในหนังสือ "ไม่ได้ใฝ่ฝัน" เล่มนี้

๒. ตายแล้วไปไหน

เมื่อวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๒๐ ตรงกับวันพระขึ้น ๑๕ ค่ำเดือน ๕ มีประชาชนชาวสักหลงมาทำบุญที่ศาลาการเปรียญวัดไตรภูมิสักหลงจำนวนมาก ข้าพเจ้าเห็นว่า เป็นเวลาเหมาะในการแสดงธรรมจึงได้ขออนุญาตท่านพระครู ประทีปธรรมคุณแสดงธรรม ท่านพระครูอนุญาต ข้าพเจ้าจึงแสดงธรรม ๑ กัณฑ์ใช้เวลา ๓๐ นาที และได้แสดงธรรมเรื่อง "ตายแล้วไปไหน" โดยกล่าวว่า

เจริญพร ญาติโยมและท่านผู้มีศรัทธาในการฟังธรรมทั้งหลาย

ณ ลำดับต่อไปนี้ ข้าพเจ้าจะพูดธรรมะในหัวเรื่องว่า "ตายแล้วไปไหน" เพื่อให้ท่านทั้งหลายได้พิจารณา เรื่องนี้ข้าพเจ้าพูดตามที่ปรากฏในคัมภีร์พระไตรปิฎก โดยนำมารวบรวมให้เข้าใจง่ายและพูดสั้น ๆ พอเข้าใจ

มีพุทธดำรัสว่า ชีวิตนี้มีธรรมดาอยู่ ๒ ธรรมดา คือธรรมดาตายกับธรรมดาเกิด เมื่อชีวิตตายลง ชีวิตก็เกิดอีก เกิดแล้วก็ตายอีก ไปสู่นามใหม่และรูปใหม่ เกิดแล้วตาย ตายแล้วเกิดอยู่เช่นนี้ ไม่มีทางที่จะสิ้นสุดลงได้ในวัฏฏะสงสารอันยาวนานนี้

ปัญหาจึงเกิดขึ้นว่า ตายแล้วเกิดนั้นจะไปเกิดที่ไหนบ้าง เมื่อกล่าวโดยสรุปแล้วพระพุทธองค์ทรงกล่าวว่า ตายแล้วไปเกิดได้ ๕ ทาง หรือเรียกว่าตายแล้วจะได้รับสมบัติ ๕ อย่าง จะไปสู่ทางอะไรสุดแต่ความประพฤติในชาติปัจจุบัน สมบัติ ๕ อย่างคือ

๑. อบายสมบัติ

๒. มนุษย์สมบัติ

๓. เทวะสมบัติ

๔. พรหมสมบัติ

๕. นิพพานสมบัติ

๑. อบายสมบัติ

เมื่อยังมีชีวิตอยู่ เป็นคนชอบประพฤติชั่วไม่มีศีลไม่มีสัตย์ ชอบเบียดเบียนเพื่อนมนุษย์และสัตว์ ที่เรียกกันว่า "คนอันธพาล" พวกอันธพาลตายไปย่อมเข้าสู่อบายสมบัติหรือที่นิยมเรียกว่า "อบายภูมิ"

อบายสมบัติมี ๔ อย่างคือ

๑. สัตว์ นรก

๒. สัตว์ เปรต

๓. สัตว์ อสุรกาย

๔. สัตว์ เดรัจฉาน

ถ้าความโกรธเป็นต้นเหตุให้กระทำความชั่วแล้ว ตายไปย่อมไปสู่สัตว์นรก

ถ้าความโลภ เป็นเหตุเป็นปัจจัยให้กระทำความชั่วแล้ว ตายไปย่อมไปสู่สัตว์เปรตหรืออสุรกาย

ถ้าความหลงเป็นต้นเหตุให้กระทำความชั่วแล้ว ตายไปย่อมไปสู่สัตว์เดรัจฉาน

เกิดเป็นเปรต

สมัยหนึ่ง มีนักการเมืองผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่ง มีความโลภมาก กอบโกยเงินไว้เป็นร้อยล้าน มีเมียร้อยสามคน ตายไปต้องไปเป็นเปรต ยืนเกาะกิ่งไม้ร้องไห้อย่างโหยหวนอยู่ ณ ปากถ้ำแห่งหนึ่งทางใกล้ ๆ บ้านของตน เพราะความโลภเป็นต้นเหตุให้กระทำความชั่ว จึงต้องไปเกิดเป็นเปรต

เรื่องนี้ข้าพเจ้าไม่ได้เห็นเอง ข้าพเจ้าพบเรื่องนี้ในหน้าหนังสือพิมพ์ คนเขียนข่าวนี้เขาลงชื่อจริง นามสกุลจริง ไม่ใช้นามปากกาหรือฉายา เขาเป็นพวก "โยคะศาสตร์" เขานิยมปฏิบัติสมถะกรรมฐาน พวกที่ปฏิบัติสมถะนั้น เมื่อสามารถเข้าฌาณได้จนถึงฌาณสี่ที่เรียกว่า "ฌาณสมาบัติสี่" แล้ว พวกเขาจะแลเห็นพวกกายทิพย์ พวกภูติผี ปีศาจ นางไม้ เปรต และอสุรกาย ในตำราก็กล่าวยืนยันไว้เช่นนั้น ข้าพเจ้านิยมปฏิบัติวิปัสสนาสมาธิไม่ได้เข้าศึกษาวิชาสมถะสมาธิ แต่ข้าพเจ้าเชื่อถือเพราะพวกโยคะศาสตร์ เขาสามารถเข้าฌาณได้แม้แต่ฌาณสมาบัติแปด เพราะฉะนั้นการเข้าฌาณสมาบัติสี่พวกเขาก็สามารถเข้าได้ และเพียงฌาณสมาบัติสี่ ก็สามารถหนีพวกเปรต พวกอสุรกาย พวกกายทิพย์ทั้งปวง ทั้งตำราก็ยืนยันข้าพเจ้าจึงเชื่อว่าเป็นจริง

ความโลภเป็นต้นเหตุให้กระทำความชั่ว ตายไปย่อมไปสู่สัตว์เปรต แม้จะมีเงินนับ ๑๐๐ ล้าน มีเมีย ๑๐๓ คน ไม่สามารถจะช่วยได้ พ่อ, แม่, ลูก, เมีย, ก็ช่วยไม่ได้ พ่อแม่ให้เงิน ๑ บาทใส่ปากศพไป ก็ไม่สามารจะเอาไปได้ สัปเหร่อเป็นผู้ได้ไป ตนต้องไปเป็นสัตว์เปรตได้รับทุกข์ทรมาน

นางเขียวระลึกชาติ

ความหลงเป็นต้นเหตุให้กระทำความชั่ว ตายแล้วย่อมไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน มีเรื่องจริงดังต่อไปนี้

ท่านเจ้าคุณพระเทพสิทธิมุนี (โชดก ป. ๙) อาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิปัสสนาธุระแห่งวัดมหาธาตุ ซึ่งเป็นพระอาจารย์ของข้าพเจ้าท่านได้แสดงธรรม ณ วัดเต่าใหใต้ ในวันทำบุญเปิดศูนย์วิปัสสนา "โอสถสภาอุทิศ" ท่านพูดว่า

คนทำความชั่วด้วยความหลงเป็นปัจจัย ตายแล้วไปเกิดเป็นวัวใช้แรงงานเขา มีเรื่องจริงเกิดที่จังหวัดขอนแก่น ซึ่งเป็นบ้านเกิดของทางท่านเล่าว่า

มีวัวตัวหนึ่งชื่อนางเขียว มีลูกติดตัวหนึ่ง นางเขียวระลึกชาติได้ ได้เข้าฝันลูกสะใภ้ ความว่า

บัดนี้แม่มาเกิดแล้ว อยู่ท้ายบ้านนี้เนื่องจากแม่เป็นหนี้เงินเขา ๕ บาท แม่หลงลืมไปยังไม่ได้ใช้หนี้เขา แม่ก็ตายลงแล้วต้องมาเกิดเป็นวัวที่บ้านเขา ต้องใช้แรงงานแทนหนี้ให้เขา แม่จึงขอให้ลูกนำเงินไปใช้หนี้เขาแทนแม่ด้วย

ลูกสะใภ้ฝันแล้วไม่กล้าบอกผัว เกรงผัวจะโกรธ ผัวอาจเข้าใจผิดว่า เป็นการดูถูกแม่ของเขาว่าไปเกิดเป็นวัว ซึ่งเป็นสัตว์เดรัจฉาน

ต่อมานางเขียวเข้าฝันลูกสะใภ้อีก แต่ลูกสะใภ้ก็ไม่ยอมบอกผัว เพราะไม่เชื่อความฝัน

ต่อมาอีก ๒ สัปดาห์ นางเขียวเข้าฝันลูกชายข้อความอย่างเดียวกัน รุ่งเช้าลูกชายเล่าความฝันให้ภรรยาฟัง ภรรยาพูดว่า

"นางเขียวแม่เราแน่"

"เธอรู้ได้อย่างไร" สามีถาม

"นางเขียวเข้าฝันฉัน ๒ ครั้งแล้ว"

"ทำไมเธอจึงไม่บอกฉัน"

"ฉันกลัวพี่โกรธ กล่าวหาว่าแม่พี่ไปเกิดเป็นวัว ภรรยาได้ให้ความเห็นต่อไปว่า

"เราควรนำเงิน ๕ บาทไปใช้หนี้แทนแม่ และนำเงินไปอีก ๑,๐๐๐ บาท เพื่อไปซื้อแม่มาเลี้ยงไว้ให้แม่ของเรามีความสุขเถิด"

สามีพอใจในความเห็นของภรรยา จึงนำเงินไปยังท้ายบ้าน พอดีป้าเจ้าของบ้านนั่งอยู่หัวบันได สามีจึงพูดกับป้าว่า

"ป้าจ๋า! แม่ฉันเป็นหนี้เงินป้าอยู่เท่าไร"

"เป็นหนี้ ๕ บาท" ป้าบอกและมองหน้าอย่างสงสัย

"ใช้หนี้แล้วหรือยัง"

"ยัง"

"นี่จ้ะป้า ! ฉันนำเงินใช้แทนแม่ ๕ บาท"

"ข้าไม่เอาดอก ! วันเผาแม่ของแกข้าก็ไปเผาและข้ายกมือจบบอกยกหนี้ให้แล้ว แต่แกรู้ได้อย่างไรเล่า !" ป้าย้อนถาม

"วัวของป้าชื่อนางเขียว ไปเข้าฝันฉันและเข้าฝันเมียของฉัน ฉันจึงรู้และฉันได้นำเงินมาอีก ๑,๐๐๐ บาท ขอซื้อแม่ของฉันไปเลี้ยงไว้ให้มีความสุข"

ป้าพูดว่า

"โน่น ! ฝูงวัวมี ๗–๘ ตัว นางเขียวก็อยู่ที่โน่น มีลูกติดหนึ่งตัว เองไปเรียกเอา ถ้ามันตามเองไป ข้าก็ยกให้เองเลย ข้าไม่กล้าขายแม่ของเองหรอก !"

สองคนผัวเมียเดินไปที่ฝูงวัว ร้องเรียกแม่เขียว ๒-๓ คำ นางเขียวก็เดินออกจากฝูง ลูกก็เดินตามแม่ออกมาด้วย ตาทั้งสองข้างของนางเขียวก็มีน้ำตาไหลนอง

ผัวเมียเดินไปยืนข้าง ๆ แล้วพากันร้องไห้เมื่อหายความโศกเศร้าแล้ว จึงปรึกษากันว่า เราจะไม่เรียกชื่ออีก เราจะออกเดินไปเฉย ๆ เพื่อดูว่านางเขียวจะเดินตามเราไปหรือไม่

เมื่อผัวตกลงกันออกเดินกลับบ้าน โดยไม่พูดอะไร นางเขียวก็เดินตามไปเหมือนเด็ก ๆ ที่ว่าง่าย ส่วนลูกก็เดินตามแม่เขียวไปด้วย จึงได้วัวฟรีไม่ต้องเสียเงิน

เรื่องนางเขียวนี้ สอนให้เรารู้ว่า

๑. ความหลงเป็นต้นเหตุให้กระทำความชั่ว เมื่อตายไปย่อมไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานจริง

๒. ชาติหน้ามีจริง เพราะว่านางเขียวเป็นชาติหน้าของแม่ผัว

๓. วัวระลึกชาติได้ แสดงว่าการระลึกชาติเป็นเรื่องจริง สัตว์เดรัจฉานก็ระลึกชาติได้ คนก็ระลึกชาติได้เช่นเดียวกัน

๔. สัตว์เลี้ยงของท่านทั้งหลายเช่น วัว, ควาย, ช้าง, ม้า, สุนัขหรือแมว เป็นต้น สัตว์เหล่านั้น วิญญาณใครมาเกิดก็ไม่ทราบได้ ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบเพราะว่าข้าพเจ้ายังไม่ได้เป็นพระอรหันต์

พระพุทธเจ้าตรัสสอนว่า วิญญาณของเรานี้ตายแล้วไปเกิดเป็นอะไรได้ทั้งสิ้น ทั่วสากลจักรวาลไปเกิดเป็นสัตว์ได้ทุกชนิด แม้ตัวหนอน, ไส้เดือน, กิ้งกือ ทั้งนี้สุดแต่กรรมที่ได้กระทำไว้ในชาติปัจจุบัน

ตัวอย่างนางเขียว เป็นแม่ของชายคนนั้น ต้องกลับมาเกิดเป็นสัตว์เลี้ยง คือเป็นวัวเลี้ยงไว้ใช้แรงงาน สัตว์เลี้ยงอื่น ๆ ที่เราเลี้ยงไว้ จะเป็นใครมาเกิดเราก็ไม่สามารถจะทราบได้ เพราะฉะนั้นเราควรดูแลเขาให้ดี ๆ อย่าทารุณเขา ใช้แรงงานเขาแต่พอเหมาะแก่กำลังของเขา เพราะว่าเราไม่ทราบว่าใครมาเกิด อาจเป็นญาติสนิทของเราก็ได้

ชาวพุทธบางหมู่บ้านทางภาคเหนือ เขาไม่ใช้โค, กระบือทำงานในวันพระ เวลาทำบุญแจ้งให้บิดา, มารดาที่ตายไปแล้ว เขาจดชื่อวัวชื่อกระบือที่ตายไปใส่ไว้ในเครื่องไทยธรรมด้วย เขาทำบุญให้เพราะว่า เขาไม่ทราบว่าใครมาเกิด

๒. มนุษย์สมบัติ

เมื่อยังมีชีวิตอยู่ เป็นคนประพฤติดีมีศีลมีสัตย์ไม่ชอบเบียดเบียนเพื่อนมนุษย์และสัตว์ ไม่เป็นคนอันธพาล เมื่อตายไปย่อมกลับมาเกิดเป็นคนใหม่ ถ้าตายจากคนเกิดเป็นคนทันทีโดยไม่ได้ไปเกิด

ยังภพอื่น ชาติอื่น ย่อมระลึกชาติได้ เพราะว่าจิตภายนอกกับจิตภายใน ยังสด ๆ ร้อน ๆ อยู่ ยังมีความจำอยู่ จึงระลึกชาติได้

อาจารย์หลิม วัดพระแท่นศิลาอาสน์

พระอาจารย์หลิม เจ้าอาวาสวัดพระแท่นศิลาอาสน์อำเภอลับแล จังหวัดอุตรดิตถ์ เมื่อท่านมรณภาพแล้ว ได้กลับมาเกิดเป็นเด็กชายอยู่ที่หมู่บ้านทุ่งยั้ง ซึ่งห่างจากวัดพระแท่นราว ๔ กิโลเมตร เด็กชายคนนั้น ระลึกชาติได้

เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๐ ประมาณ ๖๐ ปีเศษมาแล้ว สมัยนั้น วัดพระแท่นศิลาอาสน์ยังเป็นวัดของพระภิกษุ "มหานิกาย" เมื่อพระอาจารย์หลิมมรณภาพแล้ว สมเด็จพระสังฆราชเจ้าได้ส่งพระธรรมยุติมาเป็นเจาอาวาสแทน วัดพระแท่นจึงกลายมาเป็นวัดธรรมยุติ เพราะว่า สมเด็จพระสังฆราชเจ้าทรงเป็นพระธรรมยุติ

เมื่อเด็กชายคนนั้นอายุได้ ๕ ขวบ พ่อแม่จะทำพิธีโกนจุก ที่เรียกว่า "พิธีตัดจุก" เด็กไทยสมัยนั้น พ่อแม่นิยมให้ลูก ๆ ไว้จุก ไว้แกละ หรือไว้เปีย เขาถือว่าเป็นมงคล พวกผีปีศาจเกรงกลัว ข้าพเจ้าก็เคยไว้หางเปีย ทั้ง ๆ ที่พ่อแม่ไม่มีเชื้อชาติจีน

พ่อแม่ของเด็กได้ไปนิมนต์พระ ๕ รูป มาจากวัดพระแท่น

ศิลาอาสน์ เมื่อพระขึ้นบันไดบ้านเด็กแลเห็น ก็ร้องเรียกชื่อพระแล้วพูดว่า

"แกก็มาเหมือนกันหรือ ?"

พระ ๕ รูปขึ้นบันไดเรียงหนึ่งขึ้นบ้าน เพราะว่าบันไดบ้านคนไทยตามชนบทนั้นแคบมากต้องขึ้นทีละคน พอพระโผล่ขึ้นเด็กก็ร้องทักเช่นเดียวกันทุก ๆ รูปว่า "แกก็มาเหมือนกันหรือ"

พ่อของเด็กพูดว่า "อ้ายหนู ! เอ็งไม่เคยไปวัดพระแท่น แล้วเองรู้จักท่านได้อย่างไร ทำไมเอ็งจึงพูดจากับพระอย่างนั้น"

เด็กตอบว่า "พ่อ ๆ !" ข้านี่แหละอาจารย์หลิมกลับชาติมาเกิดเป็นคนอีก เมื่อข้าแลเห็นพระรูปแรกเท่านั้น ข้าก็ระลึกชาติได้เคยปกครองท่านเหล่านี้มา จึงรู้จักท่านดีทั้ง ๕ รูป"

เด็กอธิบายต่อไปว่า พระรูปนั้นพ่อ,แม่ชื่อนั้น อุปัชฌายะชื่อนั้น, กรรมวาจาจารย์ชื่อนั้น อนุศาสนาจารย์ชื่อนั้น อธิบายถูกต้องหมดทั้ง ๕ รูปพระภิกษุทั้ง ๕ รูปนั้น ก็รู้สึกแปลกใจมาก

เด็กพูดต่อไปว่า "ให้รีบโกนจุกเถิด เมื่อโกนจุกเสร็จแล้วให้พ่อพาฉันไปวัดพระแท่น ฉันได้ฝังเงินไว้ในเจดีย์เล็ก ๆ ข้างกุฏิจำนวน ๒ พันบาท ฉันจะชี้ให้ดู"

เมื่อทำพิธีตัดจุกเรียบร้อยแล้ว พ่อได้พาเด็กไปวัดพระแท่น และไปพร้อมกับพระ ๕ รูปนั้น เมื่อถึงวัดเด็กได้นำไปชี้ที่เจดีย์เก่า ๆ ข้างกุฏิเจ้าอาวาส มีรอยสี่เหลี่ยมที่ฐานเจดีย์จึงใช้ชะแลงกะทุ้ง เหรียญบาทได้ไหลออกมานับได้ ๒ พันบาท สมจริงตามคำพูดของเด็ก

พ่อ,แม่และพระ ๕ รูป ต่างพากันตกตะลึงต่อมาได้ตรวจดูวันมรณภาพของอาจารย์หลิมและวันเกิดของเด็ก ปรากฏว่าห่างกัน ๘ หรือ ๙ เดือน จึงพากันเชื่อว่า พระอาจารย์หลิมได้กลับมาเกิดเป็นเด็กคนนั้น

เรื่องนี้สอนให้เรารู้ว่า

๑. ชาติหน้ามีจริง เด็กนั้นเป็นชาติหน้าของพระอาจารย์หลิม

๒. คนตายแล้วเกิดเป็นคนทันทีโดยไม่ผ่านไปชาติอื่น, ภพอื่น ก็ระลึกชาติได้

๓. พระภิกษุ ไม่ประพฤติชั่ว ย่อมเกิดสูง เช่น เทวโลก แต่อาจารย์หลิมได้ฝังทรัพย์สมบัติไว้, เป็นห่วงทรัพย์จึงมาเกิดเป็นคนก็ยังดีบางท่านก็เกิดเป็นงูนอนเฝ้าเจดีย์นั้นเพราะหวงทรัพย์

๓. เทวะสมบัติ

เมื่อยังเป็นมนุษย์อยู่ เป็นคนประพฤติดี มีศีล มีสัตย์ ไม่ชอบเบียดเบียนเพื่อนมนุษย์และสัตว์เมื่อประพฤติดีเช่นนี้แล้ว ยังไม่พอใจ

ยังพอใจในการสร้างประโยชน์สาธารณะให้แก่เพื่อนมนุษย์ เช่น ชอบสร้างบ่อน้ำสาธารณะ, สร้างถนน, สร้างสะพานข้ามลำน้ำ, สร้างโรงเรียน, สร้างศาลาการเปรียญ, สร้างโบสถ์, สร้างวิหาร เหล่านี้เป็นต้น

มนุษย์ใจบุญเหล่านี้ตายไป ย่อมไปสู่สวรรค์ ชั้นเทวโลกซึ่งมี ๖ ชั้น คือ

๑. จาตุมหาราชิกา

๒. ตาวะติงสา

๓. ยามา

๔. ดุสิตา

๕. นิมานะระดี

๖. ปะระนิมมิตะวะสวัตตี

จะเข้าสู่สวรรค์ชั้นใด สุดแต่ความกว้างขวางของประโยชน์สาธารณะ เป็นทวยเทพที่ยังเสพกาม

เมื่อหมดบุญในเทวโลกแล้ว ย่อมกลับมาเกิดเป็นคนใหม่ เป็นคนอายุยืน มีทรัพย์สมบัติ, มีเมียดีเมียไม่คบชู้ มีผัวดีผัวไม่นอกใจ พูดจามีคนเชื่อถือ เคารพในถ้อยคำ มีสติปัญญาดี เฉลียวฉลาด สุขุมรอบคอบ มีไหวพริบทันคน

สวรรค์มีจริง ตามตำราบางเล่มกล่าวว่า "ถ้าเรายกประสาทราชวังโยนทิ้งจากสวรรค์ชั้นจาตุมหาราชิกา ซึ่งเป็นสวรรค์ชั้นต่ำที่สุดใกล้โลกมนุษย์ที่สุด ปรากฏว่า ปราสาทราชวังนั้นจะเดินทางนาน ๓ เดือน จึงจะถึงมนุษย์โลก

ถ้าเราสามารถทราบน้ำหนักพระราชวัง เราก็สามารถทราบระยะทางว่าห่างจากโลกมนุษย์กี่กิโลเมตร โดยการหาตัวเลขด้วยอาศัยกฎ "นิวตัน" คือ กฎแห่งวัตถุตกของนายนิวตัน เราทราบเวลา เราทราบน้ำหนัก ก็สามารถคำนวณหาระยะทางได้โดยง่าย พระพุทธเจ้าทรงยืนยันว่า นรก–สวรรค์ มีจริง ทรงทราบด้วยพระญาณและตาทิพย์ อันเป็นอภิญญาณของพระอรหันต์

มนุษย์เป็นแดนเกิดของทุก ๆ ทาง ทางอบายสมบัติ, ทางเทวโลกและทางพรหมโลก เมื่อหมดกรรมหรือหมดบุญแล้ว ต่างก็มาเกิดเป็นมนุษย์ มนุษย์เป็นดินแดนของการสร้างความดีและความชั่ว

เมื่อหมดกรรมในอบายสมบัติแล้ว ย่อมมาเกิดเป็นมนุษย์ แต่ยังมีกรรมตามมาสนองในเมืองมนุษย์อีกเช่น

ถ้าชอบการฆ่า เมื่อมาเกิดเป็นมนุษย์ก็เป็นคนอายุสั้น บางทีตายในท้อง, แบเบาะตายหรือ ๘ ขวบตาย

ถ้าชอบลักทรัพย์ เมื่อเกิดเป็นมนุษย์ก็เป็นคนยากจน ไม่มีทรัพย์สมบัติ บางครั้งต้องขอทานเขากิน

ถ้าชอบมีชู้ เกิดมาก็เป็นกะเทย หรือเป็นพวกเพศคู่ ไม่สามารถประกอบกรรมทางเพศได้ ถ้ามีคู่ครอง คู่ครองก็ชอบมีชู้

ถ้าชอบกล่าวเท็จ กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ก็เป็นคนที่พูดกับใคร ก็ไม่มีใครเชื่อถ้อยคำ หรือมีคนมาพูดล่อลวงเอาทรัพย์ไปบ่อยๆ

ถ้าชอบดื่มเครื่องดองของเมา กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ ก็เป็นคนบ้า, คนสติวิปลาศ คนเป็นโรคประสาท หรือยังไม่ได้ดื่มสุราก็พูดพล่าม พูดบ้อง ๆ ตลอดวันกรรมตามสนองตามกฎแห่งกรรมของพระตถาคตเจ้า

๔. พรหมโลก

เมื่อมีชีวิตอยู่ เป็นคนชอบรักษาศีลบริสุทธิ์และชอบปฏิบัติสมถะสมาธิของศาสนาพราหมณ์โดยอาศัยกรรมฐาน ๔๐ อย่าง คือ

– กษิณ	๑๐ อย่าง
– อนุสสติ	๑๐ ,,
– อศุภ	๑๐ ,,
– พรหมวิหาร	๔ ,,
– อรูปธรรม	๔ ,,

– อาหาเรปฏิกูลสัญญา	๑ อย่าง
– จาตุววัตฐานะ	๑ ,,
รวม	๔๐ ,,

นำอย่างใดอย่างหนึ่งใน ๔๐ อย่างนั้น มากำหนดเพ่งภาวนาจนสามารถเข้า "ฌาณสมาบัติ" ได้ เมื่อกายแตกละจากนี้ไป ย่อมไปเกิดในพรหมโลก เป็นทวยเทพที่ไม่บริโภคกาม (ไม่เสพกาม) พรหมโลกมี ๒๐ ชั้น จะเข้าสู่ชั้นใด สุดแต่ความแก่กล้าของฌาณสมาบัติ พรหมโลก ๒๐ ชั้นคือ

๑. ปาริสัชชา
๒. ปุโรหิตา
๓. มหาพรหมา
๔. ปริตตาภา
๕. อัปปมาณาภา
๖. อาภัสสรา
๗. ปริตตสุภา
๘. อัปปมาณสุภา
๙. สุภกิณหะ
๑๐. เวหัปผลา

๑๑. อสัญญสัตตา

๑๒. อวิหา

๑๓. อตัปปา

๑๔. สุทัสสา

๑๕. สุทัสสี

๑๖. อกนิฏฐะ

๑๗. อากาสาณัญจายตนะ

๑๘. วิญญาณัญจายตนะ

๑๙. อากัญจัญญะจายตนะ

๒๐. เนวสัญญา นา สัญญายตนะ

ตั้งแต่ชั้นที่ ๑ ถึงชั้นที่ ๑๖ เป็นรูปพรหม ตั้งแต่ชั้นที่ ๑๗ ถึงชั้นที่ ๒๐ เป็นอรูปพรหม จะเข้าสู่พรหมชั้นใด สุดแต่ความแก่กล้าของฌาณสมาบัติ ดังกล่าวข้างต้น

เมื่อหมดบุญในสวรรค์ชั้นพรหมโลกแล้ว ย่อมกลับมาเกิดเป็นคนอีก แต่เป็นยอดคนเช่น ได้เป็นพระมหากษัตริย์, พระบรมราชินี, ประธานาธิบดี เป็นเศรษฐี มหาเศรษฐีมหาศาล เพราะว่าพวกพรหมสามารถกำหนดการเกิดได้ จะต้องการไปเกิดเป็นอะไรก็กำหนดการเกิดเอาตามใจชอบของตน

พรหมโลกบางชั้นอายุยืนมาก เช่น พรหมโลกชั้นที่ ๖ อาภัสสรา พรหม มีอายุยืนหนึ่งหมื่นปีทิพย์ หนึ่งปีทิพย์เท่ากับห้าร้อยปีมนุษย์ ถ้าคูณกันเท่ากับสามสิบล้านปีมนุษย์ เมื่อกลับมาเกิดอีกครั้ง ก็ไม่ทราบว่าโลกมนุษย์นี้จะมีสภาพกันอย่างไร อาจจะถูกระเบิดปรมาณู หรือระเบิดนิวตรอนทำลายล้างไปหมดแล้ว หรือเหลือแต่เถ้าถ่านผงกัมมันตภาพรังสีปรมาณู ซึ่งเป็นพิษทำลายชีวิตมีกระจายอยู่ทั่วโลกก็อาจเป็นได้ ไม่มีใครพยากรณ์ได้

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงติดสมถะอยู่นาน ๖ ปี ทรงทราบว่า เมื่อตายแล้วต้องไปสู่พรหมโลก แล้วกลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีก ซึ่งไม่ตรงกับอุดมคติของพระพุทธองค์ พระพุทธเจ้าไม่ทรงปรารถนาจะมาเกิดอีก ทรงถือว่า การเกิดเป็นทุกข์ การไม่เกิดเป็นบรมสุข จึงทรงออกค้นคว้าหาทางไม่เกิดด้วยพระองค์เอง ในที่สุดได้ตรัสรู้เรื่อง "นิพพาน" ด้วยการปฏิบัติวิปัสสนาสมาธิ

๕. นิพพานสมบัติ

นิพพานสมบัติเป็นทางของศาสนาพุทธ เมื่อยังมีชีวิตอยู่เป็นคนชอบรักษาศีลบริสุทธิ์แล้ว ปฏิบัติวิปัสสนาสมาธิของพระตถาคตเจ้า โดยอาศัยโพธิปักขิยะธรรม ๗ หมวด ใช้หมวดใด หมวดหนึ่งมากำหนดเป็นอารมณ์ จนจิตเสพสมาธิแล้วเกิดวิปัสสนาปัญญา

โพธิปักขิยธรรม ๗ หมวด คือ:

๑.	สติปัฏฐาน	๔ อย่าง
๒.	สัมมัปปทาน	๔ อย่าง
๓.	อิทธิบาท	๔ อย่าง
๔.	อินทรีย์	๕ อย่าง
๕.	พละ	๕ อย่าง
๖.	โพชฌงค์	๗ อย่าง
๗.	มรรค	๘ อย่าง

รวม ๓๗ อย่าง ในตำราบางเล่มเรียกว่า "โพธิปักขิยธรรม ๓๗" ส่วนมากเรียกว่า "โพธิปักขิยธรรม ๗"

เมื่อปฏิบัติวิปัสสนาสมาธิอย่างชนิดเข้มข้นแล้ว สภาวะธรรมของอารมณ์วิปัสสนาที่แสดงอาการของญาณ ตั้งแต่ญาณ ๑ ถึงญาณ ๑๖ จะปรากฏขึ้นเป็นลำดับ และสภาวะธรรมนั้นเกิดขึ้นตรงตามตำรา และตรงกับของพระวิปัสสนาจารย์ที่เคยประสพมาบ้าง ในที่สุดผู้ปฏิบัติก็สามารถผ่านญาณ ๑๖ ได้ และญาณ ๑๖ นี้ เรียกตามภาษาบาลีว่า "โสฬสญาณ"

ผ่านโสฬสญาณครั้งที่ ๑

ถ้าพยายามปฏิบัติจนสามารถผ่านโสฬสญาณได้ ๑ ครั้ง จะได้ครองชีวิต "โสดาบัน" พวกที่ครองชีวิตโสดาบันมีกระแสจิตไปสู่นิพพานอย่างชนิดที่ไม่มีทางถอยหลัง ถ้าจะกลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีกก็จะเกิดได้ไม่เกิน ๗ ชาติ แล้วจะได้บรรลุนิพพานในชาติที่ ๗ เป็นอย่างช้า

ผ่านโสฬสญาณครั้งที่ ๒

ถ้าสามารถผ่านโสฬสญาณได้ ๒ ครั้ง จะได้ครองชีวิต "สกิทาคามี" พวกสกิทาคามีจะกลับมาเกิดเป็นมนุษย์ได้เพียงครั้งเดียว แล้วได้บรรลุนิพพานในโลกมนุษย์นี้

ผ่านโสฬสญาณครั้งที่ ๓

ถ้าสามารถผ่านโสฬสญาณได้ ๓ ครั้งจะได้ครองชีวิต "อนาคามี" พวกอนาคามีกายแตกละจากโลกนี้ไป จะไปสู่สวรรค์ชั้นสุทธาวาสแห่งพรหมโลก แล้วจะได้บรรลุนิพพานในพรหมโลกโน้น

ผ่านโสฬสญาณครั้งที่ ๔

ถ้าสามารถผ่านโสฬสญาณได้ ๔ ครั้ง จะได้ครองชีวิต "อรหันต์" พวกอรหันต์ถ้ากายแตก นิยมเรียกว่า "ดับขันธ์เข้าสู่นิพพาน" และได้บรรลุนิพพานในโลกมนุษย์นี้

พระตถาคตเจ้าตรัสว่า "ความสิ้นไปจากอาสวะกิเลสทั้งปวง คือ "นิพพาน"

พระสารีบุตรกล่าวว่า "ความสิ้นไปแห่งโลภะ, ความสิ้นไปแห่งโทสะ, ความสิ้นไปแห่งโมหะ คือ "นิพพาน"

ในบางสูตรพอสรุปได้ว่า "จิตที่ไม่รับอารมณ์ จิตนั้น "นิพพาน"

พระพุทธเจ้าตรัสว่า "บุคคลใดปฏิบัติตามสติปัฏฐาน ๔ อยู่โดยชอบแล้ว โลกนี้ไม่ว่างจาก "อรหันต์"

พวกอรหันต์ กายแตกเรียกว่า ดับขันธ์เข้าสู่นิพพาน หมายความว่า โลกนี้ไม่ว่างจาก "นิพพาน"

ตายแล้วไป ๕ ทางคือ อบายสมบัติ, มนุษย์สมบัติ, เทวะสมบัติ, พรหมสมบัติ, และนิพพานสมบัติ ท่านต้องการไปทางใด ท่านย่อมเลือกประพฤติเอาเอง เพราะว่าความเลื่อมใสศรัทธาเป็นเสรีภาพของมนุษย์

สำหรับส่วนตัวของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้ามีความเห็นว่า เราชาวพุทธสมควรปฏิบัติวิปัสสนาสมาธิ ถึงแม้จะยังไม่ได้ผ่านญาณโสฬส แต่จะเกิดประโยชน์แก่ผู้ปฏิบัติวิปัสสนา ๑๑ ประการ เป็นอย่างน้อย กล่าวคือ

๑. ผ่อนคลายความตึงเครียดแห่งอารมณ์

๒. เพิ่มพลานามัยทางจิตสูงขึ้น ทำให้จิตมีความอิ่มเอมผ่องใส ปราศจากความเศร้าหมอง

๓. เพิ่มพลังกาย ให้ร่างกายสมบูรณ์ดี

๔. นอนหลับง่าย ตื่นง่าย ไม่จำเป็นต้องอาศัยนาฬิกา สามารถตื่นนอนได้ตามที่ตนกำหนด

๕. ไม่ฝันร้าย

๖. ความจำดี ความคิดมีระเบียบดี

๗. เฉลียวฉลาด มีปัญญาไวดีกว่าเดิม

๘. มีจิตเมตตา กรุณาสูงกว่าเดิม

๙. ทำให้เป็นคนขยันทำงาน

๑๐. ทำให้พักผ่อนร่างกายดี (ถ้าทำสมาธิเพียง ๓๐ นาที จะเท่ากับนอนหลับราว ๑ ชั่วโมง)

๑๑. มีความคิดก้าวหน้าในการทำงานดี

"ตายแล้วไปไหน" ก็จบลงด้วยประการฉะนี้

หมายเหตุ

หนังสือ "หัวโล้นห่มเหลือง" เล่มนี้ ได้มีหัวข้อแสดงธรรมอยู่ ๗ หัวข้อคือ

๑. ตายแล้วไปไหน

๒. ประโยชน์สาม

๓. นรก–สวรรค์มีจริง

๔. เมื่อข้าพเจ้าอยากดัง

๕. มารหัว

๖. อย่าเชื่อพุทธทำนาย

๗. แนวห้า

ข้าพเจ้านำมารวบรวมไว้ เพื่อเป็นคู่มือแก่พระวิปัสสนาจารย์ที่ไปประจำตามฐานปฏิบัติการชายแดน โดยใช้เป็นแนวในการแสดงธรรมตามชายแดน ดังนี้

ช.ล.ศ.

๓. หัวโล้นห่มเหลืองเข้าไปสอนธรรมะ

ความสงสัยที่มีว่า หัวโล้นห่มเหลืองเข้าไปประจำตามชายแดนนั้น เข้าไปทำอะไร ข้าพเจ้าขอตอบว่า เข้าไปเพื่อแสดงธรรมะแก่พี่น้องชาวไทยตามชายแดน ตลอดทหาร, ตำรวจตามฐานปฏิบัติการชายแดน หัวโล้นห่มเหลืองไปมือเปล่า มิได้นำศาสตราวุธเข้าไปด้วย

ถ้าจะเรียกการเข้าไปสอนธรรมะแก่ประชาชนชายแดน โดยเรียกว่า "ธรรมาวุธ" กล่าวคือใช้ธรรมะเป็นอาวุธป้องกันการปลุกระดมช่วงชิงประชาชนไปเป็นพวกแนวร่วมของฝ่ายสัตรูก็อาจเรียกได้

อาวุธที่เราใช้ป้องกันสัตรูนั้น เราสมควรใช้ ๓ วิธี หรือเรียกว่า "อาวุธทั้งสาม" ซึ่งมีปัญญาวุธ, ธรรมาวุธ และศาสตราวุธ

ปัญญาวุธ

ได้แก่การใช้ความคิด, ความตริตรอง, การศึกษา จนเกิดปัญญา เพื่อใช้เป็นอุบายในการป้องกันสัตรู เช่น

๑. ใช้ปัญญาในการสะสมกำลังคน, กำลังอาวุธ ตลอดเครื่องยุทธสัมภาระไว้ให้พรักพร้อมดีที่สุด เพื่อป้องกันสัตรู ซึ่งเราทราบดีว่าสัตรูรุกรานแน่ ควรเตรียมกำลังคน และกำลังอาวุธไว้ให้เหนือสัตรู

๒. ใช้ปัญญาในการอบรมลูกเสือชาวบ้าน ให้ประชาชนเกิดความรักชาติ, รักศาสนา, และ เคารพต่อองค์พระมหากษัตริย์อย่างแนบแน่น พร้อมใจกันสละชีวิตป้องกันรักษาสถาบันทั้งสามนี้ไว้ด้วยชีวิต

๓. ใช้ปัญญาในการจัดตั้งศูนย์อาสาพัฒนา และป้องกันตนเองในถิ่นชายแดน ที่มีผู้ก่อการร้ายเข้ามาปลุกระดมช่วงชิงประชาชน

ไปเป็นแนวร่วม หรือเข้ามาแทรกแซงแสดงอิทธิพลบีบให้เข้าไปเป็นแนวร่วมของตน ศูนย์อาสาพัฒนาและป้องกันตนเองนับว่ามีประโยชน์มาก

๔. ใช้ปัญญาในการอบรมยุวทหาร ให้ยุวชนของชาติมีนิสัยเสียสละชีวิตเลือดเนื้อเพื่อป้องกันชาติ อบรมให้มีความสามัคคีพร้อมใจกันป้องกันประเทศ อบรมตั้งแต่เด็ก ๆ เพื่อประโยชน์ในอนาคต

๕. ใช้ปัญญา นำเอาวิธีการสหกรณ์เข้าไปช่วยหมู่บ้านชายแดน ให้ประชาชนชายแดนได้ดำรงชีวิตดีขึ้น ความต้องการในการดำรงชีวิตสูงขึ้น เช่น เรื่องอาหาร, ที่อยู่, เครื่องนุ่งห่ม, ยารักษาโรค, การศึกษา, การรื่นเริง และการคมนาคมที่สะดวกสมบูรณ์ขึ้นเหล่านี้เป็นต้น

๖. ใช้ปัญญาในการส่งพระวิปัสสนาจารย์เข้าไปสอนธรรมะอบรมศีลธรรมแก่ประชาชนชายแดน ให้มีจิตใจเลื่อมใสในพระพุทธศาสนามากยิ่งขึ้น แนะนำให้รักชาติ รักศาสนา รักพระมหากษัตริย์ป้องกันการทำสงครามแย่งชิงประชาชนไปเป็นแนวร่วมของสัตรู ทำให้สัตรูชักชวนยาก คนไม่มีศาสนามาชักชวนคนที่เลื่อมใสศาสนา

การชักชวนลำบากมาก การส่งพระวิปัสสนาจารย์เข้าไปสอนธรรมะนั้น เราจะเรียกว่า เข้าไปทำสงครามจิตวิทยาก็อาจเรียกได้

๘. การใช้ปัญญาในการปกครองประเทศ ซึ่งเป็นหน้าที่ของรัฐบาลใดรัฐบาลหนึ่ง ในการวางนโยบายการบริหารประเทศ สำหรับข้าพเจ้าเห็นควรใช้นโยบายอย่างเดียวกันกับพรรคแรงงานของอังกฤษ โดยจัดระบบเศรษฐกิจอย่างเดียวกัน ปกครองแบบประชาธิปไตย มีการเลือกตั้ง มีพรรคการเมืองทุกชนิด ความคิดเช่นนี้อาจจะทำให้ชลอเสียงปืนได้บ้าง หรืออาจดับเสียงปืนลงบ้าง โดยพวกเขาหันมาใช้วิธีเอาชนะทางการเลือกตั้ง การใช้อาวุธก็จะหยุดลง

การจัดระบบเศรษฐกิจ อย่างพรรคแรงงานของอังกฤษนั้น เมื่อเลือกตั้งเสร็จครั้งใด สมาชิกของพรรคแรงงานมาเข้าสภามากกว่าสมาชิกของพรรคฝ่ายซ้ายสุดขอบ เพราะว่ามีนโยบายในการบริหารเศรษฐกิจคล้ายคลึงกัน แต่ประชาชนยังมีสิทธิเสรีมาก สถาบันชาติ, ศาสนา, พระมหากษัตริย์ยังดำรงอยู่ ประชาชนส่วนใหญ่ชอบเสรีภาพ จึงทำให้มีคะแนนนิยมในทางพรรคแรงงาน

ถ้ารัฐบาลไทยรัฐบาลใดรัฐบาลหนึ่ง มีนโยบายแบบพรรคแรงงานของประเทศอังกฤษแล้ว ชาติไทยอาจปลอดภัยจากสัตรู วิธีนี้เป็นวิธีใช้หนามบ่งหนาม หนามยอกเอาหนามบ่ง

ข้าพเจ้าไม่ชอบลัทธิการเมืองที่ไม่มีศาสนา ข้าพเจ้ายังเห็นว่าศาสนามีประโยชน์แก่ชาวโลก การปกครองประเทศในระบอบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขและมีศาสนานั้น เราจัดระบบเศรษฐกิจในรูปใด ๆ ก็ได้ ขอให้ประชาราษฎรทุกคนมีกินมีใช้ไม่อดอยาก ประชาชนมีความสุขทั่วหน้าก็พอใจแล้ว

ผู้ก่อการร้าย ผกค. เขาทำการก่อการร้ายต่อไปไม่มีทางหยุดยั้ง พรรคคอมมิวนิสม์นอกประเทศยังช่วยเหลือพรรคคอมมิวนิสต์ภายในประเทศอยู่ และเขาก็ประกาศอย่างเปิดเผย

ขอให้ดูตัวอย่าง

เมื่อวันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๒๑ เวลา ๑๐.๐๐ น. ณ ศาลาประชาชนกรุงปักกิ่ง คณะผู้สื่อข่าว นสพ. จากเมืองไทยได้เข้าเยี่ยมคำนับนาย "เติ้งเสี่ยวผิง" รองนายกรัฐมนตรีสาธารณรัฐประชาชนจีน ในการพบครั้งนี้ นายเติ้งเสี่ยวผิง ได้ออกต้อนรับคณะผู้สื่อข่าวอย่างเป็นกันเอง ภายหลังจากการได้ทักทายปราศรัยกันแล้ว ผู้สื่อข่าวได้ถามการปะทะตามชายแดนไทย กับกัมพูชา ที่เกิดขึ้นเสมอ ๆ นั้น ท่านมีความเห็นอย่างไร

นายเติ้งเสี่ยวผิง ตอบว่า จีนปรารถนาจะให้สองประเทศมีความสัมพันธไมตรีอันดีต่อกัน เท่าที่ทราบ ผู้นำทั้งสองประเทศก็มี

ความปรารถนาเช่นนั้น เมื่อไม่กี่วันมานี้นายเอียง ซารี รองนายกรัฐมนตรีกัมพูชาได้แวะมาปักกิ่ง ก่อนที่เขาจะเดินทางไปประชุมองค์การสหประชาชาติ นายเอียง ซารี ยังยืนยันในความปรารถนาดีอันนี้อยู่

ผู้สื่อข่าวถามว่า มีข่าวว่าผู้นำจีนจะเดินทางไปเยือนประเทศไทยนั้น จะเดินทางไปเมื่อใดและใครจะเป็นผู้เดินทางไป

รองนายกรัฐมนตรีจีนตอบว่า เรื่องนี้ได้ตอบรับไปแล้วว่าจะไปเยือน เพราะถือว่ามีหนี้ที่จะต้องชดใช้ จึงจะไปเยือนไทยภายในปีนี้แน่นอน และคนที่จะไปคือตนเอง แต่ยังไม่ได้ตกลงใจเป็นขั้นสุดท้าย เพราะคนแก่อย่างนี้ คงไม่เหมาะที่จะเดินทางไปต่างประเทศ

ผู้สื่อข่าวถามว่า มีความดีใจในความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับจีนเพียงใด

รองนายกรัฐมนตรีจีนตอบว่า นับตั้งแต่อดีตนายกรัฐมนตรี ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช มาเยือนจีนแล้ว ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับจีนไม่มีปัญหาอะไรเลย นอกจากเรื่อง "พรรคคอมมิวนิสม์แห่งประเทศไทย" (พ.ค.ท.) ในสมัยที่ ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ มาเยือนจีนในฐานะนายกรัฐมนตรีไทยนั้นได้พูดจากันถึงเรื่องนี้ว่า "ความ

สัมพันธ์ระหว่างพรรคคอมมิวนิสต์ไทย กับคอมมิวนิสต์จีนนั้นคงยังมีอยู่ ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างรัฐบาลไทย กับรัฐบาลจีนก็เป็นความสัมพันธ์อีกแนวทางหนึ่ง โดยที่ทั้ง ๒ ประเทศจะสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตต่อกัน

เมื่อนายกรัฐมนตรี พล.อ. เกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์ มาเยือนจีนก็ได้มีการพูดกันถึงเรื่องนี้อีกว่า พรรคคอมมิวนิสต์ต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน แต่เรื่องนี้เป็นปัญหาภายในของแต่ละประเทศที่จะต้องจัดการกันเอาเอง จะมาก้าวก่ายกันไม่ได้ ส่วนเรื่องอื่น ๆ นั้นไม่มีปัญหา โดยเฉพาะเรื่องจีนโพ้นทะเลนั้น ก็เป็นที่ทราบกันดีแล้วว่า ไทยจัดการปัญหานี้ ไม่เหมือนกับเวียดนาม

ผู้สื่อข่าวถามว่า "สถานการณ์ในอนาคตจะเป็นอย่างไร"

รองนายกรัฐมนตรีจีนตอบว่า "โลกนี้ไม่มีความสงบสงครามคงต้องเกิดขึ้นสักวัน โดยสงครามโลกจะก่อตัวจาก "ขั้วโลกเหนือ" จีนก็ไม่ประมาทได้เตรียมพร้อมอยู่เสมอ ในระหว่างนี้จีนพยายามเร่งรัดในการเกษตร การอุตสาหกรรม. การเทคโนโลยีและการป้องกันประเทศเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของตน" (จบ)

หนังสือพิมพ์ไทย ลงข่าวคำสัมภาษณ์นี้ตั้งแต่วันที่ ๑๑

มิถุนายน ๒๕๒๑ ไม่มีใครแถลงคัดค้านคำสัมภาษณ์ เป็นอันรับรองว่า

"รัฐต่อรัฐก็เจริญสัมพันธไมตรีกันไป พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ต้องเกื้อกูลพรรคคอมมิวนิสต์ไทยกันต่อไป"

ซึ่งในที่สุดไทยก็ต้องทำการเผาวีระชนกันต่อไปตามเดิม ปีละ ๔๘๘ ศพเป็นอย่างน้อย

ถ้าเราเดินสายกลาง แบบพรรคแรงงานของอังกฤษแล้ว คนไทยรบคนไทย อาจจะลดลงได้บ้าง คนไทยรับจ้างคอมมิวนิสต์ฆ่าคนไทยก็จะลดน้อยลง

คนไทยที่สมัครใจเป็น ผกค. ก็ดี หรือคนไทยที่รับจ้างเป็น ผกค. เพื่อเห็นแก่ตนก็ดี คงจะเข้ามาฆ่าคนไทยอยู่ตลอดไป เพราะว่าพรรคคอมมิวนิสต์นอกประเทศ เขาประกาศโดยเปิดเผยว่า ต้องช่วยเหลือพรรคคอมมิวนิสประเทศไทยต่อไป

นายโตโมกาสุซากาโมโตประธานสถานีวิทยุ เอน. เอช. เค. จากกรุงปักกิ่ง บอกว่าเขาได้ทราบจากปากของนายเต็งเสี่ยวผิง รองนายกรัฐมนตรีจีน เมื่อเข้าพบที่ปักกิ่ง

เต็งเสี่ยวผิง บอกกับนายซากาโมโตว่า "จีนได้ช่วยเหลือเวียดนามมานาน ๒๐ ปีแล้ว เป็นเงินทั้งหมด ๑ หมื่น ๔ พันล้าน

เหรียญสหรัฐ (เป็นเงินไทยประมาณ ๒ แสน ๘ หมื่นล้านบาท) เราไม่เข้าใจว่าทำไมเวียดนามจึงแสดงท่าทีแก่จีนอย่างนั้น"

นายหัวโก๊ะฝง เป็นประธานพรรคคอมมิวนิสต์จีน และเป็นนายกรัฐมนตรีจีนด้วยเป็นคน ๆ เดียวกัน เมื่อพรรคคอมมิวนิสต์จีนต้องช่วยเหลือพรรคคอมมิวนิสต์ไทย ควรจะเข้าใจว่าอย่างไร รัฐคอมมิวนิสต์ ช่วยพรรคคอมมิวนิสต์ต่างประเทศ ให้สับรัฐบาลต่างประเทศ ใช่หรือไม่ แต่เขาไม่แสดงโดยตรงเท่านั้น

คอมมิวนิสต์จีน ใช้เงิน ๒ แสน ๘ หมื่นล้านบาท ช่วยคอมมิวนิสต์ญวน จนญวนกลายเป็นประเทศคอมมิวนิสต์ ภายใน ๒๐ ปี

ถ้าคอมมิวนิสต์จีน ให้เงิน ๒ แสนล้านบาท ช่วยพรรคคอมมิวนิสต์ไทย ภายใน ๒๐ ปี ประเทศไทยจะเป็นอย่างไร เป็นเรื่องที่น่าคิดมาก การบริหารประเทศตามนโยบายของพรรคแรงงานอังกฤษ อาจจะเป็นหนามยอกอก พรรคคอมมิวนิสต์ในประเทศไทยได้เป็นอย่างดียิ่ง

ธรรมาวุธ

เราทราบแล้วว่า พวก ผ.ก.ค. เป็นพวกไม่มีศาสนา ไม่เคารพศาสนาใด ๆ เมื่อประชาชนชายแดนไม่มีความรู้ในศาสนา ก็

เหมือนกับคนไม่มีศาสนา คนไม่มีศาสนาย่อมคบค้ากับคนไม่มีศาสนาด้วยกันโดยง่าย

หัวโล้นห่มเหลือง เข้าไปจำพรรษาเพื่อสั่งสอนธรรมะ ให้ประชาชนชายแดน เข้าถึงธรรมะทั่วกันแล้ว การช่วงชิงประชาชนหรือที่เรียกว่า "สงครามแย่งประชาชน" ก็จะลำบากมาก เพราะเป็นคนละลัทธิกัน เหมือนน้ำกับน้ำมันย่อมไม่ผสมกัน ฉันใดก็ฉันนั้น

หัวโล้นห่มเหลือง เป็นพระวิปัสสนาจารย์ที่ได้อบรมวิชาครูแล้ว สามารถสอนวิชาวิปัสสนาสมาธิได้ด้วย แต่พระชายแดนต้องการเข้าไปสอนธรรมะธรรมดา ให้รู้จักศีลธรรมหรือธรรมะสำหรับชาวบ้าน ไม่มีความประสงค์จะสอนวิปัสสนาสมาธิ แต่สามารถแสดงธรรมได้ดีพอสมควร ทั้งขยันแสดงธรรมด้วย

ถ้าท่านผู้ใดต้องการให้สอนวิชาวิปัสสนาสมาธิ หัวโล้นห่มเหลือง สามารถสอนให้ได้เช่น ผู้บังคับฐาน, นายสิบ, พลทหารที่ต้องการฝึกฝนกำลังจิตภายใน หัวโล้นห่มเหลืองของศูนย์พิทักษ์พระพุทธศาสนา (ศ.พ.พ.) ก็สามารถสอนให้ได้ตามความประสงค์

ข้าพเจ้าสังเกตว่า ประชาชนชายแดนยังเคารพพระภิกษุอยู่มาก ทั้งนี้เกิดจากพ่อแม่ของพวกเขาเป็นชาวพุทธ เมื่อเคลื่อนที่มา

บุกเบิก ทำมาหากินห่างไกล ก็ทำให้พวกเขาห่างไกลวัด ห่างไกลศาสนา กลายเป็นคนไม่มีศาสนา แต่เขาได้เห็นพระภิกษุเขาก็ระลึกได้ เขาพากันเข้าหาพระภิกษุ มีความประสงค์จะได้ฟังธรรม เมื่อพระแสดงธรรมจบแล้ว พวกเขาก็ขอร้องให้แสดงซ้ำอีก ๑ กัณฑ์ สอบถามได้ความว่า พวกเขาไม่เคยฟังธรรมกันเลย

หัวโล้นห่มเหลือง แสดงธรรมประชาชนชายแดนตั้งใจฟังด้วยความเคารพ การให้พระสอนธรรมะ จึงได้ผลดีกว่า ให้ฆราวาสสอนธรรมะ

ถ้าฆราวาสที่เป็นเจ้าหน้าที่ มีความประพฤติเลว มีความประพฤติต่ำกว่าชาวบ้านเช่นชอบกดขี่, ข่มเหง, เบียดเบียน, ชอบทำคอร์รัปชั่นเป็นต้น ชาวบ้านก็ไม่ตั้งใจจะฟังเจ้าหน้าที่ซึ่งประพฤติเลว เหล่านั้นพูดธรรมะ อันตรงกันข้ามกับความประพฤติของเขาชาวบ้านหมดความเชื่อถือ ไม่ตั้งใจฟัง หัวโล้นห่มเหลืองเผยแพร่ธรรมะได้ดีกว่า จ.น.ท.

ถ้าประชาชนตามชายแดน พากันเลื่อมใสธรรมะของพระพุทธเจ้ากันส่วนมากแล้ว ผ.ก.ค. ก็ไม่มีเครื่องมือ เข้าไปช่วยเหลือชี้ช่องทางในการจู่โจม รุกราน เพราะขาด "แกน" เป็นผู้นำทาง

ชาวบ้านที่เข้าไปช่วยเหลือพวก ผ.ก.ค. นั้น เขานิยมเรียกว่า "แกน" ถ้าไม่มี "แกน" เข้าไปช่วยเหลือแล้ว การจู่โจมเข้าปะทะจะลำบากมาก ขาดผู้ชี้ทางรุก และหนทางหลบหนี และไม่ทราบกำลังฝ่ายเราอย่างแน่นอน

พวก "แกน" คือ พวกหนอนบ่อนไส้ในหมู่บ้าน หรือเรียกว่า เกลือในหมู่บ้านเป็นหนอน ถ้าไม่มี "แกน" ไม่มีหนอนบ่อนไส้ในหมู่บ้าน หรือเกลือในบ้านไม่เป็นหนอนแล้ว การปะทะชายแดนจะลดลงมาก

ชลอเสียงปืนลงได้บ้าง หมู่บ้านตามชายแดนจะมีความสงบลงบ้าง

การที่พวกเขาจะเข้ามาจู่โจม เพื่อสร้างสถานการณ์ก็ดี หรือจู่โจมเข้ายึดแผ่นดินก็ดีก็จะมีความลำบากมาก เพราะประชาชนส่วนใหญ่ไม่นิยม ไม่ร่วมมือ อาจถูกตอบโต้อย่างร้ายแรงแก่พวกเขาก็ได้

ในการที่ ผ.ก.ค. เข้าจู่โจมตามฐานปฏิบัติการทหาร, ตำรวจหรือ อ.ส. บ่อย ๆ นั้น เกิดจากคนไทยในหมู่บ้านชายแดน สมัครใจออกไปช่วยเขา ช่วยชี้ช่องทางในการจู่โจม ทางหนีตลอดจนชี้แจงกำลังอันแท้จริง ในฐานปฏิบัติการ คนไทยที่ออกไปช่วยพวก ผ.ก.ค. เราเรียกกันว่าพวก "แกน" ตามที่กล่าวข้างต้นนั้น

พวกแกน เป็นคนในหมู่บ้านชายแดนเพราะเหตุว่า ขณะเข้าปะทะกัน ถ้าฝ่าย ผ.ก.ค. ล้มตายลง พวกเขาจะต้องพยายามช่วยนำศพหลบหนีไปด้วย เขาไม่ยอมทิ้งศพไว้ เกรงฝ่ายเราจะแลเห็นและทราบว่าเป็นคนภายในหมู่บ้านนั้นเอง เราจะทราบจากข่าวหนังสือพิมพ์เช่นนี้บ่อย ๆ

บางครั้ง เขาไม่สามารถจะนำศพไปได้ทั้งตัว เขาก็ตัดเอาแต่ศีรษะไป หรือมิฉะนั้นก็เผาศพให้ไหม้ จนไม่สามารถจะจำได้ว่าเป็นใคร ซึ่งความจริงก็เป็นคนในหมู่บ้านนั้นเอง

คนไทยออกไปร่วมมือกับ ผ.ก.ค. นั้น เนื่องจากสาเหตุหลายประการ เช่น

๑. เป็นคนไม่มีศาสนา ไม่เคารพศาสนา ไม่ฝักใฝ่ในศาสนา เป็นคนมีความประพฤติอย่างเดียวกัน ผ.ก.ค. เขาจึงคบคนง่าย

๒. ด้วยความยากจน เห็นแก่สินจ้างรางวัล เพื่อการดำรงชีวิต เศรษฐกิจบีบบังคับ

๓. เนื่องจากความโกรธ ความอาฆาตในการทะเลาะวิวาทส่วนตัว ก็ออกไปร่วมกับ ผ.ก.ค. ชักชวนเข้าจู่โจมเพื่อแก้แค้นส่วนตัว

๔. เนื่องจากหลบหนีคดีอาชญา หลบหนีการจับกุมของเจ้าหน้าที่ ออกไปสมัครเป็น ผ.ก.ค.

๕. เนื่องจากถูกกดขี่, บีบคั้น, รีดไถ จากเจ้าหน้าที่ปกครอง ที่ชอบคอร์รัปชั่น อย่างไม่มีศีลธรรม ไม่มีความละอาย ปราศจากความยุติธรรม พวกนี้ค่อนข้างร้ายแรง

๖. ภรรยา หรือ บุตรสาวถูกปลุกปล้ำข่มขืนไม่มีการจับกุมนำมาดำเนินคดี เพราะว่าเป็นพวกเดียวกัน ฝ่ายสามี พ่อ, แม่, พี่น้อง มีความชอกช้ำใจ หนีออกไปคบค้ากับ ผ.ก.ค. เพื่อนำกำลังเข้าจู่โจม โดยบอกช่องทางให้จู่โจม

๗. เนื่องจากถูกอิทธิพลของพวก ผ.ก.ค. บีบบังคับให้จำยอม ไปเข้าพวก ผ.ก.ค. มิฉะนั้นจะไม่ปลอดภัยในชีวิตตนและครอบครัว

๘. เนื่องจาก เอาตำแหน่งหน้าที่เข้ามาล่อใจให้หลงใหล ปลุกระดมให้นิยมลัทธิของตน โดยกล่าวความไม่ดีต่าง ๆ ของรัฐบาล ปลุกปั่นให้เกลียดชังรัฐบาล ให้เกลียดชังเจ้าหน้าที่ปกครองท้องถิ่นที่ประพฤติตัวชั่วที่มีตัวอยู่

หัวโล้นห่มเหลือง สอนธรรมะให้หนักไปทางป้องกันเหตุ ๘ อย่างนี้ ไม่ให้เกิดขึ้น หรือให้มีน้อยลง กล่าวคือ:–

๑. สอนให้ถึงธรรมะ ให้มีศีลธรรมสอนทั้ง ๒ ฝ่าย ฝ่ายเราและฝ่าย ผ.ก.ค. ด้วย เพราะ ผ ก.ค. บางคนก็เคยเป็นชาวพุทธ

หัวโล้นห่มเหลืองทำตัวเป็นกลาง ไม่ทำตัวเป็นศัตรูกับใคร สอนธรรมะให้แก่ชาวโลก ไม่ว่าชนชาติใด ลัทธิการปกครองแบบใด

๒. สอนมิให้โลภ ไม่เห็นแก่สินจ้างรางวัล ต้องเห็นแก่ชาติ, ศาสนา, พระมหากษัตริย์ ให้ดำรงชีวิตในทางสุจริต จะมีความสุขในชาติปัจจุบัน

๓. สอนให้ชนะความโกรธ ให้ผ่อนคลายความพยาบาท สอนให้ระงับเวรด้วยการไม่จองเวร สอนให้หยุดการฆ่ากัน

๔. สอนให้รับผิด เมื่อทำผิดให้รับสารภาพผิด จะถูกลงโทษแต่น้อย ไม่ควรให้มีคดีติดตัวอยู่ตลอดไป จะมีทุกข์มาก

๕. สอน จ.น.ท. (เจ้าหน้าที่) ให้หยุดการกดขี่, ข่มเหงบีบบังคับราษฎร ไม่ให้รีดไถหรือทำคอร์รัปชั่น ให้มีความละอายต่อบาป ให้ตั้งตนไว้ชอบ ประกอบความยุติธรรม

๖. สอนให้ผ่อนคลายความตึงเครียดแห่งอารมณ์ ไม่มีจิตหนาแน่นในตัณหา หรือหมกมุ่นในกามราคะ ผ่อนคลายกามารมณ์ลง เพื่อความสุขในชีวิตและสังคม

๗. สอนให้ประชาชนใช้สมอง ใช้ความคิดอย่าเชื่อคนง่าย อย่ากลัวอิทธิพลใคร

๘. อย่าเกลียดชังรัฐบาล สอนให้เคารพรัฐบาลของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอยู่เสมอ

หัวโล้นห่มเหลืองออกไปสอนธรรมะอย่างเดียว ไม่ไปสร้างสัตรูกับใคร ไม่ไปเล่นการเมืองแต่อย่างใด มีโอกาสก็ทำการล้างสมอง ผ.ก.ค. ให้กลับใจเข้ามอบตัวกับรัฐบาลด้วย เพื่อสร้างสันติสุขแก่ชายแดนของไทย

ความประสงค์ของผู้มานิมนต์ให้เขาไปชายแดน ก็ต้องการให้หัวโล้นห่มเหลืองสอนธรรมะแต่อย่างเดียว ไม่ต้องการให้เล่นการเมือง ไม่ต้องการให้พระชายแดนพกอาวุธ หรือทำการสะสมอาวุธแต่อย่างใดไม่ อันอาจเป็นภัยอันตรายแก่หัวโล้นห่มเหลืองหม่นได้

ตามที่กล่าวมานี้ เป็นธรรมาวุธ

ศาสตราวุธ

ทหาร, ตำรวจ อาสาสมัครต่าง ๆ ตามฐานปฏิบัติการตามชายแดน มีหน้าที่ป้องกันการรุกรานจากผู้ก่อการร้ายด้วยอาวุธ ด้วยการใช้อาวุธหลายชนิด พวกอาสาสมัครพลเรือนบางชุดที่ป้องกันหมู่บ้าน ก็ใช้ปืนลูกซอง อาวุธต่าง ๆ เหล่านี้ รวมเรียกว่า "ศาสตราวุธ"

ทหาร, ตำรวจ ตามฐานปฏิบัติการชายแดน ถือศาสตราวุธทำหน้าที่ยืนยามเฝ้าประเทศ เพื่อไม่ให้ผู้ก่อการร้าย เดินตบเท้าเข้าประเทศ ทหาร, ตำรวจ ยืนยามตามชายแดนต้องล้มตายลงปีละหลายร้อยคน เข้ายืนยามตั้งแต่ปี ๒๕๑๒ ถึงปี ๒๕๒๐ รวมระยะเวลา ๙ ปี มีทหาร, ตำรวจ, อาสาสมัครต่าง ๆ ได้ล้มตายลงรวม ๔๓๙๖ คน ถ้าเฉลี่ยจะได้ปีละ ๔๘๘ คน

ทหาร, ตำรวจ, อาสาสมัครต่าง ๆ ยืนยามตามชายแดนตายปีละ ๔๘๘ คน เขายืนยามป้องกันประเทศ ทำให้ประชาชนพลเมือง ๔๕ ล้านคนมีความสุข ปลอดภัยจากลัทธิไม่มีศาสนา ไม่มีพระมหากษัตริย์

ทหาร, ตำรวจ, อาสาสมัครต่าง ๆ ที่ยืนยามป้องกันประเทศเหล่านั้น จึงมีประโยชน์แก่ประเทศไทยเป็นอย่างสูง ควรแก่การสรรเสริญเป็นอย่างยิ่ง

ข้าพเจ้ารู้สึกแปลกอยู่บ้าง ที่ผู้ก่อการร้ายทำหน้าที่รุกรานเราฝ่ายเดียว เขารุกมาเราก็ใช้ศาสตราป้องกัน เขาสู้ไม่ได้ก็ถอนตัวหลบเข้าป่าไปในเขตแดนของเขา แล้วฝ่ายเราก็ไม่ได้รุกรานเขา ไม่รุกตอบเขา คณะรัฐบาลก็ไม่มีนโยบายจะรุกรานประเทศเพื่อนบ้านปล่อยเขารุกรานข้างเดียว จึงรู้สึกแปลกอยู่ไม่น้อย

การใช้ศาสตราวุธเข้าต่อสู้ ย่อมจะมีการตายกันทั้งสองฝ่าย ทำให้เพิ่มความโกรธความเคียดแค้น เกิดความอาฆาตพยาบาท จองล้างจองผลาญกันเพิ่มมากขึ้น เป็นการก่อเวรก่อกรรมกันต่อไป แต่เมื่อฝ่าย ผ.ก.ค. เขาใช้อาวุธ ฝ่ายเราก็จำเป็นต้องใช้ศาสตราวุธโต้ตอบป้องกัน

ส่วนการใช้ธรรมาวุธ เข้าทำสงครามช่วงชิงประชาชนมาร่วมกับรัฐบาลนั้น เป็นวิธีอันละมุลละม่อม ไม่มีการเข่นฆ่ากัน เช่นนี้อาจจะสงบลงได้บ้าง การส่งหัวโล้นห่มเหลืองเข้าสอนธรรมะตามชายแดนและประจำอยู่ตลอดปี ย่อมจะมีประโยชน์ เป็นการผ่อนการใช้ศาสตราวุธลงได้บ้าง

ธรรมาวุธ อาจชลอเสียงปืนได้บ้าง

หัวโล้นห่มเหลืองเข้าไปสอนธรรมะตามชายแดน ก็มีดังกล่าวมานี้

๔. ประโยชน์สาม

ลัทธิการเมืองบางลัทธิ เขากล่าวโจมตีศาสนาทุกศาสนา เขากล่าวหาว่า ศาสนาไม่มีประโยชน์แก่ชาวโลกแล้ว เป็นวัตถุโบราณเป็นเรื่องราวโบราณ คร่ำครึแล้ว คล้ายกันกับไดโนเสาร์หรือเต่า

ล้านปี เขาพยายามทำลายศาสนาทุกทุกศาสนา แม้แต่ศาสนาพุทธ พวกเขาก็กล่าวโจมตี

ในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นชาวพุทธ ข้าพเจ้าขอยืนยันว่า พระบรมศาสดาของชาวพุทธตรัสสอนชาวโลกให้ได้รับประโยชน์มาก ถ้าผู้รับคำตรัสสอนไปปฏิบัติแล้ว ย่อมได้รับประโยชน์อย่างแท้จริง

หัวโล้นห่มเหลือง ต้องแสดงธรรมเรื่องประโยชน์ที่พระพุทธเจ้าตรัสสอน ให้ประชาชนชายแดนให้ทราบซึ้ง ข้าพเจ้าจึงขอกล่าวถึงประโยชน์สามอย่างของพระพุทธเจ้าลงไว้ในหนังสือ "หัวโล้นห่มเหลือง" สำหรับเป็นคู่มือของ "หัวโล้นห่มเหลือง" เป็นแนวการแสดงธรรมตามชายแดน

ประโยชน์สามประการที่พระตถาคตเจ้าตรัสสอนไว้ คือ

๑. ประโยชน์ในชาติปัจจุบัน

๒. ประโยชน์ในชาติหน้า

๓. ประโยชน์อย่างยิ่ง

ประโยชน์ในชาติปัจจุบัน

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสสอนให้มนุษย์ได้รับประโยชน์ในชาติปัจจุบันไว้ ๔ ข้อคือ

๑. ให้รู้จักขยันทำงาน

๒. ให้รู้จักการรักษาทรัพย์
๓. ให้รู้จักคบหาเพื่อนที่ดี
๔. ให้รู้จักวิธีใช้เงิน

บุคคลใดสามารถประพฤติได้ครบ ๔ ข้อ ตามพระดำรัสนี้ บุคคลนั้นย่อมมีกินมีใช้ ไม่อดอยากยากจน มีความสุขในการดำรงชีวิต ซึ่งนับว่าได้รับ "ประโยชน์ในชาติปัจจุบัน" จริง

ณ ลำดับต่อไปนี้ ข้าพเจ้าจักได้อธิบายถึงประโยชน์ในชาติปัจจุบัน ที่พระพุทธองค์ทรงสอนไว้ ๔ ข้อ จะอธิบายทีละข้อ

๑. รู้จักขยันทำงาน

พระพุทธเจ้าตรัสสอนให้มนุษย์ทุกคนขยันทำงาน เพื่อเลี้ยงชีวิตตนและครอบครัวของตน ให้มีกินมีใช้ ถ้าไม่ทำงาน มีแต่ความเกียจคร้าน ย่อมจะไม่มีกินมีใช้ ถ้าขยันทำงานมาก จะมีกินมีใช้มาก ได้รับความสุข

พระบรมศาสดาตรัสสอนอย่างธรรมชาติโดยแท้ เกือบจะไม่ต้องอธิบาย คนเกียจคร้านไม่ทำงาน ก็ย่อมจะไม่มีเครื่องบริโภคและอุปโภค ถ้าขยันทำงานก็มีเครื่องบริโภคอุปโภคสมบูรณ์ ถ้าขยันทำงานมาก ก็มีของกินของใช้มาก มีความสุขในชาติปัจจุบันมาก

ความขยันนี้ เป็นเหตุให้เกิดความรักด้วยถ้าภรรยาขยันทำงาน สามีก็รัก ถ้าภรรยามีแต่ความเกียจคร้าน ไม่ทำงาน สามีก็ย่อมจะคลายความรัก ในทำนองเดียวกัน ถ้าสามีขยันทำงาน ภรรยาก็รัก ถ้าสามีเป็นคนเกียจคร้านไม่ช่วยภรรยาทำงาน ภรรยาก็เกิดความท้อถอยในความรัก เกิดความทุกข์ใจโศรกเศร้าที่มีผัวผิด มีคำพังเพยว่า "มีผัวผิดคิดจนเรือนทะลาย" หรือ "มีเมียผิดคิดจนเมียตาย" จะทิ้งก็ไม่ได้มีลูกหลายคน มีความสงสารลูก เกิดความทุกข์ ถ้าทุกคนขยันทำงาน ก็ย่อมได้รับความสุขในชาติปัจจุบัน

๒. รู้จักการรักษาทรัพย์

พระตถาคตเจ้าตรัสสอนชาวโลกให้รู้จักรักษาทรัพย์ที่เราหามาได้ ทั้งทรัพย์ภายในและทรัพย์ภายนอก

ทรัพย์ภายนอกได้แก่ทรัพย์สินเงินทองที่หามาได้ ตลอดจนตำแหน่งหน้าที่ราชการที่เราได้รับราชการอยู่ ต้องพยายามรักษาไว้อย่าให้ถูกปลด หรือถูกไล่ออก ต้องพยายามทำงานด้วยความขยันและซื่อตรงไม่คดโกง มีความสุจริตต่อหน้าที่ ต่อประชาชนและต่อตัวเอง อย่าหลอกตัวเอง ถ้าเราหลอกตัวเองได้แล้ว เราก็หลอกคนอื่นได้ง่าย ๆ

ยาอายุวัฒนะ

ส่วนทรัพย์ภายในนั้น ได้แก่ร่างกายและวิชาความรู้ ต้องหมั่นศึกษาเพิ่มเติมให้เป็นคนทันสมัยอยู่เสมอ ต้องดูแลระวังตนเองอย่าให้เกิดความเจ็บไข้ เกิดโรคประจำตัว จะเกิดความเสียหายในการทำงานเพื่อดำรงชีวิต ต้องสร้างร่างกายของตนให้มีพลังงานอยู่เสมอ ควรปฏิบัติ ๔ อย่างเพื่อให้มีอายุยืนและมีพลังงาน คือ

๑. กินอาหารที่ย่อยง่าย

๒. ออกกำลังให้เหงื่อออกอยู่เสมอ

๓. นอนพักผ่อนเอาแรง

๔. อบรมจิตให้เสพสมาธิ

ข้อปฏิบัติ ๔ ข้อนี้ จัดว่าเป็น "ยาอายุวัฒนะ" แผนปัจจุบัน ข้าพเจ้านำมาจากคำโฆษณาของกระทรวงสาธารณสุข ตามหลักวิทยาศาสตร์การแพทย์แผนปัจจุบัน ถ้าปฏิบัติได้ครบ ๔ ข้อ ก็ทำให้อายุยืน

กินอาหารที่ย่อยง่าย

กินอาหารที่ย่อยง่าย เช่น อาหารผัก ถ้าเป็นเนื้อต้องเป็นเนื้อสุกเปื่อยไม่เหนียว หรือสุก ๆ ดิบ ๆ ควรเป็นเนื้อสุกและเปื่อยเพื่อย่อยง่าย และท้องไม่ผูก ถ้าปล่อยให้ท้องผูก จะทำให้ปวด

ศีรษะ นอนไม่หลับ, รู้สึกคล้ายๆ จะมี โรคประสาท คนท้องผูกจิตไม่เสพสมาธิ พระพุทธเจ้าตรัสสอนภิกษุให้ฉันสมอดองกับน้ำปัสสาวะเน่า (สมอดองกับน้ำมูตรเน่า) เพื่อให้ระบายท้องอยู่เสมอ จิตจะเสพสมาธิง่าย

ถ้าท้องระบายดี อาหารเก่าออกไปดี ทำให้อาหารใหม่เข้าไปแทนที่ได้สะดวก เมื่อกินอาหารได้ดี อายุจึงยืน ซึ่งเป็นธรรมชาติของชีวิตที่ชีวิตยืนด้วยอาหาร จึงควรพยายามอย่าให้ท้องผูก อายุจะยืนและมีพลังอันทรงพลัง

ออกกำลังกาย

ควรออกกำลังกายให้เหงื่อออก เพื่อการถ่ายเทภายในของร่างกาย การออกกำลังกายจะทำให้ร่างกายเกิดกล้ามเนื้อ เช่นกล้ามเนื้อที่หน้าอก, แขน, ขา มือ เท้า ผู้มีอายุยืนมักจะเป็นคนมีกล้ามเนื้อแข็งแรง นายแพทย์เคยวิจัยว่า คนอายุยืนนั้น เป็นเพราะพังผืดหุ้มห่อกล้ามเนื้อ เมื่ออายุมากขึ้นเส้นโลหิตฝอยจะไม่ทำงานส่งเมล็ดโลหิต แต่พังผืดจะช่วยทำหน้าที่ส่งเมล็ดโลหิตไปเลี้ยงทั่วร่างกายแทนเส้นโลหิตฝอย อายุจึงยืนยาว ควรออกกำลังกายเสมอ พอให้เหงื่อออก อย่าออกกำลังจนเกินกำลังจะไม่สบายได้ เพียงตักน้ำรด

ต้นไม้ หรือเดินเช้าเดินเย็นพอเหงื่อออกก็ใช้ได้ ร่างกายถ่ายเท ทำให้กินอาหารได้, นอนหลับ และอุจจาระปกติ อายุยั่งยืน

นอนพักผ่อนเอาแรง

กินอาหารกลางวันแล้ว ควรนอนพักผ่อน ประมาณ ๓๐ นาที แต่ไม่ควรให้เกิน ๑ ชั่วโมง จะกลายเป็นคนเกียจคร้านขี้เกียจทำงาน

การนอนพักผ่อนกลางวันเพียง ๓๐ นาที เท่ากับเรานอนกลางคืนได้ ๑ ชั่วโมง

คนไทยโบราณ สอนลูกหลานว่า "เมื่อกินอาหารแล้วให้นอนพักผ่อน เพื่อให้ข้าวเรียงเมล็ด"

คนไทยโบราณมีความรู้ก่อนนักวิทยาศาสตร์การแพทย์ เมื่ออาหารเข้าไปอยู่เต็มลำไส้แล้ว โลหิตตามส่วนต่าง ๆ ของร่างกายจะลงไปช่วยลำไส้ย่อยอาหาร เมื่อกินอาหารแล้วเรามักจะซึม ๆ ไม่อยากทำงาน โลหิตจากสมองก็ลงมาช่วยย่อยอาหาร บางท่านเรียกว่า "เมาข้าว" จึงควรนอนพักผ่อนหลังอาหารราว ๓๐ นาที แต่อย่าให้เกิน ๑ ชั่วโมง

นายแพทย์เคยเตือนข้าพเจ้าผู้เขียนให้นอนกลางวันหลังอาหาร

แล้วอย่างน้อย ๓๐ นาที เพื่อป้องกันโรค ๓ โรคคือ โรคประสาท โรคความดัน และโรคเบาหวาน

คนสำคัญของโลกเขานอนกลางวันหลังอาหาร เช่นนโปเลียน โบนาปาต, นายเชอรชิล บุรุษเหล็กของอังกฤษ, อาดะเนา นายกเยอรมันตะวันตก อายุ ๘๔ ปี, พระโมคคัลลานะ, พระสารีบุตร ตลอดจนพระตถาคตเจ้าก็ทรงพักผ่อนกลางวัน จึงทรงสามารถแสดงธรรมได้วันละ ๓ เวลาทุกวัน

การนอนกลางวันหลังอาหารราว ๓๐ นาที ทำให้จิตสดชื่นแจ่มใส สามารถทำงานไปได้ถึง ๒๒.๐๐ น. โดยไม่อ่อนเพลีย กระทำให้มีประสิทธิภาพในการทำงานด้วย และอายุยืนด้วย

อบรมจิตให้เสพสมาธิ

พระพุทธองค์ทรงกล่าวว่า "จิตนี้ประเสริฐกว่าสิ่งทั้งหลาย เป็นผู้เสกสรรสิ่งทั้งหลาย สิ่งทั้งหลายเกิดแต่จิต" ซึ่งตรงกับภาษาบาลีว่า

"มะโน ปุพพังคะมา ธัมมา
มะโน เสฏฐา มะโน มะยา"

จิตมนุษย์เป็นผู้เสกสรรร่างกายให้สมบูรณ์แข็งแรงมีพลัง ตั้งแต่เริ่มปฏิสนธิจนถึงกาละหมดอายุขัย

เมื่อจิต (วิญญาณ) ลงสู่ครรภ์มารดา เกิดน้ำ "กาลละรูป" จิตเริ่มทำงานตลอดเวลา เสกสรรให้เกิดปุ่ม ๕ ปุ่ม ปุ่มแขน ๒ ปุ่ม ปุ่มขา ๒ ปุ่ม และปุ่มหัว เสกสรรให้เป็นผู้ชาย, ให้เป็นผู้หญิง ให้ขาว, ให้ดำ, ให้สวย, ให้ขี้เหร่ จิตเสกสรรอยู่ตลอดเวลา

จิตจึงประเสริฐกว่าสิ่งทั้งหลาย เป็นผู้เสกสรรสิ่งทั้งหลาย สิ่งทั้งหลายเกิดแต่จิต

ถ้าร่างกายสมบูรณ์แข็งแรงดี จิตในร่างกายสมบูรณ์ จิตก็มีพลัง จิตมีพลานามัยดีตามไปด้วย จิตมีพลังงานจึงสามารถในการเสกสรร อายุจึงยืนนาน

การฝึกจิตให้เสพสมาธิเพียงวันละ ๑๕ นาที จิตจะมีพลังงานช่วยเสกสรรร่างกายได้ ทำให้อายุยืน

การทำสมาธิวันละ ๕ นาที หรือ ๑๕ นาที ไม่ถึงกับทำให้ไปนิพพาน แต่จิตเสพสมาธิได้บ้าง จะทำให้จิตมีประสิทธิภาพในการทำงาน มีสมองดี มีสติสัมปะชัญญะดี ไม่หลงไหลเลอะเลือนจนลืมตัว คนไม่หลงไหลมัวเมา, ไม่ลืมตัว มีสติดี เป็นคนอายุยืน

การที่กล่าวมานี้ คือการรักษาทรัพย์ภายในไว้ ส่วนทรัพย์ภายนอกนั้น ได้แก่ทรัพย์สินต่าง ๆ ที่เคลื่อนที่ได้และเคลื่อนที่ไม่ได้

ควรรักษาไว้อย่าให้สูญหาย จะได้ไม่ต้องใช้เงินซื้อบ่อย ๆ จะทำให้ยากจน เกิดทุกข์ในปัจจุบันชาติ

ต้องพยายามรักษาทรัพย์ อย่าสุรุ่ยสุร่ายตามใจความอยาก เช่น อยากเล่นการพนันจนผีการพนันเข้าสิง ขายบ้าน ขายที่บ้าน ขายที่นา ไปใช้หนี้การพนัน กลายเป็นคนล้มละลาย ยากจนเป็นทุกข์ในชาติปัจจุบัน อันมีตัวอย่างมากหลาย

ถ้ารู้จักรักษาทรัพย์ที่หามาได้ มีความสุขในชาติปัจจุบัน สมจริงตามพุทธดำรัสนั้นโดยแท้ คำตรัสสอนของพระพุทธเจ้าจึงมีประโยชน์มาก

๓. ให้รู้จักคบหาเพื่อนที่ดี

มนุษย์ไม่ควรอยู่คนเดียวในโลก ต้องคบหาเพื่อนบ้านและคบคนสนิทมิตรรัก อย่าคบคนชั่วเป็นมิตร ดังมีพุทธภาษิตว่า

"อเสวนา จะ พาลานัง บัณฑิตานัญ จะ เสวนา" หมายความว่า "อย่าคบคนพาล ให้คบบัณฑิต"

ถ้าคบคนพาล คนพาลจะชักโยงเราเข้าคุก ให้รับความทุกข์ในชาติปัจจุบัน ถ้าคบคนดีจะมีความสุขในชาติปัจจุบัน เพราะเพื่อนที่ดีมีประโยชน์มาก

พระตถาคตเจ้าตรัสว่า มิตรดีมีประโยชน์ ๕ ประการ

๑. มิตรผู้มีอุปการะ

๒. มิตรผู้ร่วมทุกข์ร่วมสุข

๓. มิตรผู้แนะนำประโยชน์

๕. มิตรผู้มีความรัก

มิตรผู้มีอุปการะ เช่นช่วยเหลือเพื่อน ชอบป้องกันเพื่อนผู้อยู่ในความประมาท ป้องกันทรัพย์สมบัติของเพื่อน ช่วยเหลือเมื่อมีภัยพิบัติ และช่วยออกทรัพย์ให้ในคราวที่เพื่อนมีความจำเป็น หรือมีความทุกข์ เป็นต้น

มิตรผู้ร่วมทุกข์ร่วมสุข เช่น เพื่อนมีความทุกข์ร้อนอย่างไรไม่ปิดบังกัน และปิดบังความลับของเพื่อนไว้ ร่วมช่วยเหลือเพื่อน เมื่อเพื่อนต้องเคราะห์ร้าย แม้ชีวิตก็ยอมเสียสละแทนเพื่อนได้ เป็นต้น

มิตรผู้แนะประโยชน์ เช่น ห้ามไม่ให้เพื่อนทำชั่ว แนะนำมิตรให้กระทำแต่ความดี ให้เพื่อนได้ฟังในเรื่องที่ยังไม่เคยฟัง แนะนำการปฏิบัติเพื่อให้เพื่อนมีโอกาสได้ไปสวรรค์ได้ เป็นต้น

มิตรผู้มีความรักใคร่ เช่น ถึงคราวทุกข์ก็พลอยทุกข์ด้วย ถึงคราวสุขก็สุขด้วย มีผู้ติเตียนเพื่อนย่อมจะโต้เถียงแทนเพื่อน มีผู้สรรเสริญก็ช่วยพูดรับรองคำสรรเสริญนั้น เป็นต้น

ถ้าพยายามคบหาเพื่อนที่ดีแล้ว จะมีประโยชน์แก่เราจริง ๆ ทำให้เรามีความสุขในชาติปัจจุบันจริง

พระพุทธเจ้าตรัสสอนประชาชน แต่ประชาชนไม่ใคร่จะปฏิบัติตามคำตรัสสอน แล้วยังกล่าวว่า พระพุทธเจ้าไม่มีประโยชน์แก่ชาวโลก ถ้าปฏิบัติตามคำตรัสสอนแล้ว ประชาชนได้รับประโยชน์จริง การกล่าวหาว่าพระพุทธเจ้าไม่มีประโยชน์แก่ชาวโลก เป็นคำกล่าวที่น่าสลดใจอย่างยิ่ง

๔. รู้จักวิธีใช้เงิน

พระตถาคตเจ้าตรัสสอนให้รู้ประมาณในการใช้เงิน ให้ใช้เหมาะแก่กำลังเงินที่หามาได้ รู้จักวิธีใช้เงินให้เป็นประโยชน์แก่ตนและครอบครัว กล่าวโดยสรุป ควรใช้เงินใน ๕ วิธี ขอกล่าวให้จำง่ายโดยมีสัมผัสกันคือ ฝากออมสิน, ฝังดินไว้ ใช้หนี้เก่า, ให้เขากู้และโยนสู่เหว

ฝากออมสิน

เมื่อขยันทำงานจนได้เงิน ควรแบ่งเงินส่วนหนึ่งเก็บไว้ เก็บออมทรัพย์ไว้เพื่อใช้ในคราวจำเป็น เช่น ภรรยาคลอดลูก เสียค่าเล่าเรียนลูกในคราวเปิดเทอม ไม่ต้องกู้เขาเสียดอกเบี้ยแพง หรือเก็บเงินไว้ซ่อมแซมบ้าน หรือซื้อที่ทำกินเพิ่มขึ้นเหล่านี้เป็นต้น

สมัยโบราณใช้เงินกลมหรือเงินเหรียญ เป็นโลหะไม่เจริญถึงกับใช้ธนบัตร สมัยนั้นเขาเก็บเงินด้วยการฝังดิน ไม่ผุไม่เปื่อย สำหรับสมัยปัจจุบันนิยมใช้ธนบัตร ฝังดินไม่ได้ จะเปื่อยและผุเสียหาย จึงใช้วิธีนำฝากธนาคาร จะเป็นธนาคารอะไรก็ได้ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ บ้าน ฝากง่ายและเบิกง่าย ใช้วิธีฝากประจำก็จะได้ดอกเบี้ย มีเงินฝากมาก เราก็มีความสุขในการใช้เงิน เป็นประโยชน์ในชาติปัจจุบันจริง ตรงคำตรัสสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ฝังดินไว้

"ฝังดินไว้" หมายถึงการทำบุญ สร้างกุศล ตลอดถึงการให้ทานแก่ผู้ยากจน พระพุทธเจ้าตรัสสอนให้มีจิตศรัทธาในจาคะ คือ ให้ทาน ให้ทานแก่สมณะชีพราหมณ์และผู้ยากจน ผู้ที่ชอบทำทานย่อมมีจิตอิ่มเอม สดใส ชุ่มชื่นใจ มีความสุขใจ เป็นคนที่มีความสุขในชาติปัจจุบัน ใครเห็นใครก็ชอบ อยากคบค้าสมาคม ให้ความเคารพนับถือ แม้พวกโจรผู้ร้ายก็ไม่กล้าปล้นคนใจบุญ ชอบทำทานแก่คนยากจน

บุญกุศลที่เราสร้างไว้ ไม่มีใครสามารถจะขโมยไปได้ แม้ไฟก็ไม่สามารถจะไหม้ได้ เราจึงเปรียบเทียบเหมือน "ฝังดินไว้"

นอกจากมีประโยชน์ในชาติปัจจุบันแล้ว ยังมีประโยชน์ในชาติหน้า ดังพุทธภาษิตว่า

"บุญเท่านั้น เป็นที่พึ่งของสัตว์ในโลกหน้า" ซึ่งตรงกับภาษาบาลีว่า

"ปุญญานิ ปรโลกัสมึง ปฏิฏฐา โหติ ปานินันติ"

จึงควรทำบุญทำทานเอาไว้ใช้ในชาติหน้า จะทำให้เราเกิดสูงกว่าเดิม และมีความสุขในชาติปัจจุบัน

ใช้หนี้เก่า

การใช้หนี้เก่าในที่นี้หมายถึง การบำรุงบิดามารดาของตนอย่าได้ทอดทิ้งท่าน เพราะว่าบิดามารดามีพระคุณแก่ลูกสูงมาก เราไม่ได้ท่านทั้งสองเราก็ไม่สามารถจะเกิดมา เมื่อเราขยันทำงานจนได้เงินมา ควรจะแบ่งให้ท่านบ้าง หรือบำรุงท่านด้วยเครื่องบริโภคและอุปโภค ควรใช้หนี้เก่าท่านบ้าง เพราะว่าบิดา มารดา ให้เรากู้มามาก เช่น ค่าน้ำนม, ค่าเสื้อผ้า, ค่าอาหาร กว่าจะออกจากโรงเรียน ค่าหนังสือ, เครื่องเรียน, กว่าจะออกจากโรงเรียน ลูกได้มากเหมือนกู้ท่านมา เมื่อลูกหาเงินได้ควรใช้หนี้เก่าท่านบ้าง เป็นการแสดงความกตัญญู กตเวทิตาคุณ

เราจะสังเกตเห็นได้ว่า บุคคลที่ไม่เคารพพ่อแม่ ไม่เลี้ยงดูพ่อแม่ เป็นคนเสื่อมลาภเสื่อมยศ มักจะได้รับความพินาศล่มจมเกิดอุบัติเหตุ ส่วนบุคคลที่ดูแลพ่อ, แม่, ชอบเลี้ยงดูพ่อ, แม่ เคารพยำเกรงพ่อแม่ จะเป็นผู้มีวาสนา มีความเจริญรุ่งเรืองในการดำรงชีวิต เป็นคนมีวาสนา

พระพุทธเจ้าทรงกล่าวว่า "พ่อ, แม่ เปรียบเหมือนพระอรหันต์ของครอบครัว ต้องดูแลท่าน อย่าให้พระอรหันต์ได้รับความทุกข์ ความโศกเศร้าเสียใจ"

และทรงกล่าวว่า "บุคลใดดูแลพ่อ, แม่ ให้ข้าวให้น้ำ ให้ท่านมีความสุข บุคคลนั้นตายไปจะไปบรรเทิงในสวรรค์"

ถ้าเราเลี้ยงดูพ่อแม่ให้มีความสุขแล้ว บุคคลต่าง ๆ ย่อมสรรเสริญ ทำให้เรามีความสุขในชาติปัจจุบัน

ให้เขากู้

ให้เขากู้ในที่นี้หมายถึง ให้ลูกกู้ ซึ่งได้แก่การเลี้ยงดูบุตรเป็นอย่างดี ให้การศึกษาอย่างดีที่สุด ต้องส่งเสริมให้ได้รับการศึกษาให้สูงจะได้มีงานทำสูง มีตำแหน่งดี มีเงินดี รายได้งาม เมื่อเราแก่ตัวลงลูกก็ย่อมจะใช้หนี้แก่พ่อแม่บ้าง เราก็จะมีความสุขในชาติปัจจุบัน ตรงตามพระดำรัสของพระตถาคตเจ้า

โยนสู่เหว

โยนสู่เหวในที่นี้หมายถึง โยนอาหารสู่ปากสู่ท้อง สมมุติว่าท้องของเราเป็นเหว และคำว่าโยนหมายถึง การนำอาหารเข้าปากอย่างมีกิริยาเรียบร้อยสุภาพ

เหวตามภูเขา ตามป่า ก้นเหวตัน แต่เหวของเรา ก้นเหวไม่ตัน ใส่ลงไปเท่าใดไม่รู้จักเต็ม ใส่วันนี้พรุ่งนี้ออก พระพุทธเจ้าตรัสสอนให้รู้ประมาณในการกิน ดังมีพุทธดำรัสแก่พระภิกษุว่า

"ดูก่อน ภิกษุผู้เห็นภัยในวัฏฏะสงสารทั้งหลาย พวกเธอจงรู้จักประมาณในการบริโภคอาหาร ถ้าเธอรู้สึกว่าอีก ๔ คำจะอิ่ม ก็ให้เธออิ่มแล้วดื่มน้ำแทน เพื่อสะดวกในการนั่งสมาธิ (บางแห่งแปลว่า นั่งคู้บรรลังก์)

พระตถาคตเจ้าตรัสสอนให้รู้ประมาณในการกิน ให้รู้จักวิธีใช้เงิน อย่าสุรุ่ยสุร่ายจะยากจน เกิดความทุกข์ในชาติปัจจุบัน ถ้ากระเหม็ดกระแหม่ไม่สุรุ่ยสุร่ายจะมีเงินใช้อยู่เสมอ เป็นความสุขในชาติปัจจุบัน พระพุทธองค์ทรงพร่ำสอนชาวโลก แต่คนบางพวกหาว่าพระพุทธเจ้าไม่มีประโยชน์

ท่านสุนทรภู่ นักกวีเอกของชาวไทยเคารพในคำตรัสสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงได้แต่งกลอนแปดสนับสนุนคำตรัสสอนไว้บางตอนดังนี้คือ

โยนสู่เหว-คำกลอน

มีสลึง	พึงบรรจบ	ให้ครบบาท
อย่าให้ขาด	สิ่งของ	ต้องประสงค์
เมื่อมีน้อย	ใช้แต่น้อย	ค่อยบรรจง
อย่าจ่ายลง	ให้มาก	จะยากนาน
ไม่ควรซื้อ	อย่าไป	พิลัยซื้อ
ให้เป็นมื้อ	เป็นคราว	ทั้งคาวหวาน
เงินจะกอง	ทองจะมา	ไม่ช้านาน
แสนสำราญ	บานใจ	เมื่อปลายมือ

ถ้าไม่รู้จักวิธีใช้เงิน ก็จะประสพกับความทุกข์ในชาติปัจจุบัน เช่น เป็นนักเลงสุรา ดื่มสุราวันละหนึ่งแบนทุก ๆ วัน เมื่อถึงสิ้นเดือน เขาก็แบนจริง ๆ ไม่มีเงินให้เขา ต้องเป็นหนี้เขา การเป็นหนี้เป็นทุกข์ในโลก มีความทุกข์ในชาติปัจจุบัน

ท้องของเรานี้ ดูจะเป็นเหวลึกจริง ๆ อาตมาทราบจากชาวนาคนหนึ่ง อยู่เพียง ๒ คนผัวเมียเขาบอกอาตมาว่า กินข้าวเปลือกหมดไปปีละ ๑ เกวียน

๒ คนผัวเมียกินข้าวปีละ ๑ เกวียน

ถ้า ๑ คน กินข้าวเปลือกปีละ ๕๐ ถัง

๑ คน กินข้าวเปลือก ๒ ปี ๑ เกวียน
พออายุได้ ๑๐ ขวบหมดข้าวไป ๕ เกวียน
พออายุได้ ๒๐ ปี หมดข้าวไป ๑๐ เกวียน
พออายุได้ ๔๐ ปี หมดข้าวไป ๒๐ เกวียน
พออายุได้ ๘๐ ปี หมดข้าวไป ๔๐ เกวียน
อาตมาอายุ ๗๘ ปีกินข้าวหมดไป ๓๙ เกวียน

แสดงว่าท้องของเรานี้เป็นเหวลึกจริง ๆ ควรระวังในการกินไว้ ให้เชื่อฟังคำตรัสสอนของพระพุทธองค์

ประโยชน์ในชาติหน้า

เพื่อให้ชาวโลกได้รับประโยชน์ในชาติหน้านั้น พระสมณะโคดมพุทธเจ้าตรัสสอนไว้ ๔ ข้อคือ

๑. ให้ถึงพร้อมด้วย "ศรัทธา"
๒. ให้ถึงพร้อมด้วย "ศีล"
๓. ให้ถึงพร้อมด้วย "จาคะ"
๔. ให้ถึงพร้อมด้วย "ปัญญา"

ศรัทธา

"ศรัทธา" ได้แก่ "ความเชื่อ" พระสุคตมุนีตรัสสอนให้เชื่อในสิ่งที่ควรเชื่อ เช่น ให้เชื่อว่า ทำดีต้องได้ดี, ทำชั่วต้องได้

ชั่ว, นรกสวรรค์มีจริง ตลอดจนนิพพานมีจริง ให้เชื่อว่าสัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรมที่ได้กระทำไว้ กรรมย่อมสนองกรรมทั้งในชาตินี้และในชาติหน้า

ถ้ามีความเชื่อในพุทธดำรัสแล้ว ก็ย่อมตั้งใจประกอบแต่ความดี ประพฤติแต่สิ่งดี อันจะนำพาให้ได้รับประโยชน์ในชาติหน้าชาติหน้าจะเกิดสูงกว่าดีกว่าชาติปัจจุบัน เพราะว่าชาติหน้ามีจริง พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงยืนยันเรื่องชาติหน้ามีจริง

ศีล

พระพุทธองค์ทรงสั่งสอนให้ประพฤติเรียบร้อย ให้มีกายสุจริต, วาจาสุจริต, และใจสุจริต ที่ทรงเรียกว่า "กรรมบถ ๑๐" กล่าวคือ

กายสุจริต ได้แก่เว้นจากการฆ่า ๑, เว้นจากการลักทรัพย์ ๑, เว้นจากการประพฤติผิดในกาม ๑,

วาจาสุจริต ได้แก่ เว้นจากพูดเท็จ ๑, เว้นจากพูดส่อเสียด ๑, เว้นจากพูดคำหยาบ ๑, เว้นจากพูดเพ้อเจ้อ ๑,

ใจสุจริต ได้แก่ ไม่โลภอยากได้ของใคร ๑, ไม่มีจิตปองร้าย ๑, ไม่เห็นผิดจากคลองธรรม ๑

กายสุจริต ๓ วาจาสุจริต ๔ และใจสุจริต ๓ รวมเป็น ๑๐ อย่างนี้ ที่เรียกว่า "กรรมบถ ๑๐" ของพระพุทธเจ้า

บุคคลได้ประพฤติตามกรรมบถ ๑๐ นี้โดยสมบูรณ์แล้ว พระพุทธองค์ทรงยืนยันว่า ตายแล้วย่อมไปสวรรค์มีความสุขในชาติหน้า รักษาศีลบริสุทธิ์เป็นศีลพรหมจรรย์ จะได้รับประโยชน์ในชาติหน้า

จาคะ

"จาคะ" ได้แก่ การให้ทาน มีการให้สิ่งของเป็นทาน ให้ธัมมะเป็นทานและให้อภัยทาน ผู้มีจิตเมตตาชอบทำทานอยู่เสมอ ย่อมมีทานบารมีสูง ตายแล้วย่อมไปเกิดบนสวรรค์ ได้รับประโยชน์ในชาติหน้า

ขอให้ดูตัวอย่าง พระเวสสันดร ชอบทำทานจึงไปเกิดบนสวรรค์ชั้นดุสิต ถ้าทำทานน้อย ๆ ก็ไปเกิดบนสวรรค์ชั้นต่ำ ๆ เพราะสวรรค์ชั้นเทวโลกมีอยู่ ๖ ชั้น ทำทานมากไปสู่สวรรค์ชั้นสูงมาก ทำทานน้อยไปสู่สวรรค์ชั้นต่ำ ๆ

ปัญญา

ปัญญา ได้แก่ ความรอบรู้ คือ รู้จัก บาป, บุญ คุณ โทษ รู้ว่าสิ่งใดเป็นคุณ มีประโยชน์ สิ่งใดเป็นโทษ ปราศจากประโยชน์ เลือกประพฤติแต่สิ่งที่มีประโยชน์ ตลอดจนมีปัญญาพิจารณาเห็นการ

เกิด การดับ ของรูปนาม รู้ว่ารูปนามนี้อยู่ในกฎไตรลักษณ์ของพระพุทธเจ้า คือรู้ว่า รูปนาม คือสังขารนี้ไม่เที่ยง, เป็นทุกข์, ไม่ใช่ตัวตน บังคับไม่ได้ ผู้มีความรู้เช่นนี้ เมื่อตายไปย่อมไปสู่สุคติภพ ได้รับประโยชน์ในชาติหน้า

สามี,ภรรยา พบกันได้ในชาติหน้า

เรื่องนี้ ขอนำมาจากคัมภีร์พระไตรปิฎก มีเรื่องอยู่ในสูตรหนึ่งว่า

สามี,ภรรยาคู่หนึ่ง สามีชื่อนะกุล คหบดี ภรรยาชื่อนะกุลคหปตานี สามีภรรยาคู่นี้รักกันมาก มีความปรารถนาจะได้พบกันอีกในชาติหน้า เพราะว่าพระพุทธองค์ทรงยืนยันว่า "ชาติหน้ามีจริง" ภรรยาเสนอความเห็นต่อสามีว่า เรื่องนี้ไม่มีใครจะช่วยเราได้นอกจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

สามีจึงไปกราบทูลอาราธนาพระตถาคตเจ้าเสด็จไปเสวยภัตตาหาร ณ บ้านของตน เพื่อจะถือโอกาสกราบทูลถามเรื่องนี้ว่า จะปฏิบัติอย่างไร จึงจะสามารถพบกันได้ในชาติหน้า

เมื่อพระพุทธเจ้าเสวยภัตตาหารเสร็จเรียบร้อยแล้ว นกุลคหบดี ผู้สามีจึงกราบทูลถามว่า

"พระพุทธองค์ผู้ทรงพระเจริญ ข้าพระพุทธเจ้าทั้งสองนี้รักกันมาก รักกันตั้งแต่หนุ่มสาว แม้บัดนี้แก่แล้วก็ยังรักกันมาก ไม่เคยนอกใจด้วยกายเลย และไม่เคยนอกใจด้วยะเลย จึงปรึกษากันว่าจะมีวิธีใดบ้าง จึงจะพบกันได้อีกในชาติหน้า ขอพระพุทธองค์ทรงโปรดเถิดพระพุทธเจ้าข้า"

พระตถาคตเจ้า ตรัสตอบว่า

"ดูก่อน นะกุล คหบดี สามี,ภรรยาจะสามารถพบกันได้ในชาติหน้า จะต้องมีความประพฤติเท่าเทียมกัน ๔ ประการคือ

๑. มี ศรัทธา เท่าเทียมกัน

๒. มี ศีล เท่าเทียมกัน

๓. มี จาคะ เท่าเทียมกัน

๔. มี ปัญญา เท่าเทียมกัน

ถ้าสามี,ภรรยา มีความประพฤติเท่าเทียมกันทั้ง ๔ ประการนี้แล้ว สามีภรรยาก็ย่อมพบกันได้ในชาติหน้า

นะกุล คหบดี มิได้กราบทูลให้ทรงอธิบายให้ละเอียด แต่นกุลคหบดี มีความพอใจในพระดำรัสเพียงเท่านั้น เขาก็ทราบซึ้งในธัมมะข้อนี้โดยตลอดแล้ว

ข้าพเจ้าขออธิบายสั้น ๆ พอเข้าใจ คือ

ศรัทธา สามีภรรยาต้องมีความเชื่อเหมือนกันเช่น เชื่อว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ก็ต้องเชื่อเหมือนกัน

ถ้าภรรยาเชื่อว่าทำดีย่อมได้ดี แต่สามีไม่เชื่อว่าทำดีจะได้ดีเช่นนี้ ต่างก็จะโต้เถียงกันไม่รู้จักจบสิ้น มีการทะเลาะกัน หาความสุขไม่ได้ในปัจจุบันชาติ ชาตินี้ไม่อยากจะเห็นหน้ากันแล้ว เวลาจะตายขณะจิตจะดับจิตคิดไม่อยากพบกันอีก เมื่อตายไปก็ไปเกิดคนละแห่งไม่ได้พบกัน เป็นไปตามจิตที่มีอุปาทานนั้น

หรือสามีเชื่อถือในพระยะโฮวาเจ้า ส่วนภรรยาเชื่อถือในพระตถาคตเจ้า ในชาติปัจจุบันก็ไม่พบกัน เพราะสามีไปอยู่โบสถ์ศาสนาคริสต์ ส่วนภรรยาไปรับอุโบสถอยู่ศาสนาพุทธ ไม่ได้เห็นหน้ากันเมื่อกลับบ้านก็สวดมนต์คนละห้อง คนละเรื่อง คนละวิธีกัน มีความเชื่อไม่เหมือนกัน ความใฝ่ฝันที่จะพบกันอีกย่อมไม่มี เช่นนี้ชาติหน้าก็คงจะไม่ได้พบกันอีก เนื่องจากในขณะจิตจะดับ จิตมีอุปาทานไม่เหมือนกัน ไม่มีอุปาทานที่จะใคร่ได้พบกันอีก ความรักไม่แนบแน่นพอที่จะให้จิตมีอุปาทานเช่นนั้น

ศีล

สามีภรรยาต้องมีความประพฤติเท่าเทียมกัน ถ้าภรรยาถือศีล ๕ สามีต้องถือศีล ๕ เท่ากันจึงจะพบกันได้ในชาติหน้า และในชาตินี้ก็มีความรักใคร่กันมาก

ถ้าภรรยาถือศีล ๕ ได้ครบบริบูรณ์ ส่วนสามีชอบดื่มสุรา สามีเหลือเพียงศีล ๔ เช่นนี้ เมื่อตายไปคงจะไม่ได้พบกัน เพราะว่าภรรยาไปสู่สวรรค์ชั้นเทวโลก ส่วนสามีอาจไปสู่ยมโลก ไปอยู่คนละโลกกันแล้ว ย่อมไม่ได้พบหน้ากันอีกแน่

หรือภรรยาไม่เคยนอกใจสามี ซื่อตรงต่อสามีแต่สามีชอบนอกใจภรรยาไปสมสู่กับหญิงอื่น เมื่อสามีตายไป ย่อมไปปีนต้นงิ้วในนรก ส่วนภรรยาไปสู่ภพอื่น ถ้าภรรยามีศีลบริสุทธิ์ ก็ย่อมไปสู่สวรรค์ชั้นเทวโลก ภรรยาหมดบุญในเทวโลกแล้วกลับมาเกิดเป็นมนุษย์ ก็มีฐานะดีอายุยืน

ส่วนสามีหมดกรรมในนรกแล้ว กลับมาโลกมนุษย์อีก แต่เกิดเป็นกระเทย เป็นเพศคู่ ไม่สามารถจะประกอบกรรมทางเพศได้ จึงไม่มีโอกาสได้พบกันอีก ถึงแม้ว่าจะพบกันก็ไม่สามารถจะแต่งงานอยู่ร่วมกันได้

จาคะ

จาคะ ได้แก่ การให้ทาน สามีภรรยาต้องมีจิตเมตตาให้ทานโดยเท่าเทียมกัน ภรรยานิยมการให้ทานชอบทำบุญ แต่สามีไม่ชอบหาว่าการทำบุญทำทานเป็นสิ่งสูญเปล่าไม่ได้รับผลบุญอย่างไร ส่วนภรรยาไม่เห็นด้วย ภรรยาเห็นว่าการให้ทานนั้นได้บุญได้บารมีสูง

มี "ทานบารมี" นำไปสู่สวรรค์ ส่วนสามีไม่นิยมทำบุญทำทาน ตายไปสู่ที่ต่ำส่วนภรรยาไปสู่ที่สูง จึงไม่สามารถจะพบกันได้

เพื่อนบ้านทอดกฐิน ภรรยาช่วยเงินเพื่อนบ้าน ๑๐๐ บาท สามีไม่พอใจ ขอให้ลดลงเหลือ ๑๐ บาทก็พอ ภรรยาไม่ยอม ต่างโต้เถียงกัน อาจถึงทะเลาะวิวาทกัน ในที่สุด ต้องกินคนละเวลา นอนคนละเวลา คนละห้อง ชาติปัจจุบันก็ทำท่าว่าจะไม่พบกัน ชาติหน้าจึงไม่มีทางจะพบกันได้

ปัญญา

ปัญญา ได้แก่ ความรอบรู้ว่าสิ่งใดมีประโยชน์ สิ่งใดไม่มีประโยชน์ สิ่งใดให้คุณ สิ่งใดให้โทษ

เช่นสามีเห็นว่ามีบุตรหลายคนแล้ว สมควรจะคุมกำเนิดเพื่อชลอการเกิด นอกจากจะมีประโยชน์แก่ครอบครัวของตนแล้ว ยังมีประโยชน์แก่ประเทศไทยในอนาคต ภรรยาไม่เห็นด้วย ภรรยาต้องการมีบุตรอีก เพื่อจะได้ช่วยเหลือการงานซึ่งมีกิจการหลายแผนกหลายสาขา จึงต้องการมีบุตรที่ไว้ใจควบคุมงาน แต่สามีไม่เห็นด้วย สามีให้นายแพทย์ทำหมันคุมกำเนิดตน โดยไม่ฟังคำคัดค้านของภรรยาทำให้ภรรยาโกรธมากอาจก่อให้เกิดการทะเลาะวิวาท จนถึงความ

แตกแยก ขอหย่าขาดจากสามีภรรยากัน เช่นนี้อย่าว่าแต่ชาติหน้าจะพบกัน แม้ชาตินี้ก็จะแยกจากกัน ไม่พบกัน

สามีและภรรยา มีปัญญารู้ทันกัน มีปัญญาเท่าเทียมกัน ย่อมรักกันมาก เวลาจะตายก็คิดถึงกัน มีอุปาทานที่อยากจะพบกัน ก็ย่อมพบกันได้ ตามที่จิตมีอุปาทานนั้น

ประโยชน์ ๓ ประการของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ขอกล่าวสั้น ๆ อีกครั้ง คือ

๑. ประโยชน์ในชาติปัจจุบัน

๒. ประโยชน์ในชาติหน้า

๓. ประโยชน์อย่างยิ่ง

บุคคลบางกลุ่ม ชอบกล่าวหาว่าพระพุทธเจ้าไม่มีประโยชน์แก่ชาวโลกนั้น อาจไม่ได้ศึกษาพระพุทธศาสนา อาจประกาศปฏิเสธศาสนามาตั้งแต่อยู่ในท้องมารดา แล้วปฏิเสธศาสนาตาม ๆ กันมาเรื่อย ๆ ถ้าบุคคลเหล่านั้น ได้ศึกษาพระพุทธศาสนาและลงมือปฏิบัติจริง ๆ จึงจะทราบว่าพระพุทธศาสนามีประโยชน์แก่ชาวโลก ถ้ามีความพยายามในอันที่จะปฏิบัติตาม ย่อมได้รับประโยชน์เสมอ มีความพยายาม ณ ที่ใด ย่อมสำเร็จ ณ ที่นั้น ดังพุทธภาษิตว่า

"มีความเพียรในสิ่งใด ย่อมสำเร็จในสิ่งนั้น แม้ในเรื่องมรรคผลนิพพาน" ดังนี้

ประโยชน์อย่างยิ่ง

ประโยชน์ในชาติปัจจุบัน และประโยชน์ในชาติหน้า ข้าพเจ้าได้อธิบายมาแล้ว ณ ลำดับนี้ข้าพเจ้าจะอธิบายถึง "ประโยชน์อย่างยิ่ง" ต่อไป

ประโยชน์อย่างยิ่งของพระศรีสุคตนั้นได้แก่ "นิพพาน" พระพุทธองค์ทรงถือว่า "นิพพาน" เป็น "บรมสุข" ในภาษาบาลีกล่าวว่า "นิพพานังปะระมัง สุขัง"

"นิพพาน" หมายถึง การหมดเชื้อในการเกิดไม่ต้องกลับมาเกิด เพื่อรับความทุกข์อีก ไม่ต้องหมุนเวียนอยู่ในวัฏฏะสงสารอีกต่อไปชั่วนิรันดร

พระพุทธเจ้าตรัสว่า "ความสิ้นไปแห่งอาสวะกิเลสทั้งปวงคือ "นิพพาน"

พระสารีบุตรกล่าวว่า "ความสิ้นไปแห่งโลภะ, ความสิ้นไปแห่งโทสะ, ความสิ้นไปแห่งโมหะคือ "นิพพาน"

ในคัมภีร์พระไตรปิฎกบางสูตรพระบรมศาสดาตรัสว่า "จิตที่ไม่รับอารมณ์" คือ "นิพพาน" จิตจะไม่รับอารมณ์ได้ ก็ต่อเมื่อได้ลงมือปฏิบัติวิปัสสนาสมาธิของพระผู้มีพระภาคเจ้า

ปฏิบัติวิปัสสนาสมาธิอย่างเข้มแข็งมีศรัทธา, วิริยะ. สติ, สมาธิ.และปัญญา จนเกิดปัญญาเห็นไตรลักษณ์อยู่เสมอ จนจิตเบื่อในการครองรูปนามแล้วในที่สุดจิตจะไม่รับอารมณ์ หลุดพ้นจากความดึงดูดของกิเลสทั้งปวง หลุดพ้นจากกิเลสในสังโยชน์ ๑๐ ก็จะได้พบ "นิพพาน"

วิปัสสนาสมาธิ

วิปัสสนาสมาธิ ของพระศรีสักกายะมุนีนั้น มีจุดหมายปลายทางไปสู่ "นิพพาน" สิ้นชาติ สิ้นทุกข์ สิ้นภาพ ไม่ต้องกลับมาเกิดได้รับความทุกข์อีก เพราะว่า พระสรรพเพชรพุทธเจ้า มีอุดมคติประจำพระองค์ว่า "การเกิดเป็นทุกข์" การไมเกิดเป็นบรมสุข

วิธีปฏิบัติวิปัสสนาสมาธิ มีอยู่ ๗ วิธี คือ

๑. สติปัฏฐาน ๔

๒. สัมมัปปธาน ๔

๓. อิทธิบาท ๔

๔. อินทรีย์ ๕

๕. พละ ๕

๖: โพชฌงค์ ๗

๗. มรรค ๘

รวมกันมีชื่อเรียกว่า "โพธิปักขิยะธรรม ๗ หมวด" เรานำหมวดใดหมวดหนึ่งมาปฏิบัติ เราก็สามารถจะได้พบ "นิพพาน"

บางสูตร ตรัสว่า "เหมือนทางสายเอกเท่ากันทั้ง ๗ ทาง แต่ละทางสามารถพาพุทธบริษัทให้ไปพบ "นิพพาน"

บางสูตรตรัสว่า "เหมือนองค์การตรัสรู้ ๗ องค์การ แต่ละองค์การกระทำให้พุทธบริษัทได้ตรัสรู้มรรคผลนิพพาน เหมือนพระตถาคต ผิดกันอยู่อย่างเดียวเท่านั้นคือ พระตถาคตได้ตรัสรู้ก่อน พุทธบริษัทได้ตรัสรู้ภายหลัง นอกนั้นเหมือนกันหมดทุกอย่าง"

บางสูตรตรัสว่า "เหมือนรัตนะ ๗ ดวง รัตนะแต่ละดวงสามารถส่องแสงให้พุทธบริษัทได้พบ "นิพพาน"

พระบรมศาสดาจารย์ ควรตรัสสอนให้พบ "นิพพาน" เพียงวิธีเดียว เพื่อป้องกันมิให้พุทธบริษัทได้กล่าวโต้แย้งกัน แต่เหตุใด พระศรีสุคตเจ้า จึงตรัสสอนให้พบนิพพานถึง ๗ วิธี

พระพุทธเจ้าเสด็จด้วยพระบาท ไปตามทางคนเดินหรือตามทางเกวียน เพื่อไปเผยแพร่พระพุทธศาสนานานถึง ๔๕ พรรษา ทรงพระดำเนินไปได้เพียง ๗ แคว้น ได้ตรัสสอนให้ชาวโลกพบนิพพานไว้แคว้นละ ๑ วิธี จึงรวมเป็น ๗ วิธี

เสด็จเข้าแคว้นกุรุรัฐ

ก่อนเสด็จสู่แคว้นกุรุรัฐ พระพุทธองค์ทรงญาณดูชาวกุรุ ทรงทราบด้วยพระญาณว่าชาวกุรุชอบทำสติให้ตั้งมั่น หญิงรวมกลุ่มนั่งซักผ้าเขาก็สนทนากันแต่เรื่องวิธีทำสติให้ตั้งมั่น พระพุทธเจ้าเสด็จเข้าแคว้นกุรุรัฐ จึงตรัสสอนชาวกุรุรัฐ ให้พบนิพพานด้วย "สติปัฏฐาน ๔"

สติปัฏฐาน ๔ คือ

๑. พิจารณาภายในกาย

๒. พิจารณา เวทนาในเวทนา

๓. พิจารณาจิตในจิต

๔. พิจารณาธรรมในธรรม

และทรงยืนยันว่า "สติปัฏฐาน ๔" นี้เท่านั้นที่จะพาพุทธบริษัทไปพบ "นิพพาน"

เสด็จเข้าแคว้นมคธ

ก่อนเสด็จเข้าสู่แคว้นมคธ พระพุทธองค์ทรงญาณดูชาวมคธ ทรงทราบด้วยพระญาณว่า ชาวมคธเป็นคนขยันหมั่นเพียร แม้พระเจ้าพิมพิสาร กษัตริย์แห่งแคว้นมคธ ก็ทรงเป็นกษัตริย์ที่มีความขยันหมั่นเพียรมาก

พระบรมศาสดาทรงสอนชาวมคธให้พบ "นิพพาน" ด้วย "สัมมัปปธาน ๔" คือ

๑. ให้รักษาศีลบริสุทธิ์ เพื่อเข้าสมาธิง่าย

๒. ให้ขยันทำสมาธิ เพื่อเผาผลาญกิเลส

๓. ให้ขยันทำสมาธิให้สูงเพื่อให้เกิดวิปัสสนาปัญญา

๔. ให้ขยันรักษาสมาธิไว้ เพื่อความรู้แจ้งยิ่ง ๆ ขึ้น

และทรงยืนยันกับชาวมคธว่า "สัมมัปปธาน ๔" นี้เท่านั้นที่จะพาพุทธบริษัทได้พบ "นิพพาน"

เสด็จเข้าแคว้นกาสี

ก่อนเสด็จเข้าสู่แคว้นกาสี ซึ่งมีกรุงพาราณสีเป็นเมืองหลวง พระตถาคตเจ้าทรงญาณดูชาวพาราณสี ทรงทราบด้วยพระญาณว่า ชาวพาราณสีและพลเมืองแคว้นกาสีนิยม "เข้าฌาณสมาบัติ" ตามหลักวิชาสมถะสมาธิ ของศาสนาพราหมณ์ พระพุทธเจ้าตรัสสอนชาวกาสี ให้พบนิพพาน ด้วย "มรรคแปด"

มรรคมีองค์แปด คือ.–

๑. ความเห็นชอบ

๒. ความดำริชอบ

๓. วาจาชอบ

๔. การงานชอบ

๕. เลี้ยงชีวิตชอบ

๖. พยายามชอบ

๗. ระลึกชอบ

๘. ตั้งใจชอบ

และทรงยืนยันกับชาวกรุงพาราณสีว่า "บุคคลใดปฏิบัติตามมรรคมีองค์แปดอยู่โดยชอบแล้ว โลกนี้ไม่ว่างจากอรหันต์"

อรหันต์ เมื่อกายแตกละจากโลกนี้ นิยมเรียกกันว่า "ดับขันธ์เข้าสู่นิพพาน" จึงหมายความว่า ถ้าปฏิบัติตามมรรคแปดก็จะพบนิพพาน

ในข้อที่ ๘ ของมรรคแปดนี้ที่ว่า "ตั้งใจชอบ" นั้น เป็นการปฏิบัติตามหลักวิชาสมถะสมาธิของศาสนาพราหมณ์ พระพุทธองค์ทรงสอนให้ผู้ปฏิบัติเข้า "ฌาณสมาบัติ ๘" แล้วพระพุทธองค์ทรงสอนให้ออกจาก "สมาบัติ ๘" เข้าไปสู่ "สัญญาเวทะยิตะนิโรธสมาบัติ" ก็จะได้พบนิพพาน

แคว้นต่าง ๆ ใน ๗ แคว้นนั้น มีอาณาเขตใหญ่กว่าประเทศไทย คนต่าง ๆ ในแคว้นเหล่านั้นจึงไม่ทราบว่าแคว้นใด ตรัสสอนให้พบนิพพานในวิธีใด เพราะในสมัยพุทธกาลนั้น ในแคว้นต่าง ๆ

เหล่านั้น ไม่มีถนน ไม่มีรถยนต์ ไม่มีเครื่องบิน ไม่มีการติดต่อกันทางจดหมาย ทางโทรศัพท์ หรือทางโทรเลข เพราะสมัยนั้นไม่มีกรมไปรษณีย์จึงไม่ทราบว่าแคว้นใด ตรัสสอนไว้อย่างใด การที่จะได้พบกันแล้วโต้เถียงกันในวิธีปฏิบัติธรรม จึงไม่เกิดขึ้นในสมัยพุทธกาลนั้น

ส่วนประเทศไทย เรียนรู้วิธีทำนิพพานให้แจ้งของทุก ๆ แคว้น ทั้ง ๗ วิธีนั้น แล้วชาวไทยก็โต้เถียงกันว่า วิธีอย่างเดียวเท่านั้น จะทำให้พบนิพพาน เป็นวิธีนี้ฉันชอบ อีก ๖ วิธีที่ฉันไม่ชอบก็กล่าวหาว่าไม่ใช่วิธีที่ถูกต้องต่างโต้เถียงกันอย่างไม่มีสิ้นสุดลงได้

ความจริงนั้น การกระทำนิพพานให้แจ้ง ทั้ง ๗ วิธี ในโพธิปักขยะธรรม ๗ หมวดนั้น ต่างก็มีจุดหมายปลายทางไปอย่างเดียวกันคือ นำไปสู่ "นิพพาน" จะชอบวิธีไหนสุดแต่ความต้องการของจิต จิตของบุคคลแต่ละคนก็ไม่เหมือนกัน การชอบวิธีไหนจึงไม่เหมือนกัน แต่จุดหมายปลายทางไปในทางเดียวกัน

ในโพธิปักขิยะธรรม ๗ หมวดนั้น ได้ซ่อนหัวใจของศาสนาพุทธไว้ภายใน หัวใจของพระพุทธศาสนา คือ "ไตรสิกขา" ได้แก่

- ศีล สิกขา
- สมาธิ สิกขา
- ปัญญา สิกขา

ในมรรค ๘ ก็ดี ในโพชฌงค์ ๗ ก็ดี และในสติปัฏฐาน ๔ ก็ดี ต่างมีศีลสิกขา สมาธิสิกขา และปัญญาสิกขา ซ่อนอยู่ภายในไตรสิกขาเป็นทางไปสู่ "นิพพาน" โดยตรง แต่พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสสอนให้ตรงกับนิสัยและอัธยาศรัยของคนในแคว้นนั้น แล้วซ่อนหัวใจศาสนาไว้ภายใน ชาวโลกจึงสรรเสริญว่า พระพุทธองค์ทรงมีพระปัญญาอันล้ำเลิศทรงสามารถ จำแนกธรรมแก่เวไนยสัตว์ได้ดี เสด็จเข้าแคว้นใดก็ไม่มีผู้ใดคิดประทุษร้ายเพราะตรัสสอนตรงตามนิสัย อัธยาศรัยของคนในแคว้นต่าง ๆ เหล่านั้น

ถ้าถือศีลอย่างเดียว ไม่สามารถจะไปสู่นิพพานได้ ต้องมีศีลสิกขา, สมาธิสิกขาและปัญญาสิกขา จนเกิดอธิศีล, อธิสมาธิและอธิปัญญา ก็จะพาพบ "นิพพาน" ได้

ในคัมภีร์พระไตรปิฎก พระสมณะโคดมพุทธเจ้า ตรัสว่า

บุคคลใดมีศีลบริสุทธิ์ บุคคลนั้นเข้าสมาธิง่าย เพราะว่าศีลเป็นรากเง่าของสมาธิ

บุคคลใดเสพสมาธิได้ บุคคลนั้นย่อมเกิดปัญญา เพราะว่าสมาธิเป็นรากเง่าของปัญญา

บุคคลใดมีปัญญาเกิดจากจิตเสพสมาธิ บุคคลนั้นย่อมรู้แจ้ง

"วิมุติ" เพราะว่าปัญญาที่เกิดจากจิตเสพสมาธิ เป็นรากเง่าของ "วิมุติ"

บุคคลใดรู้แจ้ง "วิมุติ" ของบุคคลนั้น ย่อมพบนิพพาน เพราะว่า "วิมุติ" คือความหลุดพ้นจากภพ

เพราะฉะนั้น ศีลสิกขา, สมาธิสิกขา และปัญญาสิกขา เป็นหัวใจศาสนาพุทธ ที่จะพาพุทธบริษัทได้พบ "นิพพาน"

บุคคลบางท่านที่มีศีลไม่บริสุทธิ์ พยายามทำสมาธิเท่าใด จิตของเขาก็ไม่เสพสมาธิ แล้วบุคคลนั้นก็กล่าวว่า วิปัสสนาสมาธิเป็นสิ่งไม่จริง เป็นสิ่งไม่ดี ไม่ควรปฏิบัติ อาจจะทำให้เป็นคนบ้า เขามิได้มองดูตัวเองว่า เขามีศีลไม่บริสุทธิ์ จิตจึงเสพสมาธิไม่ได้ เขาดูตนเองไม่ออก หรืออาจจะลืมตำราที่กล่าวไว้ หรือลืมพุทธภาษิตอันปรากฏอยู่ในคัมภีร์พระไตรปิฎกที่ตนเคยอ่านพบ แต่ลืมเสีย หรืออาจจะไม่เคยอ่านคัมภีร์พระไตรปิฎกไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง

ตามธรรมดานั้นก่อนจะรับกรรมฐาน เพื่อเข้าปฏิบัติ วิปัสสนาสมาธิ จำเป็นต้องขออาราธนาศีล เพื่อรับศีลเสียก่อน ถ้าเป็นพระภิกษุก็ต้องปลงอาบัติให้บริสุทธิ์เสียก่อน แต่ถ้าพระภิกษุต้องอาบัติสังฆาทิเสส ต้องไปเข้าพิธีบริวาสกรรม เพื่อเปลื้องอาบัติสังฆาทิเสสเสียก่อนจึงจะรับกรรมฐาน ถ้าไม่ปลดเปลื้องอาบัติสังฆาทิเสส จาก

การเข้าพิธีปริวาสกรรมแล้ว จะปฏิบัติวิธีวิปั๋สสนาสมาธิเท่าใด ก็ไม่มีทางพบนิพพาน เรื่องนี้มีปรากฏในหลักสูตรนักธรรมเอก นักศึกษาพระปริยัติธรรมย่อมทราบดี

การปฏิบัติวิปั๋สสนาสมาธิ

ท่านผู้ใดต้องการปฏิบัติวิปั๋สสนาสมาธิตามกรรมวิธี พอง–ยุบ ในหลักการของ "สติปั๋ฏฐาน ๔" ของพระพุทธเจ้า แม้การปฏิบัติ นั้นจะใช้เวลาวันละ ๕ นาที หรือวันละ ๑ ดอกธูป ท่านควรจะสมาทาน ดังนี้

คำสมาทาน

นะโมตัสสะ ภควโต อรหโต สัมมา สัมพุทธัสสะ

นะโมตัสสะ ภควโต อรหโต สัมมา สัมพุทธัสสะ

นะโมตัสสะ ภควโต อรหโต สัมมา สัมพุทธัสสะ

อหัง วิปั๋สสนากรรมฐานัง สมาทิยามิ ทุติยัมปิ อหัง วิปั๋สสนากรรมฐานัง สมาทิยามิ ตะติยัมปิ อหัง วิปั๋สสนา กรรมฐานัง สมาทิยามิ

สัพพะทุกขะ นิสสรณะ นิพพานะ สัจฉิกระณัต ถายะ

ข้าพเจ้า ขอสมาทาน วิปั๋สสนากรรมฐาน

แม้ครั้งที่ ๒ ข้าพเจ้า ขอสมาทาน วิปัสสนากรรมฐาน
แม้ครั้งที่ ๓ ข้าพเจ้า ขอสมาทาน วิปัสสนากรรมฐาน

เพื่อกระทำนิพพานให้แจ้ง อันเป็นที่สิ้นไป แห่งกองทุกข์ทั้งปวง

การเดินจงกรม

การปฏิบัติวิปัสสนาสมาธิของพระพุทธเจ้านั้น โยคีผู้ปฏิบัติต้องเดินจงกรมก่อน แล้วจึงนั่งสมาธิทุก ๆ ครั้ง

ถ้าจะนั่ง ๕ นาที ต้องเดินจงกรมก่อน ๕ นาที
ถ้าจะนั่ง ๑๕ นาที ต้องเดินจงกรมก่อน ๑๕ นาที
ถ้าจะนั่ง ๓๐ นาที ต้องเดินจงกรมก่อน ๓๐ นาที
ถ้าจะนั่ง ๑ ชั่วโมง ต้องเดินจงกรมก่อน ๑ ชั่วโมง

เมื่อเดือนพฤศจิกายนปี ๒๕๑๙ ข้าพเจ้าได้เดินทางไปสักการะพุทธสถานในประเทศอินเดีย ข้าพเจ้าได้เห็นสถานที่เดินจงกรมของพระพุทธเจ้า อยู่ในวัดเชตวันมหาวิหาร ในนครสาวัตถี ที่เดินจงกรมนี้อยู่ห่างจากคันธกุฎีของพระตถาคตเจ้าประมาณ ๒๕ เมตร ซึ่งแสดงว่าการปฏิบัติวิปัสสนาสมาธิ ต้องมีการเดินจงกรมก่อนแน่นอน เพราะมีหลักฐานปรากฏอยู่

ประโยชน์ของการเดินจงกรม

จากคัมภีร์พระไตรปิฎก พระพุทธเจ้าตรัสว่าการเดินจงกรมมีประโยชน์ ๕ ประการคือ

๑. ทำให้การเดินทางอดทนมาก

๒. ทำให้มีความพากเพียรดี

๓. ทำให้มีอาพาธิ์แต่น้อย

๔. ทำให้ช่วยย่อยอาหาร

๕. ทำให้สมาธิตั้งมั่นนาน

การปฏิบัติวิปัสสนาสมาธิของพระตถาคตเจ้า จึงต้องเดินจงกรมก่อนนั่งสมาธิ เปรียบเหมือนการจะเข้าแข่งขันฟุตบอลระหว่างชาติ คณะฟุตบอลจำต้องซ้อมให้ดี ทำการอุ่นเครื่องเสียก่อน เพื่อหวังชัยชนะ ฉันใดก็ฉันนั้น

เดินจงกรมมี ๖ จังหวะ

ก่อนออกเดินให้ยืนทอดสายตาไปข้างหน้า ห่างจากเราประมาณ ๔ ศอก อย่าก้มหน้ามองเท้า มือทั้งสองไขว้ไว้ข้างหน้าหรือไขว้ไว้ข้างหลัง สุดแต่จะสะดวก อย่าเดินหลับตา

ก่อนออกเดินให้ภาวนาในใจว่า

"ยืน–หนอ" ๆ ๆ ๆ (๓ ครั้ง)

"อยากเดิน-หนอ" ๆ ๆ ๆ (๓ ครั้ง)
"เดิน-หนอ" (๑ ครั้ง)
แล้วออกเดิน

จังหวะ ๑

จังหวะ ๑ มี ๑ หนอ เมื่อจะก้าวเท้าขวาให้จิตสัมผัสที่ฝ่าเท้าขวา ภาวนาในใจว่า "ขวา" และเตรียมตัวไว้ ยังไม่ย่างออกไป

เมื่อย่างเท้าขวาออกไป ให้ภาวนาในใจว่า "ย่าง"

เมื่อวางแผ่นเท้าจดพื้น ให้ภาวนาในใจว่า "หนอ" การก้าวย่างออกไปนั้น ให้ก้าวออกไปช้า ๆ

เมื่อก้าวเท้าขวาจึงภาวนาว่า

"ขวา" จิตสัมผัสที่ฝ่เท้าขวา เตรียมตัวไว้
"ย่าง" ให้ย่างเท้าขวาออกไปช้า ๆ
"หนอ" เหยียบแผ่นเท้าจดพื้น

เมื่อก้าวเท้าซ้ายภาวนาว่า

"ซ้าย" จิตมาสัมผัสที่ฝ่าเท้าซ้าย เตรียมตัวไว้
"ย่าง" ให้ย่างเท้าซ้ายออกไปช้า ๆ
"หนอ" เหยียบแผ่นเท้าจดพื้น

การเดินจงกรมจังหวะ ๑ จึงภาวนาว่า
"ขวาย่าง-หนอ" "ซ้ายย่าง-หนอ" เดินเรื่อย ๆ ไปให้ได้ระยะยาวประมาณ ๖ ศอกก็พอ หรือระหว่างฝาห้องถึงฝาห้อง หรือจากหัวเตียง ถึงปลายเตียงก็พอ คงเดินกลับไปกลับมาจนครบเวลาตามกำหนด

การกลับตัว

เมื่อเดินสุดระยะจะกลับตัว ให้ภาวนาว่า

"ยืน-หนอ" ๆ ๆ ๆ (๓ ครั้ง)

"อยากกลับ-หนอ" ๆ ๆ ๆ (๓ ครั้ง)

"กลับ-หนอ" (๑ ครั้ง)

แล้วหมุนตัวไปทางขวา โดยยกปลายเท้าขวาแล้วหมุนตัวด้วยส้นเท้าขวา พร้อมกับภาวนาว่า

"กลับ" ยกปลายเท้าขวา (เผยปลายเท้าขวาขึ้น)

"หนอ" หมุนตัวไปทางขวา ด้วยส้นเท้าขวา หมุนตัวไปหยุดในระยะ ๑ ฝ่ามือ แล้วภาวนาว่า

"กลับ" ยกปลายเท้าซ้าย ส้นเท้าจดพื้นอยู่

"หนอ" หมุนตัวด้วยส้นเท้าซ้ายไปขวามือ โดยหมุนตามเท้าขวาไป ในระยะเท่า ๆ กับเท้าขวา แล้วคงภาวนา

"กลับ-หนอ" สลับเท้าซ้ายครั้งหนึ่ง แล้วเท้าขวาครั้งหนึ่ง ภาวนาหมุนต่อไปจนกว่าจะหมุนตัวกลับหน้ามาตรงกับทิศทางที่เดินมา แล้วภาวนาว่า

"ยืน-หนอ" ๆ ๆ ๆ (๓ ครั้ง)
"อยากกลับ-หนอ" ๆ ๆ ๆ (๓ ครั้ง)
"เดิน-หนอ" (๑ ครั้ง)

แล้วคงภาวนาว่า "ขวาย่าง-หนอ" "ซ้ายย่าง-หนอ" เดินกลับไปกลับมาจนกว่าจะครบเวลาที่กำหนดไว้

การเดินมี ๖ จังหวะดังตารางนี้

จังหวะ 1	จังหวะ 2	จังหวะ 3	จังหวะ 4	จังหวะ 5	จังหวะ 6
ขวาย่าง - หนอ ซ้ายย่าง - หนอ	ยก - หนอ เหยียบ - หนอ	ยก - หนอ ย่าง - หนอ เหยียบ - หนอ	ยกส้น - หนอ ยก - หนอ ย่าง - หนอ เหยียบ - หนอ	ยกส้น - หนอ ยก - หนอ ย่าง - หนอ ลง - หนอ เหยียบ - หนอ	ยกส้น - หนอ ยก - หนอ ย่าง - หนอ ลง - หนอ ถูก - หนอ กด - หนอ

หมายเหตุ

"ยก-หนอ" ให้ยกเท้าขึ้นตรง ๆ อย่าให้ส้นเท้าไปห้อยอยู่ข้างหลัง
"เหยียบ-หนอ" ให้วางแผ่นเท้าลงพื้น ห่างจากเท้าหลังเล็กน้อย
"ยกส้น-หนอ" ให้ยกส้นขึ้น ส่วนปลายเท้ายังจดพื้นอยู่
"ย่าง-หนอ" ให้ย่างเท้าไปแขวนไว้ข้างหน้า

“ลง–หนอ”　ให้ลดเท้าลงต่ำเล็กน้อย　ลดลงมาแขวนไว้อย่าให้เท้าจรดพื้น

“ถูก–หนอ”　ให้ลดปลายเท้าลงจรดพื้น แต่ส้นเท้ายังแขวนอยู่ ยังไม่จรดพื้น

“กด–หนอ”　กดส้นเท้าลงเหยียบพื้น

ให้เดินเท่ากับนั่ง

ถ้าเราจะนั่งสมาธิ ๕ นาที　เราต้องเดินจงกรมก่อน ๕ นาที

ถ้าเราจะนั่งสมาธิ ๑๕ นาที เราต้องเดินจงกรมก่อน ๑๕ นาที

ถ้าเราจะนั่งสมาธิ ๓๐ นาที　เราต้องเดินจงกรมก่อน ๓๐ นาที

ถ้าเราจะนั่งสมาธิ ๑ ชั่วโมง เราต้องเดินจงกรมก่อน ๑ ชั่วโมง

ส่วนเราจะเดินจังหวะอะไร　เดินนานเท่าใดให้ทำตามคำสั่งอาจารย์ หรือตามแต่เราจะปรารถนา การเดินจงกรม ให้เดินช้า ๆ จึงจะเกิดปัญญา มีปัญญาเห็นการเกิด–ดับของรูปนาม ถ้าเดินเร็วเราไม่เกิดปัญญา

เท้าที่ย่างออกไปนั้น เป็น “รูป”

จิตรับรู้ว่าเท้าย่าง เป็น “นาม”

เมื่อเท้าเหยียบพื้นแล้ว “รูป–นาม” ก็ดับไป

ถ้าเดินเร็วจะไม่ทันเห็นการเกิด–ดับ ของ รูป–นาม

การนั่งสมาธิ

ก่อนจะออกเดินจงกรม ควรปูผ้าหรือปูเสื่อสำหรับนั่งสมาธิเตรียมไว้ก่อน เมื่อเดินครบกำหนดเวลาแล้ว ให้เดินช้าๆ ไปยืนบนที่ปูนั่งนั้น

แล้วภาวนาว่า

"ยืน-หนอ" ๆ ๆ ๆ (๓ ครั้ง)

"อยากนั่ง-หนอ" ๆ ๆ ๆ (๓ ครั้ง)

"นั่ง-หนอ" (๑ ครั้ง)

แล้วค่อย ๆ หย่อนตัวลงช้า ๆ ปล่อยมือทั้งสองออก

เมื่อมือถูกพื้น ให้ภาวนาว่า "ถูก-หนอ"

เมื่อก้นถูกพื้น ให้ภาวนาว่า "ถูก-หนอ"

ภาวนา "ถูก-หนอ" จนกว่าจะนั่งขัดสมาธิเรียบร้อย โดยให้เท้าขวาทับเท้าซ้าย มือขวาทับมือซ้าย ให้หัวแม่มือทั้งสองชนกันไว้เบา ๆ

นั่งตั้งตัวให้ตรง แล้วหลับตา กำหนดจิตสัมผัสไว้ที่หน้าท้องระหว่างสะดือกับลิ้นปี่

เมื่อหายใจเข้า ท้องจะพองออก

เมื่อหายใจออก ท้องจะยุบลง

ถ้าไม่รู้สึก พอง, ยุบ ให้ยกมือจับท้องดูจนกว่าจะรู้สึกว่า มีอาการท้องพองท้องยุบจริง

เมื่อหายใจเข้าท้องพอง ให้ภาวนาในใจว่า "พอง"

เมื่อท้องพองไปจนสุดพอง ให้ภาวนาว่า "หนอ"

เมื่อหายใจออกท้องยุบ ให้ภาวนาว่า "ยุบ"

เมื่อท้องยุบไปจนสุดยุบ ให้ภาวนาว่า "หนอ"

ขณะนั่งสมาธิ จึงภาวนาในใจว่า "พอง-หนอ" "ยุบ-หนอ" ตรงตามอาการที่ท้องพองและท้องยุบ คงนั่งภาวนาตลอดเวลาจนครบเวลาเท่าเดินจงกรม

ข้อสำคัญต้องภาวนาให้ได้ปัจจุบันอารมณ์กับท้องพอง, ท้องยุบ จิตจึงจะเสพสมาธิ คือ

เมื่อท้อง "พอง" ต้องภาวนาว่า "พอง" ทันที

เมื่อสุดพอง ให้ภาวนาว่า "หนอ" ทันที

ให้พร้อม ๆ กับท้องพองและหยุดพอง ให้มีสติสัมปชัญญะรู้ว่าเป็นปัจจุบันอารมณ์ จิตจึงจะเสพสมาธิ

ถ้าท้องพองไปก่อนแล้ว เราเพิ่งภาวนาว่า "พอง" ต่อภายหลัง เช่นนี้ เป็นอดีตอารมณ์

ถ้าท้องยังไม่พอง เราภาวนาว่า "พอง" ไปก่อนเช่นนี้ เป็นอนาคตอารมณ์ จิตจะไม่เสพสมาธิเรียกว่า "ทำสมาธิอย่างไม่มีสติ"

รวมความว่า เราต้องมีสติรู้ ๓ ข้อ คือ

๑. มีสติรู้ว่า ภาวนาในใจจริง ๆ

๒. มีสติรู้ว่า ภาวนาเป็นปัจจุบันอารมณ์จริง ๆ

๓. มีสติรู้ว่า จิตสัมผัสที่หน้าท้องจริง ๆ

ถ้ามีสติรู้ครบ ๓ ข้อนี้แล้ว นั่งสมาธิเพียง ๕ นาที จิตก็เสพสมาธิได้

๘ เห็นกายในกาย

ท้องพอง เป็น "รูป" จิตรับรู้ว่า "พอง" เป็น "นาม"

ท้องยุบ เป็น "รูป" จิตรับรู้ว่า ยุบ เป็น "นาม"

ท้องสุดพอง,สุดยุบ ภาวนา "หนอ" ดับทั้งรูปทั้งนาม

การภาวนา "พอง–หนอ"–"ยุบ–หนอ" เป็นการพิจารณาเห็นกายในกาย ตรงกับภาษาบาลีว่า กายานุปัสสนา สติปัฏฐาน

๙ เห็นเวทนาในเวทนา

ขณะนั่งสมาธิ บางครั้งเกิดเวทนาเช่น ปวดก้นกบ, ปวดหัวเข่า, เมื่อยเอว, ปวดก้านคอ, คันตามตัว เป็นต้น ให้นำจิต

จากหน้าท้องไปสัมผัสที่เวทนา แล้วภาวนาตามอาการของเวทนา ภาวนาตลอดเวลาจนกว่าเวทนาหายไปต่อหน้า

เช่น ปวดหัวเข่า ให้นำจิตมาสัมผัสที่หัวเข่า แล้วภาวนาว่า "ปวด–หนอ" ให้ภาวนาตลอดเวลาจนกว่าความปวดจะหายไปต่อหน้า

ความปวดเกิดขึ้น เรารู้

ความปวดยังมีอยู่ เรารู้

ความปวดหายไปแล้ว เรารู้

เมื่อความปวดหายไปให้นำจิตไปสัมผัสที่หน้าท้อง แล้วภาวนา "พอง–หนอ" "ยุบ–หนอ" ต่อไป

การปฏิบัติเช่นนี้ เราจึงรู้เวทนาในเวทนา เพราะความปวด คือ เวทนา เวทนาเกิดขึ้น, เวทนาตั้งอยู่ เวทนาหายไป เรารู้

ตรงภาษาบาลีว่า "เวทนานุปัสสนา สติปัฏฐาน"

เห็นจิตในจิต

นั่งสมาธินานไม่มีเวทนา แต่จิตเกิดฟุ้งซ่าน ให้นำจิตจากหน้าท้องไปสัมผัสที่หัวใจ แล้วภาวนาว่า "ฟุ้งซ่าน–หนอ" ภาวนาตลอดเวลา จนกว่าจิตจะหายจากความฟุ้งซ่าน

เมื่อจิตไม่ฟุ้งซ่านแล้ว ให้นำจิตจากหัวใจไปสัมผัสหน้าท้อง แล้วภาวนา "พอง–หนอ" "ยุบ–หนอ" ต่อไป

ปฏิบัติเช่นนี้ เราจึงรู้จิตในจิต คือ

จิตเกิดฟุ้งซ่าน เรารู้

จิตกำลังฟุ้งซ่าน เรารู้

จิตไม่ฟุ้งซ่านแล้ว เรารู้

ตรงภาษาบาลีว่า "จิตตานุปัสสนา สติปัฏฐาน"

เห็นธรรมในธรรม

นั่งสมาธินาน ๆ ไม่มีเวทนา จิตสงบดีไม่ฟุ้งซ่าน แต่เกิดธรรมารมณ์ ธรรมารมณ์เกิดได้ ๖ ทางคือ

๑. ตา เห็น รูป เกิด รูปารมณ์

๒. หู ได้ยิน เสียง เกิด สัทธารมณ์

๓. จมูก ได้ กลิ่น เกิด คันธารมณ์

๔. ลิ้น ลิ้ม รส เกิด รสารมณ์

๕. กาย ได้ สัมผัส เกิด โผฏฐัพพารมณ์

๖. ใจ กระทบ ธรรม เกิด ธรรมารมณ์

ให้นำจิตจากหน้าท้อง ไปสัมผัสกับอาการที่เกิดขึ้น แล้วภาวนาตามอาการนั้น

เช่น "ตา เห็น รูป" เป็นรูปนิมิตภายใน ให้นำจิตมา

สัมผัสที่ลูกตา แล้วภาวนาว่า "เห็น-หนอ" ภาวนาตลอดเวลา จนกว่ารูปนิมิตนั้นหายไปต่อหน้า

ตาเห็นรูปนิมิต เรารู้
ตากำลังเห็นรูปนิมิตอยู่ เรารู้
ตาไม่เห็นรูปนิมิตนั้นแล้ว เราก็รู้

รูปนิมิต เป็นธรรมารมณ์ เราจึงเห็นธรรมในธรรม ตรงภาษาบาลีว่า "ธรรมานุปัสสนา สติปัฏฐาน"

"หูได้ยินเสียง" ให้นำจิตมาสัมผัสที่หู แล้วภาวนาว่า "ได้ยิน-หนอ" ภาวนาจนกว่าเสียงหายไป

"จมูกได้กลิ่น" ให้นำจิตมาสัมผัสที่จมูก แล้วภาวนาว่า "เหม็น-หนอ" หรือ "หอม-หนอ" ภาวนาตลอดเวลาจนกว่ากลิ่นนั้นจะหายไป

"ลิ้นลิ้มรส" ทำให้น้ำลายไหลในขณะนั่งสมาธินั้นให้นำจิตมาสัมผัสที่ลิ้นแล้วภาวนาว่า

"น้ำลายไหล-หนอ" ๆ ๆ ๆ
"อยากกลืน-หนอ" ๆ ๆ ๆ
"กลืน-หนอ" แล้วกลืนน้ำลายเข้าไป เราปฏิบัติ ๒-๓ ครั้ง

ก็หายจากน้ำลายไหล น้ำลายไหลเป็นสภาวะธรรมของอารมณ์วิปัสสนา

เมื่อ "กายสัมผัส" ความร้อนที่หลัง ให้นำจิตมาสัมผัสที่หลัง แล้วภาวนาว่า "ร้อน-หนอ" จนกว่าความร้อนจะหายไป

เมื่อ "จิตกระทบ" ความโกรธ ให้นำจิตมาสัมผัสที่หัวใจ แล้วภาวนาว่า "โกรธ-หนอ" ให้ภาวนาตลอดเวลา จนกว่าความโกรธจะหายไปต่อหน้า

รวมความว่า มีอาการอะไรเกิดในทวารทั้ง ๖ ให้นำจิตไปสัมผัสต่ออาการนั้น แล้วภาวนาตามอาการ ภาวนาตลอดเวลา จนกว่าอาการนั้น ๆ จะหายไป จึงจะ "เห็นธรรมในธรรม" ตรงภาษาบาลีว่า "ธรรมานุปัสสนา สติปัฏฐาน"

ขณะภาวนานั้น ให้จิตปล่อยวาง ไม่วิตก ไม่วิจารณ์ ไม่อยากให้หาย ให้ทำจิตวางเฉยไว้ไม่ยึดมั่นถือมั่นอะไร จิตจะเสพสมาธิเอง

เมื่อจิตเสพสมาธิดีแล้ว จิตจะไม่รับรู้อาการต่าง ๆ เหล่านั้น แม้แต่ท้องพอง, ท้องยุบ จิตก็จะไม่รับรู้เอง เป็นไปอย่างอัตโนมัติ โยคีบางท่านจะรู้สึกว่าเป็นสิ่งแปลกประหลาด แต่ความจริงไม่แปลก ซึ่งตรงตามหลักวิทยาศาสตร์

หลักวิทยาศาสตร์

นักวิทยาศาสตร์กล่าวถึงลักษณะของวัตถุว่า "สิ่งสองสิ่ง ในเวลาเดียวกัน จะอยู่ที่เดียวกันไม่ได้"

ตัวอย่างเช่น เรามีตุ่มน้ำตั้งไว้ในห้องน้ำเล็ก ๆ แล้ว เราจะนำตุ่มใหม่มาตั้งอีก เราทำไม่ได้ ถ้าจะทำให้ได้ เราต้องยกตุ่มเก่าออก จึงจะตั้งตุ่มใหม่ได้"

แม้แต่ตำแหน่งงาน เมื่อหม่อมเสนีย์เป็นนายกรัฐมนตรีแล้ว หม่อมคึกฤทธิ์จะเป็นนายกไม่ได้หรือ เมื่อหม่อมคึกฤทธิ์ได้เป็นนายกไม่ได้ เมื่อนายธานินทร์ กรัยวิเชียร เป็นนายกแล้ว ทั้งหม่อมเสนีย์และหม่อมคึกฤทธิ์ก็เป็นนายกไม่ได้ เพราะว่าสิ่งสองสิ่งในเวลาเดียวกันจะอยู่ในที่เดียวกันไม่ได้

สำหรับ "จิต" ก็เช่นเดียวกับ "วัตถุ" เมื่อจิตเสพสมาธิดีแล้ว จิตไม่รับรู้อย่างอื่น ในขณะจิตร้องไห้ จิตจะหัวเราะไม่ได้หรือขณะหัวเราะอยู่ จะร้องไห้ไม่ได้ มันเป็นคนละวาระจิตกัน มันเป็นธรรมชาติของ "จิต" อย่างเดียวกับธรรมชาติของ "วัตถุ"

เมื่อจิตมีความโกรธเกิดขึ้น ให้นำจิตมาสัมผัสที่หัวใจ แล้วภาวนาว่า "โกรธ–หนอ" ให้ภาวนาตลอดเวลา จนกว่าความโกรธ

จะหายไปต่อหน้า ความโกรธ เป็น ธรรมารมณ์ เราก็จะ "เห็นธรรมในธรรม"

ในการฝึกครั้งแรก อาจภาวนาอยู่นานจึงจะหายจากความโกรธ แต่เมื่อปฏิบัติต่อไปนาน ๆ วัน พอความโกรธเกิดขึ้น เราคิดจะภาวนา ไม่ทันจะนำจิตมาสัมผัสที่หัวใจ เจ้าความโกรธก็หายไป เช่นนี้แสดงว่าจิตนุ่มนวลควรแก่การงาน, จิตเชื่องมาก ผลแห่งการฝึกสมาธิ ทำให้ความโกรธเบาบางลงได้ อย่างอัตโนมัติ เมื่อเราฝึกจนสามารถผ่านญาณโสฬสแล้ว เราจะรู้สึกได้เองอย่างอัตโนมัติ และบางท่านเกิดอัศจรรย์ใจ เพราะรู้ได้ด้วยตนเอง

ศาสนาพุทธ เป็น "ปัจจัตตัง" คือ "ผู้ปฏิบัติจะพึงรู้เจ้งเห็นแจ้งได้โดยเฉพาะตน" ตรงตามพุทธดำรัสนั้น

การแผ่เมตตา

ก่อนจะนอนก็ดี หรือเมื่อนั่งสมาธิครบเวลาที่กำหนดไว้แล้วก็ดี ต้องแผ่เมตตาให้แก่บิดา,มารดา และบรรดาสรรพสัตว์ทั้งหลาย

แม้จะนั่งสมาธินานเพียงช้างกระดิกหู ซึ่งเข้าใจว่านานประมาณ ๕ นาที

แม้จะนั่งสมาธินานชั่วงูแลบลิ้น ซึ่งเข้าใจว่านานประมาณ ๑๕ นาที

แม้จะนั่งสมาธินานชั่วไก่ปรบปีก ซึ่งเข้าใจว่านานประมาณ ๓๐ นาที

เราต้องแผ่เมตตาให้แก่บิดามารดา และสรรพสัตว์ทั้งปวง เพราะว่าวิปัสสนาสมาธินั้นเป็นบุญแรงมาก เป็นบุญที่สูงกว่าบุญทั้งปวง จึงควรแผ่เมตตาให้แก่บิดามารดาบ้าง

แผ่เมตตา–บาลี

"สัพเพสัตตา สทา โหนตุ สุขะ ชีวิโน" ขอสรรพสัตว์ทั้งหลาย ผู้เป็นเพื่อนทุกข์, เกิด, แก่, เจ็บ, ตายด้วยกันทั้งสิ้น

"อเวรา โหนตุ" จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีเวรซึ่งกันและกันเลย

"อัพพยา ปัชฌา โหนตุ" จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย

"อนีฆา โหนตุ" จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้ทุกข์กายทุกข์ใจเลย

"สุขี อัตตานัง ปริหะ รันตุ" จงสุขกายสุขใจ รักษาตนให้พ้นภัยทั้งปวงเทอญ

แผ่เมตตา–คำกลอน

ขอเดชะ ตั้งจิต อุทิศผล
บุญกุศล แผ่ไป ให้ไพศาล
ถึงบิดา มารดา ครูอาจารย์
ทั้งลูกหลาน ญาติมิตร สนิทกัน
ทั้งคนเคย ร่วมรัก สมัครใคร่
ขอให้ได้ ส่วนกุศล ผลของฉัน
ทั้งข้าวกรรม นายเวร และเทวัญ
ขอให้ท่าน ได้กุศล ได้ผลบุญ
อีก ปู่, ย่า ตา, ยาย ทั้งหลายนั้น
ขอให้ท่าน ได้กุศล ผลอุดหนุน
ทหาร, ตำรวจ ตรวจแดนไทย จงได้บุญ
ทั้งค้ำจุล ศัตรูไทย ได้บุญนี้
สำหรับท่าน หมั่นปฏิบัติ วิปัสสนา
ขอให้พา ได้พบสุข ทุกวิถี
ได้ประสพ พบนิพพาน ของญาณมุนี
ในชาตินี้ มีมรรคผล ทุกคนเทอญ.

อานิสงส์วิปัสสนา

ถ้าเราขยันหมั่นเพียร ปฏิบัติตนตามคำสั่งอาจารย์ และมีวาสนาบารมี ก็จะได้ผ่านญาณ ๑๖ ที่เรียกในภาษาบาลีว่า "โสฬสญาณ" ตามตำราว่า มีอานิสงส์ ดังต่อไปนี้

"ผ่านโสฬสญาณครั้งที่ ๑" จะได้ครองชีวิต "โสดาบัน" พวกโสดาบันเป็นผู้มีกระแสจิตไปสู่นิพพาน อย่างชนิดไม่มีทางถอยหลัง ถ้ากลับมาเกิดเป็นมนุษย์ จะเกิดได้อีกเพียง ๗ ชาติ แล้วจะได้นิพพานในชาติที่ ๗ เป็นอย่างช้า หมายความว่า ตัดวัฏฏะทุกข์เหลือเพียง ๗ ชาติ

"ผ่านโสฬสญาณครั้งที่ ๒" จะได้ครองชีวิต "สกิทาคามี" พวกสกิทาคามีจะกลับมาเกิดได้เพียงชาติเดียว หมายความว่าสามารถตัดวัฏฏะทุกข์เหลือเพียง ๑ ชาติ แล้วได้บรรลุนิพพานในโลกมนุษย์นี้

"ผ่านโสฬสญาณครั้งที่ ๓" จะได้ครองชีวิต "อนาคามี" พวกอนาคามีเมื่อกายแตกละจากโลกนี้ไป จะไปเกิดในแดนสุทธาวาสของพรหมโลก และได้บรรลุนิพพานในพรหมโลกโน้น

"ผ่านโสฬสญาณครั้งที่ ๔" จะได้ครองชีวิต "อรหันต์" พวกอรหันต์เมื่อกายแตก เรียกว่า "ดับขันธ์เข้าสู่นิพพาน" จะได้นิพพานในโลกมนุษย์ ตัดวัฏฏะทุกข์ให้หมดไม่มีเหลืออีกเลย ชีวิตอรหันต์เป็นชาติสุดท้าย ไม่ต้องกลับมาเกิดเพื่อได้รับความทุกข์อีก

การผ่านโสฬสญาณ

ถ้าเราต้องการผ่านโสฬสญาณ เราต้องปฏิบัติดังต่อไปนี้

๑. "ต้องมีความขยันมาก" ควรปฏิบัติวันละ ๕ ชุด คือ เดินจงกรม ๑ ชั่วโมง นั่งสมาธิ ๑ ชั่วโมง ชุดหนึ่งจึงมี ๒ ชั่วโมง ๕ ชุดเป็น ๑๐ ชั่วโมง หรือวันละ ๖ ชุด คือ ๑๒ ชั่วโมง จิตจะเสพสมาธิดีมาก และเกิดมีสภาวะธรรมของอารมณ์วิปัสสนา ที่แสดงอาการของญาณวิปัสสนาแสดงมาก

๒. "ต้องมีอาจารย์สอน" เราจะได้มีโอกาสส่งอารมณ์แก่อาจารย์ อาจารย์จะช่วยประคับประคองอารมณ์ให้เป็นไปตามหลักวิชา จนเราสามารถผ่านโสฬสญาณได้

๓. "ต้องได้อาจารย์ที่เคยปฏิบัติวิปัสสนาสมาธิจนผ่านโสฬสญาณแล้ว และยังคงนิยมปฏิบัติวิปัสสนาสมาธิอยู่ตลอดเวลาด้วย

๔. ต้องมีอินทรีย์ ๕ สม่ำเสมอสมดุลย์กัน สภาวะธรรมของอารมณ์วิปัสสนาจึงจะเกิดมาก อินทรีย์ ๕ คือ ศรัทธา, วิริยะ, สติ สมาธิ และปัญญา ต้องมีปัญญาเห็นไตรลักษณ์อยู่เสมอ จึงจะผ่านญาณง่าย

๕. ต้องได้สถานที่อันสงัดเงียบที่วิเวก จิตจะเสพสมาธิได้เร็ว และสมาธิจะเปลี่ยนระดับขึ้นรวดเร็วด้วย

๖. ต้องหลีกออกจากกาม ไม่บริโภคกาม หลบออกจากครัวเรือน จึงสามารถผ่านโสฬสญาณได้ ๔ ครั้ง ได้ครองชีวิตอรหันต์

ไม่ออกจากกาม

ไม่ออกจากกาม ไม่ออกจากครัวเรือน ก็สามารถปฏิบัติได้ สามารถผ่านญาณได้ เป็นอริยบุคคลได้ ๓ ชั้น ส่วนชั้นอรหันต์นั้นต้องออกจากกาม อริยบุคคล ๓ ชั้นคือ

ชั้นที่ ๑ โสดาบัน นิพพานในชาติที่ ๗

ชั้นที่ ๒ สกิทาคามี กลับมาอีก ๑ ชาติก็นิพพาน

ชั้นที่ ๓ อนาคามี ไปนิพพานในพรหมโลก

ส่วนชั้น ๔ คืออรหันต์นั้นต้องออกจากกาม

ยังไม่ผ่านโสฬสญาณ

ถ้าเราปฏิบัติวันละ ๑ ชุดๆ ละ ๒ ดอกธูป กล่าวคือเดินจงกรม ๑ ดอกธูป นั่งสมาธิ ๑ ดอกธูป และปฏิญาณว่าจะปฏิบัติทุก ๆ วันตลอดปี เช่นนี้ปีหนึ่งเราจะปฏิบัติได้ ๗๓๐ ดอกธูป จิตจะเสพสมาธิสูง ไม่สามารถจะผ่านญาณโสฬส แต่จิตเสพสมาธิสูงอาจเกิดปีติ หรือขนลุกทั้งตัว แสดงอาการของญาณที่ ๔ ตามตำราว่า ถ้าถึงญาณ ๔ เราก็ไม่ต้องไปสู่อบายภูมิ ประตูอบายภูมิปิดสนิท

หรือถ้าเราปฏิบัติคืนละ ๕ นาทีทุก ๆ คืน ให้จิตเคยชินต่อสมาธิไว้ เมื่อจิตใกล้จะดับจิตเกิดตั้งมั่น ไม่มีความเศร้าโศกแล้วเมื่อ

จิตดับลง ย่อมไปสู่สุคติภพ ดังพุทธภาษิตว่า "จิตเต อสังกิลิฏเฐ สุคติ ปาติกังขา" แปลว่า "เมื่อจิตใกล้จะดับ เป็นจิตที่ไม่เศร้าหมองแล้ว สุคติย่อมได้ โดยไม่ต้องสงสัย"

ผู้ไม่ผ่านญาณยังได้ประโยชน์ ๑๑ ประการ

แม้เราจะยังไม่ได้ผ่านญาณ แต่เราปฏิบัติทุก ๆ วันไม่ได้ขาด มากบ้างน้อยบ้างตามโอกาส เราจะได้รับประโยชน์อย่างน้อย ๑๑ ประการคือ

๑ ทำให้ผ่อนคลายความตึงเครียดแห่งอารมณ์

๒. ทำให้เพิ่มพลานามัยทางจิตสูงขึ้น จิตมีความอิ่มเอมผ่องใส ปราศจากความเศร้าหมอง

๓. ทำให้ร่างกายสมบูรณ์ เพิ่มพลานามัยทางกาย

๔. ทำให้หลับง่าย ตื่นง่าย ตื่นตามเวลาที่เรากำหนดไว้ก่อนนอน

๕. ถ้าจะฝัน ก็ไม่ฝันร้าย

๖. ความจำดี ความคิดมีระเบียบดี

๗. เฉลียวฉลาด มีปัญญาไว

๘. มีจิตเมตตา กรุณา สูงกว่าเดิม

๙. ทำให้เป็นคนขยันทำงาน

๑๐. ทำให้พักผ่อนร่างกายดี (เราทำสมาธิ ๓๐ นาที จะได้พักผ่อนนานเท่ากับนอนหลับ ๑ ชั่วโมง)

๑๑. มีความคิดในทางก้าวหน้า มีประสิทธิภาพในการทำงาน

คุณลักษณะของโสดาบัน

เมื่อได้ผ่านโสพสญาณครั้งแรก ได้เข้าครองชีวิตโสดาบัน พวกโสดาบันจะมีคุณลักษณะเกิดขึ้นได้เอง ๑๑ ข้อคือ

๑. ไม่ยึดมั่นถือมั่นในตัวตน

๒. ไม่ลังเลสงสัยในพระรัตนตรัย

๓. ไม่มีความเห็นผิดจากครองธรรม

๔. ไม่มีความตระหนี่

๕. ไม่มีความอิจฉาริษยา

๖. ไม่มีกามราคะชนิดรุนแรง

๗. ไม่มีความโกรธชนิดรุนแรง

๘. ไม่มีความถือตัว

๙. ไม่มีความลบหลู่ ไม่โอ้อวด ไม่มีมายาสาไถย

๑๐. ไม่มีอคติสี่ จิตมีความยุติธรรมดี

๑๑. มีศีลบริสุทธิ์ ถ้าเป็นฆราวาสจะถือศีล ๕ เป็นนิจสินตลอดชีวิต

โยคีได้ผ่านโสฬสญาณแล้ว คุณลักษณะ ๑๑ ข้อนี้จะเกิดเอง ไม่ต้องนั่งคิด, นั่งนึก, หรือนั่งตรึกตรอง ข่มจิตให้เขาเกิด แต่เขาจะเกิดของเขาเองอย่างอัตโนมัติ ผู้ปฏิบัติก็จะรู้สึกอัศจรรย์ใจ

คุณสมบัติของผู้ปฏิบัติธรรม

พระเจ้าอชาติศัตรู ตรัสถวายพระพุทธเจ้าว่า

"พระพุทธองค์ผู้ทรงเจริญ ผู้ปฏิบัติธรรมของพระพุทธองค์นั้น ควรมีคุณสมบัติอย่างไร พระพุทธเจ้าข้า"

"มหาบพิตร ผู้ปฏิบัติธรรมควรมีคุณสมบัติ ๕ ประการคือ

๑. ต้องเคารพพระอาจารย์

๒. ต้องมีอาพาธแต่น้อย

๓. ต้องปรารภความเพียร

๔. ต้องไม่พูดโอ้อวด มีมายาสาไถย

๕. ต้องมีปัญญา พิจารณา เห็นการเกิด การดับของรูปนาม อยู่เสมอ

ผู้ปฏิบัติธรรมมีคุณสมบัติครบ ๕ ประการนี้ จะสามารถผ่านการปฏิบัติได้โดยง่าย"

เคารพอาจารย์

โยคีผู้ปฏิบัติต้องเคารพอาจารย์อย่างแนบสนิทจริง ๆ จิตจึงจะเสพสมาธิ ถ้าไม่เคารพอาจารย์แล้ว จิตไม่เสพสมาธิสูง ไม่มี

สภาวะธรรมของอารมณ์วิปัสสนาที่จะสามารถผ่านญาณได้ ต้องมีความเคารพในอาจารย์ มีศรัทธาในอาจารย์ ต้องเชื่อถืออาจารย์

ถ้าไม่เคารพอาจารย์ จิตไม่เสพสมาธิสูงเพียงพอจะผ่านญาณโสฬส เพราะความไม่เชื่อถือนั้นคือ "วิจิกิจฉา" เป็นกิเลสใน "สังโยชน์" จิตที่มีกิเลส จิตนั้นไม่เสพสมาธิสูง

ข้าพเจ้าสอนวิปัสสนาสมาธิมา ๗ ปีแล้ว ปรากฏว่าผู้ปฏิบัติที่ไม่เคารพอาจารย์นั้น สมาธิเกิดยาก แม้สมาธิจะเกิดบ้าง ก็ไม่มีสภาวะธรรมของอารมณ์วิปัสสนาที่แสดงอาการของญาณ จึงไม่สามารถที่จะผ่านโสฬสญาณได้

เรื่องนี้เป็นจริงตามพุทธดำรัส

ต้องมีอาพาธแต่น้อย

ถ้าโยคีมีร่างกายอ่อนแอ มีร่างกายไม่สมบูรณ์ไม่แข็งแรงแล้ว จิตไม่เสพสมาธิ

ถ้าโยคีมีร่างกายแข็งแรง อกผายไหล่ผึ่ง มีกล้ามเนื้อแข็งแรง จิตเสพสมาธิง่ายมาก ผู้ร่างกายแข็งแรงบางท่านผ่านโสฬสญาณภายใน ๙ วันหรือ ๑๕ วันเท่านั้น เราอาจจะเห็นว่าเป็นเรื่องแปลก แต่เป็นความจริง

เปรียบเหมือนวัวหนุ่มที่มีร่างกายอ่อนแอ หรือไม่ได้กินหญ้า

เพียงพอแล้ววัวหนุ่มก็จะไม่ไถนา ถ้าวัวหนุ่มที่ร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ได้กินหญ้าอิ่มดี วัวหนุ่มก็ไถนาดี ฉันใดก็ฉันนั้น

พระสมณะโคดมพุทธเจ้า ทรงอดอาหารทรมานพระวรกายจิตทรุดโทรม จิตไม่เสพสมาธิ เมื่อพระพุทธองค์ทรงกลับมาเสวยภัตตาหารใหม่ พระวรกายแข็งแรง จิตมีพลังงานดี จึงได้ตรัสรู้พระธรรมทั้งปวง ได้บรรลุมรรคผล นิพพาน เพราะเหตุว่าทรงมีหฤทัยแข็งแรง มีพลานามัยทางจิตสูงดี ผู้มีร่างกายสมบูรณ์จึงผ่านญาณง่าย

ปรารภความเพียร

โยคีที่มีความเพียรตามคำสั่งอาจารย์ สภาวะธรรมย่อมเกิดขึ้นมาก ซึ่งเป็นสภาวะธรรมของอารมณ์ วิปัสสนาที่แสดงอาการของญาณ ตั้งแต่ญาณ ๑ ถึงญาณ ๑๖ สามารถผ่านญาณโสพสได้

ถ้าโยคีเกียจคร้านไม่พึ่งคำสั่งอาจารย์ สภาวะธรรมที่บอกอาการของญาณก็จะไม่มีปรากฏ เรื่องนี้แปลกแต่เป็นความจริง

พระพุทธองค์จึงทรงกล่าวว่า "มีความเพียรที่ใด ย่อมมีความสำเร็จที่นั่น แม้ในเรื่องของมรรคผล นิพพาน ของเราตถาคต"

พูดโอ้อวด

โยคีที่ชอบพูด ชอบมั่วสุมสนทนากัน จิตย่อมฟุ้งซ่าน จิตไม่เสพสมาธิ ถ้ามีการโอ้อวดด้วยแล้วจิตยิ่งฟุ้งซ่านมาก จิตไม่เสพสมาธิ

โยคีที่ปฏิบัติวิปัสสนานานหลายวัน จนจิตเสพสมาธิ บางเวลาจิตมักจะฟุ้งซ่านมากและชอบพูดมาก บางครั้งเดินเข้าไปหาภิกษุอื่นถึงที่พักของเขาแล้วชวนเขาพูด หรือถามอารมณ์ของเขา ผู้ถูกถามเกิดความลำบากใจมาก เขาไม่พูดด้วยก็จะหาว่าเขาจองหอง เมื่อพูดความจริงก็หาว่าโอ้อวดอารมณ์ เมื่อกล่าวความเท็จก็จะต้องอาบัติปาจิตตีย์ ผู้ถูกถามจึงลำบากมาก

การสนทนาเกี่ยวกับเรื่องอารมณ์วิปัสสนานั้น เป็นสิ่งที่ไม่สมควร จะทำให้จิตฟุ้งซ่านมาก อาจเกิดการโต้เถียงกันมากด้วยเพราะอารมณ์ไม่ใคร่จะเหมือนกัน โยคีที่กำลังผ่านญาณ ๔ พร้อม ๆ กัน อารมณ์ที่เกิดขึ้นก็ไม่เหมือนกัน อารมณ์ที่แสดงว่าจะผ่านญาณ ๔ นั้นมีอารมณ์ต่าง ๆ ที่ปรากฏในตำราราว ๔๒ อารมณ์ บางท่านผ่านญาณ ๔ ในอารมณ์ที่ ๑๐ บางท่านผ่านญาณ ๔ ในอารมณ์ ๒๕ หรือ ๓๐ ได้ผ่านญาณ ๔ ในอารมณ์ต่าง ๆ ไม่เหมือนกัน ถ้าสนทนาเกี่ยวกับอารมณ์กันย่อมเกิดการโต้เถียงกันได้ง่าย แล้วจะทำให้สมาธิตกต่ำลงมา ไม่มีโอกาสผ่านญาณ

อารมณ์ไม่เหมือนกัน เกิดจากมนุษย์ทุกคนมีจิตใจแตกต่างกัน จิตไม่เหมือนกัน สภาวะธรรมของอารมณ์วิปัสสนาจึงแสดงออกไม่เหมือนกัน

โยคีที่ชอบสนทนาจึงไม่สามารถจะผ่านโสฬสญาณได้ สมจริงตามพุทธวจนะ

ปัญญา

โยคีต้องมีปัญญาลงสู่กฎไตรลักษณ์ของพระพุทธเจ้าอยู่เนืองๆ โดยมีปัญญารู้ว่า รูปนามก็ดี เวทนาก็ดี จิตก็ดี ธรรมารมณ์ก็ดี เป็นสิ่งที่ไม่เที่ยง, เป็นทุกข์ และไม่ใช่ตัวตนของเรา เราบังคับเขาไม่ได้ จิตของโยคีต้องอิ่มในไตรลักษณ์ สภาวะธรรมของอารมณ์วิปัสสนาที่แสดงอาการของญาณ จึงจะเกิดขึ้นจนสามารถผ่านโสฬสญาณ เพราะว่าญาณต่าง ๆ ตั้งแต่ญาณ ๑ ถึงญาณ ๑๖ นั้น เกี่ยวข้องด้วยกฎไตรลักษณ์ทั้งสิ้น

ไตรลักษณ์มี ๓ อย่าง คือ

๑. อนิจจัง ได้แก่ ความไม่เที่ยง

๒. ทุกขัง ได้แก่ ความทุกข์

๓. อนัตตา ได้แก่ ความไม่ใช่ตัวตน

การผ่านโสฬสญาณนั้น จะว่าง่ายก็ง่ายมาก จะว่ายากก็ยากมาก ถ้าผู้ปฏิบัติมีจิตอิ่มในไตรลักษณ์แล้ว การผ่านโสฬสญาณง่ายมาก

ถ้าโยคีผู้ปฏิบัติไม่มีปัญญาเห็นไตรลักษณ์แล้ว ไม่มีโอกาสผ่านโสฬสญาณ

ถ้าโยคีผู้ปฏิบัติมีปัญญาเห็นไตรลักษณ์ แต่นาน ๆ จึงจะเห็น

สักครั้ง เช่นนี้การผ่านโสพสญาณก็ยากมาก และนานมากจึงจะผ่านญาน

ปัญญาเห็นไตรลักษณ์เกิดได้ ๒ อย่าง

๑. ปัญญาเกิดจากความคิด

๒. ปัญญาเกิดจากความรู้แจ้ง ผุดขึ้นเอง

เราคิดให้เกิด

สภาวะธรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นแปลก ๆ จนทำให้เราสงสัย ให้นำความสงสัยนั้น คิดลงสู่กฎไตรลักษณ์ ก็จะพบว่า มันเป็นสิ่งไม่เที่ยง รำคาญใจเป็นทุกข์ และไม่ใช่ตัวตนของเรา เราบังคับเขาไม่ได้ เช่น บางครั้งพอง, ยุบ หายไป บางครั้งพอง, ยุบ สับสน บางครั้งพอง, ยุบ ชัดเจนดี บางครั้งพอง ๆ ๆ ๆ ไม่ยุบ เมื่อเต็มกลั้นหายใจแล้ว เขากลับเฮือกขึ้นเอง เราบังคับไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่เรามีสติสัมปชัญญะดี ไม่ใช่ความง่วง เราสงสัยว่าเหตุใดจึงเป็นเช่นนี้ ให้เอาความสงสัยนั้นคิดลงสู่กฎไตรลักษณ์ก็จะพบความจริงว่า

ท้องพอง, ท้องยุบ, ไม่เที่ยง

ท้องพอง, ท้องยุบ, เป็นทุกข์ รำคาญใจ

ท้องพอง, ท้องยุบ เป็นสิ่งไม่ใช่ตัวตน บังคับไม่ได้

เช่นนี้ เราคิดให้เกิดปัญญาเห็นไตรลักษณ์ และปัญญาชนิด

นี้ เรียกในภาษาบาลีว่า "จินตามยะปัญญา" เราต้องคิดให้เกิดเนือง ๆ เพื่อให้จิตเคยชินต่อไตรลักษณ์ และจิตอิ่มในไตรลักษณ์

ปัญญาเกิดเห็นไตรลักษณ์เอง

บางครั้ง ท้องพองไม่ยุบ รู้สึกว่าท้องพองเรื่อย ๆ รู้สึกว่าไม่หยุดการพอง เมื่อพองไปหยุดอยู่จนเต็มกลั้นของลมหายใจแล้ว เขาก็ยุบลงมาเอง เราบังคับให้ยุบลงก็บังคับไม่ได้ เมื่อท้องพอง, ท้องยุบ เป็นปกติอยู่ราว ๖-๗ นาที ท้องก็พองไม่ยุบอีก พองไปจนสุดพอง แน่นิ่งอยู่จนสุดกลั้นลมหายใจ แล้วก็เฮือกลงมาใหม่ เป็นอยู่เช่นนี้ ใน ๑ ชั่วโมงมีราว ๗-๘ ครั้ง บางครั้งในชั่วโมงที่รู้สึกท้องพองไม่ยุบนี้ ปัญญาจะผุดขึ้นมาเอง แล้วอุทานออกมาว่า

"โอ! ท้องพอง, ท้องยุบ ก็อยู่ในกฎไตรลักษณ์ เป็นอนิจจัง, ทุกขัง, อนัตตา จริง ๆ หนอ"

ผู้ปฏิบัติรู้สึกแปลกมาก ที่ปัญญาของตนเกิดขึ้นได้เอง โดยเจ้าตัวไม่ทันคิด ปัญญาที่ผุดขึ้นเองนี้ ตรงภาษาบาลีว่า "ภาวนามยะปัญญา" เป็นโลกุตรปัญญา และมีปัญญาได้ลิ้มรสพระธรรมได้เอง เพราะว่า "กฎไตรลักษณ์" นั้น เป็นพระธรรมอันสำคัญของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เมื่อเกิดสภาวะธรรมเช่นกล่าวนี้แล้ว ก็เป็นระยะเวลาที่จะ

อธิษฐานเพื่อทดสอบอารมณ์ให้แน่นอนว่า เป็นอารมณ์ของอะไร ซึ่งมีอารมณ์อยู่ ๓ ชนิดคือ

อารมณ์ของ "อนิจจะลักขณะ"

อารมณ์ของ "ทุกขะลักขณะ"

อารมณ์ของ "อนัตตลักขณะ"

ถ้ามีสภาวะธรรมในอารมณ์ใดอารมณ์หนึ่งชัดเจนแล้ว ต่อไปก็อธิษฐานเพื่อผ่านโสฬสญาณ

เพราะฉะนั้น ผู้ปฏิบัติต้องมีปัญญาเห็นไตรลักษณ์อยู่เสมอจึงจะผ่านญาณง่าย ประตูนิพพานก็เปิดรับ ถ้าผ่านโสฬสญาณได้ ๔ ครั้งก็ได้ครองชีวิต "อรหันต์" เมื่อตายไปนิยมเรียกว่า "ดับขันธ์เข้าสู่นิพพาน" หมดเชื้อในการเกิด สิ้นภพ, สิ้นชาติ, สิ้นทุกข์ ไม่ต้องกลับมาเกิดเพื่อรับความทุกข์อีก ชั่วนิรันดร

การเกิดเป็นทุกข์

พระตถาคตเจ้า ทรงมีอุดมคติประจำพระองค์ว่า "การเกิดเป็นทุกข์" จะเกิดเป็นอะไรก็จะพบแต่ความทุกข์ แม้จะเกิดเป็นพระราชา, พระราชินี ก็มีแต่ความทุกข์

ยุคปัจจุบันนี้ ประเทศไทยมีประชาชน ๔๕ ล้านคน กำลังมีความทุกข์ในเรื่องอาหารการกิน ตลอดจนเรื่องการปกครองประเทศ

เช่น อาหารขาดแคลนมีราคาแพงขึ้นเรื่อย ๆ พลเมืองก็เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ และรอบ ๆ ประเทศก็เป็นคอมมิวนิสต์ พวกคอมมิวนิสต์ก็พยายามเข้ามายึด เพื่อเปลี่ยนการปกครองประเทศไปเป็นคอมมิวนิสต์ พระเจ้าอยู่หัวของชาวไทยก็ทรงมีความทุกข์ สมเด็จพระสังฆราช ตลอดจนพระเถรานุเถระก็มีแต่ความทุกข์ เพราะว่าคอมมิวนิสต์เข้ามาปกครองแล้ว เขาก็เลิกล้มทำลายสถาบันกษัตริย์, สถาบันศาสนาอย่างย่อยยับ คนไทยหมดความเป็นไทย หมดอิสรภาพเสรีภาพ กลายเป็นทาสรับใช้คอมมิวนิสต์

ชาวไทยยุคปัจจุบันต่างมีความทุกข์เป็นอย่างยิ่ง นี่คือ "การเกิดเป็นทุกข์" จริง

การไม่เกิดจึงเป็นสุขอย่างยิ่ง จึงมีพุทธภาษิตว่า "นิพพานัง ประมัง สุขัง" แปลว่า "นิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง"

พระพุทธองค์ตรัสสอนชาวโลก ให้ได้รับประโยชน์ ๒ อย่าง คือ

๑. ประโยชน์ในชาติปัจจุบัน (ปฏิบัติ ๔ ข้อ)
๒. ประโยชน์ในชาติหน้า (ปฏิบัติอีก ๔ ข้อ)
๓. ประโยชน์อย่างยิ่ง (ปฏิบัติวิปัสสนาไปสู่นิพพาน)

"นิพพาน" คือ "ประโยชน์อย่างยิ่ง" ดังนี้

๕. หัวโล้นห่มเหลืองไม่เล่นการเมือง

หัวโล้นห่มเหลืองไปสอนธรรมะตามชายแดนท่าน ไปมือเปล่า มิได้ขนอาวุธไป ไม่มีอาวุธประจำตัว ท่านไม่ใช้ศาสตราวุธ แต่ท่านใช้ธรรมาวุธ แสดงธรรมทั้งสองฝ่าย ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายขวา หรือฝ่ายซ้ายสุดโต่ง ท่านสอนไม่ให้เบียดเบียนกัน ประทุษร้ายกันด้วยการทำลายชีวิตซึ่งกันและกัน

แม้บางรูปจะรู้การเมืองว่าอะไรเป็นอะไรแต่ ท่านก็ไม่เล่นการเมือง

พระภิกษุที่บริสุทธิ์ ต้องไม่เล่นการเมือง ไม่ผูกใฝ่ในคณะพรรคการเมืองใด ๆ ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายขวา หรือฝ่ายซ้าย มีหน้าที่สอนธรรมะแต่เพียงอย่างเดียว ซึ่งเป็นอุดมการณ์ของศูนย์พิทักษ์พระพุทธศาสนาแห่งประเทศไทย เพราะว่าหัวโล้นห่มเหลืองเหล่านั้นเป็นพระที่สังกัดอยู่กับศูนย์พิทักษ์พระพุทธศาสนา

ศูนย์พิทักษ์พระพุทธศาสนา

ข้าพเจ้าได้กล่าวถึง ความเป็นมาของศูนย์พิทักษ์พระพุทธ-ศาสนา แห่งประเทศไทย ให้ท่านทราบสักเล็กน้อย

ศูนย์พิทักษ์พระพุทธศาสนา อักษรย่อว่า ศ.พ.พ. ตั้งขึ้นเมื่อ

วันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๑๗ ณ วัดเต่าให้ได้ ต. ท่าสัก อ. พิชัย จ. อุตรดิตถ์โดยมีวัตถุประสงค์ ๔ ข้อคือ

๑. ส่งเสริมวิชาวิปัสสนาสมาธิ

๒. อบรมพระวิปัสสนาจารย์ออกเผยแพร่ธรรมะ

๓. ส่งเสริมการอุปสมบท การบรรพชาสามเณร

๔. ดูแลสิ่งที่เป็นภัยต่อพระพุทธศาสนา

วัตถุประสงค์ ๔ ข้อนี้ เป็นนโยบายหลัก ซึ่งมีมาแต่เริ่มต้น

ต่อมาถึงวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๒๐ ได้เกิดมีวัตถุประสงค์ขึ้นมาใหม่ โดยข้าพเจ้าไม่เคยคิดไว้แต่ก่อนเลย คือการส่งพระหัวโล้นห่มเหลืองไปประจำอยู่ตามฐานปฏิบัติการทหาร, ตำรวจ หรือ อ.ส.ว. ตามชายแดน เพื่อสอนธรรมะแก่ทุก ๆ ฝ่าย โดยใช้ธรรมะเป็นอาวุธ ไม่มีศาสตราวุธ และไม่เล่นการเมือง ปัจจุบันนี้วัตถุประสงค์ของศูนย์พิทักษ์พระพุทธศาสนาจึงมี ๕ ข้อ

พระภิกษุบางท่านไม่พอใจ

ในวัตถุประสงค์ข้อ ๔ ที่ว่าจะดูแลสิ่งที่เป็นภัยต่อพระพุทธศาสนา นั้น ทำให้พระภิกษุบางท่านร้อนใจและทำให้พวกอลัชชีกินปูนร้อนท้อง คิดว่าศูนย์พิทักษ์พระพุทธศาสนา ตั้งขึ้นมาเพื่อปราบปรามตน เขาพากันกล่าวโจมตีต่าง ๆ นานา หาว่าจะทำตัวใหญ่โตต้องการสมณะศักดิ์ต้องการลาภสักการะมีข่าวกระพือไปทั่ว ตาม

หัวเมืองและกรุงเทพมหานคร บุตรหญิงบุตรชายของข้าพเจ้าถูกพระภิกษุ ล้อเลียน กล่าวว่าหลวงพ่ออยากใหญ่ อยากโต

พวกลูก ๆ ทนไม่ไหว ลูกสาว ๒ คนจึงเดินทางจากกรุงเทพ ฯ ไปวัดเต่าไหใต้ อ. พิชัย อ. อุตรดิตถ์ เพื่อพบกับข้าพเจ้า เมื่อพบกันเขาพูดว่า

"ดิฉันไปทำบุญตามวัดก็ดี ออกใส่บาตรในตอนเช้าก็ดี พระภิกษุบางรูปที่ชอบพอกับท่านก็ล้อดิฉันว่า หลวงพ่อของเธออยากเป็นใหญ่หรือ บางท่านก็ล้อเล่นเป็นสนุก บางท่านก็ล้อเป็นทำนองตำหนิติเตียน เมื่อดิฉันถูกล้อบ่อย ๆ เกิดรู้สึกมีความละอายใจ จึงพากันขึ้นมาเยี่ยมหลวงพ่อ และเพื่อขอร้องหลวงพ่อ ให้ล้มเลิกศูนย์พิทักษ์พระพุทธศาสนาเสียเถิด พวกดิฉันจะได้ไม่ถูกล้ออีก"

ข้าพเจ้ากล่าวตอบว่า "เมื่อประมาณ ๗ วันมานี้ ท่านเจ้าคุณพระราชประสิทธิคุณ เจ้าคณะจังหวัดอุตรดิตถ์ ท่านได้สั่งให้หลวงพ่อเลิกล้มศูนย์พิทักษ์พระพุทธศาสนา (ศ.พ.พ.) เหมือนกับหนูขอร้องนี้ พ่อก็ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของท่าน เพราะพ่อถือว่าเป็นเรื่องดีไม่ใช่การกระทำความชั่วอย่างใด บัดนี้หนูจะมาขอร้องหลวงพ่อให้เลิกล้มศูนย์พิทักษ์พระพุทธศาสนา หลวงพ่อก็ไม่สามารถจะเลิกล้มได้ขออย่าได้ห้ามหลวงพ่อเลย แม้แต่พระเถระผู้ใหญ่ท่านยังห้ามไม่ได้

หนูสมควรจะรู้นิสสัยของหลวงพ่อไว้บ้าง หลวงพ่อทำอะไร ต้องทำจริงใครห้ามไม่ได้"

เมื่อสนทนากันอยู่ สังเกตเห็นลูกสาวคนโต ทำตาแดง ๆ ด้วยจะร้องไห้ ส่วนลูกสาวคนเล็ก ชื่อ ปราณี ศรีศรากร มีหน้าตายิ้มแย้ม แล้วพูดว่า

"หลวงพ่อค่ะ ! ดิฉันมีความคิดว่าหลวงพ่อควรจะมีจดหมายกราบทูล สมเด็จพระสังฆราช ขอทราบพระดำริ ในเรื่องนี้ ถ้าสมเด็จพระสังฆราชลิขิตจดหมายตอบมาว่าอย่างไร ทรงมีความเห็นอย่างใด หลวงพ่อปฏิบัติตามสมเด็จพระสังฆราช เช่นนี้หลวงพ่อจะมีความคิดเห็นอย่างไร"

ข้าพเจ้ากล่าวว่า "ความคิดของหนูดีมาก หลวงพ่อจะกระทำตามความคิดของปราณี"

เรื่องนี้แสดงว่า คนที่มีแต่จิตเศร้าโศกร้องไห้ ไม่มีปัญญาอะไร ส่วนคนที่ยิ้มแย้มแจ่มใส ไม่มีใจเศร้าโศก เป็นคนมีปัญญาเฉลียวฉลาดดัง หนู ปราณี ศรีศรากร

วันรุ่งขึ้น ข้าพเจ้าได้จดหมายกราบทูลสมเด็จพระสังฆราช (วาสนมหาเถระ) (วัดราชบพิธ) ตามข้อเสนอของลูกสาวคนเล็ก ดังสำเนาจดหมายต่อไปนี้

จดหมายกราบทูลพระสังฆราช

ศูนย์พิทักษ์พระพุทธศาสนาแห่งประเทศไทย

วัดเต่าไหใต้ ต. ท่าสัก อ. พิชัย

จ. อุตรดิตถ์ สถานีท่าสัก

วันที่ ๘ กันยายน ๒๕๑๗

กราบทูล ฝ่าพระบาท ที่เคารพอย่างยิ่ง

เกล้ากระหม่อมได้ตั้งตนเอง เป็นผู้อำนวยการศูนย์พิทักษ์พระพุทธศาสนา มีวัตถุประสงค์จะสอดส่อง ปราบปรามพระภิกษุประพฤติชั่วดังที่กระหม่อมได้ตัดข่าวหนังสือพิมพ์ แนบมากราบทูลเพื่อทรงทราบด้วยแล้ว

เกล้ากระหม่อมขอกราบทูลถามว่า ฝ่าพระบาทจะทรงเห็นพ้อง หรือทรงไม่เห็นพ้องด้วยได้โปรดกรุณาลิขิตจดหมายตอบให้เกล้ากระหม่อมทราบด้วย

ควรมิควรประการใด สุดแต่จะทรงพระกรุณาโปรดเกล้ากระหม่อม

พระปัญญาคุณ ปุณณะวังโส

(ชลอ ศรีศรากร)

ผู้อำนวยการศูนย์พิทักษ์พระพุทธศาสนาแห่งประเทศไทย

เจ้าประคุณสมเด็จพระสังฆราช ได้ทรงขิตตอบข้าพเจ้าว่า

"การจำกัดอลัชชีออกจากพระธรรมวินัยด้วยการปฏิบัติ ตามธรรมวินัย ให้เป็นไปตามทำนองธรรมาธิปไตยแล้ว ปราชญ์ย่อมสรรเสริญทุกเมื่อ"

อริยวงศาคตญาณ

๑๗ ก.ย. ๒๕๑๗

ลิขิตตอบของสมเด็จพระสังฆราชนั้นแสดงว่า สมเด็จพระสังฆราชไม่ทรงขัดข้องอย่างใด อย่างไรก็ตาม ยังมีภิกษุบางรูป ได้พิมพ์เป็นทำนองบัตรสนเท่ห์ แจกไปยังวัดต่าง ๆ ทั่วจังหวัดอุตรดิตถ์และจังหวัดใกล้เคียง ให้ช่วยกันพิจารณาและดำเนินการจับความผิดของข้าพเจ้า ให้สืบดูความชั่วของข้าพเจ้า

ผู้บังคับบัญชาบางท่าน ออกคำสั่งเรียกตัวไปเพื่อสอบสวนหาความผิด ข้าพเจ้าตอบไปว่าขอให้ตั้งข้อกล่าวหา แล้วตั้งกรรมการขึ้นสอบสวนตามข้อกล่าวหานั้น ผู้บังคับบัญชาจะตั้งข้อหาเองแล้วสอบสวนเอง ไม่ชอบด้วยกระบวนการยุติธรรม และไม่ชอบด้วยเหตุผล ผู้บังคับบัญชาผู้นั้นก็เงียบหายไปเอง

เพื่อให้หมดข้อข้องใจของพระภิกษุสงฆ์ทั้งหลาย ข้าพเจ้าจึงถ่ายเอกสาร จดหมายลิขิตตอบของสมเด็จพระสังฆราช จำนวนมากส่งไปให้บุตรสาว บุตรชาย และนำไปกราบเรียน แก่ท่านเจ้าคุณพระราชประสิทธิคุณ เจ้าคณะจังหวัด ให้ทราบลิขิตตอบของสมเด็จพระสังฆราช หลังจากนั้น ไม่มีท่านผู้ใดจะสอบสวนข้าพเจ้าอีกเลย

การปฏิบัติตามวัตถุประสงค์

ตั้งแต่วันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๑๗ จนถึงวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๒๑ คือวันที่ข้าพเจ้ากำลังเขียนเรื่อง "หัวโล้นห่มเหลือง" นี้ เป็นเวลา ๔ ปี กับ ๒ เดือน ได้ปฏิบัติตามวัตถุประสงค์ ๔ ข้อนั้นอย่างไรบ้าง ข้าพเจ้าขอกล่าวสรุปแต่โดยย่อดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ ข้อ ๑

วัตถุประสงค์ข้อ ๑ นี้มีว่า "ส่งเสริมวิชาวิปัสสนาสมาธิ" นั้น ข้าพเจ้าได้ตั้งตัวเองเป็นพระวิปัสสนาจารย์ ทำการสอนมาได้ ๒๔ ครั้ง หมายความว่าเปิดเทอมสอนมา ๒๔ เทอม มีผู้สมัครเข้ารับการอบรมทั้งสิ้น ๖๗๕ ท่าน ผู้ที่มีสภาวะธรรมของอารมณ์วิปัสสนา แสดงอาการของญาณวิปัสสนา ได้ผ่านโสฬสญาณ จำนวน ๑๙๔ ท่าน คิดเป็นเปอร์เซนต์ได้ ๒๘ เปอร์เซนต์ของจำนวนผู้สมัคร ๖๗๕ เท่านั้น

การผ่านโสฬสญาณ หรือญาณ ๑๖ นั้น ข้าพเจ้าพิจารณา ตามรายงานการส่งอารมณ์ที่มีสภาวะธรรม ตรงตามตำรา ข้าพเจ้าตัดสินไปตามตำรา มิได้ตัดสินไปตามญาณหยั่งรู้ เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ใช่พระอรหันต์ จึงไม่สามารถจะทราบวาระจิต ของบรรดาศิษย์เหล่านี้ และไม่มีเครื่อง "คอมพิวเตอร์" สำหรับมีไว้จำความเท็จของศิษย์ เครื่องคอมพิวเตอร์แต่ละเครื่องมีราคาแพงมาก ต้องใช้เงินล้านบาทขึ้นไป จึงจะมีไว้ใช้ได้

ถ้าผู้ปฏิบัติรายงานสภาวะธรรมของอารมณ์วิปัสสนาที่เกิดขึ้นจริง ผู้ปฏิบัติก็ย่อมได้ผ่านญาณ ๑๖ ที่เรียกว่า "โสฬสญาณ" จริง เป็นสภาวะที่ตรงตามตำรา และตรงตามที่ตนได้เคยเข้าประสบมาจริง เมื่อผู้ปฏิบัติได้ผ่านโสฬสญาณจริงเขาก็ย่อมได้ครองชีวิต "โสดาบัน" จริงตามตำราในวิสุทธิมรรค แห่งพระไตรปิฎก

ข้าพเจ้าตั้งตัวเป็นพระวิปัสสนาจารย์ สอนวิชาวิปัสสนาสมาธิ เมื่อศิษย์ มีศรัทธา, มีวิริยะ มีสติ, มีสมาธิและมีปัญญา และมีสภาวะธรรมของอารมณ์วิปัสสนา ตรงตามตำรา ข้าพเจ้าก็ตัดสินใจ ถ้าสอนแล้วไม่ตัดสินการสอน ก็ไม่สมควรจะตั้งตัวเป็นพระวิปัสสนา-จารย์ ทำการสอนโดยปราศจากการรับผิดชอบใด ๆ ไม่ว่าการเปิดสอนวิชาใด ๆ ในโลก อาจารย์ย่อมรับรองการสานของตนทั้งสิ้น

ผู้ที่มีความขี้ขลาดเท่านั้น ที่ไม่รับรองการสอนของตน แล้วการสอนนั้น จะเกิดประโยชน์อะไร แก่บรรดาท่านที่มาศึกษาวิชาจากอาจารย์

ถ้าผู้ปฏิบัติรายงานเท็จ เขาก็ผ่านญาณ ๑๖ ไม่ตรงความจริง เขาได้เป็นโสดาบันชนิดจอมปลอม ซึ่งความชั่วร้ายนี้ ได้แก่ผู้ปฏิบัติเองเขารู้เองเป็นเอง

ในครั้งพุทธกาล พระภิกษุก็กล่าวเท็จต่อพระพุทธเจ้า แต่พระพุทธเจ้าทรงหยั่งรู้ด้วยพระญาณ อภิญญา กำหนดจิตรู้วาระจิตของภิกษุผู้กล่าวเท็จเหล่านั้น และทรงตั้งชื่อพระเหล่านั้นว่า "จุล-ละปะนาธิปะปายะโสดาบัน" หมายความว่า "โสดาบันจอมปลอม"

ผู้ผ่านญาณ ๑๖ ได้ครองชีวิตโสดาบันแล้วย่อมมีคุณลักษณะเปลี่ยนแปลงไป มีคุณลักษณะเกิดขึ้น ๑๑ ข้อคือ

๑. ไม่ยึดมั่นถือมั่นในตัวตน

๒. ไม่ลังเลสงสัยในพระรัตนตรัย

๓. ไม่เห็นผิดจากคลองธรรม

๔. ไม่มีความตระหนี่

๕. ไม่มีความอิจฉาริษยา

๖. ไม่มีกามราคะชนิดรุนแรง

๗. ไม่มีความโกรธชนิดรุนแรง

๘. ไม่มีความถือตนชนิดรุนแรง

๙. ไม่มีความลบหลู่, โอ้อวด, มายาสาไถย

๑๐. ไม่มีอคติ ๔

๑๑. ถ้าเป็นฆราวาสจะถือศีล ๕ เป็นนิจสิน

ลักษณะ ๑๑ ข้อนี้ เกิดขึ้นเองอย่างอัตโนมัติ ถ้าผ่านโสพส จริง ลักษณะ ๑๑ ข้อนี้ก็เกิดมีขึ้นเอง โยคีไม่ต้อง นั่งคิด, นั่งนึก, นั่งตรึกตรอง, นั่งข่มจิต หรือนั่งทำจิตว่าง ให้มันเกิด แต่คุณลักษณะ ๑๑ ข้อนี้จะเกิดขึ้นเอง แม้โยคีผู้ปฏิบัติก็เกิดอัศจรรย์ใจ

ผู้ผ่านญาณ ๑๖ (โสพสญาณ) แล้วมีคุณลักษณะเกิดเอง ๑๑ ข้อนี้ ที่เป็นสาเหตุให้ข้าพเจ้าตั้งตัวเองเป็นพระวิปัสสนาจารย์ และตั้งตัวเป็น ผู้อำนวยการศูนย์พิทักษ์พระพุทธศาสนาแห่งประเทศไทย เพื่อส่งเสริมวิชาวิปัสสนาสมาธิของพระพุทธเจ้า ให้เจริญแผ่ไปกว้างขวางยิ่งขึ้น

จะมีบางท่านแสดงความไม่พอใจ หรือตำหนิติเตียน หรือมองไปในแง่อยากมีชื่อโด่งดังอยากได้ลาภสักการะ หรือบางท่านตักเตือนว่า อย่าเดินเร็วนัก มันจะหกล้ม ข้าพเจ้าก็ยินดีจะหกล้ม แต่ตรงกันข้ามไม่มีใครสามารถจะส่งพระไปชายแดน อยู่ประจำชายแดนที่มีผู้ก่อการร้ายแทรกซึม แต่ศูนย์พิทักษ์พระพุทธศาสนาแห่งประ-

เทศไทย ก็ทำได้ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยคิดไว้ว่าจะกระทำ รู้สึกจะก้าวเร็วกว่าคนอื่น และถ้าจะมีท่านผู้ใดตั้งตำแหน่ง หรือตั้งสมณะศักดิ์ ข้าพเจ้าก็ปฏิเสธทั้งสิ้น และปฏิเสธทั้งวาจาและใจ ไม่ยอมรับจริง ๆ จะไม่กระทำอย่างบางท่าน ที่พูดอย่างหนึ่ง แล้วปฏิบัติอย่างหนึ่ง เป็นการไม่ซื่อตรงต่อตนเองโดยแท้ เช่นเคยพูดว่าสมณะศักดิ์ ทำให้เกิดการแบ่งชั้นวรรณะของคน ไม่ตรงกับอุดมคติของพระพุทธเจ้า หรือบางท่านพูดว่า สมณะศักดิ์เป็นกำแพงมหึมาที่ป้องกันไม่ให้พบนิพพานเป็นต้น แต่แล้วไม่ประพฤติจริงตามที่พูดไว้

ในระยะเวลา ๗ ปีที่ผ่านมานี้ ข้าพเจ้าได้สอนวิชาวิปัสสนาสมาธิ ๒๔ ครั้ง มีผู้สมัครเข้ารับการอบรมจำนวน ๖๗๕ ท่าน และท่านที่มีสภาวะธรรมของอารมณ์วิปัสสนา ที่แสดงอาการของญาณ ๑ ถึงญาณ ๑๖ ตรงตามตำรามีจำนวน ๑๙๔ ท่าน คิดเป็นเปอร์เซนได้ ๒๘ % ของจำนวนผู้เข้าอบรม ข้าพเจ้าก็พอใจอย่างยิ่ง

วัตถุประสงค์ข้อ ๒

วัตถุประสงค์ข้อ ๒ นั้น ต้องการอบรมพระวิปัสสนาจารย์ออกเผยแพร่ วิชาวิปัสสนาสมาธิตามวัดต่าง ๆ ตามจังหวัดต่าง ๆ ซึ่งมีผู้นิมนต์มา ถ้าไม่มีใครเชื้อเชิญ เราก็ไม่กล้าเข้าไปสอน กลัวเขาขับไล่ออกมา

ผู้ที่รับการอบรม ต้องเป็นผู้ได้ผ่านโสฬสญาณแล้ว จึงจะอบรมเป็นพระวิปัสสนาจารย์ เราต้องการฟักไข่ให้เป็นตัว เราไม่ทำเพียงการโฆษณาเท่านั้น เราต้องการผู้ผ่านโฬฬสญาณ

บางสำนัก เขาปฏิบัติไปในทางโฆษณาแม้จะสอนก็ไม่สอนเป็นเทอม และไม่กล้ารับรองว่าได้ผ่านโสฬสญาณ เขาทำการโฆษณาเท่านั้น ไม่มีการรับรองการสอนของตน

เปรียบเหมือนการวางไข่ วางไข่ไว้มากแห่ง แต่มิได้ฟักให้เป็นตัว

เช่นการเดินธุดงค์ประจำปี ทุก ๆ ปีของหลวงพ่อพระพิมลธรรม อาจ (อาสภ) นั้น เดินธุดงค์จำนวนมาก ไปพักตามจังหวัดต่าง ๆ และเดินธุดงค์โดยรถยนต์เป็นส่วนมาก

ขณะพักตามจังหวัดต่างๆนั้น มีการแสดงปาริกถาธรรม จากพระอาจารย์วิปัสสนาต่าง ๆ อธิบายวิธีปฏิบัติวิปัสสนาหลายวิธี กล่าวคือ อธิบายการไข่ หลายพันธุ์ของไก่ เช่นอธิบาย การวางไข่ พันธุ์ชุมพรบ้าง พันธุ์ท้าวโคตรบ้าง พันธุ์ปากน้ำภาษีเจริญบ้าง พันธุ์วัดระฆังบ้าง พันธุ์วัดสร้อยทองบ้าง พันธุ์วัดเพลงบ้าง พันธุ์วัดมหาธาตุบ้าง พันธุ์วัดอโสการาม บางปูบ้าง เป็นต้น

วางไข่พันธุ์ต่าง ๆ แล้วก็เดินธุดงค์ต่อไปมิได้เบิ่ดเทอมสอนเพื่อฟักไข่ให้เบิ่นตัวแต่อย่างใดไม่

ส่วนศูนย์พิทักษ์พระพุทธศาสนานั้นมีวัตถุประสงค์ จะฟักไข่ให้เบิ่นตัว กล่าวคือ สอนให้สามารถผ่านโสพสญาณ แล้วนำไปอบรมวิชาครู เพื่อทำการสอนแทนได้ต่อ ๆ ไป ให้ตรงกับวัตถุประสงค์ของศูนย์ (ศ.พ.พ.)

บัจจุบันนี้ มีพระวิบัสสนาจารย์ที่อบรมวิชาครูแล้ว ๓๕ ท่าน ในจำนวนนี้ ได้กลายเบิ่น "หัวโล้นห่มเหลือง" ประจำชายแดนตามฐานปฏิบัติการ

ผ่านโสพสญาณง่ายกว่าผ่านเนติบัณฑิต

ในความรู้สึกของข้าพเจ้านั้น ถึงแม้ว่าข้าพเจ้ายังไม่เคยได้รับปริญญาเนติบัณฑิต แต่ข้าพเจ้ารู้สึกว่า การผ่านโสพสญาณอาจง่ายกว่าการผ่านเนติบัณฑิต

ขอเปรียบเทียบในด้านต่าง ๆ เช่น

- เวลาการศึกษา
- การศึกษา
- ผลของการศึกษา

สอนธรรมะชายแดน 12 แห่ง คือ

(ตามที่ทางราชการขอร้องมา)

ลำดับ	บ้าน	ตำบล	อำเภอ	จังหวัด	ส่งไปเมื่อ
1	น้ำกุ่ม	น้ำกุ่ม	นครไทย	พิษณุโลก	2 พ.ค. 20
2	วังรู	ท่าพล	เมือง	เพชรบูรณ์	30 ก.ค. 20
3	ห้วยมุ่น	กกสะท้อน	ด่านซ้าย	เลย	31 ก.ค. 20
4	นาลานข้าว	นครชุม	นครไทย	พิษณุโลก	2 มี.ค. 21
5	นาเมือง	นครชุม	นครไทย	พิษณุโลก	15 มี.ค. 21
6	โป่งสอ	น้ำกุ่ม	นครไทย	พิษณุโลก	15 มี.ค. 21
7	ห้วยครั่ง	ม่วงเจ็ดต้น	กิ่ง. บ้านโคก	อุตรดิตถ์	18 มี.ค. 21
8	น้ำแพ	ม่วงเจ็ดต้น	กิ่ง. บ้านโคก	อุตรดิตถ์	18 มี.ค. 21
9	วังสัมพันธ์	ม่วงเจ็ดต้น	กิ่ง. บ้านโคก	อุตรดิตถ์	2 เม.ย. 21
10	ห้วยยศ	ม่วงเจ็ดต้น	กิ่ง. บ้านโคก	อุตรดิตถ์	2 เม.ย. 21
11	จวบแจ้ง	บ้านโคก	กิ่ง. บ้านโคก	อุตรดิตถ์	2 เม.ย. 21
12	ห้วยเหล่า	บ้านโคก	กิ่ง. บ้านโคก	อุตรดิตถ์	2 เม.ย. 21

สอนวิปัสสนาสมาธิภาพในอีก 8 แห่ง คือ

(ตามวัดต่าง ๆ ที่มีผู้นิมนต์ไป)

1	เต่าไหใต้	ท่าสัก	พิชัย	อุตรดิตถ์	1 พ.ย. 14
2	เบญจม	ดุสิต	ดุสิต	กรุงเทพฯ	15 มี.ค. 15
3	อรัญญิกาวาส	แม่ต้าน	ท่าสองยาง	ตาก	1 พ.ค. 15
4	โอภาสี	กระเฉท	เมือง	ระยอง	4 ต.ค. 17
5	ธรรมจักร	อรัญญิก	เมือง	พิษณุโลก	1 พ.ค. 18
6	นาววอง	หินตั้ง	เมือง	นครนายก	18 ก.ค. 18
7	เมืองไผ่	เมืองไผ่	อรัญประเทศ	ปราจีนบุรี	25 ก.ค. 20
8	ทะเลน้อย	ทางเกวียน	แกลง	ระยอง	20 ก.ค. 21

๑. เวลาการศึกษา เนติบัณฑิต เราพยายามเรียน เราใช้เวลาในการศึกษาราว ๔ ปี ก็จะได้รับปริญญา

ส่วนเวลาการศึกษา วิชาวิปัสสนาสมาธินั้นตามสถิติ ผู้ผ่านโสฬสญาณราว ๒๕% ของนักศึกษา โดยใช้เวลาไม่เกิน ๓ เดือน ที่ข้าพเจ้ากล่าวว่า ได้สอนนักศึกษา ๖๗๕ ท่านและได้ผ่านโสฬสญาณ ๑๙๔ ท่านนั้น ก็ใช้เวลาการศึกษาไม่เกิน ๓ เดือน

ในคัมภีร์พระไตรปิฎกกล่าวว่า อาจใช้เวลาตั้งแต่ ๗ วัน หรือครึ่งเดือน, หรือหนึ่งเดือน หรือสองเดือน หรือครึ่งปี หรือหนึ่งปี เรื่อยๆ ไปจนถึง ๗ ปี ก็สามารถผ่านอนาคามี หรืออรหันต์ เช่น พระโมคคัลลานะ ปฏิบัติเพียง ๗ วัน พระมหากัสสป ปฏิบัติเพียง ๘ วัน หรือพระสารีบุตร ปฏิบัติ ๑๕ วันก็สามารถผ่านโสฬสญาณ ๔ ครั้ง ได้บรรลุพระอรหันต์ เป็นต้น

อาจจะแบ่งมนุษย์ ๔ เหล่า ที่สามารถผ่านโสฬสญาณ ได้ดังนี้คือ

พวกอุคฆติตัญญู ใช้เวลา ๗ วัน ถึง ๓ เดือน

พวกวิปัญจิกตัญญู ใช้เวลา ๓ เดือน ถึง ๓ ปี

พวกเนยยะบุคคล ใช้เวลา ๓ ปี ถึง ๗ ปี

พวกปทะปรมะ ใช้เวลานานเท่าใดก็ไม่เกิดผล เพราะโง่มาก ไม่เกิดปัญญาเห็นธรรม

ตามสถิติเปิดเทอมสอน เทอมละ ๒ เดือนแต่ต้องพักไข่วัน ละ ๑๒ ชั่วโมง โดยปฏิบัติ ๖ ชุด ชุดละ ๒ ชั่วโมง คือเดิน ๑ ชั่วโมง นั่ง ๑ ชั่วโมง สลับกันไปวันละ ๖ ชุด รวม ๑๒ ชั่วโมง ทุก ๆ วันเว้นวันพระ และสอบอารมณ์ทุกวัน ผู้สมัครเข้าอบรมที่ไม่ติดบุหรี่ ปรากฏว่าได้ผ่านโสฬสญาณราว ๒๕ % ของจำนวนนักศึกษา

๒. การศึกษา การศึกษาวิชาแพทยศาสตร์ต้องใช้ศาสตราจารย์จำนวนมาก สอนตามตำราที่กำหนดแนวสอนไว้ เป็นหลักสูตรให้นักศึกษาจดจำและเข้าใจดี ตามแนวสอนนั้น

ส่วนการศึกษาวิชาวิปัสสนาสมาธินั้น เรามีพระวิปัสสนาจารย์เพียงคนเดียว บอกกรรมฐานคนเดียวกัน ทำการฝึกอบรมโดยคนเดียวกัน พระวิปัสสนาจารย์เพียงคนเดียว ทำหน้าที่ทุก ๆ อย่าง

วันรุ่งขึ้น ให้ผู้ปฏิบัติ เขียนสภาวะธรรมของอารมณ์วิปัสสนาที่มีอาการเกิดขึ้นในขณะนั่งเจริญวิปัสสนาสมาธิ เสนอแก่พระวิปัสสนาจารย์คนเดียวกันนั้น อาจารย์ก็จะทราบจิตของนักศึกษาคนใด กำลังเดินผ่านญาณอะไร ซึ่งปรากฏอาการตามสภาวะธรรมประจำญาณตรงตามตำรา ซึ่งตำราก็กล่าวไว้ชัดเจน

ในระยะการศึกษาเพียง ๒ เดือน นักศึกษาก็สามารถผ่านโสพสญาณได้ราว ๒๕ % ของจำนวนนักศึกษา ซึ่งเป็นที่พอใจของพระวิปั่สสนาจารย์แล้ว เพราะว่านักศึกษามีพื้นความรู้ไม่เหมือนกัน บางท่านอ่านหนังสือไม่ออก บางท่านอ่านออกเขียนไม่ได้ บางท่านสำเร็จ ป. ๑ บางท่านโง่มาก จัดเป็นพวกปทปรมะก็คงได้

ส่วนนักศึกษาวิชาเนติศาสตร์นั้น ทุกคนมีพื้นความรู้ดีต้องถูกสอบคัดเลือกมาแล้วสามารถเรียนตามหน่วยกิตต่างๆ ได้ดีมาก

ถ้านักศึกษาวิชาวิปั่สสนาสมาธิ ได้มีการสอบคัดเลือกหาคนดีมีพื้นความรู้ดี ข้าพเจ้าเข้าใจว่าการผ่านโสพสญาณมีมากกว่า ๒๕ % แน่นอน แต่เราทำการคัดเลือกไม่ได้ เนื่องจากไม่มีใครใคร่นิยมเรียนวิชาวิปั่สสนาสมาธิ

วัดในกรุงเทพมหานคร บางวัดมีพระเณร ๑๒๐ รูป ไม่มีใครสมัครเลย แม้แต่เพียงรูปเดียวโอกาสที่จะต้องสอบคัดเลือกอย่างมหาวิทยาลัยจึงไม่มีโอกาสกระทำได้ เพราะไม่มีใครนิยมเรียน

๓. ผลการศึกษา

นักศึกษาวิชาเนติศาสตร์ สอบไล่ด้วยการสอบในกระดาษสอบไล่ของมหาวิทยาลัย ผู้ใดตอบได้ถูกต้องตรงตามตำรา ทุกหน่วยกิตก็นับว่าสอบไล่ได้ ได้รับปริญญาไว้เป็นเกียรติ

ส่วนนักศึกษาวิชาวิปั๋สสนาสมาธิ สอบไล่ด้วยการเขียนสภาวะธรรมของอารมณ์วิปั๋สสนาส่งแก่พระวิปั๋สสนาจารย์ทุกวัน เว้นวันพระ พระวิปั๋สสนาจารย์ย่อมทราบ ว่านักศึกษาคนใด จิตของเขาได้มีอารมณ์ของญาณใด แล้วเพิ่มบทเรียนเป็นขั้นตอน ในที่สุดนักศึกษาก็ได้ผ่านโสฬสญาณตรงตามตำรา

รวมความว่า การสอบไล่เพื่อผ่านญาณทุก ๆ วันนั้น ต้องได้มาจากการลงมือปฏิบัติจริงมีอารมณ์วิปั๋สสนาเกิดขึ้นจริง และอาจารย์ทราบว่าเป็นอารมณ์ที่ตรงตามตำรา และตรงกับสภาวะธรรมที่อาจารย์เคยเข้าประสบจริง ถ้านักศึกษารายงานจริง ไม่กล่าวเท็จก็สามารถผ่านโสฬสญาณได้ แต่มิได้มอบปริญญาบัตรให้ เพราะเหตุ ๓ ประการคือ

๑. ผ่านโสฬสญาณ โดยไม่มีบุคคลใดร่วมรู้ด้วย

๒. ผ่านง่ายมาก บางท่าน ๙ วัน ๑๐ ก็มี

๓. รายงานเท็จ ก็ผ่านจอมปลอมและทำง่ายมาก ด้วยเหตุผล ๓ ประการนี้ จึงไม่สมควรจะให้ปริญญาบัตรแก่ผู้ได้ผ่านโสฬสญาณ และผู้ครองชีวิตโสดาบันก็ไม่มีความประสงค์จะได้สิ่งเหล่านี้ไว้โอ้อวดใคร ความโอ้อวดไม่มีในโสดาบัน

ข้าพเจ้าคิดว่า นักศึกษาที่ได้รับปริญญาเนติศาสตร์ หรือ

พุทธศาสตร์ หันมานิยมปฏิบัติวิปัสสนาแล้ว จะสามารถผ่านโสฬสญาณได้ง่าย รวดเร็ว และจำนวนมาก

ท่านผู้ใดบ้าง ที่จะสามารถชักชวนท่านนักศึกษาเหล่านั้นให้นิยมเข้าปฏิบัติวิปัสสนาของพระตถาคต ซึ่งเป็นพระประสงค์อันแท้จริงของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ชาวไทยที่เป็นพุทธศาสนิกชนไม่ใคร่นิยมเข้าปฏิบัติ ตรงกันข้าม ชาวต่างประเทศ กำลังนิยมเข้าปฏิบัติวิปัสสนาของพระพุทธเจ้า ซึ่งแสดงว่า พระพุทธศาสนาในประเทศไทย กำลังจะสิ้นสุดลง แต่พระพุทธศาสนาจะเจริญรุ่งเรืองในนานาประเทศ เพราะว่าวิปัสสนาปัญญานั้นเป็นสัจจะธรรม ที่ผู้ปฏิบัติสามารถเข้าถึงได้และรู้แจ้งได้โดยเฉพาะตนจริง

ถ้าสมมติว่า เกิดสงครามโลกครั้งที่ ๓ ระหว่างค่ายเสรีประชาธิปไตย กับค่ายคอมมิวนิสต์ และค่ายเสรีประชาธิปไตย สามารถผลิตระเบิดนิวตรอน (แสงเรเซอร์) ได้แต่ฝ่ายเดียว ถ้าค่ายเสรีประชาธิปไตย ใช้ระเบิดนิวตรอนแก่ค่ายคอมมิวนิสต์แล้ว แสงมฤตยูก็จะล้างผลาญค่ายคอมมิวนิสต์ล่มจมหมดทั่วโลก ก็อาจจะเป็นไปได้ เป็นกรรมสนองกรรมในชาติปัจจุบัน ที่ฝ่ายคอมมิวนิสต์ชอบทำลายล้างพระพุทธศาสนา และธรรมะย่อมชนะอธรรมเสมอเช่นนี้ ศาสนาพุทธก็จะครองโลกด้วยวิชาวิปัสสนาสมาธิ ดังนี้

วัตถุประสงค์ข้อ ๓

วัตถุประสงค์ข้อนี้ เพื่อส่งเสริมการอุปสมบท การบรรพชาสามเณร ได้เป็นเจ้าภาพกระทำกันทุก ๆ ปี และกระทำเฉพาะผู้ที่เต็มใจเข้ามาบวชไม่ได้โฆษณาจะบวชทั่ว ๆ ไป และก่อนบวชต้องสัญญากันก่อนว่า จะต้องเข้าปฏิบัติวิชาวิปัสสนาสมาธิ จึงจะยินดีเป็นเจ้าภาพบวชให้

ในระยะ ๗ ปี มีผู้มาสมัครบวชและยินดีเข้าปฏิบัติวิปัสสนาสมาธิ เป็นพระภิกษุเพียง ๒๕ รูปเป็นสามเณรประมาณ ๕๐ รูป แสดงว่าผู้ที่ต้องการเข้าปฏิบัติวิปัสสนาสมาธิ มีจำนวนน้อย

วิธีหาภิกษุใจสิงห์

เมื่อมีผู้นิยมปฏิบัติ วิปัสสนาสมาธิ จำนวน น้อย เปิดเทอมสอนก็ไม่ใคร่จะมีใครสมัครเรียน ข้าพเจ้าจึงใช้พิธีเข้าปริวาสกรรม เพื่อค้นหาพระภิกษุใจสิงห์ คือผู้มีใจที่จะเข้าปฏิบัติอย่างจริงจัง

ได้จัดปริวาสกรรมปีละ ๔ ครั้ง คือ

๑. เดือนพฤศจิกายน เปิดปริวาสกรรมที่วัดเต่าใหใต้ เพื่อเหวี่ยงแหหาพระใจสิงห์ นำไปปฏิบัติที่ศูนย์วิปัสสนา "โอภาสี" วัดโอภาสี ม. หาดใหญ่ ต. กระเฉท อ. เมือง จ. ระยอง

๒. เดือนกุมภาพันธ์ เปิดปริวาสกรรมที่วัดหอไกร ต. หอไกร อ. บางมูลนาก จ. พิจิตร เพื่อค้นหาพระใจสิงห์ นำไปปฏิบัติที่ ศูนย์วิปัสสนา "ธรรมกิตติโสภณ" วัดเบญจมบพิตร อ. ดุสิต กรุงเทพมหานคร

๓. เดือนเมษายนเปิดปริวาสกรรม ณ วัดนางรอง ต. หินตั้ง อ. เมือง จ. นครนายก เพื่อเหวี่ยงแหหาพระใจสิงห์ นำไปอบรม ณ ศูนย์วิปัสสนาธรรมจักรสุนทร วัดธรรมจักร อ. เมือง จ. พิษณุโลก

๔. เดือนกรกฎาคม ก่อนเข้าพรรษา เปิดปริวาสกรรม ณ วัดนางรอง ต. หินตั้ง อ. เมือง จ. นครนายกเป็นครั้งที่ ๒ เพื่อเหวี่ยงแหหาพระใจสิงห์ไปเข้าพรรษาตามศูนย์วิปัสสนาต่าง ๆ ที่มีอยู่ ๘ แห่ง ดังกล่าวข้างต้นนั้น

วิธีล้างบาปนั้น ควรล้างด้วยการปฏิบัติวิปัสสนาสมาธิ ซึ่งเป็นบุญหนัก เพราะฉะนั้นพระภิกษุที่ต้องอาบัติ สังฆาทิเสส มาทำการล้างอาบัติ ในพิธีเข้าปริวาสกรรมนั้น ควรใช้วิธีปฏิบัติวิปัสสนาสมาธิ

การจัดพิธีปริวาสกรรมของศูนย์พิทักษ์พระพุทธศาสนาทั้ง ๔ แห่ง จึงบังคับให้พระลูกกรรมปฏิบัติวิปัสสนาสมาธิ ในหลักสติ

ปัฏฐาน ๔ และในกรรมวิธี "พอง, ยุบ" ตามที่พระอาจารย์เจ้าคุณพระเทพสิทธิมุนี (โชดก ป. ๙) อาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิปัสสนาธุระแห่งวัดมหาธาตุ ได้สอนแก่ข้าพเจ้า

เมื่ออาจารย์กรรม ออกคำสั่งให้พระลูกกรรมทุก ๆ รูปปฏิบัติวิปัสสนาสมาธิ ในวันหนึ่ง ๔ เวลาเกือบไม่มีเวลาสนทนากัน ไม่มีเวลาแจกพระเครื่อง แลกพระเครื่อง หรือทำน้ำมนต์ อันเป็นเดรัจฉานวิชา อาจารย์กรรมไม่ยินยอมให้ปฏิบัติในเดรัจฉานวิชา บังคับให้ปฏิบัติวิปัสสนาสมาธิเท่านั้น ใครไม่ทำตามก็จัดการลงโทษให้ยืนแสดงความผิดต่อหน้าที่ประชุมบ้าง ให้ทำความสะอาดสถานที่บ้าง ให้ล้างซ่อมบ้าง บางครั้งก็ให้ไปยืนแช่ในน้ำ

ในขั้นแรก จะมีพระขอลาออกจากพิธีปริวาสกรรม เพราะเบื่อหน่าย รำคาญใจ ทนไม่ได้ ทางอาจารย์กรรมก็อนุญาต แต่ไม่มีใครออกไป เพราะการออกจากปริวาสกรรมนี้ เขาถือว่าเป็นการทำกรรมชั่ว ที่ชาวบ้านเรียกว่า "แหกกรรม" เป็นการเพิ่มกรรมชั่ว

ในที่สุดต้องปฏิบัติวิปัสสนากรรม ตามเสียงระฆังสัญญาณ เมื่อปฏิบัติไปได้ประมาณ ๔–๕ วัน อาจารย์กรรมยังไม่ทันตีระฆัง

ให้ออกมาเดินจงกรม ปรากฏว่า พระลูกกรรมออกมาเดินจงกรมก่อน พระภิกษุที่เคยลาออกก็ได้ออกมาเดินจงกรมกับเขาด้วย

ข้าพเจ้าถามพระภิกษุที่เคยลาออกว่า "เมื่อท่านไม่เต็มใจปฏิบัติแล้ว เหตุใดท่านจึงออกมาปฏิบัติก่อนเสียงระฆัง"

ลูกกรรมตอบว่า "ผมรู้สึกแปลกครับ! หลวงพ่อครับ! รู้สึกมีความสุขขึ้น จึงอยากปฏิบัติขึ้นมาเอง ผมไม่ทราบว่าจะเกิดผลดีเช่นนี้ หมดพิธีปริวาสกรรมแล้ว ผมยินดีตามหลวงพ่อไป ปฏิบัติอีก ๒-๓ เดือนผมก็สู้ เพราะเกิดความสุขใจชอบกลครับ"

ลูกกรรมรูปนี้ ติดแหแล้ว เป็นพระใจสิงห์แล้ว การเหวี่ยงแหหาพระใจสิงห์ในการจัดพิธีปริวาสกรรมนั้น ศูนย์พิทักษ์พระพุทธศาสนาจะได้พระใจสิงห์ทุก ๆ ครั้งอย่างน้อย ๒๕ รูป บางครั้ง ๕๐ รูป แล้วแจกจ่ายไปตามศูนย์วิปัสสนาต่าง ๆ ที่ขึ้นอยู่กับศูนย์พิทักษ์พระพุทธศาสนา ใน ๘ แห่งนั้น

พระพุทธองค์ทรงกล่าวว่า "ที่วิเวกเป็นที่อาศัยของสมาธิและสมาธิเป็นที่อาศัยของสุข" เมื่อพระลูกกรรมปฏิบัติวิปัสสนาสมาธิจนจิตเสพสมาธิได้บ้าง ความสุขก็เกิดขึ้น และเขาเกิดขึ้นเอง อย่างอัตโนมัติ พระลูกกรรมบางรูปอยากปฏิบัติต่อ ด้วยมีจิตชอบขึ้น

ด้วยการจัดพิธีปริวาสกรรมนี้ ข้าพเจ้าไปสอน ณ แห่งใด มีผู้สมัครจำนวนมากเสมอๆ เปิดสอน ๒๕ เทอม มีผู้สมัครเข้าเรียน ๖๗๕ ท่าน คิดถัวเฉลี่ยเทอมละประมาณ ๒๘ ท่าน เป็นพระใจสิงห์ทั้งสิ้น ไม่ใช่พระใจเสือปลา, ซึ่งแอบกินไก่ชาวบ้านแล้วหลบไปนอนจนหมอนเป็นมัน

เมื่อได้พระใจสิงห์ไปฝึกวิชาวิปัสสนาสมาธิ จึงมีผู้ได้ผ่านญาณ อย่างน้อย ๒๕% ของจำนวนที่มีผู้สมัคร อย่างมากก็ราว ๕๐% ไม่เคยผ่านโสฬสญาณ ๑๐๐% ของผู้สมัคร ทั้งนี้ เพราะระดับการศึกษา, พื้นความรู้, สติปัญญาและบุญบารมีที่เคยสะสมมา แตกต่างกัน บางท่านปฏิบัติ ๒ เดือน ไม่มีสภาวะธรรมของอารมณ์วิปัสสนาแสดงออกมาให้อาจารย์ได้เห็น เนื่องจากโง่เขลาบ้างและไม่เคารพอาจารย์บ้าง พระภิกษุใจสิงห์เหล่านี้ถ้าไปเรียนวิชากฎหมายแล้ว ข้าพเจ้าเชื่อว่าสอบไล่ตกทุก ๆ รูป คือสอบตก ๑๐๐% เต็ม เพราะว่าพื้นความรู้ของท่านเพียง ป. ๔ เท่านั้น ส่วนมากเขียนหนังสือส่งอารมณ์ อาจารย์ต้องลำบากในการอ่านเป็นอันมาก

เมื่อตั้งใจเขียนรายงานส่งอารมณ์ต่อพระวิปัสสนา จารย์ทุก ๆ วัน ทำให้ท่านเขียนหนังสือดีมาก อ่านหนังสือดีมาก ผ่านโสฬสญาณแล้วอบรมให้แสดงธรรมะ ก็สามารถแสดงธรรมได้ดี ท่านขอ

สมัครไปสอนธรรมะชายแดน โดยมีความสงสารประชาชนชายแดน ความทุกข์, ความทรมาน, แม้ความตายก็ถือว่าเป็นธรรมดาของชีวิต ไม่ยึดมั่นถือมั่นในตัวตน กล่าวคือไม่มี "สักกายะทิฏฐิ" เป็นไปจริงตามตำราดังกล่าวข้างต้นนั้น

เหล่านี้ คือผลของการฟักไข่ให้เป็นตัวดีกว่าการโฆษณาคุณลักษณะของไข่ของสำนักของตน แต่มิได้ทำการฟักไข่ให้เป็นตัว

วัตถุประสงค์ข้อ ๔

วัตถุประสงค์ข้อ ๔ คือ ดูแลสิ่งที่เป็นภัยต่อพระพุทธศาสนาเป็นเวลา ๕ ปีแล้ว ยังมิได้ปฏิบัติอย่างจริงจังแต่อย่างใด เกิดเกรงกลัวไปว่าจะสมจริงกับข้อนินทาว่าอยากโด่งดัง และไม่มีเครื่องมือจะสนับสนุนให้กระทำได้ด้วย

มีบ้างบางครั้ง ได้มีจดหมายไปเตือนโดยตรง ขอความกรุณาเขา ให้งดเว้นกระทำสิ่งนั้นซึ่งเป็นสิ่งที่มัวหมองแก่พระพุทธศาสนา ได้จดหมายแนะนำตักเตือนไปประมาณ ๕ ครั้ง ส่วนมากเป็นพระภิกษุที่เป็นพระเถระทั้ง ๕ รูป เตือนไปเป็นความลับ จึงไม่สมควรจะกล่าวถึงท่าน ณ ที่นี้

เมื่อได้กระทำในสิ่งที่ไม่เคยคิดไว้ก่อน และเป็นสิ่งที่ถูกกับนิสัยของข้าพเจ้า จึงตั้งหน้ากระทำแต่ทางเดียว การจะดูแลพระ

อลัชชีนั้น จึงไม่อยู่ในความคิดอีก คิดแต่จะดูแลพระวิปัสสนาจารย์ที่จัดส่งไปประจำตามฐานปฏิบัติการ ทหาร, ตำรวจ หรือ อ.ส.จ. เท่านั้น ก็รู้สึกว่ามีงานพอกับอัตภาพแล้ว

นอกจากนี้ อายุก็มากแล้ว อีก ๒ ปีก็ครบ ๘๐ ปี ควรกระทำพอเหมาะแก่กำลังของตนดีกว่า

ตามที่ข้าพเจ้าได้บรรยายมานี้ ก็แสดงว่า "หัวโล้นห่มเหลือง" ที่เดินทางไปสู่ชายแดนนั้น "เป็นพระที่ไม่เล่นการเมือง ท่านเข้าไปสอนธรรมะแก่ประชาชนชายแดนเพียงอย่างเดียว เพื่อให้พระพุทธศาสนาได้ครองโลก ตรงกับวัตถุประสงค์ข้อ ๒ คือ "พระวิปัสสนาจารย์ออกเผยแพร่ธรรม" สอนธรรมะแก่ทุกคนไม่ว่าจะเป็นฝ่ายขวาหรือฝ่ายซ้ายดังนี้

๖. นรก–สวรรค์มีจริง

คนบางกลุ่มไม่เชื่อว่านรก สวรรค์มีจริง เขาปฏิเสธนรกปฏิเสธสวรรค์ ตั้งหน้าแต่จะกระทำความชั่ว เบียดเบียนเพื่อนมนุษย์และยังพยายามโฆษณาไม่ให้ประชาชนเชื่อเรื่องสวรรค์เหมือนกับตน

แม้ประชาชนคนไทย ที่ประกาศตนเป็นพุทธศาสนิกชนบางท่านไม่เชื่อเรื่องนรกและสวรรค์ยิ่งกว่านั้น พระภิกษุบางรูปก็สอนไม่ให้เชื่อเรื่องนรกและสวรรค์

เนื่องจากเหตุนี้ ข้าพเจ้ามีความเห็นว่าพระวิปัสสนาจารย์สอนธรรมะชายแดน จำเป็นอย่างยิ่ง ที่จะสอนให้ประชาชนชายแดนเกิดความเชื่อ เรื่องนรกสวรรค์ว่าเป็นของมีจริง

ข้าพเจ้าตั้งใจจะให้หนังสือที่ชื่อว่า "หัวโล้น ห่มเหลือง" เล่มนี้ เป็นคู่มือของ "หัวโล้น ห่มเหลือง" ตามชายแดนมีไว้ประจำตัวเพื่อสะดวกในการแสดงธรรม ข้าพเจ้าจึงนำมาเขียนรวบรวมไว้ในหนังสือเล่มนี้ ดังต่อไปนี้

เจริญพร ท่านผู้เจริญและญาติโยมทั้งหลาย

ณ ลำดับต่อไปนี้ ข้าพเจ้าจะได้พรรณนาถึงเรื่อง "นรก-สวรรค์" ว่าเป็นสิ่งที่มีจริง เพื่อให้ท่านทั้งหลายได้พิจารณาตามสมควรแก่เวลา

เด็ก ๆ หนุ่ม ๆ สาว ๆ ในยุคปัจจุบันนี้ ส่วนมากไม่เชื่อว่านรก-สวรรค์มีจริง เพราะบิดา, มารดา หรือ พระภิกษุ ไม่ใคร่จะแนะนำสั่งสอนว่าเป็นสิ่งมีจริง พวกที่หันหลังให้สถาบันพระพุทธศาสนาเขาไม่มีความเชื่อ และสอนให้คนอื่น ๆ ไม่ให้เชื่อตาม เพื่อช่วยกันล้มสถาบันกาสาวพัสตร์เสีย

พวกที่คิดล้มพระมหากษัตริย์, ล้มสถาบันศาสนา เขาเป็นพวกยืนยันว่า นรก-สวรรค์ ไม่มีเขาหาว่า เป็นสิ่งหลอกลวงมนุษย์ให้หลงใหลเพ้อฝัน

แม้พระภิกษุที่มีสมณะศักดิ์บางรูปยังเขียนป้ายในกุฏิว่า นรกไม่มีสวรรค์ไม่มียังแถมว่า นิพพานก็ไม่มี ข้าพเจ้ารู้สึกสลดใจมาก คิดอยู่ในใจว่า ท่านเข้ามาบวชเพื่อประสงค์อะไร ไม่ใฝ่ใจในคำตรัสสอนของพระบรมศาสดา

ข้าพเจ้าคิดต่อไปว่า เราก็น่าเห็นใจ เพราะว่าไม่มีบุคคลใดจะชี้แจงให้เห็นของจริงได้ เขาไม่เคยได้พบเห็นนรกและไม่เคยเห็นสวรรค์ด้วยตนเอง เมื่อไม่เคยเห็นด้วยตาของตน ความไม่เชื่อก็มีอยู่

ภิกษุธรรมะกถึก ผู้เก่งกาจในการแสดงธรรมะ บางท่านกล่าวบนธรรมาสน์ต่อหน้าประชาชนจำนวนมากว่า นรกหรือสวรรค์ไม่ใช่ของจริง เป็นบุคคลาธิษฐานเท่านั้น คงเนื่องจากนักเทศน์ผู้นั้นไม่เคยพบเห็นของจริงเช่นเดียวกัน

สำหรับข้าพเจ้าไม่เคยพบไม่เคยเห็นนรกสวรรค์ ในปัจจุบันชาติ แต่เชื่อว่าในอดีตชาติ คงเคยตายแล้วเกิดนับครั้งไม่ถ้วน และได้ตกนรกหรือขึ้นสวรรค์มาแล้วกี่ครั้งนับไม่ได้ ไม่สามารถจะทราบเพราะข้าพเจ้ายังไม่ได้ครองชีวิตอรหันต์ จึงยังไม่มีญาณระลึกชาติในอดีตได้

อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้ามีความเชื่ออย่างสนิทว่า "นรก–สวรรค์มีจริง" มีสาเหตุให้เชื่ออยู่ ๗ ประการ คือ

๑. เนื่องด้วย พระพุทธเจ้า
๒. เนื่องด้วย พุทธสาวก
๓. เนื่องด้วย พุทธศาสนิกชน
๔. เนื่องด้วย คัมภีร์พระไตรปิฎก
๕. เนื่องด้วย ศาสนาต่าง ๆ ในโลก
๖. เนื่องด้วย กำเนิดสี่
๗. เนื่องด้วย สากลจักรวาล

๑. เนื่องด้วยพระพุทธเจ้า

พระตถาคตเจ้าทรงเป็นพระอรหันต์ตรัสรู้ชอบได้ด้วยพระองค์เอง มีพระปัญญาอันล้ำเลิศ ทรงมีกระแสจิตโน้มไปสู่อภิญญาณ

อภิญญาณ มี ๖ ประการคือ

(๑) **อิทธิวิธี** ได้แก่อิทธิปาฏิหาริย์ เช่นเดินบนน้ำเหมือนเดินบนดิน ดำดินเหมือนดำน้ำ ไปในอากาศเหมือนนก

(๒) **ทิพโสต** ได้แก่ "หูทิพย์" สามารถฟังเสียงเบามากที่หูคนธรรมดาไม่สามารถจะได้ยิน เสียงเทวดาชั้นเทวะโลกและพรหมโลก เสียงภูติผี, ปีศาจ หรือเสียงสัตว์นรก

(๓) **เจโตปริยะญาณ** ได้แก่การอ่านใจผู้อื่นได้ การรู้ใจมนุษย์และสรรพสัตว์ทั้งปวง

(๔) ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ได้แก่การระลึกชาติของ

ตนในอดีตกาล และระลึกชาติของคนอื่น ๆ ตลอดจนสรรพสัตว์ทั้งหลาย

(๕) จุตูปปาตญาณ ได้แก่ "ตาทิพย์" สามารถเห็นพวกกายทิพย์ เช่น พวยเทพ, เปรต, อสุรกาย, สัตว์นรก พบกันและพูดด้วยกันได้

(๖) อาสวักขยญาณ ได้แก่มีปัญญารู้แจ้งว่า กิเลสตัณหาของตนได้หมดสิ้นไปจากขันธสันดานแล้ว

เมื่อพระสมณะโคดมพุทธเจ้า ทรงมีอภิญญาณจึงทรงสามารถเห็นนรกเห็นสวรรค์ได้อย่างตลอดปลอดโปร่ง ทรงกล่าวไว้ในคัมภีร์พระไตรปิฎกว่า สวรรค์ชั้นเทวะโลกมี ๖ ชั้น ทรงทราบชื่อด้วยว่า มหาราชิกา, ดาวดึงสา, ยามา, ดุสิตา, นิมานนรดี, และปรนิมมิตะวะสวัสดี ซึ่งเป็นชั้นสูงที่สุด

ทรงเห็นพรหมโลก มี ๒๐ ชั้น ชั้นต่ำที่สุดชื่อ "พรหมปาริสัชชา" ชั้นที่ ๑๐ ชื่อว่า "เวหัปผลา" ชั้นที่ ๒๐ ชื่อ "เนวะสัญญานา ยะตะนะพรหม" เป็นต้น

พระตถาคตเจ้า ทรงเห็นนรกขุมต่าง ๆ ด้วย "ทิพยจักษุ" (ตาทิพย์) เช่น

นรกขุมใหญ่ มี ๘ ขุม

นรกขุมกลาง มี	๑๒๘	ขุม
นรกขุมเล็ก มี	๒๕๖	ขุม
นรกพิเศษ มี	๖๕	ขุม
รวมนรกทั้งสิ้น	๔๕๗	ขุม

นรกขุมใหญ่ ๘ ขุมนั้นมีชื่อว่า

๑. สัญชีวะ นรก

๒. กาฬสุตะ นรก

๓. สังฆาตะ นรก

๔. โรรุวะ นรก

๕. มหาโรรุวะ นรก

๖. ตาปะ นรก

๗. มหาตาปะ นรก

๘. อเวจี มหานรก

นรกขุมใหญ่ ๘ ขุมนี้ มีนรกขนาดกลาง เป็นบริวารอีกขุมละ ๑๖ ขุม รวมนรกขนาดกลาง ๑๒๘ ขุม

นรกขนาดกลาง ๑๒๘ ขุม ยังมีนรกขนาดเล็กเป็นบริวารอีก ๒๕๖ ขุม

นรกพิเศษต่าง ๆ เช่น โลกันตมหานรก เป็นต้น อีก ๖๕ ขุม จึงรวมเป็นนรก ๔๕๗ ขุม

ปัญหาจึงเกิดขึ้นว่า การที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนเราตามที่ทรงเห็นมาเช่นนี้ เราชาวพุทธจะเชื่อหรือไม่

สมมุติว่าเราไม่เชื่อตามคำตรัสสอนนี้ ก็หมายความว่า พระพุทธเจ้าทรงกล่าวเท็จ ทรงกล่าวโกหกแก่ชาวโลก ซึ่งข้าพเจ้าเข้าใจว่าไม่เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ เพราะว่าพระตถาคตเจ้าทรงเป็นพระอรหันต์ผู้ไกลจากกิเลสทั้งปวง การกล่าวเท็จเป็นกิเลสหยาบ ในฐานะที่ดำรงตำแหน่งพระพุทธเจ้าไม่สามารถจะทรงกล่าวได้ แม้พระมหากษัตริย์ซึ่งไม่ใช่พระอรหันต์ พระองค์ก็ไม่ทรงสามารถจะกล่าวเท็จแก่ประชาราษฎร์ของพระองค์

เมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ตรัสรู้แล้วก็ไม่ใฝ่พระทัยจะทรงสอนใคร ทรงเตรียมพระองค์ที่จะดับขันธ์เข้าสู่พระปรินิพพาน ท้าวสหพรหมบดีทรงทราบ ได้ลงมากราบทูลอาราธนาให้อยู่เพื่อตรัสสอนเวไนยสัตว์ พระพุทธเจ้าผู้ทรงมีพระมหากรุณาแก่เวไนยสัตว์จึงทรงยอมรับคำอาราธนาอยู่เพื่อตรัสสอนชาวโลก

ทรงเดินด้วยพระบาทออกเผยแพร่ธรรมเป็นเวลานาน ๔๕ ปี ปรากฏว่าได้ตรัสสอนเรื่องนรกและสวรรค์ด้วย เราเข้าใจว่าพระพุทธ

เจ้าทรงดำเนินไปเที่ยวโกหกประชาชนหรือ และทรงเที่ยวโกหกประชาชนเพื่อประสงค์สิ่งใด เข้าสู่พระปรินิพพานเสียมิดีกว่าหรือ ? พระพุทธองค์คงไม่ทรงโง่ ที่จะทรงกระทำเช่นนั้นแน่นอน

ข้าพเจ้าจึงเชื่อสนิทว่า พระตถาคตเจ้าทรงกล่าวความจริง เพราะฉะนั้น นรก–สวรรค์ จึงเป็นสิ่งที่มีจริง ตามที่พระพุทธเจ้าทรงกล่าวยืนยันไว้

๒. พุทธสาวก

พุทธสาวกยืนยันเรื่องนรก, สวรรค์ ทุกท่านผู้ที่ยืนยันมากที่สุด ได้แก่ พระโมคคัลลานะอัครสาวกฝ่ายซ้ายของพระพุทธเจ้า ซึ่งเป็นพุทธสาวกที่มีอภินิหารมาก เคยไปเยือนสวรรค์และเยือนนรก แล้วมากราบทูลพระตถาคตเจ้า พระพุทธองค์ก็ทรงรับรองว่าเป็นความจริง

พระสมณะโคดมพระพุทธเจ้าได้ทรงค้นพบความจริงว่า จิตที่ว่างจากความดึงดูดของกิเลสทั้งปวง เป็นจิตที่มีอานุภาพมหัศจรรย์ ทรงค้นพบนาน ๒๕๒๑ ปี นักปราชญ์ทางวิทยาศาสตร์เพิ่งพบความจริงว่าวัตถุที่ว่างจากการดึงดูดของสสาร ก็เกิดอานุภาพมหาศาลอย่างอัศจรรย์ กล่าวคือ ประมาณ ๓๐ ปีเศษมานี้มีนักปราชญ์ทางวิทยาศาสตร์ผู้หนึ่งมีนามว่า "ไอสไตน์" เป็นชาวอเมริกัน ได้ค้น

พบความจริงว่า อานุภาพอันแรงที่สุดนั้น คือความว่างที่อยู่ในใจกลางของปรมาณู ซึ่งล้อมไว้ด้วยโปรตรอนและอีเล็กตรอน เมื่อใดเราสามารถแยกโปรตรอนให้หลุดพ้นจาก ความดึงดูดของ อีเล็กตรอนได้แล้ว ความว่างในใจกลางของปรมาณูนั้นจะเกิดการระเบิดขึ้นอย่างฉับพลัน

ความว่างทางจิต กับความว่างทางวัตถุจึงมีอานุภาพมหศจรรย์อย่างเดียวกัน

พระโมคคัลลานะ ผู้มีจิตว่างจากความดึงดูดของกิเลส เนรมิตกายทิพย์ท่องเที่ยวไปในสวรรค์ ท่องเที่ยวในนรก จึงเป็นเรื่องจริงที่ควรเชื่อถือได้

เช้าวันหนึ่ง พระโมคคัลลานะพร้อมกับพระลักขณะ เดินลงจากเขาคิชฌกูฏ เพื่อไปบิณฑบาต ณ กรุงราชคฤห์ เมื่อลงมาถึงเชิงเขาแห่งหนึ่ง พระโมคคัลลานะหยุดยืนดูภูมิประเทศแห่งหนึ่งแล้วยิ้มอยู่ พระลักขณะถามว่า ท่านยิ้มให้แก่สิ่งใด พระโมคคัลลานะตอบว่า ขอให้ไปถามที่วัดเวฬุวันต่อพระพักตร์พระพุทธเจ้าเถิด แล้วลงจากเขาคิชฌกูฏไปบิณฑบาตในกรุงราชคฤห์ เมื่อฉันภัตตาหารแล้วพากันไปเฝ้าพระพุทธเจ้า ณ วัดเวฬุวัน

เมื่อกราบบังคมพระชินศรีมุนีเจ้าแล้ว นั่งท่ามกลางคณะสงฆ์ที่กำลังเข้าเฝ้า พระลักขณะถามพระโมคคัลลานะว่า

ดูก่อน ท่านอาวุโส เมื่อเช้านี้ขณะลงจากเขาคิชฌกูฏลงมาถึงภูมิประเทศแห่งหนึ่ง แล้วท่านยืนยิ้มอยู่ ท่านยิ้มด้วยเรื่องอะไร

ดูก่อน ท่านลักขณะ ผมยืนยิ้มให้แก่เปรตตนหนึ่ง เป็นเปรตกระดูก ตัวยาวมาก ฝูงนกกาลงจิกกิน ร้องครวญครางน่าสังเวช ผมยิ้มให้แก่ตัวผมเองว่า คนอย่างเราก็แลเห็นสิ่งเหล่านี้เหมือนกันหนอ

พระภิกษุหมู่ใหญ่ได้ฟัง พากันตำหนิติเตียนว่า พระโมคคัลลานะอวดอุตริมนุษยธรรมต้องอาบัติ ปาราชิก

พระพุทธเจ้าตรัสว่า

ดูก่อน ภิกษุทั้งหลาย โมคคัลลานะเป็นอรหันต์ เป็นอัครฝ่ายซ้ายผู้มีอิทธิฤทธิ์ มีปาฏิหาริย์กล้า มีหูทิพย์ มีตาทิพย์ จึงแลเห็นเปรตตนนั้น เมื่อเราตรัสรู้ใหม่ๆ เราก็แลเห็นแล้ว แต่เราไม่กล้าบอกใคร เกรงว่าเขาจะไม่เชื่อ

บัดนี้พระโมคคัลลานะได้เห็นแล้วอย่างเรา เปรตตนนั้นมีจริง มีชื่อว่า อัฏฐิงคะลิกเปรต เดิมเป็นคนฆ่าโคขาย อยู่ในกรุงราชคฤห์ เมื่อตายไปได้ไปตกนรกช้านาน พ้นจากนรกแล้ว ต้องมา

เป็นเปรตตามเศษกรรมที่เหลืออยู่ เปรตตนนั้นมีจริง โมคคัลลานะพูดจริง โมคคัลลานะไม่ต้องอาบัติ

พุทธสาวกยืนยันเรื่องนรก-สวรรค์ตลอดเวลา

๓. พุทธศาสนิกชน

เจ้าอาวาสวัดสัมฌานัมบริหาร ตำบลนางเลิ้ง กรุงเทพมหานคร รูปหนึ่งชื่อ บ๋าวเอิงภิกขุ มีสมณะศักดิ์ว่า "องสรภาณมธุรส" เมื่อครั้งท่านยังมีชีวิตอยู่ ท่านได้เขียนหนังสือเล่มหนึ่งแจกในงานทอดกฐิน ณ วัดของท่าน เมื่อวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๐๓

ท่านบ๋าวเอิงเขียนว่า ท่านได้เห็นรูปท้าวมหาพรหม หรือเรียกว่า ท้าวสหัมบดีพรหม หรือ ท้าวสหะพรหมบดีก็เรียก ท้าวมหาพรหมผู้นี้ที่เคยอาราธนาพระพุทธเจ้าให้อยู่ เพื่อเผยแพร่พระพุทธศาสนา โดยกราบทูลว่า

◎ พรหฺมา จโลกาธิปติ สหัมปติ
กัตอัญชลี อันธิวรัง อยาจะถะ
สันติธะ สัตตาป ปรชักขชาติกา
เทเสตุ ธัมมัง อนุกัมปิมัง ปะชัง

ซึ่งแปลว่า "ท้าวสหัมบดีพรหม ผู้เป็นอธิบดีโลก มีอัญชลีแล้ว ทูลขอพรอันประเสริฐว่า สัตว์ทั้งหลายผู้มีธุลีในดวงตาอันน้อย

ยังมีอยู่ในโลก ขอพระผู้มีพระภาคเจ้าจงทรงมีความเอ็นดู ทรงอยู่โปรดสัตว์เหล่านั้นเถิด"

ท่านบ๋าวเอิงเขียนว่า ได้เห็นรูปท้าวสหัมบดีพรหม มาปรากฏที่เล็บหัวแม่มือของท่าน และให้ ร.ต. โชติ สโมสร เป็นผู้ทำการเสก๊ตภาพนั้นไว้เพื่อปั้นรูปท้าวสหัมบดีพรหม มีคนเห็นพร้อมกันหลายคน เช่น นายชื้น ชื่นประสิทธิ์ นายบัณฑิต กีรติบุตร์ นางกุหลาบ ประสบสิน ตลอดจนประชาชนมาเฝ้าดูอยู่อย่างใกล้ชิด

พุทธศาสนิกชนแลเห็นเทวดาชั้นหัวหน้าเป็นอธิบดีของพรหมโลก และเป็นพรหมองค์เดียวกันกับที่ลงมากราบทูลเชิญพระพุทธเจ้าให้ทรงอยู่แสดงธรรมอย่าเพิ่งเสด็จเข้าสู่พระปรินิพพาน

นอกจากนี้ ข้าพเจ้าได้อ่านพบข่าวในหนังสือพิมพ์ว่า พวกโยคะศาสตร์ที่เข้า ฌานสมาบัติสี่ เขาสามารถแลเห็นกายทิพย์ เช่น พวกทวยเทพ พวกเปรต อสุรกาย ครั้งหนึ่งเขาได้เห็นเปรตตนหนึ่งร้องไห้โหยหวนอยู่ปากถ้ำแห่งหนึ่งทางบ้านของตน เปรตตนนั้นเดิมเป็นนายทหารคนสำคัญ มีเงินพันล้าน มีเมียร้อยสามคนตายไปเป็นเปรต เขานั่งเข้าฌานได้ ฌานสมาบัติ ๔" แลเห็นแล้วเขานำมาเขียนเป็นข่าวลงหนังสือพิมพ์ เขาลงชื่อจริง และนามสกุลจริงรับรองในสิ่งที่ตนเห็นนั้น

นี่คือ พุทธศาสนิกชนได้ยืนยันเรื่องเทวดา และเปรตมีจริง

๔. เนื่องด้วยคัมภีร์พระไตรปิฎก

ในคัมภีร์พระไตรปิฎกมี ๓ ปิฎกรวม ๘๐ เล่มนั้น ได้ยืนยันเรื่องนรก–สวรรค์ไว้มากมาย ถ้าเราดึงเรื่องนรก–สวรรค์ออกทิ้ง พระไตรปิฎกจะเหลือไม่กี่เล่ม พระไตรปิฎกเป็นพุทธพจน์ และชาวพุทธถือว่า เป็นพระบรมศาสดาแทนสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

พระตถาคตเจ้าตรัสกับพระมหากัสสปว่า

ดูก่อน กัสสป ธรรมวินัยที่เรากล่าวไว้ จะเป็นบรมศาสดาแทนเรา เมื่อเราล่วงลับไปแล้ว

หลังจากวันเสด็จเข้าสู่พระปรินิพพาน ๓ เดือน พระมหากัสสปจึงวิ่งเต้นทำสังคายนา รวบรวมพระอรหันต์ได้ ๕๐๐ พระองค์ แล้วได้เป็นประธานที่ประชุมทำสังคายนา พระอรหันต์ มีความจำเป็นทิพย์ ทำสังคายนาโดยไม่ผิดพลาดไว้เป็นหลักฐาน ในคัมภีร์พระไตรปิฎกได้กล่าวถึงนรกและสวรรค์ไว้จำนวนมาก เราจึงควรเชื่อว่า นรก, สวรรค์มีจริง

๕. ลัทธิศาสนาในโลก

ลัทธิศาสนาในโลก ที่มีประชาชนนับถือจำนวนมาก มีอยู่ ๑๒ ศาสนาคือ

๑. ศาสนาพราหมณ์	๗. ศาสนาปาร์ซี
๒. ศาสนายิว	๘. ศาสนาอิสลาม
๓. ศาสนาฮินดู	๙. ศาสนาสิกข์
๔. ศาสนาเชน	๑๐. ศาสนาเต๋า
๕. ศาสนาพุทธ	๑๑. ศาสนาขงจื๊อ
๖. ศาสนาคริสต์	๑๒. ศาสนาชินโต

ศาสนาใหญ่ ๆ ทั้ง ๑๒ ศาสนาเหล่านี้ ยืนยันเรื่องนรก-สวรรค์ทุก ๆ ศาสนา แสดงว่า นรก, สวรรค์เป็นสิ่งที่มีจริง ถ้า นรกไม่มี สวรรค์ไม่มีแล้ว จะต้องมีศาสนาใดศาสนาหนึ่งปฏิเสธคัดค้านไม่ยอมเชื่อว่ามี ศาสนาทุกศาสนาต่างมีพระศาสดาของตน มีประชาชนเคารพนับถือเป็นจำนวนร้อยล้านคน และพระศาสดาเหล่านั้นต่างก็เป็นทวยเทพอยู่พรหมโลก

เพราะฉะนั้น เราควรเชื่อว่า "นรก-สวรรค์" มีจริง

๖. กำเนิดสี่

พระผู้มีพระภาคเจ้า ตรัสกับพระสารีบุตรว่า

ดูก่อน สารีบุตร การเกิดของชีวิตทั้งหลายในโลกนี้มีอยู่ ๔ อย่างคือ

๑. อัณฑชะโยนิ

๒. ชลาพุชะโยนิ

๓. สังเสทชะโยนิ

๔. โอปปาติกะโยนิ

สัตว์เหล่าใด ทำลายกระเปาะไข่ เกิดออกมาจากไข่กำเนิดอย่างนี้เรียกว่า "อัณฑชะโยนิ" เช่น เต่า, งู, ไก่ หรือนกเป็นต้น

สัตว์เหล่าใด เกิดมาด้วยการคลอดออกจากมดลูก กำเนิดอย่างนี้เรียกว่า "ชลาพุชะโยนิ" เช่น คน, ช้าง, ม้า, แพะ แกะ, กวาง, แรด, โค, กระบือ เป็นต้น

สัตว์เหล่าใด เกิดมาจากเปลือกตมในซากศพเน่า หรือหลุมบ่อสกปรก กำเนิดเหล่านี้เรียกว่า "สังเสทชะโยนิ" เช่น ตัวหนอน ตัวไร, ตัวเยิม, ตัวบิด หรือตัวอหิวาตกโรค เป็นต้น

สัตว์เหล่าใด ตายแล้วลอยไปเกิดทันที โดยวิญญาณไม่เข้ากระเปาะไข่, ไม่เข้ามดลูก, ไม่เข้าเปลือกตม วิญญาณลอยไปเกิดทันที กำเนิดอย่างนี้เรียกว่า "โอปปาติกะโยนิ" เช่น ไปเป็นเทพบุตร, เทพธิดา, ในเทวะโลก หรือพรหมโลก หรือวิญญาณลอยไปเกิดเป็นภูตผี, ปีศาจ, เปรต, อสุรกาย, สัตว์นรก เป็นต้น

พวกที่ไปกำเนิดแบบ "โอปปาติกะโยนิ" นี้ ที่ยืนยันเรื่อง "นรก–สวรรค์" ว่ามีจริง

๗. เนื่องด้วยสากลจักรวาล

พระพุทธเจ้าและพระพุทธสาวกที่ครองชีวิตพระอรหันต์ ต่างได้พบเห็นสากลจักรวาลด้วยตาทิพย์ พบว่าสากลจักรวาลมีจำนวนมากมาย ได้พบมานาน ๒๕๐๐ ปีเศษมาแล้ว นักปราชญ์ทางดาราศาสตร์เพิ่งจะพบสากลจักรวาล เมื่อประมาณ ๘๐ ปีมานี้

แสดงว่า นักปราชญ์ทางดาราศาสตร์ เดินตามหลังพระพุทธเจ้าเป็นเวลา ๒๐๐๐ ปี นักปราชญ์ทางดาราศาสตร์ได้พบสากลจักรวาลด้วย "กล้องส่องดาว" ซึ่งสร้างขนาดใหญ่มาก ปากกล้องกว้าง ๙๐ เมตรเศษ ซึ่งอันเป็น "วัตถุ" จึงพบสากลจักรวาล ด้วย "วัตถุ"

แต่พระพุทธเจ้าและพุทธสาวก พบสากลจักรวาลด้วย "ตาทิพย์" อันเกิดจากอานุภาพของจิตเสพสมาธิ จึงพบสากลจักรวาลด้วย "จิต"

ที่เรียกว่า "จักรวาลหนึ่ง" นั้นคือ มีพระอาทิตย์ดวงหนึ่ง พระจันทร์ดวงหนึ่ง, ดาวนพเคราะห์อีก ๙ ดวง และดวงดาวต่าง ๆ เต็มท้องฟ้าที่เราเห็นอยู่นี้รวมเรียกว่า "หนึ่งจักรวาล" เป็นจักรวาลของโลกมนุษย์

พระพุทธเจ้าตรัสว่า ระบบจักรวาลดังกล่าวนั้น มีในห้วงอวกาศอันไกลโพ้น นับเป็นจำนวนหมื่น จำนวนแสนจักรวาล มี

พระอาทิตย์, พระจันทร์ เป็นจำนวนหมื่นจำนวนแสนดวง นักปราชญ์ทางดาราศาสตร์ไม่เชื่อพระพุทธเจ้า เมื่อประมาณ ๘๐ ปีมานี้ นักปราชญ์ทางดาราศาสตร์ได้ส่องกล้องขนาดมหึมา ส่องเห็นพระอาทิตย์และพระจันทร์จำนวนมากมาย นักดาราศาสตร์จึงพากันเชื่อพระพุทธเจ้า แล้วพากันสร้างวัตถุเพื่อท่องเที่ยวสากลจักรวาลที่เรียกว่า "ยานอวกาศ" ซึ่งเป็นวัตถุ ส่วนพระพุทธเจ้าท่องเที่ยวสากลจักรวาลด้วย "จิต"

นักดาราศาสตร์กำลังสร้างสถานีอวกาศขึ้นบนดวงจันทร์ และดาวพระศุกร์ ตลอดจนสถานีอาวกาศลอยฟ้ากลางอวกาศ เพื่อเก็บเชื้อเพลิง เครื่องอุปโภคและบริโภคของนักท่องอวกาศ และกำลังคิดสร้างเมืองลอยฟ้าขึ้นในอวกาศอีกด้วย

เมื่อปี ๒๕๐๔ ขณะนั้นข้าพเจ้ายังอยู่ในเพศฆราวาส ข้าพเจ้าได้พบกับพระภิกษุธัมมา นันทะ ซึ่งเป็นชาวบ้านหางไหล อ. พรหมพิราม จ. พิษณุโลก ซึ่งชอบพอกัน ท่านธัมมา นันทะภิกขุ พูดว่า

"ท่านขุน ! เมื่อ ๒–๓ อาทิตย์มานี้ อาตมาได้เห็นพระอาทิตย์ดวงใหม่ โตกว่าพระอาทิตย์ดวงเก่าของเราประมาณ ๓๐๐ เท่า

"ท่านพบได้อย่างไร" ข้าพเจ้าถาม

"นายระวิ ภาณวิลัย ได้ส่งรถยนต์มารับอาตมาจากวัดอุโมงค์เชิงดอยสุเทพ นำขึ้นไปบนดอยสุเทพ พาไปสูงกว่าพระธาตุดอยสุเทพประมาณ ๑๐ กิโลเมตร เขาให้อาตมาดูกล้องส่องดาว อาตมาดูแล้วได้เห็นพระอาทิตย์ดวงใหญ่โตมาก โตกว่าพระอาทิตย์ดวงเก่าของเรานี้ประมาณสามพันเท่า"

ข่าวที่นักดาราศาสตร์ไทย ได้พบพระอาทิตย์ดวงใหม่นี้ เข้าใจว่าได้นำลงเป็นข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์รายวันไปแล้ว ซึ่งเป็นเรื่องจริง

ถ้าเช่นนั้น พระอาทิตย์ที่พบใหม่ เป็นจักรวาลหนึ่งซึ่งเป็นจักรวาลขนาดใหญ่ เมื่อพระอาทิตย์ดวงใหม่โตกว่าพระอาทิตย์ดวงเก่าสามพันเท่า ดาวราหูดวงใหม่ย่อมโตกว่าดาวราหูดวงเก่าสามพันเท่าเช่นเดียวกัน เพราะอยู่ในระบบจักรวาลอันเดียวกัน

ดาวราหูคือ "ดาวโลก" เพราะฉะนั้นโลกใหม่ในจักรวาลที่พบใหม่ ใหญ่โตกว่าโลกเก่าในจักรวาลของโลกมนุษย์สามพันเท่าเช่นกันด้วย

เมื่อโลกใหม่หมุนไป ๑ รอบ โลกมนุษย์เราต้องหมุน ๓๐๐๐ รอบ เพราะฉะนั้น ๑ วันในโลกใหม่ เท่ากับ ๓,๐๐๐ วันในโลกมนุษย์

ตรงกับหนังสือ "ไตรภูมิพระร่วง" ที่กล่าวว่า ๑ ปีทิพย์ เท่ากับ ๕๐๐ ปีมนุษย์ จักรวาลที่พบใหม่นี้ เราก็ไม่ทราบว่า เป็นจักรวาลของสวรรค์ชั้นใด

สวรรค์ชั้นดาวดึงส์นั้น ๑ วันของดาวดึงส์เท่ากับ ๓๖,๕๐๐ วันของโลกมนุษย์

พระอาทิตย์ดวงใหม่ที่ท่านธัมมา นันทะภิกขุพบเห็นนี้ อาจเป็นสวรรค์ชั้นจาตุมหาราชิกาก็อาจเป็นได้ ไม่มีใครพยากรณ์ได้นอกจากท่านที่ครองชีวิตพระอรหันต์ ผู้มีอภิญญาณ ๖ ได้ "ตาทิพย์" สามารถเห็นได้ คนอย่างข้าพเจ้าไม่สามารถจะเห็นได้ แต่ข้าพเจ้าเชื่อสนิทว่า จักรวาลต่าง ๆ นั้น เป็นสวรรค์ชั้นเทวะโลกหรือพรหมโลก อย่างใดอย่างหนึ่งแน่นอน สวรรค์มีจริง

จักรวาลต่าง ๆ เป็นรูปทรงกลม ถ้าจักรวาล ๓ จักรวาลอยู่ใกล้ ๆ กัน ที่ว่างระหว่างช่องจักรวาลนั้นมีแต่ความมืด ไม่มีแสงพระอาทิตย์ส่องถึง ณ ที่นั้น พระตถาคตเจ้าตรัสว่า เป็นที่อยู่ของสัตว์นรกขุมหนึ่ง มีชื่อว่า "โลกันตะมหานรก" สัตว์นรกในขุมนี้มีเล็บมือใหญ่และยาว มีเล็บเท้าใหญ่และยาว ใช้เล็บมือเล็บเท้าเกาะขอบจักรวาลไว้เหมือนค้างคาว เมื่อเลื่อนไปเลื่อนมาถูกตัวกันเข้าก็เข้าใจว่าเป็นอาหาร ต่างก็ปล้ำกันเพื่อจะกินเนื้อเป็นอาหาร แล้วก็

ตกจากขอบจักรวาลลงไปตาย แล้วคืนชีวิตปีนป่ายไปเกาะขอบจักรวาลห้อยโหนอยู่หมุนเวียนเช่นนี้ ไม่มีโอกาสได้เห็นอะไรเลยเป็นเวลาช้านาน

เพราะฉะนั้นจากสาเหตุ ๗ ประการ ขอกล่าวสั้นอีกคือ

๑. เนื่องด้วย พระพุทธเจ้า

๒. เนื่องด้วย พุทธสาวก

๓. เนื่องด้วย พุทธศาสนิกชน

๔. เนื่องด้วย คัมภีร์พระไตรปิฎก

๕. เนื่องด้วย ลัทธิศาสนาในโลก

๖. เนื่องด้วย กำเนิดสี่

๗. เนื่องด้วย สากลจักรวาล

จึงพอเชื่อได้แล้วว่า "นรก–สวรรค์" มีจริง การเชื่อไม่มีทางเสียหาย มีแต่ทางดีไม่ก่อเวรแก่ใคร ไม่เบียดเบียนใคร ไม่มีใครติเตียน เป็นความสุขฝ่ายเดียว เพราะเกรงกลัวนรก ย่อมมุ่งกระทำแต่ความดี อันเป็นประโยชน์ตนและประโยชน์ผู้อื่นสร้างสันติสุขแก่โลก ดังนี้

๗. หัวโล้นห่มเหลืองสู่ชายแดน

สู่ชายแดนครั้งที่ ๑

เมื่อวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๒๐ ข้าพเจ้าได้นำพระอาจารย์พยุง ผาสุกธัมโม (ชาวกำแพงเพชร) เข้าไปประจำ ณ สำนักสงฆ์บ้านน้ำกุ่ม ตำบลน้ำกุ่ม อำเภอนครไทย จังหวัดพิษณุโลก ซึ่งอยู่ห่างจากฐานปฏิบัติการทหารประมาณ ๓๐๐ เมตร

การเดินทางต้องเดินทางโดยเครื่องบิน "เฮลิคอปเตอร์" ซึ่งทางราชการนิยมเรียกสั้น ๆ ว่า "ฮ" ข้าพเจ้าต้องกลับในวันนั้น เพราะว่า "ฮ" จอดอยู่ ณ ฐานปฏิบัติการไม่ได้นาน เนื่องจากพวกผู้ก่อการร้ายชอบเข้าทำลาย "ฮ" ดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวข้างต้นนั้น

สู่ชายแดนครั้งที่ ๒

เมื่อส่งพระอาจารย์พยุง ผาสุกธัมโม ไปประจำ ณ บ้านน้ำกุ่มนานประมาณ ๒ เดือนเศษ ข้าพเจ้าได้รับจดหมายจาก พ.ท. ลือ ศรีปุนะเดช หัวหน้าอนุศาสนาจารย์กองพลที่ ๙ (กองพลเสือดำ) มีข้อความดังนี้

ส่งไปครั้งแรก เมื่อ ๒ พฤษภาคม ๒๕๒๐

รูปที่ ๒

รูปซ้าย พระอาจารย์พยุง ผาสุกธัมโม (อยู่ประจำ)

รูปขวา พระมหาจันทร์ กตสาโร (ผู้ร่วมไปส่ง)

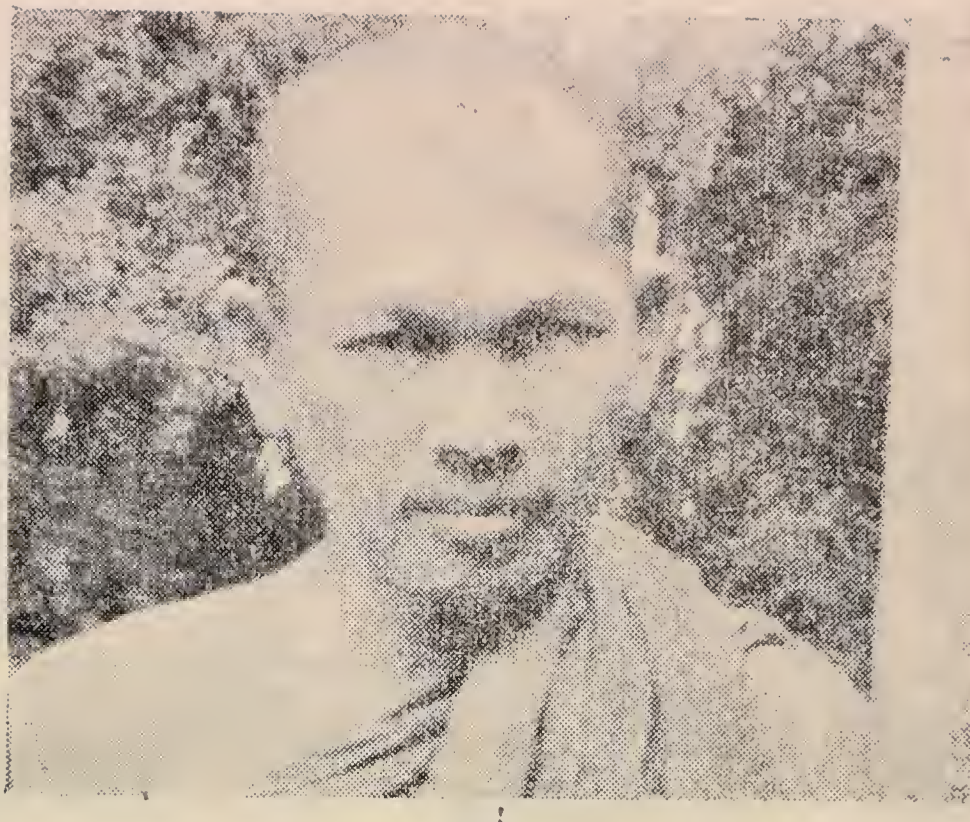
การเดินทางด้วย "ฮ" ไปส่งครั้งแรก ณ บ้านน้ำกุ่ม ต. น้ำกุ่ม อ. นครไทย พิษณุโลก เมื่อวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๒๐

กองพล ๙ ค่ายทหารกาญจนบุรี

วันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๒๐

นมัสการ หลวงพ่อพระขุนศรีศรากร ที่เคารพ

ผมได้รับจดหมาย หนังสือและรูปภาพ ที่ไปส่งท่านอาจารย์พยุงแล้ว ด้วยความขอบพระคุณ

รูปที่ ๓

พระอาจารย์สมกิ๊ด อุกกะโม

ผู้เข้าประจำ บ. วังรู ต. นางัาว อ. ท่าพล จ. เพชรบูรณ์ เป็นรูปแรกในการส่งไปครั้งแรก

เมื่อ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๒๐

พระวิปัสสนาจารย์ ๓ รูป ที่ท่านเลือกไว้นั้น ผมขอจองไว้ทั้งหมด ผมจะขึ้นมาเรียนให้ท่านทราบในวันที่จะขึ้นมารับพระทั้ง ๓ รูปนั้นไปส่งที่อำเภอหล่มสัก ผมจะมาให้ทันก่อนเข้าพรรษา

ทางฐานปฏิบัติการทหารอื่น ๆ เขายังต้องการพระวิปัสสนาจารย์อีก เพราะท่านอาจารย์พยุงไปอยู่ฐานปฏิบัติการบ้านน้ำกุ่ม นานกว่า ๓ เดือนแล้ว ยังไม่มีปะทะกัน ผมรู้สึกว่ามีประโยชน์มาก

รูปที่ ๔

บ้านน้ำกุ่ม ผลัดที่ ๑ (พฤษภา, มิถุนา, กรกฎา. สิงหา กันยา, ตุลา ๒๐)

พระอาจารย์พยุง ผาสุกธัมโม

พระสาคร บั้นธปาโล

เมื่อวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๒๐

ผมอาจจะเดินทางมาอุตรดิตถ์ เพื่อนำพระวิปัสสนาจารย์ไป อ. หล่มสัก จ. เพชรบูรณ์ ก่อนวันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๒๐ นี้ แน่นอน

หนังสือของหลวงพ่อ ผมได้นำให้ท่านผู้บัญชาการกองพล ๙

รูปที่ ๕

บ้านน้ำกุ่ม ผลัดที่ ๒ (ธันวา ๒๐. มกรา, กุมภา ๒๑)

รูปขวา พระอาจารย์สมาน ผลมณี

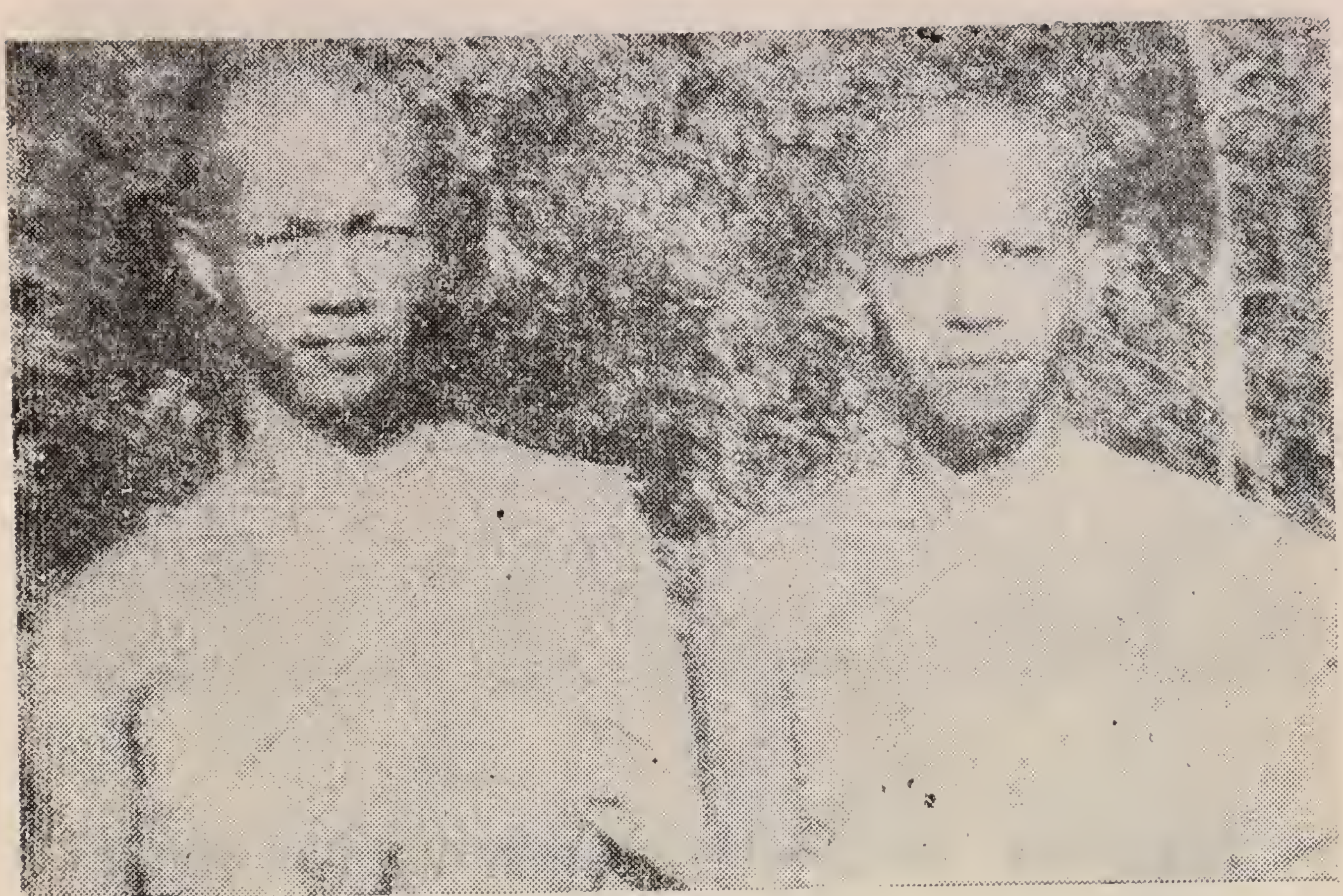
รูปซ้าย พระณรงค์ เนตรมณี

เมื่อ ๑ ธันวาคม ๒๕๒๐

ทราบแล้ว พร้อมทั้งรายงานของพระวิปัสสนาจารย์ ที่เข้าไปยังวัดหรือสำนักสงฆ์ ณ ฐานปฏิบัติการอื่น ๆ ด้วย

หลวงพ่อทำมีหลักฐานดี และทำได้รวดเร็วทันใจพวกผมมาก

สำหรับรายละเอียดในการนำพระวิปัสสนาจารย์ ไปไว้ตามชายแดนนั้น ผมจะให้เมื่อผมขึ้นมาพบหลวงพ่อ ที่วัดเต่าไหใต้ จ. อุตรดิตถ์

รูปที่ ๖

บ้านน้ำกุ่ม ผลัดที่ ๓ (มีนา, เมษา, พฤษภา, มิถุนา ๒๑)
พระอาจารย์ทอง โชติปัญโญ
พระอาจารย์หมิว พุทธสาโร
เมื่อ ๑ มีนาคม ๒๕๒๑

หลวงพ่ออย่าลืม เรื่องพระวิปัสสนาจารย์ ๓ รูปนั้น ผมจะนำไปไว้ ณ ฐานปฏิบัติการบ้านนางั่ว ๑ รูป หรือ ๒ รูป และนำไปไว้ ณ ฐานปฏิบัติการอีกแห่งหนึ่ง ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ กับท่านอาจารย์

รูปที่ ๗

บ้านน้ำกุ่ม ผลัดที่ ๔ (กรกฎา, สิงหา, กันยา, ตุลา ๒๑)

พระอาจารย์สำรวย ปุญฺญกาโม

พระอาจารย์สาคร พันธปาโล

เมื่อ ๑ กรกฎาคม ๒๕๒๑

พยุง ผาสุกธัมโม หรืออาจจะตกลงกันในภายหลัง เมื่อผมไปพบกับหลวงพ่อ

โดยความเคารพอย่างสูง

พ.ล. ลือ ศรีปุนะเดช

หัวหน้าฝ่ายอนุศาสนาจารย์ ประจำกองพลที่ ๙

เวลาราว ๐๖.๐๐ น. ของวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๒๐ ขณะข้าพเจ้าออกบิณฑบาต เดินมาหน้าวัดได้เห็นนายทหาร ๓ คน ยืนรอ

รูปที่ ๘

บ้านน้ำกุ่ม ผลัดที่ ๕ (ธันวา ๒๑, มกรา กุมภา., มีนา ๒๒)

พระอาจารย์จำนงค์ ปัญญาพโล

พระอาจารย์สมโภชน์ ปภัสสโร

อยู่หน้าวัด จำได้ว่าเป็น พ.ท. ลือ ศรีปุนะเดช ภายหลังทราบอีก ๒ คนว่า พ.ท. ประสาร ศรีเล็กดี กับ พ.ท. โอวาท ยมกะกุล เดินทางมาขอรับพระวิปัสสนาจารย์ พาไปส่งตามฐานปฏิบัติการ ให้ทันวันเข้าพรรษา

พอดีพระอาจารย์เพียร ปุญฺญภาโค ได้ไปรับพระอาจารย์สมกิ๊ด อุทกะโม กับ พระอุดม อุตตะโม ซึ่งข้าพเจ้าสั่งให้ไปรับมาจากวัดบำเพ็ญใต้ อ. มีนบุรี จ. กรุงเทพมหานคร ซึ่งท่านสมัครไว้ว่าจะไปอยู่ใกล้ ๆ ฐานปฏิบัติการทหารบ้านนางั่ว ต. ท่าพล อ. เมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

วันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๒๐ เวลา ๐๒.๒๗ น. พวกเรา ๖ คนได้จับรถด่วนจากสถานีท่าสัก เพื่อเดินทางไปพิษณุโลก แล้วจับรถเมล์ประจำทางจากพิษณุโลก ไป อ หล่มสัก

พวกเรา ๖ คนคือ

๑. พระปัญญาคุณ ปุณณะวังโส (ข้าพเจ้า)

๒. พระอาจารย์สมกิ๊ด อุทกะโม (ผู้เข้าอยู่ประจำ)

๓. พระอุดม อุตตะโม (เป็นผู้ช่วย)

๔. พ.ท. ลือ ศรีปุนะเดช

๕. พ.ท. ประสาร ศรีเล็กดี

๖. พ.ต. โอวาท ยมกะกุล

เวลาราว ๐๔.๐๐ น. รถไฟถึงสถานีพิษณุโลก พวกเราต้องนั่งรอเวลาอยู่ในร้านกาแฟบริเวณสถานีรถไฟนาน ๒ ชั่วโมง จึงจะถึงเวลาที่รถเมล์ประจำทางจะออกเป็นคันแรก เพื่อไป อ. หล่มสัก

พวกเราพากันขึ้นรถเมล์ก่อนเวลา ๐๖.๐๐ น. เพื่อนั่งรอบนรถเมล์ เกรงว่าจะไม่มีที่นั่ง

ในขณะนั่งรอเวลารถเมล์ ออกเดินทางไป อ. หล่มสักนั้น ข้าพเจ้าพูดกับอาจารย์สมกิ๊ด อุกกะโมว่า

การเดินทางเข้าฐานปฏิบัติการบ้านนางั่วนั้น ทราบว่าเขาเดินทางโดยรถยนต์ เขาไม่ได้เดินทางโดยเฮลิคอปเตอร์ และบัดนี้ท่านก็รู้จักกับนายทหาร ๓ นายนี้ดีแล้ว ท่านจะไปตามลำพังกับเขาโดยผมไม่ต้องไปส่งจะได้หรือไม่ ?

อาจารย์สมกิ๊ด อุกกะโม ตอบว่า

ผมไปได้ครับ หลวงพ่อไม่ต้องไปส่งผม ผมรู้จักกับนายทหารทั้ง ๓ นี้แล้ว และผมก็มีพระอุดมไปด้วย จึงไม่มีความรู้สึกกังวลใจแต่อย่างใด หลวงพ่อกลับวัดดีกว่าครับ

พ.ท. ลือ ศรีปุนะเดช พูดขึ้น "หลวงพ่อไม่จำเป็นต้องไปส่งก็ได้ครับ ผมไปกันเอง" พูดแล้วก็ชวนนายทหารอีก ๒ คน ถอดเครื่องแบบทหารแต่งพลเรือนธรรมดา เอาเครื่องแบบทหารและรองเท้าทหารใส่หีบกระดาษที่เตรียมมา

สอบถามได้ความว่า บางครั้งพวกผู้ก่อการร้ายมักจะขึ้นระหว่างทางเพื่อตรวจดูว่า ทหาร, ตำรวจเดินทางไปจำนวนเท่าใด

รูปที่ ๘

บ้านห้วยมุ่น ผลัดที่ ๑ (ตั้งแต่สิงหาคมถึงพฤศจิกายน ๒๕๒๐)

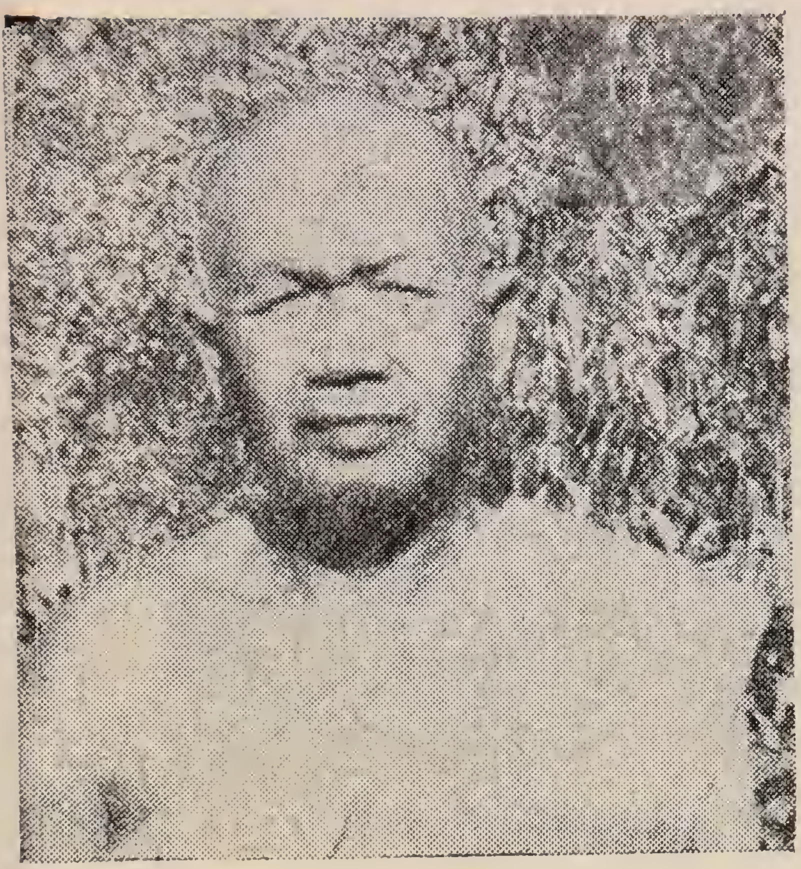
รูปซ้าย พระอาจารย์สำรวย ปุญญกาโม

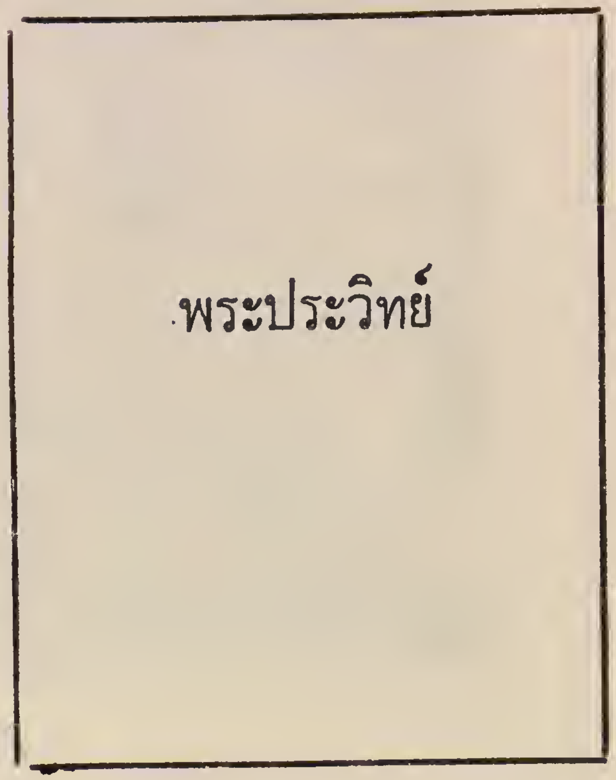
รูปขวา พระอาจารย์ดิเรก รัตนโชโต

เมื่อ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๒๐

พวกเขาอาจกักรถเมล์เพื่อตรวจค้น หรือจู่โจมด้วยอาวุธซึ่งเคยมีเสมอ

เมื่อถึงเวลา ๐๖.๐๐ น. ข้าพเจ้าลงจากรถเมล์เพื่อไปขึ้นรถไฟกลับวัดเต่าให้ได้ นายทหารนอกเครื่องแบบ ๓ นาย กับพระภิกษุ ๒ รูป ได้นั่งรถเมล์เดินทางไปจังหวัดเพชรบูรณ์ นำพระอาจารย์

รูปที่ ๑๐

บ้านห้วยมุ่น ผลัดที่ ๒ (ตั้งแต่ธันวาคมถึงมีนาคม ๒๕๒๑)
รูปซ้าย พระนิกร ภัททธัมโม
รูปขวา พระประวิทย์ อภินันโท
เมื่อ ๑ ธันวาคม ๒๕๒๑

สมกิด อุกกะโม กับพระอุดม อุตตะโมเขาอยู่วัดโพธิงาม บ้านวังรู ตำบลนางั่ว อ. ท่าพล จ. เพชรบูรณ์ ซึ่งอยู่ห่างจากฐานปฏิบัติการทหารประมาณ ๔ กิโลเมตรเศษ

ส่งหัวโล้นห่มเหลืองเข้าสู่ชายแดนครั้งที่ ๒ เมื่อวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๒๐ ก่อนเข้าพรรษา ๓ วัน

รูปที่ ๑๑

บ้านห้วยมุ่น ผลัดที่ ๓ (ตั้งแต่มีนาคมถึงพฤษภาคม ๒๕๒๑)
รูปซ้าย พระอนงค์ บียธัมโม
รูปขวา พระอาจารย์กองศรี อนุตตโร
เมื่อ ๑ มีนาคม ๒๕๒๑

๒๔

สู่ชายแดนครั้งที่ ๓

ข้าพเจ้าได้รับสมัครจากพระอาจารย์สำรวย ปุญญกาโม กับพระอาจารย์ดิเรก รัตนโชโตไว้ว่ายินดีจะไปอยู่ตามชายแดน ได้ตกลงกัน ณ วัดนางรอง ข้าพเจ้าสั่งว่าให้ไปพักรออยู่วัดเบญจมบพิตรจนกว่า พ.ท. ลือ ศรีปุนะเดช จะไปรับเพื่อนำไปสู่ชายแดน พ.ท. ลือ จะถือจดหมายของข้าพเจ้าไปแสดงเพราะยังไม่เคยรู้จักกัน

รูปที่ ๑๒

บ้านห้วยมุ่น ผลัดที่ ๔ (ตั้งแต่กรกฎาคมถึงตุลาคม ๒๕๒๑)

รูปซ้าย พระอาจารย์แก้ว อินทโชโต

รูปขวา พระอนงค์ บียธัมโม

เมื่อ ๑ กรกฎาคม ๒๕๒๑

เมื่อวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๒๐ เป็นวันเข้าพรรษาพอดี พ.ท. ลือ ศรีปุนะเดช ได้นำพระอาจารย์สำรวยปุญญกาโม ซึ่งเป็นหัวหน้าและพระอาจารย์ดิเรก รัตนโชโตเป็นผู้ช่วย ขึ้นเครื่องบิน "เฮลิคอปเตอร์" ออกจากฐานบิน ๑๒๘ ค่ายเจ้าพ่อผาเมือง ไปประจำสำนักสงฆ์ "โนนสว่างสามัคคี" บ. ห้วยมุ่น ต. กกสะท้อน อ. ด่านซ้าย จ. เลย ซึ่งอยู่ห่างจากฐานปฏิบัติการทหารประมาณ ๘๐๐

พระอนงค์ บียะธัมโม

รูปที่ ๑๓

บ้านห้วยมุ่น ผลัดที่ ๕ (ธันวา ๒๑, มกรา, กุมภา, มีนา ๒๒)
พระอาจารย์สัมฤทธิ์ ภัททปัญโญ
พระอาจารย์อนงค์ บียะธัมโม

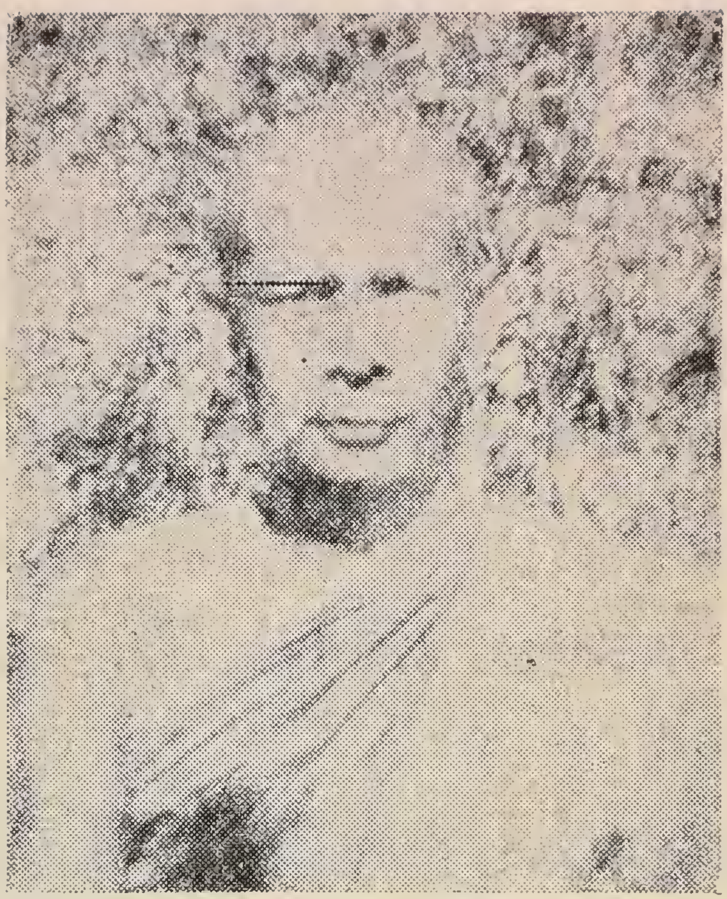
เมตร อยู่ติดกับทิวภูเขาที่มีชื่อว่า "เขาค้อ" อันเป็นทางเดินของผู้ก่อการร้ายที่เดินผ่านไปยัง จ. เพชรบูรณ์และ จ. พิษณุโลก

หัวโล้นห่มเหลืองเข้าสู่ชายแดนครั้งที่ ๓ นี้ ทันกับวันเข้าพรรษาพอดี เข้าพรรษาแล้วประมาณ ๒ วันพระ ข้าพเจ้าพระอีก ๒ รูป พร้อมกับเจ้าคณะอำเภอหล่มสัก ได้ขึ้นเฮลิคอปเตอร์ ไป

ทำพิธีบวชเณร ๑๕ รูป มีประชาชนชายแดนมาร่วมพิธีเต็มศาลาหลังเล็ก ๆ ประมาณ ๑๐๐ คนเศษ

สำนักสงฆ์ "โนนสว่างสามัคคี" นี้ไม่มีพระภิกษุประจำ มีแต่พระเดินทางมาอยู่ชั่วคราว ไม่เคยให้ธรรมะ มีแต่เอาสิ่งต่าง ๆ จากชาวบ้าน เช่นเอาพระประเภทกิโลมาจำหน่าย โดยซื้อมากิโลละ ๑๐ บาท นำมาขายองค์ ๕ บาทหรือ ๑๐ บาท ได้เงิน ๒ พัน ๓ พันก็เดินทางกลับ ไม่เคยเอาธรรมะมาให้ชาวบ้าน มาเอาเงินและมากิน แล้วหลบหน้าไป

ต่อมาพระรูปอื่นมาใหม่ มีพระกิโลนำมาเต็มบาตร จำหน่ายหมดแล้วก็กลับไป ชาวบ้านกำลังจะหมดศรัทธา ในพระพุทธศาสนา แต่เมื่อพระวิปัสสนาจารย์ เข้าไปอยู่ประจำ มีแต่การให้ โดยแสดงธรรมวันละ ๒ ครั้ง คือธรรมะก่อนนอนเวลา ๑๙.๐๐ น.–๑๙.๓๐ น. และธรรมะก่อนอรุณระหว่าง ๐๕.๐๐–๐๖.๐๐ น. แสดงธรรมทุก ๆ วันโดยเครื่องขยายเสียง ที่ศูนย์พิทักษ์พระพุทธศาสนาจัดหาให้ไปนอกจากนี้ ชาวบ้านมาทำบุญทุก ๆ วันพระ และขณะฉันภัตตาหาร ก็แสดงธรรมอีก ๑ กัณฑ์ ชาวบ้านไม่เคยฟังธรรม เขาพอใจมาก บางครั้งขอร้องให้พระวิปัสสนาจารย์ แสดงธรรมติด ๆ กัน ๒ กัณฑ์ในขณะทำบุญเช้า ประชาชนชายแดนเอาใจใส่หัวโล้นห่มเหลืองชุดนี้กลัวจะเดินทางกลับ

อยู่รูปเดียว

รูปที่ ๑๔

วัดนาลานข้าว ผลัดที่ ๑ (มีนา, เมษา, พฤษภา, มิถุนา ๒๑)
พระอาจารย์ ลวด เตชปัญโญ
เมื่อ ๑ มีนาคม ๒๕๒๑

สู่ชายแดนครั้งที่ ๔

วันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๒๐ ได้ส่งพระลวด เตชปัญโญ (อ่ำ อินทรีย์) เข้าอยู่ประจำ ณ วัดนาลานข้าว บ. นาลานข้าว ต. นครชุม อ. นครไทย จ. พิษณุโลก

พระลวด เตชปัญโญ ได้มาขอให้ศูนย์พิทักษ์พระพุทธศาสนา

อยู่รูปเดียว

รูปที่ ๑๕

วัดนาลานข้าว ผลัดที่ ๒ (กรกฎา, สิงหา, กันยา, ตุลา ๒๑)
พระอาจารย์ ลวด เตชปัญโญ
พระอาจารย์ สายัณห์ กตปุญโญ
เมื่อ ๙ กรกฎาคม ๒๕๒๑

เป็นเจ้าภาพจัดการอุปสมบทให้ เมื่อบวชแล้วได้เดินทางไปกับข้าพเจ้าพร้อมด้วยพระและเณร เดินจากวัดเต่าไหได้ไป ณ ศูนย์วิปัสสนาโอภาสี บ. หาดใหญ่ ต. กระเฉท อ. เมือง จ. ระยอง ข้าพเจ้าเป็นพระวิปัสสนาจารย์ เปิดเทอมสอน ๒ เดือน

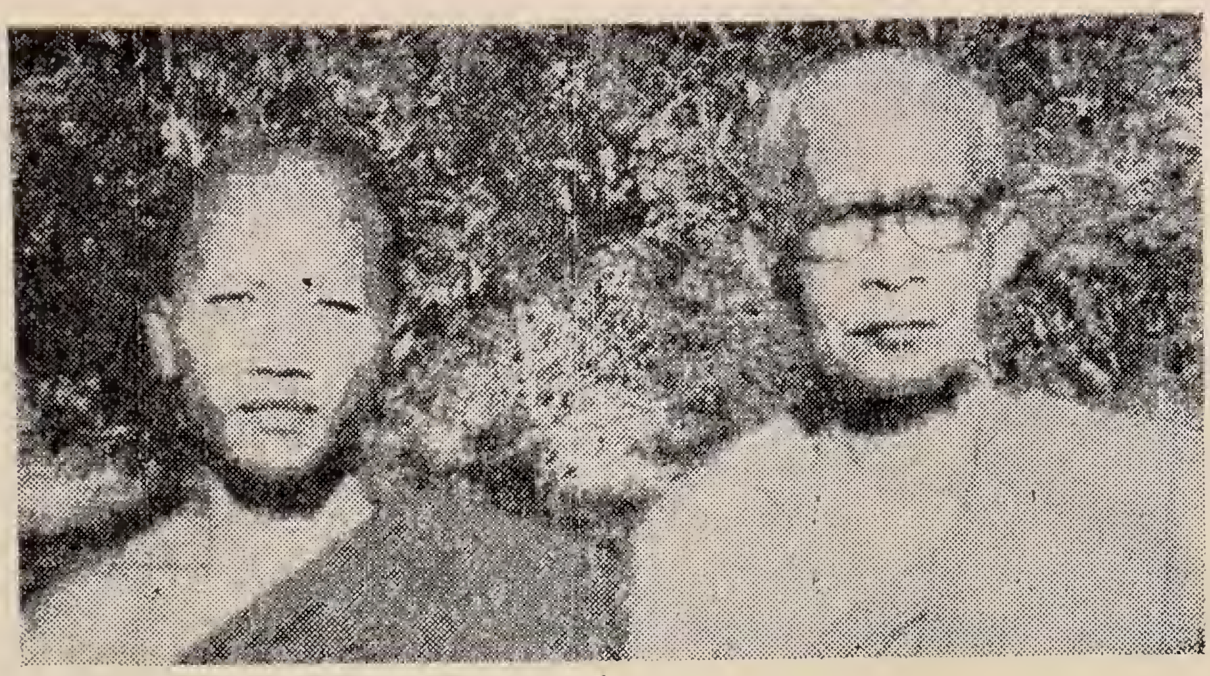
รูปที่ ๑๖

วัดบ้านนาลานข้าว ผลัดที่ ๓ (ธันวา ๒๑, มกรา, กุมภา, มีนา ๒๒)

พระอาจารย์ ลวด เตชปัญโญ

พระอาจารย์ บัวพา สุรักโข

เมื่อเบิดเทอมแล้ว พระลวด เตชปัญโญ อาสาไปประจำชายแดน ที่ บ. นาลานข้าว ซึ่งอยู่ห่างจากฐานปฏิบัติการทหารประมาณ ๘ กิโลเมตร

รูปที่ ๑๗

วัดบ้านโบ่งสอ ผลัดที่ ๑ (มีนา, เมษา, พฤษภา ๒๑)

พระอาจารย์ ตุ้ม อนาลโย

พระสายัณห์ กตปุญโญ

พระจำนงค์ ปัญญาพโล

เมื่อ ๑ มีนาคม ๒๕๒๑

สู่ชายแดนครั้งที่ ๕

ในครั้งที่ ๕ นี้ ส่งไปประจำ ๒ แห่ง คือ บ้านโบ่งสอ กับบ้านนาเมือง

เมื่อวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๒๐ ส่งพระมตุ้ อนาลโย (บุญมีจิ๋ว) กับ พระสายัณห์ กตปุญโญ (เหล็กจีน) และท่านเจ้าคณะอำเภอหล่มสัก ส่งพระจำนงค์ ปัญญาพโล มาร่วมอีก ๑ รูป รวมเป็น

รูปที่ ๑๘

วัดบ้านโป่งสอ ผลัดที่ ๒ (กรกฎา, สิงหา, กันยา, ตุลา ๒๑)

พระอาจารย์ ตุ้ม อนาลโย

พระจำนงค์ ปัญญาพโล

สามเณร สมบัติ เนื้อนุ่ม

เมื่อ ๑ กรกฎาคม ๒๕๒๑

---

๓ รูป เข้าประจำวัดโป่งสอ บ. โป่งสอ ต. นครชุม อ. นครไทย จ. พิษณุโลก

พระตุ้ม อนาลโย ได้เดินทางมาจากบ้านโป่งสอ อายุ ๖๕ ปี อดีตเคยเป็นกำนัน ได้มาขอรับกรรมฐานกับข้าพเจ้า และขอเดินทางไปยังศูนย์วิปัสสนาโอภาสี จังหวัดระยองด้วย แต่ข้าพเจ้าปฏิเสธไม่ยอมรับสมัครฆราวาส ถ้าบวชเป็นภิกษุจึงจะยอมให้ติดตามไปได้

ส.ณ. สมบัติ เนื้อนุ่ม

รูปที่ ๑๙

บ้านโป่งสอ ผลัดที่ ๓ (ธันวา ๒๑, มกรา, กุมภา, มีนา ๒๒)

พระอาจารย์ ตุ้ม อนาลโย

สามเณร สมบัติ เนื้อนุ่ม

จึงตกลงบวชให้ แล้วเดินทางไปอบรมวิชาวิปัสสนาสมาธิอบรม ๒ เดือน ปิดเทอมแล้ว อาสาสมัครไปประจำอยู่ชายแดน

วัดโป่งสอ ห่างจากฐานปฏิบัติการทหารประมาณ ๕ กิโลเมตร

วันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๒๐ ส่งพระประยูร ปภาธโร (โด้น สากรม) เข้าประจำวัดนาเมือง บ. นาเมือง ต. นครชุม อ. นครไทย จ. พิษณุโลก ห่างจากฐานปฏิบัติการทหารประมาณ ๑ กิโลเมตร

สามเณรท้องถิ่น

รูปที่ ๒๐

บ้านนาเมือง ผลัดที่ ๑ (มีนา, เมษา, พฤษภา, มิถุนา ๒๑)

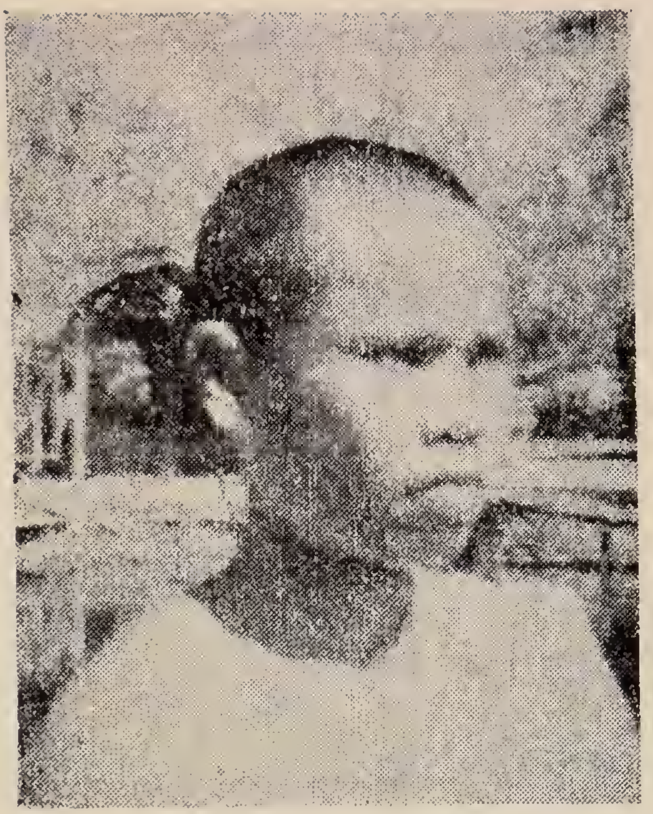
พระอาจารย์ ประยูร ปภาธโร

สามเณร........

สู่ชายแดนนี้ ส่งไปวันเดียวกัน ๒ แห่ง คือ บ้านโป่งสอกับบ้านนาเมือง

สู่ชายแดนครั้งที่ ๖

ครั้งที่ ๖ นี้ ได้ส่งไป ๒ แห่ง คือ บ้านห้วยครั่งและบ้านน้ำแพ ตำบลม่วงเจ็ดต้น กิ่งอำเภอบ้านโคก จังหวัดอุตรดิตถ์

(สามเณรท้องถิ่น)

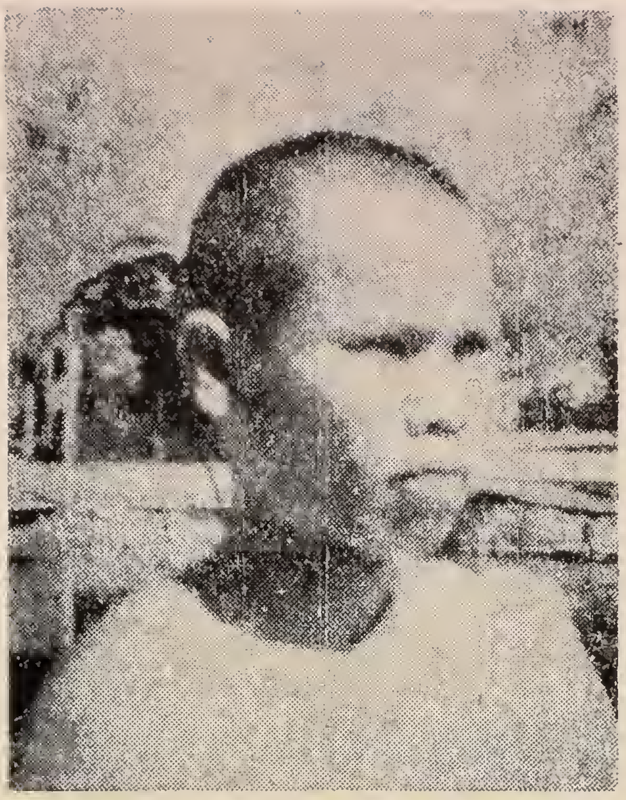
รูปที่ ๒๑

บ้านนาเมือง ผลัดที่ ๒ (กรกฎา, สิงหา, กันยา, ตุลา ๒๑)

พระอาจารย์ ประยูร ปภาธโร

สามเณร........

เมื่อวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๒๐ พระอาจารย์ศรัทธา เขมธโร กับพระอาจารย์ เฑียร ปุญญภาโค ได้เป็นผู้นำ พระอาจารย์แก้ว อินทโชโต กับ พระอาจารย์สมภาส อธิปุญโญ เข้าไปประจำสำนักสงฆ์บ้านห้วยครั่ง ต. ม่วงเจ็ดต้น กิ่ง อ. บ้านโคก จ. อุตรดิตถ์ เดินทางด้วยรถยนต์ ห่างจากตัวเมืองอุตรดิตถ์ประมาณ ๒๕๐ กิโลเมตร

(สามเณรท้องถิ่น)

รูปที่ ๒๒

บ้านนาเมือง ผลัดที่ ๓ (ธันวา ๒๑, มกรา, กุมภา, มีนา ๒๒)

พระอาจารย์ ประยูร ปภาธโร

สามเณร........

มีฐานปฏิบัติการตำรวจและ อ.ส.จ.

เมื่อวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๒๐ พระอาจารย์ศรัทธา เขมธโร กับ พระอาจารย์เฑียร ปุญญภาโค ได้เป็นผู้นำพระอุกฤต อินทวัณโณ กับ พระอาจารย์คำรณ ปญฺญคาโม เข้าประจำ ณ สำนักสงฆ์บ้านน้ำแพ ต. ม่วงเจ็ดต้น กิ่ง อ. บ้านโคก จ. อุตรดิตถ์ โดยทางรถยนต์ และไปพร้อมกันกับพระอาจารย์แก้วที่เข้าประจำสำนักสงฆ์บ้านน้ำแพ

รูปที่ ๒๓

บ้านห้วยครั่ง ผลัดที่ ๑ (มีนา, เมษา, พฤษภา, มิถุนา, ๒๑)

พระอาจารย์ แก้ว อินทโชโต

พระอาจารย์ สมภาส อธิปัญโญ (เมื่อ ๑ มีนาคม ๒๕๒๑)

เดินทางในวันเดียวกัน ไปส่งยังชายแดน ๒ แห่ง คือ บ. ห้วยครั่ง กับ บ. น้ำแพ

ส่งไปชายแดนครั้งที่ ๗

ในครั้งที่ ๗ นี้ ก็ได้ส่งไป ๒ แห่งคือ บ้านวังสัมพันธ์ กับ บ้านห้วยยศ

รูปที่ ๒๔

บ้านห้วยคร่ั่ง ผลัดที่ ๒ (กรกฎา, สิงหา, กันยา, ตุลา ๒๑)

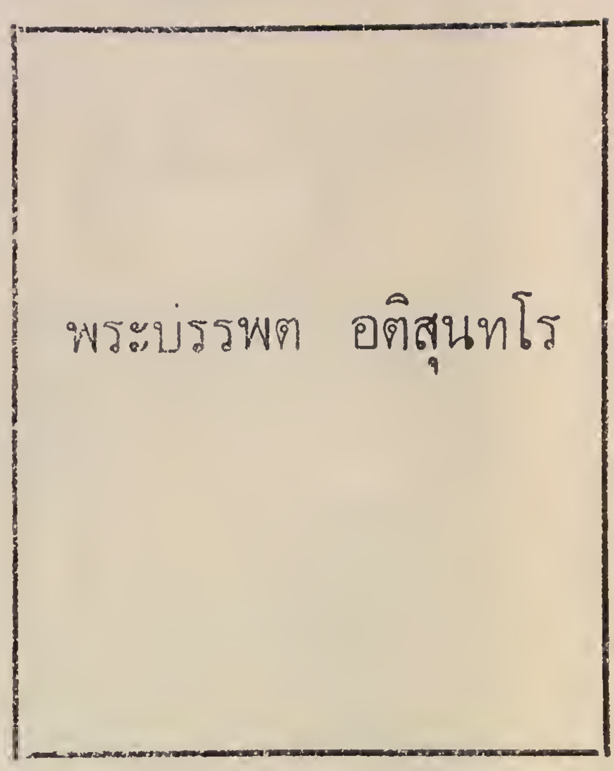
พระอาจารย์ มานพ กนโก

พระอาจารย์ พิพัฒน์ กิตติสาโร

เมื่อวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๒๑

เมื่อวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๒๐ พระศรัทธา เขมธโร, พระอาจารย์เทียร ปุญฺญภาโค และพระอาจารย์อุดมศักดิ์ กลิ่นจุ้ย ได้นำพระพิศุทธิ์ บริสุทโธ กับพระชาญ ปิยะสีโล เข้าประจำสำนักสงฆ์ บ. วังสัมพันธ์ อยู่ห่างจากฐานปฏิบัติการตำรวจ อ.ส.จ. ห่างประมาณ ๑๐๐ เมตร

รูปที่ ๒๕

บ้านห้วยครั้ง ผลัดที่ ๓ (ธันวา, มกรา, กุมภา, มีนา ๒๒)

พระอาจารย์ กองศรี อนุตตโร

พระบรรพต อติสุนทโร

การเดินทางโดยรถยนต์ของฝ่ายกรม ณ จังหวัดอุตรดิตถ์ ส่งไปตามคำขอร้องของผู้ว่าราชการจังหวัดอุตรดิตถ์

และในวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๒๐ ในวันเดียวกันนี้ พระศรัทธา เขมธโร, พระอาจารย์เทียร ปุญญภาโค และ พระอุดม

รูปที่ ๒๖

บ้านน้ำแพ ผลัดที่ ๑ (มีนา, เมษา, พฤษภา, มิถุนา ๒๑)

พระอาจารย์ อุกฤต อินทวัณโณ

พระอาจารย์ คำรณ ปุญญกาโม

เมื่อ ๑ มีนาคม ๒๕๒๑

ศักดิ์ กลิ่นจุ้ย ได้นำพระอาจารย์จันทร์ โฆษโก และ พระสวง ปสัณโณ เข้าประจำ ณ สำนักสงฆ์ บ. ห้วยยศ ต. ม่วงเจ็ดต้น กิ่ง อ. บ้านโคก จ. อุตรดิตถ์

หัวโล้นห่มเหลืองไปสู่ชายแดน ๗ ครั้ง รวม ๑๐ แห่ง ไม่

รูปที่ ๒๗

บ้านน้ำแพ ผลัดที่ ๒ (กรกฎา, สิงหา, กันยา, ตุลา ๒๑)

พระอาจารย์ อุกฤต อินทวัณโณ

พระอาจารย์ ใบเงิน วชิรมโน

เมื่อ ๑ กรกฎาคม ๒๕๒๑

ปรากฏว่ามีหัวโล้นห่มเหลืองรูปใดหนีกลับก่อน ท่านอยู่ด้วยความอดทนอย่างยิ่ง บางแห่งต้องฉันข้าวเหนียวกับหน่อไม้จิ้มกับเกลือบ่น

มีจุดแห่งหนึ่ง พวก ผ.ก.ค. ยกกำลังเข้าตีตำรวจและราษฎร ขอให้พระวิปัสสนาลงหลุมหลบภัย (บังเกอร์) แต่พระวิปัสสนาจารย์ไม่ยอมลงหลุม ต้องการอยู่กับประชาชน เพราะประชาชนมิได้

รูปที่ ๒๘

บ้านน้ำแพ ผลัดที่ ๓ (ธันวา ๒๑, มกรา, กุมภา, มีนา ๒๒)

พระอาจารย์สมพงษ์ อนาลโย

พระอาจารย์ สมศักดิ์ กัลยาณธัมโม

ลงหลุม เมื่อปะทะเสร็จแล้ว ตำรวจและราษฎรขอร้องให้พระวิบัสสนาจารย์เดินทางกลับศูนย์พิทักษ์พระพุทธศาสนา แต่พระวิ-บัสสนาจารย์ไม่ยอมกลับ ยินดีอยู่แสดงธรรมแก่ประชาชนชายแดน ไม่ว่าจะเป็นขวาหรือซ้ายสุดโต่ง ต้องการอยู่บำรุงขวัญตำรวจชายแดนและราษฎรชายแดน

รูปที่ ๒๙

บ้านวังสัมพันธ์ ผลัดที่ ๑ (มีนา, เมษา, พฤษภา มิถุนา ๒๑)

รูปขวา พระพิศุทธิ์ บริสุทโธ

รูปซ้าย พระชาญ บียสีโล

เมื่อ ๑ มีนาคม ๒๕๒๑

---

๘. เมื่อข้าพเจ้าอยากดัง

เนื่องจากข้าพเจ้าได้ตั้งตัวเองเป็นพระวิปัสสนาจารย์ ทำการสอนวิชาวิปัสสนาสมาธิ ที่ตั้งตัวเองก็เพราะไม่มีใครมาแต่งตั้งให้ พระผู้ใหญ่มิได้เอาใจใส่ในวิชานี้ ไปเอาใจใส่ในคันธธุระกันมาก ส่วนวิปัสสนาธุระ ไม่มีใครจะเอาใจใส่ให้เป็นธุระ

พระชิ้น ปัญญาวุทโฒ

รูปที่ ๓๐

บ้านวังสัมพันธ์ ผลัดที่ ๒ (กรกฎา, สิงหา, กันยา, ตุลา ๒๑)

พระอาจารย์จันทร์ โฆษโก

พระอาจารย์ชิ้น ปัญญาวุฑโฒ

เมื่อวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๒๑

ความจริงธุระในพระพุทธศาสนามี ๒ ธุระ คือ

วิปัสสนาธุระ กับคันธธุระ แต่พระเมืองไทยมุ่งในทาง คันธธุระ ใครสร้างโบสถ์ได้สวยก็ได้เป็นพระครู ได้สมณศักดิ์ทั้ง ๆ

รูปที่ ๓๑

บ้านวังสัมพันธ์ ผลัดที่ ๓ (ธันวา ๒๑, มกรา, กุมภา, มีนา ๒๒)

พระอาจารย์บุญสม สมจิตโต
พระอาจารย์อรุณ ศิริวัชโย

ประพฤติตนกึ่งฆราวาสกึ่งพระ ไม่มีความสำรวม มีวาจาเท็จกับประชาชน มีความอาฆาตมาตร้าย ไม่สมควรแก่เพศสมณะ แต่ก็ถูกยกย่องว่าเป็นคนดี

ในทางวิปัสสนาธุระนอกจากจะไม่เอาใจใส่แล้ว กลับถูกเพ่งเล็ง นินทาว่าร้าย ทำตัวจะโด่งดัง หรืออยากจะดัง

รูปที่ ๓๒

บ้านห้วยยศ ผลัดที่ ๑ (มีนา, เมษา, พฤษภา มิถุนา ๒๑)

รูปซ้าย พระอาจารย์จันทร์ โฆษโก

รูปขวา พระสวง ปสัณโณ

ตั้งแต่ปี ๒๕๑๕ เป็นต้นมา ข้าพเจ้าออกไปเปิดเทอมสอนตามคำเชิญ ปีละ ๔ แห่งคือ

๑. ศูนย์วิปัสสนา "โอสถสภาอุทิศ" ศูนย์นี้เปิดสอนในระหว่างเข้าพรรษาทุก ๆ ปี ตั้งอยู่ ณ วัดเต่าใหใต้ ต. ท่าสัก อ. พิชัย จ. อุตรดิตถ์ สอนมา ๗ ปีแล้ว

รูปที่ ๓๓

บ้านห้วยยศ ผลัดที่ ๒ (กรกฎา, สิงหา, กันยา, ตุลา ๒๑)
พระอาจารย์วิเชียร คันธสีโล
พระอาจารย์ธีรชัย ญาณธโร

---

๒. ศูนย์วิปัสสนา "โอภาสี" บ. หาดใหญ่ ต. กระเฉท อ. เมือง จ. ระยอง เปิดสอน ๒ เดือน ระหว่างเดือนธันวาคมกับมกราคม สอนมา ๔ ปี

๓. ศูนย์วิปัสสนา "ธรรมกิตติโสภณ" วัดเบญจมบพิตร อ. ดุสิต กรุงเทพมหานคร เปิดเทอมสอน ๒ เดือน ระหว่างมีนาคมและเมษายน สอนมา ๗ ปีแล้ว

(สามเณรท้องถิ่น)

รูปที่ ๓๔

บ้านห้วยยศ ผลัดที่ ๓ (ธันวา ๒๑, มกรา, กุมภา, มีนา ๒๒)

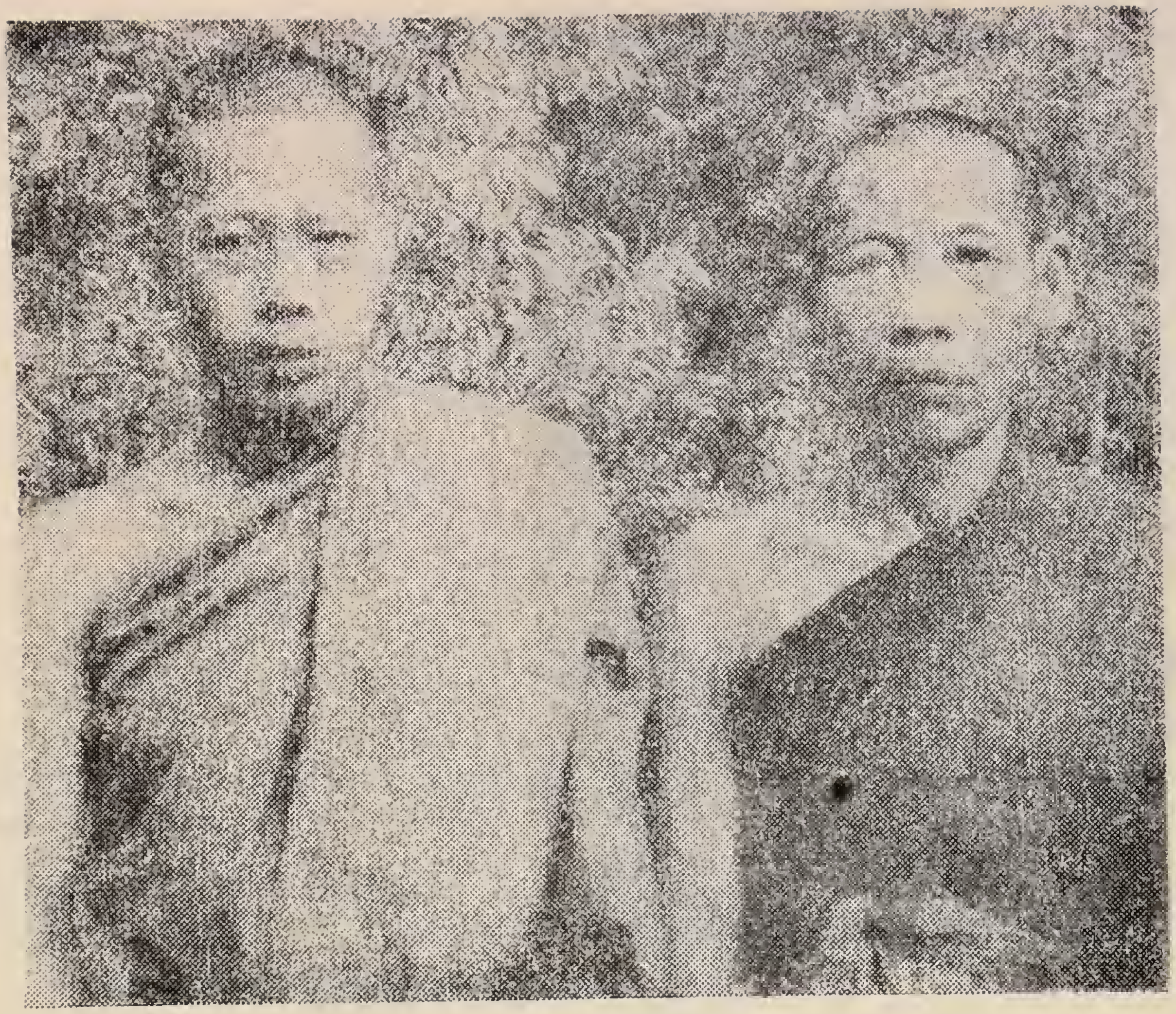
พระอาจารย์อำนวย สุธัมโม

สามเณร...........

---

๔. ศูนย์วิปัสสนา "ธรรมจักรสุนทร" วัดธรรมจักร ต. อรัญญิก อ. เมือง จ. พิษณุโลก เปิดเทอมสอน ๒ เดือน ระหว่าง พฤษภาคมและมิถุนายน สอนมาได้ ๔ ปี

การที่ข้าพเจ้าเที่ยวไปสอนอยู่เช่นนี้ มีญาติโยมและพระภิกษุบางท่านกล่าวว่า ข้าพเจ้าไม่สมควรกระทำเพราะว่าอายุมากแล้ว ใน

รูปที่ ๓๕

บ้านห้วยเหล่า ผลัดที่ ๑ (ธันวา ๒๑, มกรา กุมภา, มีนา ๒๒)

พระอาจารย์จันทร์ โฆษโก

พระอาจารย์ฉลวย จันทุปโม

ปี ๒๕๒๑ นี้ อายุก็เข้าถึง ๗๘ ปีแล้ว ไม่ควรเดินทางสอนเช่นนั้น บางท่านนินทาว่า "ข้าพเจ้าอยากดัง" แม้ข้าราชการในกระทรวงศึกษาบางท่านก็นินทาว่า "ข้าพเจ้าอยากดัง"

(สามเณรท้องถิ่น)

รูปที่ ๓๖

บ้านจอมแจ้ง ผลัดที่ ๑ (ธันวา ๒๑, มกรา, กุมภา, มีนา ๒๒)

พระอาจารย์ธีรชัย ญาณธัมโม

สามเณร...........

เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงเขียนเรื่อง "เมื่อข้าพเจ้าอยากดัง" ให้สมกับที่เขากล่าวว่า "ข้าพเจ้าอยากดัง"

ความจริงข้าพเจ้ามิได้ถือสาในคำนินทาแต่อย่างใด เพราะว่ามนุษย์ไม่สามารถจะหลีกหนีคำนินทาได้ เราไม่สามารถจะห้ามไฟไม่

ให้มีควันได้ฉันใดเราก็ไม่สามารถจะหลีกพ้นคำนินทาได้ ฉันใดก็ฉันนั้น

อันนินทา กาเล เหมือนเทน้ำ
ไม่ชอกช้ำ เหมือนเอามีด มากรีดหิน
แม้องค์พระ ปฏิมา ยังราคิน
มนุษย์เดินดิน หรือจะสิ้น คำนินทา

ก่อนที่ข้าพเจ้าจะกล่าวถึง "เมื่อข้าเจ้าอยากดัง" ข้าพเจ้าขอกล่าวเรื่องส่วนตัวสักเล็กน้อย ในเรื่องที่อาจมีหลายท่านสงสัยว่าเหตุใดข้าพเจ้าจึงเข้าอุปสมบทโปรดกรุณาอย่าถือว่าเป็นการกล่าวยกตัว

ข้าพเจ้ามีนิสัยชอบเขียนหนังสือธรรมะ ได้เขียนหลายเล่มมีอยู่เล่มหนึ่งชื่อว่า "นิพพานมีจริง" ในหนังสือ "นิพพานมีจริง" เล่มนั้น ได้เขียนคำนำไว้ ซึ่งมีข้อความตอนสุดท้ายว่า

"ให้หนังสือนิพพานมีจริงเล่มนี้ เป็นพยานยืนยันว่า ข้าพเจ้าจักต้องเข้าอุปสมบท เพื่อเข้าทดสอบหาความจริง ไม่ใช่เขียนแต่หนังสืออย่างเดียว ต้องเข้าทดสอบด้วยตนเองด้วย" ข้อเขียนในคำนำนั้นเป็นการมัดตัวข้าพเจ้าให้ต้องเข้าอุปสมบท

ข้าพเจ้าจึงเข้าอุปสมบทเมื่อ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๐ จึงบวชมาได้ ๑๒ พรรรษาแล้ว ในที่สุดได้ตั้งตัวเองเป็นพระวิปัสสนาจารย์เพราะไม่มีใครเขาแต่งตั้งให้

นอกจากนี้ ยังตั้งตัวเองเป็นผู้อำนวยการศูนย์พิทักษ์พระพุทธศาสนา แห่งประเทศไทย ซึ่งล้วนแต่เป็นการตั้งตนเองทั้งสิ้น มีผู้สงสัยว่าข้าพเจ้าอยากดัง เพื่อทำความเข้าใจกับญาติโยมและท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย ข้าพเจ้าจึงเขียนเรื่อง "เมื่อข้าพเจ้าอยากดัง" ให้ท่านพิจารณาความจริง

ข้าพเจ้าได้เคลื่อนที่ไปสอนวิชาวิปัสสนาสมาธิ ตามวัดต่าง ๆ นั้น ข้าพเจ้าเข้าไปตามคำเชิญให้เข้าไปเปิดเทอมสอน บางแห่งมีจดหมายเชิญ บางแห่งเชิญด้วยวาจา ถ้าไม่มีใครเชิญ ข้าพเจ้าไม่กล้าเข้าไปสอน ข้าพเจ้าเข้าไปเฉพาะมีคนเชิญ แต่เหตุใดจึงถูกเขานินทาว่า ข้าพเจ้าอยากดัง ข้าพเจ้ารู้สึกแปลกมาก

ข้าพเจ้าเต็มใจสอนวิชาวิปัสสนาสมาธิ เนื่องจากสาเหตุ ๖ ประการ คือ

๑. โยคีผู้ปฏิบัติ สามารถผ่านโสฬสญาณได้จริง

๒. ความเผาผลาญกิเลส เกิดได้เองจริง

๓. ทำประโยชน์ส่วนรวมให้แก่ชาติบ้าง

๔. การให้ธรรมะ ชนะการให้ทั้งปวง

๕. ไม่ควรตระหนี่พระธรรม

๖. สงสารพระพุทธศาสนา

เหตุ ๖ ประการนี้ เป็นสาเหตุที่ไม่เจียมตัว ไม่เจียมสังขาร ตั้งตัวเป็นพระวิปัสสนาจารย์ จนเกิดการนินทาว่า "ข้าพเจ้าอยากดัง"

๑. โยคีสามารถผ่านโสฬสญาณ

ผู้ที่สมัครเข้ารับการอบรมวิชาวิปัสสนาสมาธิ นั้นเขานิยมเรียกว่า "โยคี" เช่นพระโยคี, เณรโยคี, ชีโยคี, อุบาสกโยคี และอุบาสิกาโยคี เป็นต้น

ถ้าโยคีมีความขยันมาก พึ่งคำสั่งพระวิปัสสนาจารย์อย่างเคร่งครัด พระวิปัสสนาจารย์ สั่งให้เดินจงกรม ๑ ชั่วโมง แล้วนั่งสมาธิ ๑ ชั่วโมง รวมเรียกว่า ๑ ชุด ๆ ละ ๒ ชั่วโมง พระวิปัสสนาจารย์สั่งให้ทำวันละ ๕ ชุดรวม ๑๐ ชั่วโมง โยคีก็ขยันปฏิบัติตามคำสั่ง ด้วยความตั้งใจจริงไม่มีการทอดทิ้ง เช่น

ก่อนสว่าง	๑	ชุด	รวม	๒	ชั่วโมง
ก่อนเพล	๑	ชุด	รวม	๒	ชั่วโมง
ก่อนค่ำ	๑	ชุด	รวม	๒	ชั่วโมง
ก่อนนอน	๒	ชุด	รวม	๔	ชั่วโมง
วันหนึ่งทำ	๕	ชุด	รวม	๑๐	ชั่วโมง

เมื่อโยคีขยันปฏิบัติได้ตามนี้ สภาวะธรรมของอารมณ์วิปัสสนาที่แสดงอาการของญาณ ตั้งแต่ญาณ ๑ ถึงญาณ ๑๖ จะปรากฏมาก ญาณ ๑๖ ตรงกับภาษาบาลี "โสฬสญาณ"

โยคีนำสภาวะธรรมเหล่านั้น มารายงานอาจารย์ที่เรียกกันว่า "การส่งอารมณ์" พระวิปัสสนาจารย์ย่อมทราบได้ว่า โยคีคนใดได้ผ่านญาณอะไรแล้ว และในที่สุดก็ทราบว่าได้ผ่านญาณ ๑๖ แล้ว หรือเรียกว่าผ่านโสฬสญาณแล้ว

ถ้าโยคีปฏิบัติชนิดเข้มข้นขยันมาก สภาวะธรรมของอารมณ์วิปัสสนาที่แสดงอาการของญาณก็เกิดมาก ถ้าโยคีเกียจคร้านไม่ขยันปฏิบัติไม่ทำตามคำสั่งพระวิปัสสนาจารย์ สภาวะธรรมของอารมณ์วิปัสสนาที่แสดงอาการของญาณ จะไม่มีปรากฏขึ้น เรื่องนี้อาจนับว่าแปลกมาก แต่เป็นเรื่องจริง ซึ่งโยคีก็จะทราบได้ด้วยตนเอง

ถ้าโยคีขยันมาก จิตเสพสมาธิสูงมากสภาวะธรรมของอารมณ์วิปัสสนาที่แสดงอาการของญาณก็เกิดสูงมาก โยคีนำสภาวะธรรมไปรายงานอาจารย์ พระวิปัสสนาจารย์ย่อมทราบว่าโยคีคนใดได้ผ่านโสฬสญาณแล้ว เพราะว่าสภาวะธรรมเหล่านั้น ตรงตามตำราในวิสุทธิมรรค และตรงกับสภาวะธรรมที่พระวิปัสสนาจารย์ได้เคยเข้าประสบมา จึงนับว่าเป็นเรื่องที่โยคีสามารถผ่านโสฬสญาณได้จริง

ถ้าโยคีส่งอารมณ์เท็จ คือรายงานสภาวะธรรมเท็จ ไม่มีสภาวะธรรมแต่รายงานว่ามีสภาวะธรรม โยคีโกหกพระวิปัสสนาจารย์ เพราะมีความปรารถนาจะได้ผ่านญาณเพื่อเอาไว้อวดคนอื่น เช่นนี้ โยคีก็ผ่านญาณปลอม เป็นโสดาบันปลอม พระพุทธเจ้าตรัสเรียกพวกนี้ว่า "จุลละปะนาธิปะปายะโสดาบัน" เป็นผู้รู้ตัวดีว่า ตนยังมิได้บรรลุมรรคผล พระวิปัสสนาจารย์หลงเชื่อ จึงตัดสินผิดพลาดไปได้บ้าง พระวิปัสสนาจารย์ตัดสินไปตามหลักวิชา และตรงตามที่ตนเคยประสบมา พระอาจารย์ไม่ใช่ "พระอรหันต์" ไม่สามารถจะทราบได้โดยวาระจิต ที่จะกำหนดจิตรู้วาระจิตของโยคี ความผิดพลาดจึงเป็นความเลวทรามของโยคีเอง ในครั้งพระพุทธกาลก็เคยมี แต่พระพุทธองค์ทรงทราบด้วยโทรจิต มีพระญาณหยั่งรู้ ทรงเรียกว่า "พวกโสดาบันจอมปลอม"

เพราะฉะนั้น ถ้าโยคีซื่อสัตย์ต่อตัวเอง ซื่อสัตย์ต่ออาจารย์ ส่งอารมณ์ตามสภาวะธรรมที่เกิดจริง โยคีก็สามารถผ่านโสฬสญาณจริง โยคีได้ครองชีวิตโสดาบันจริง

คุณสมบัติในโสดาบัน

ผู้ครองชีวิตโสดาบันจริง จะมีคุณลักษณะเกิดขึ้นใหม่ ๑๑ ข้อ คือ

๑. ไม่ยึดมั่นถือมั่นในตัวตน

๒. ไม่ลังเลสงสัยในพระรัตนตรัย

๓. ไม่เห็นผิดจากคลองธรรม

๔. ไม่มีความตระหนี่

๕. ไม่มีความอิจฉาริษยา

๖. ไม่มีกามราคะชนิดรุนแรง

๗. ไม่มีความโกรธชนิดรุนแรง

๘. ไม่มีความถือตนชนิดรุนแรง

๙. ไม่มีความลบหลู่, โอ้อวด, มายาสาไถย

๑๐. ไม่มีอคติ ๔

๑๑. ถ้าเป็นฆราวาสจะถือศีล ๕ ตลอดชีวิต

คุณสมบัติ ๑๑ ข้อนี้ เกิดขึ้นเอง อย่างอัตโนมัติ โดยไม่ไม่ต้องนั่งนึก, นั่งคิด, นั่งตรึกตรองให้มันเกิด แต่มันเกิดของมันเอง โดยก็รู้สึกอัศจรรย์ใจ

ถ้าพวกโสดาบันชนิดจอมปลอม จะไม่มีคุณลักษณะ ๑๑ ข้อนี้ เราก็สามารถจับได้ว่าเขาเป็นคนไม่บริสุทธิ์ เขาเป็นโสดาบันจอมปลอม เขาเป็นคนเลวทรามชอบกล่าวเท็จ พระวิปัสสนาจารย์

เหตุที่โยคีสามารถผ่านโสพสญาณได้จริง ข้าพเจ้าจึงยินดีสอนวิปัสสนา โดยไม่รู้สึกเหน็จเหนื่อย แม้จะมีท่านผู้ใดนินทาว่าข้าพเจ้าอยากดัง ข้าพเจ้ายินดีสอนต่อไป โดยไม่สนใจต่อคำนินทาใด ๆ

๒. **ความเผาผลาญอันอัศจรรย์**

ข้าพเจ้าเชื่ออย่างสนิทว่า โยคีที่ผ่านโสพสญาณแล้ว จิตของโยคีย่อมเผาผลาญกิเลสได้เอง อย่างอัตโนมัติอานุภาพของสมาธิในระดับจิตของโสดาบันนั้น สามารถเผาผลาญกิเลสได้เอง ไม่ต้องนั่งทำจิตว่างให้กิเลสลดสภาวะของจิตที่ผ่านโสพสญาณ ทำให้กิเลสลดได้เอง

ตัวอย่าง

ครั้งหนึ่งเมื่อวันที่ ๙ มกราคม ๒๕๑๕ อาตมาได้เป็นอาจารย์ผู้ช่วยอยู่ ณ ศูนย์วิปัสสนา "พรหมสุวรรณ" วัดพนมพนาวาส ต. คลองขุด อ. บ้านโพธิ์ จ. ฉะเชิงเทรา

ในครั้งนั้น มีหญิงคนหนึ่งชื่อ วัชระ อายุ ๒๙ ปี มีวิทยะฐานะ ม.ศ. ๖ บิดา, มารดา ส่งเธอไปศึกษาต่อยังสหรัฐอเมริกา เมื่อเธอเดินทางกลับมาถึงบ้านได้พบบิดากำลังป่วยหนัก มารดาให้คนทรงทำการทรงจ้าว เมื่อจ้าวเข้าทรงแล้ว คนทรงพูดว่า

ต้องให้ลูกคนใดคนหนึ่งบวช เพื่อสร้างศีลบารมี ช่วยต่อ

ชีวิตให้บิดา ถ้าไม่มีลูกคนใดบวชให้แล้ว บิดาก็จะต้องถึงแก่ความตายลง

วัชระตัดสินใจเข้าบวชชีสร้างศีลบารมี เพื่อช่วยบิดา ตามคำบอกเล่าของคนทรง

วัชระบวชชีแล้วเที่ยวแสวงหาที่ฝึกจิต เพื่อเพิ่มกำลังภายในช่วยบิดาโดยอาศัย "ภาวนาบารมี" อีกทางหนึ่งด้วย

ในต้นเดือนมกราคม ๒๕๑๕ นายหนหวยได้ประกาศทางวัตถุ กรมประชาสัมพันธ์ว่า ศูนย์วิปัสสนา "พรหมสุวรรณ" วัดพนมพนาวาส ต. คลองขุด อ. บ้านโพธิ์ จ. ฉะเชิงเทรา รับสมัครผู้เข้าอบรมวิชาวิปัสสนาสมาธิ เริ่มแต่วันที่ ๙ มกราคม จนถึงสิ้นเดือนมีนาคม รวม ๓ เดือน

แม่ชีวัชระ จึงไปสมัครเข้าฝึกสมาธิ ณ ศูนย์วิปัสสนา "พรหมสุวรรณ" ตามประกาศนั้น

ปรากฏว่า แม่ชีวัชระมีความขยันมาก มีความตั้งใจอย่างเข้มข้น คงจะอาศัยภาวนาบารมีช่วยบิดาอย่างจริงใจ เพื่อกตเวทิตาคุณ บิดาของตนเธอปฏิบัติวันละ ๑๐ ชั่วโมงเป็นอย่างน้อย ปฏิบัติอยู่ ๑๕ วัน เธอได้ผ่านโสฬสญาณ ที่เราทราบว่าเธอผ่านโสฬสญาณนั้น เราทราบจากรายงานการส่งอารมณ์ของเธอ รายงานที่มีสภาวะ

ธรรมของอารมณ์วิปั่สสนา แสดงอาการของญาณต่าง ๆ อย่างชัดเจน ตรงตามตำรา และตรงกับที่อาจารย์เคยเข้าประสพมา สังเกตว่าเป็น รายงานจากสภาวะที่เกิดจริง ไม่ใช่รายงานเท็จ ขณะปฏิบัติก็ห้ามมิ ให้อ่านหนังสือใด ๆ ทั้งสิ้น และสังเกตว่าเธอต้องการปฏิบัติวิปั่สสนา สมาธิเพื่อทดสอบหาความจริงของวิชานี้ด้วย

เราทราบว่า เธอได้ผ่านโสฬสญาณแล้วแต่เรามิได้บอกให้ เธอทราบ เราต้องการให้เธอทราบด้วยตัวของเธอเอง ในขณะฟัง เทศน์ลำดับญาณในวันเปิดเทอม การสอน

แม่ชีวัชระ ผ่านโสฬสญาณได้ ๔ วัน เธอได้ปรารภกับ อาจารย์ว่า เธอรู้สึกแปลกใจมาก จิตใจของเธอเปลี่ยนแปลงไปจาก เดิม จิตเปลี่ยนแปลงไปอย่างชนิดหน้ามือเป็นหลังมือทีเดียว เธอ อธิบายว่าก่อนที่เธอจะเข้ามาปฏิบัติวิปั่สสนาสมาธิ เธอเป็นคนใจน้อย โกรธง่าย ใครพูดไม่ถูกใจมีอารมณ์โกรธขึ้นทันที บิดามารดาบ่นว่า ก็มีความโกรธบางครั้งพูดโต้เถียงบิดา, มารดา หรือเพื่อน ๆ พูดไม่ พอใจก็โกรธง่าย แต่ในระยะ ๒–๓ วันมานี้ จิตใจได้เปลี่ยนแปลง ไปมาก เพื่อนมาเยี่ยมพูดจาไม่เหมาะไม่สมควรจะพูด จิตใจก็สงบ นิ่งเฉยไม่รู้สึกโกรธแต่อย่างใด ถ้าเป็นอย่างแต่ก่อนก็จะโกรธกัน

มารดาพาบิดาที่ทุเลาจากความป่วยเจ็บ มาเยี่ยมเธอ มารดา

พูดไม่ถูกใจ ถ้าเป็นแต่ก่อนก็โกรธ และโต้เถียง แต่มาครั้งนี้จิตใจรู้สึกเฉยๆ ไม่คิดอยากพูดโต้เถียง ไม่รู้สึกโกรธ เธอรู้สึกแปลกประหลาดมาก เธอไม่ทราบว่ามันเป็นเพราะอะไร

พระอาจารย์บุญเลิศ เหมโก จึงพูดว่า

"นั่นแหละโยม! เป็นผลที่โยมได้ผ่านโสพสญาณ จึงทำให้จิตของโยมเปลี่ยนแปลงไปเช่นนั้น โยมได้ผ่านโสพสญาณแล้วตั้งแต่วันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๑๕ ผ่านเมื่อมีสภาวะธรรมของอาการ "ดับ-เร็ว" อาการ "ดับ-เร็ว" ของโยมชัดเจนดีมาก และในขณะนี้ อาตมากำลังสั่งให้โยมอธิษฐาน "ดับ-นาน" โยมก็ปฏิบัติจน "ดับ-นาน" ได้ ๒๐ นาทีแล้ว การ "ดับ-นาน" นั้น คือการ "เข้าผลสมาบัติ"

เมื่อโยคีคนใดได้ผ่านโสพสญาณแล้วความโกรธ, ความโลภความหลง, ความอิจฉาริษยาและความพยาบาทจะลดลง เบาบางลงเอง จนเจ้าตัวก็รู้สึกอัศจรรย์ใจมันลดของมันเองอย่างอัตโนมัติไม่ต้องนั่งนึก, นั่งคิด นั่งตรึกตรอง หรือนั่งทำจิตว่างให้กิเลสลดแต่จิตจะลดกิเลสได้เอง อย่างอัศจรรย์" พระอาจารย์บุญเลิศ เหมโกกล่าวในที่สุด

ความเผาผลาญกิเลสอันอัศจรรย์นี้ได้เป็นสาเหตุหนึ่ง ที่ผลักดันให้ข้าพเจ้าตกลงใจสอนวิปัสสนาสมาธิ โดยตั้งตัวเองเป็นพระวิปัสสนาจารย์ไม่ต้องรอให้ใครตั้งให้ แม้จะมีท่านผู้ใดนินทาว่าข้าพเจ้าอยากดัง ข้าพเจ้าก็ยินดีที่จะดังไม่มีจิตใจที่จะท้อถอยแต่อย่างใดเลย

๓. ทำประโยชน์ส่วนรวมแก่ชาติ

พระตถาคตเจ้าตรัสว่า "ดูก่อน ภิกษุผู้เห็นภัยในวัฏฏะทั้งหลาย ถ้าเธอรู้สึกตัวว่าเธอสามารถช่วยตัวเธอได้ เธอต้องทำประโยชน์ให้แก่ผู้อื่นบ้าง"

พระดำรัสนี้ ประทับใจข้าพเจ้ามาก ข้าพเจ้ารู้สึกตัวว่า มีความรักชาติเท่า ๆ กับบุคคลอื่น ๆ ที่รักชาติ ความซื่อตรงก็เหมือนคนอื่น ๆ ที่ซื่อตรง ไม่เคยทำคอร์รัปชั่นเหมือนกับคนอื่น ๆ ที่ไม่ชอบคอร์รัปชั่น ข้าพเจ้าเคยเป็นผู้บังคับการตำรวจสันติบาล ๑๔ ปี เป็นอธิบดีกรมราชทัณฑ์ ๓ ปี อธิบดีกรมสรรพสามิต ๙ ปี และอธิบดีกรมรถไฟ ๓ ปี ไม่เคยทำคอร์รัปชั่น แม้จะมีผู้มาเปิดโอกาสให้ ก็ไม่กล้ากระทำ คงจะเนื่องจากความรักชาติ

ปี ๒๔๗๕ เคยร่วมมือกับ พลเอก พระยาพหลพลพยุหเสนาทำการปฏิวัติ นำรัฐธรรมนูญการปกครองมาสู่ประเทศเป็นครั้งแรก

ปี ๒๔๗๖ ร่วมมือกับพลเอก พระยาพหลพลพยุหะเสนา ทำรัฐประหาร รัฐบาลพระยามโนปกรณ์นิติธาดา ที่งดใช้รัฐธรรมนูญ สั่งปิดสภาผู้แทนราษฎร

ปี ๒๔๘๘ ร่วมมือกับพวกเสรีไทย ทั้งภายในและภายนอกประเทศ เพื่อขับไล่กองทัพญี่ปุ่นออกจากประเทศ

ตามที่กล่าวมานี้ ก็คงจะเกิดจากความรักชาติ เมื่อได้พบพระดำรัสอันประทับใจของพระผู้มีพระภาคเจ้า ตามที่กล่าวนั้น ข้าพเจ้าจึงตกลงใจ กระทำตามพุทธดำรัสนั้น

ข้าพเจ้ารู้สึกตัวว่า พอจะกระทำประโยชน์ให้แก่ตัวเองได้บ้างแล้ว จึงมีจิตปรารถนาจะทำประโยชน์ให้แก่ผู้อื่นบ้าง และทำประโยชน์ให้แก่ส่วนรวมของประเทศชาติ อันเป็นที่รักของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงตกลงใจสอนวิชาวิปัสสนาสมาธิของพระพุทธเจ้า แม้จะมีอายุมากแล้วก็ไม่คิดย่อท้อ หรือถูกเขานินทาว่าอยากดังข้าพเจ้าก็ยินดีที่จะดัง

๔. การให้ธรรมะ ชนะการให้ทั้งปวง

"การให้ธรรมะ ชนะการให้ทั้งปวง" ประโยคนี้เป็นพุทธภาษิต เป็นพระดำรัสอันประทับใจเช่นเดียวกัน เราแก่แล้วเราไม่สามารถจะให้อย่างอื่น เมื่อรู้สึกตัวว่าจะให้ธรรมะได้บ้าง จึงมีจิต

ปรารถนาจะให้ธรรมะเป็นทาน ซึ่งดีกว่าให้ทานทั้งปวง ซึ่งไม่มีนักปราชญ์ ผู้ใดในโลกนี้ที่จะคัดค้านพุทธภาษิตนี้

การให้สิ่งของเป็นทาน ผู้รับเขาก็ใช้สิ่งของนั้นหมดไป หรืออาจถูกขโมยลักไป ถูกไฟไหม้ไป แต่การให้ธรรมะเป็นทานนั้นผู้รับไว้ย่อมมีติดตัวอยู่จนตลอดชีวิต ไม่มีทางหายไปไหน ขโมยก็ลักไปไม่ได้ ไฟก็ไม่สามารถจะไหม้ธรรมะได้ มีประโยชน์สูงกว่ากันมาก ข้าพเจ้าจึงยินดีสอนวิชาวิปัสสนาสมาธิ การสอนก็สอนฟรี ไม่เคยเรียกร้องอะไร แม้เพียงบาทเดียว แต่กลับถูกนินทาว่าอยากดัง ถ้าเรียกเงินค่าเล่าเรียน คงจะถูกนินทามากกว่านี้ ครั้นไม่เรียกเงินก็หาว่า "อยากดัง"

๕. อย่าตระหนี่พระธรรม

ประโยคนี้ก็เช่นเดียวกัน คือเป็นพระดำรัสของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ข้าพเจ้ามีความเคารพพระพุทธเจ้าอย่างแนบแน่นข้าพเจ้าจึงปฏิบัติตามพุทธดำรัสนี้

ข้าพเจ้ากล่าวข้างต้นว่า ข้าพเจ้าเข้าไปเปิดเทอมสอนตามคำเชื้อเชิญ ถ้าไม่มีใครเชิญข้าพเจ้าไม่กล้าเข้าไป เกรงว่าจะเข้าไปกระทำให้เขาหมั่นไส้

เราเข้าไปแจกธรรมะ เพื่อให้ชาวพุทธละกิเลศ ธรรมะเป็นเครื่อง "ลดกิเลส" ซึ่งดีกว่าเข้าไปแจกพระเครื่องเพื่อให้ชาวพุทธ "เพิ่มกิเลส" พระเครื่องก็ดี เครื่องรางของขลังก็ดี ที่ประชาชนได้รับมันกระทำให้ประชาชน "เพิ่มกิเลส" เพิ่มตัณหาโดยตรง ทำให้ยึดมั่นถือมั่น ติดอยู่ในภพติดอยู่ในชาติไม่มีทางหลุดพ้นจากกองทุกข์ จิตที่ยึดมั่นนี้ตรงกับพุทธภาษิตว่า "สักกายะทิฏฐิ" ซึ่งเป็นกิเลสข้อแรกใน "สังโยชน์ ๑๐ ข้อ" ของพระตถาคตเจ้า

ในคัมภีร์พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๔ ในสูตรว่าด้วย "มหาศีล" มีอยู่ ๑๓ สูตร ทุก ๆ สูตร พระพุทธเจ้าตรัสว่า เป็น "เดรัจฉาวิชา" เป็นวิชาของพวก "เดียรถีย์" คือวิชาของพวกนอกศาสนาพุทธ เป็นวิชาที่ไม่สามารถจะพามนุษย์ไปสู่สวรรค์ได้ พระพุทธองค์ไม่ทรงสรรเสริญ ทรงติเตียนว่า เป็นผู้ไม่ถึงพร้อมด้วยศีล

แม้ในยุคปัจจุบันนี้ จะมีบุคคลต่าง ๆ หลายท่าน จัดพิธีปลุกเสก หรือเรียกให้ใหญ่โตว่า "มหาพุทธาภิเศก" ทำการเสกพระเครื่องเสกสิ่งของต่าง ๆ เป็นเครื่องรางของขลัง เช่น เสกจิ้งจก, ตุ๊กแก, เต่า, สิงห์, ครุฑ ตลอดจนอวัยวะเพศชาย เป็นต้น แล้วนำมาแจกจ่าย แต่ส่วนมากนำมาจำหน่าย ข้าพเจ้าก็ไม่เอาเยี่ยงอย่าง

เพราะว่า เป็นการกระทำที่ผิดจากคำตรัสสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้าที่ข้าพเจ้าเคารพยิ่ง

นอกจากนี้ เป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนพุทธภาษิตที่ว่า "สัพเพ ธัมมา อนัตตา" แปลว่า ธรรมทั้งหลายไม่ใช่ตัวตน เราบังคับไม่ได้ เราจะเสกดินที่พิมพ์เป็นรูปพระ ให้เหนียว ฟันไม่เข้ายิงไม่ดัง เราทำไม่ได้ เพราะสิ่งทั้งหลายไม่ใช่ตัวตน เราบังคับไม่ได้

ทหาร, ตำรวจ, อาสาสมัคร ชายแดนถึงแก่ความตายปีละ ๔๒๘ คน (ตามผลเฉลี่ย) ท่านที่ถึงแก่ความตายเหล่านั้น มีพระเครื่องพวงใหญ่เต็มคอ เหตุใดจึงต้องตาย เหตุต้องตายเพราะว่า "สัพเพ ธัมมา อนัตตา" ของพระพุทธเจ้า เป็นจริงตามพุทธพจน์ แต่พวกเราไม่เชื่อพระพุทธเจ้า เราไปเชื่อถือศาสนาพราหมณ์

ถ้าเราจะเข้าสู้กับข้าศึกศัตรู เราใช้วิธีอธิษฐานฝากชีวิตแก่พระแม่ธรณี เราก็กระทำได้ เช่น

ข้าเข้าสู่ สงคราม ประจัญบาน
อธิษฐาน ต่อพระแม่ ธรณีศรี
จบมือบน พ้นศีรษะ อัญชลี
ข้าทำนี้ เพราะกลัว อาชญา
ไม่หมายมุ่ง พุ่งฆ่า ท่านผู้ใด

ไม่ได้สร้าง ล้างชีพใคร ด้วยใจข้า
ขอพรแก่ แม่ธรณี มีเมตตา
อย่าให้ข้า รับกรรม และจำเวร

รูปร่างเรานี้ ประกอบด้วยธาตุ ๔ คือ ดิน, น้ำ, ไฟ, ลม

ดิน	เรียกว่า	พระแม่ธรณี
น้ำ	เรียกว่า	พระแม่คงคา
ไฟ	เรียกว่า	พระเพลิง
ลม	เรียกว่า	พระพาย

เรามีชีวิตอยู่ได้เพราะธาตุ ๔ นี้ พระแม่ธรณีนั้นบางคนถือว่าเป็นเทพเจ้าองค์หนึ่งที่ครองโลกนี้ช้านาน ไม่สามารถจะทราบอายุพระธรณีอาจจะช่วยได้

โยมบิดาของข้าพเจ้า เคยเล่าเรื่อง "วัวฝากลูกแก่พระธรณี" ขอเล่าสั้น ๆ ว่า วัวตัวหนึ่งมีท้องต้องว่ายข้ามฟากไปกับฝูง เพื่อไปกินหญ้าฝั่งตรงกันข้าม และที่ป่านั้น ไม่มีหมู่บ้าน มีเสือชุม ตอนกลางคืนเสือจะเข้ามาลักกระบือ, ลักวัวกินบ่อย ๆ

วันหนึ่งวัวท้องแก่ ได้คลอดที่บริเวณป่าที่กินหญ้า พอดีเจ้าเด็กเลี้ยงวัวรีบไล่วัวกลับบ้านก่อนค่ำ เพื่อหลบหนีเสือ แม่วัวทำพิธีฝากลูกแก่พระธรณี วัวก้มหัวลงที่ข้างลูกหันหน้าไปทางทิศตะวันออก

คุกเข่าหน้า ขาหลังยังยืนอยู่ ก้นวัวจึงโด่ง มันก้มหัวนิ่งอยู่นาน ประมาณ ๕ นาที แล้วลุกเดินไปก้มหัวเข้าหาลูกหันมาทางทิศตะวันตก คุกเข่านิ่งประมาณ ๕ นาที แล้ววัวทำอย่างเดียวกันทางทิศเหนือและทิศใต้ ทำเสร็จแล้วก็วิ่งตามฝูงข้ามน้ำไป

เจ้าของวัวเห็นวัวท้องแห้งเข้าใจว่าคลอดทิ้งไว้ฝั่งโน้น จึงชักชวนเพื่อนบ้านจุดไต้ทุกคนพากันข้ามฟากไปตรวจค้น ก็หาไม่พบ จึงพากันกลับบ้าน

พอวันรุ่งขึ้นไปตรวจดูที่เดิมอีก ได้พบลูกวัวนั้น และพบลอยเสือมาวนเวียนอยู่แถวนั้น แม่พระธรณีคงช่วยบังตาเสือไว้

เรื่องนี้ ข้าพเจ้าสอบถามคนเฒ่าคนแก่หลายคน เขายืนยันว่าเป็นเรื่องจริง บางคนก็ได้เห็นมาด้วยตาตนเอง

มีเพื่อนนายทหารคนหนึ่ง เป็นผู้บังคับกองพันทหารราบเข้าทำการรบกับฝรั่งเศสในสงครามอินโดจีน เพื่อนเล่าว่า เวลากองพันพักนอนกลางคืน เขาก็กราบพระ ว่านะโม ๓ จบ แล้วฝากกองพันแก่พระแม่ธรณี ขอร้องว่า ถ้ามีศัตรูจะมาจู่โจมกองพันของตนแล้ว ขอให้แม่ธรณีปลุกลูกด้วย

เพื่อนเล่าว่า เป็นสิ่งที่เป็นจริง ขณะใดที่ศัตรูจะจู่โจม แม่พระธณีจะเตือนทุกครั้ง เช่น กระตุกที่ขากางเกงบ้าง ทำเสียงดัง

ให้ตกใจบ้าง เขาบอกว่า ไม่กล้าเล่าให้ใครฟัง เขาเล่าแก่เพื่อนที่มีความเชื่ออย่างเดียวกัน ท่านผู้อ่านจะเชื่อหรือไม่เชื่อ เป็นสิทธิเสรีภาพของท่าน

อย่างไรก็ดี เพียงแต่ขุดดินเป็นสนามเพลาะและทำหลังคาดินหน้าราว ๕๐ เซ็นติเมตรเช่นนี้ พระแม่ธรณีก็อาจช่วยเราได้

ผู้มีศีลสมบูรณ์ มีสมาธิดี มีปัญญาจากสมาธิดี ผู้นั้นสามารถป้องกันชีวิตของตนได้ โดยไม่ต้องอาศัยพระเครื่องคล้องคอ อานุภาพของศีลก็ดี อานุภาพของสมาธิก็ดีและอานุภาพของปัญญาจากสมาธิก็ดี อาจช่วยชีวิตตนได้ เพราะบารมีแห่งศีล, บารมีแห่งสมาธิและบารมีแห่งปัญญา ทำให้มีอานุภาพ ซึ่งตรงกับพุทธภาษิตว่า "ศีล, สมาธิ, ปัญญานุภาเวนะ" แปลว่า "ศีล, สมาธิ. ปัญญา มีอานุภาพ"

ผู้ใดมีจิตใจเสื่อมโทรม ไม่มีศีล ไม่มีสัตย์ จิตรวนเร ไม่ตั้งมั่น ไม่มีสติปัญญา มีแต่ตื่นเต้นหวาดกลัว มีพระเครื่องติดตัวเต็มกระเป๋าเสื้อ ผู้นั้นก็ไม่สามารถป้องกันตนได้

จิตที่ตั้งมั่น มีสติปัญญา เป็นจิตที่ประเสริฐ จิตเรานี้ประเสริฐกว่าสิ่งทั้งหลาย เป็นผู้เสกสรรค์สิ่งทั้งหลาย สิ่งทั้งหลายเกิดแต่จิตของเรา ตรงกับพุทธภาษิตว่า

มะโนปุพพังคะมาธัมมา

มะโนเสษฐา มะโนมะยา

การแจกธรรมะ เพื่อ "ลดกิเลส" ดีกว่าแจกพระเครื่องราง เพื่อ "เพิ่มกิเลส" ข้าพเจ้ามีอุดมคติเช่นนี้ จึงนิยมแจกธรรมะ ข้าพเจ้าไม่มีความรู้ที่จะคิดแจกพระเครื่อง ไม่มีความรู้ในวิชาของเดียรถีย์ที่พระบรมศาสดา ทรงเรียกว่า "เดียรัจฉานวิชา" ดังนี้

๖. สังสารพระพุทธศาสนา

ถ้าตรวจดูคัมภีร์พระไตรปิฎกทั้ง ๓ คัมภีร์ เราจะพบความจริงว่า พระบรมศาสดาตรัสสอนชาวโลกให้ไปสู่ความหลุดพ้นนิพพาน โดยตรัสสอนให้มีความงามทางจิต

ให้มีความงามทางจิตในเบื้องต้น คือ ศีล

ให้มีความงามในท่ามกลาง คือ สมาธิ

ให้มีความงามในเบื้องปลาย คือ ปัญญา

กิเลสอย่างหยาบถูกทำลายลงด้วยการรักษาศีล

กิเลสอย่างกลางถูกทำลายลงด้วยจิตเสพสมาธิ

กิเลสอย่างละเอียดถูกทำลายลงด้วยปัญญาจากสมาธิ

กิเลสอย่างละเอียดนั้นคือ "อนุสัยกิเลส" เป็นกิเลสที่นอนเนื่องอยู่ในกมลสันดาน ทำให้เกิดภพเกิดชาติ ถ้ามีปัญญาจากสมาธิทำลายอนุสัยกิเลสได้หมดสิ้นแล้ว ก็จะพบ "นิพพาน"

คัมภีร์พระไตรปิฎกทั้ง ๓ คัมภีร์ ตรัสสอนเรื่องนิพพาน ด้วยการปฏิบัติวิปัสสนาสมาธิ ถือศีลอย่างเดียวไปนิพพานไม่ได้ นั่งตรึกตรองธรรมแต่ไม่ปฏิบัติวิปัสสนาสมาธิ ก็ไปนิพพานไม่ได้

บางสูตรในพระไตรปิฎก พระพุทธเจ้าตรัสว่า

"ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เธอจะกระทำอะไรก็ตามเธอจะต้องปฏิบัติวิปัสสนาสมาธิด้วย

๑. เธอต้องการศึกษาพุทธภาษิต (ปริยัติธรรม) เธอต้องปฏิบัติวิปัสสนาสมาธิด้วย ถ้าเธอไม่ปฏิบัติก็เปรียบเหมือนเธอมีหม้อข้าวแต่ไม่มีข้าวสุกอยู่ในหม้อนั้น ถ้าเธอปฏิบัติก็เปรียบเหมือนมีหม้อข้าวและมีข้าวสุกเต็มหม้อ โดยเธอมิได้หุง

๒. เธอชอบแสดงธรรม เธอต้องปฏิบัติวิปัสสนาสมาธิด้วย ถ้าเธอปฏิบัติ ก็เปรียบเหมือนเธอมีเรือนอยู่โดยเธอไม่ต้องปลูกสร้าง ถ้าเธอไม่ปฏิบัติก็เปรียบเหมือนหนูขุดรูแต่มันไม่ได้อยู่ในรูที่มันขุด

๓. เธอชอบตรึกตรองธรรม เธอต้องปฏิบัติธรรมด้วย ถ้าเธอปฏิบัติก็เหมือนห้วงน้ำลึก มองดูไม่มีเงา (คงหมายถึงน้ำนิ่งไหลลึก) ถ้าเธอไม่ปฏิบัติก็เปรียบเหมือนห้วงน้ำตื้น แต่ดูประกายเงาลึก

๔. เธอชอบสนทนาธรรม เธอก็ต้องปฏิบัติธรรมด้วย ถ้า

เธอปฏิบัติก็เปรียบเหมือนเธอมีมะม่วงสุก แต่มองดูผิวยังดิบ ถ้าเธอไม่ปฏิบัติก็เปรียบเหมือนมีมะม่วงดิบ แต่มองดูผิวสุกน่ากิน

ตามพุทธภาษิตนี้ แสดงว่า ไม่ว่าจะศึกษาปริยัติธรรม, จะแสดงธรรม, จะสนทนาธรรม หรือชอบตรึกตรองธรรม จะต้องปฏิบัติวิปัสสนาสมาธิด้วย จึงจะสามารถเข้าลิ้มรสพระธรรมของพระตถาคตเจ้า

ในคัมภีร์พระไตรปิฎกเล่มที่ ๓๓ หน้า ๑๔๘ มีความว่า ถ้าพระภิกษุไม่ปฏิบัติวิปัสสนาสมาธิ จนได้อธิสมาธิและได้อธิปัญญาแล้ว ศาสนาของเราตถาคต จะถึงภัยพิบัติ ๕ ประการ อันหมายถึงความสิ้นสุดแห่งพระพุทธศาสนา

ในยุคปัจจุบันนี้ เราอาจเห็นว่าประเทศไทยกำลังจะสิ้นสุดความสิ้นสุดใกล้เข้ามามากแล้วเราย่อมแลเห็นกันอยู่ เช่น

ผู้ชอบสนทนาธรรม ไม่ชอบปฏิบัติธรรม

ผู้ชอบเรียนปริยัติธรรม ไม่ชอบทำสมาธิ

ผู้ชอบแสดงธรรม แต่ไม่ชอบปฏิบัติธรรม

ผู้ชอบตรึกตรองในธรรม ไม่ชอบปฏิบัติธรรม

พากันไม่ชอบปฏิบัติวิปัสสนาสมาธิ ภิกษุในประเทศไทยมีประมาณ ๒ แสน ๕ หมื่นรูป มีการปฏิบัติไม่ถึงหมื่นรูป สถาน

การณ์เช่นนี้ เราจึงมองเห็นแล้วว่า พระพุทธศาสนากำลังจะสิ้นสุดลง ข้าพเจ้ารู้สึกสงสารพระพุทธศาสนาเป็นอย่างยิ่ง ด้วยความสงสารนี้ จึงทำให้ข้าพเจ้าตัดสินใจตั้งตนเองเป็นพระวิปัสสนาจารย์ ทำการเคลื่อนที่สอนวิชาวิปัสสนาสมาธิของพระพุทธเจ้า เพื่อให้สถาบันกาสาวพัสตร์แข็งแกร่งยิ่งขึ้น เป็นทางอยู่รอดของชาติและของศาสนา

สาเหตุที่ทำให้ข้าพเจ้าสอนวิปัสสนาสมาธิมี ๖ ประการ ขอกล่าวสั้น ๆ อีกครั้ง คือ

๑. โยคีสามารถผ่านโสฬสญาณได้จริง

๒. ความเผาผลาญกิเลสเกิดขึ้นได้เองจริง

๓. การให้ธรรมะ ชนะการให้ทั้งปวง

๔. ไม่ควรตระหนี่พระธรรม

๕. ทำประโยชน์ส่วนรวมแก่ชาติ

๖. สงสารพระพุทธศาสนา

ช่วยกันประคับประคองพระพุทธศาสนา ให้แข็งแกร่งยืนยงยิ่งขึ้น เพื่อประโยชน์ส่วนรวมของชาติไทย เราไม่ควรกระทำตนเป็นคนรกโลก การกระทำของข้าพเจ้าไม่ใช่เรื่องของการต้องการ "ความดัง" อย่างบางท่านเข้าใจ ดังนี้

อยากดัง–คำกลอน

ขอผักไผ่	คล้ายผื้น	อันเหลือเชื่อ
ขอแพร่ธรรม	ทุกเมื่อ	ไม่หวั่นไหว
ขอทนทุกข์	รุกโรม	หัวหัวใจ
ขอผ่าพื้น	กันไป	ด้วยใจทนง
จะแน่วแน่	แก้ไข	ให้ไกลผิด
จะแพร่ธรรม	อยู่เป็นนิจ	ไม่คิดหลง
จะยอมตาย	ในธรรม	ให้ดำรง
จะปิดทอง	หลังองค์	พระปฏิมา
ไม่ท้อถอย	คอยคลำ	นำขบวน
ไม่แปรปรวน	ช่วยให้	ได้ปัญญา
ไม่รังเกียจ	เดียดฉันท์	กันนานา
ไม่หวงไว้	ในวิปัสสนา	ของตถาคต
เรามีใจ	เผ้าหาญ	ทะยานมุ่ง
เราบำรุง	ผดุงธรรม	ตามพุทธพจน์
เราไม่อ่อน	ห่อนกังวล	ทนได้หมด
เราประชด	ที่เขาหา	ว่าอยากดัง

ช.ล.ศ.

๒๐ มกราคม ๒๕๒๐

๙. วินัยของหัวโล้นห่มเหลือง

หลักการปฏิบัติของหัวโล้นห่มเหลืองชายแดนนั้น มีหลักการที่ปฏิบัติ ๑๕ ข้อคือ

๑. ออกบิณฑบาต เวลาเช้าให้ออกบิณฑบาตทุก ๆ วัน เว้นวันพระ ให้ชาวบ้านมาทำบุญทุกวันพระ ต้องการให้ ทหาร ตำรวจ ชาวไทยชายแดนทุก ๆ คนได้แลเห็นพระในเวลาเช้า เห็นว่าเป็นแผ่นดินของพระพุทธศาสนา เข้าบิณฑบาตในหมู่บ้าน แบ่งเขตบิณฑบาตเป็นตอนเป็นเขต ออกเดินบิณฑบาตทุกเขต ตลอดจนบิณฑบาตที่ฐานปฏิบัติการทหารและตำรวจ ให้พาสามเณรติดตามไปด้วย ต้องการให้เห็นสีเหลืองทั่วเขตแดน แทนสีแดง นอกจากนี้เป็นการปฏิบัติตามคำตรัสสอนของพระพุทธเจ้า ที่สอนเรื่องจตุปัจจัย ๔ คือ

๑. บิณฑบาต

๒. ครองผ้าบังสุกุล

๓. อยู่โคนไม้

๔. ฉันสมอดองกับน้ำมูตรเน่า

พระวิปัสสนาจารย์ต้องออกบิณฑบาต ตามคำตรัสสอนของ

พระพุทธเจ้า เพื่อเปิดโอกาสให้ประชาชนได้ส่วนบุญสร้างกุศลด้วย พระวิปัสสนาจารย์และภิกษุสามเณร ได้ออกกำลังกายด้วย

๒. อย่ารีดไถ

พระภิกษุอย่าเรียกร้องใด ๆ สุดแต่เขาจะเต็มใจให้ มีศรัทธาจะถวายเอง พระอย่ารีดไถเรียกร้อง การแสดงธรรมก็ไม่หวังเงินกัณฑ์เทศน์ อย่าออกอุบายที่จะหาเงินจากประชาชน ต้องมีความมักน้อย สันโดด และอดทน เพื่อให้เป็นตัวอย่างแก่ทหาร, ตำรวจชายแดน และเป็นตัวอย่างแก่ประชาชนชายแดน

ควรสอนทหาร, ตำรวจชายแดน อย่าทำการรีดไถราษฎร ถ้าทหาร, ตำรวจ, อาสาสมัครต่าง ๆ ซึ่งบัดนี้รวมมาเป็นกลุ่มเดียว เรียกชื่อใหม่ว่า "ไทยอาสาป้องกันชาติ" (ทสปช.) เจ้าหน้าที่รัฐบาลต่าง ๆ เหล่านี้ ต้องไม่รีดไถราษฎร คือไม่ทำการ "คอร์รัปชั่น" ทั้งนี้เพื่อให้ราษฎรรักนับถือยำเกรง จะพูดอะไร จะสั่งอะไรราษฎรจะกระทำตาม ถ้าข้าราชการทุกหน่วยงานทำคอร์รัปชั่นแล้ว ราษฎรเกลียดชัง ขาดความเคารพยำเกรง สอนอะไร สั่งอะไรก็ไม่เต็มใจเชื่อ เมื่อราษฎรมีความเกลียดชังมาก ก็อาจหลบหนีไปเป็นพวกผู้ก่อการร้ายได้ง่าย จึงมีคำพูดว่า "คอร์รัปชั่นเป็นทางไปสู่คอมมิวนิสต์" "ผู้ใดทำคอร์รัปชั่นผู้นั้นได้เปิดประตูบ้านให้คอมมิวนิสต์

บางท่านว่า "คอร์รัปชั่นเป็นปุ๋ยอย่างดีของคอมมิวนิสต์" ทำให้คอมมิวนิสต์เจริญรุ่งเรืองอย่างรวดเร็ว พวกคอมมิวนิสต์หาช่องทางยุยงให้ข้าราชการทำการคอร์รัปชั่นด้วย เพราะคอมมิวนิสต์เข้ามาง่ายโดยไม่ต้องใช้อาวุธ

พระวิปัสสนาจาย์ ต้องทำตัวอย่างและต้องแสดงธรรมเรื่องละเว้นการทำคอร์รัปชั่นเด็ดขาด

๓. สอนธรรมะอย่างเดียว

เป็นพระวิปัสสนาจารย์ก็จริง แต่ให้สอนธรรมะธรรมดาสอนเข้าใจง่าย ๆ อย่าสอนสูงนัก อย่าสอนวิปัสสนาสมาธิ เว้นแต่มีผู้ศรัทธาขอร้องให้สอนจึงสอนให้เป็นราย ๆ ไป เช่น พวกรักษาศีลอุโบสถ ขอให้มอบกรรมฐานเราจึงจะมอบให้ ถ้าไม่ขอร้องก็ทำเฉย ๆ ไว้ ทหาร, ตำรวจมาขอรับกรรมฐานเราก็ยินดีบอกกรรมฐานให้ทุกคน เพราะกรรมฐานนี้เหมาะแก่ตำรวจและทหารชายแดนมากทำให้จิตมั่นคง กล้าหาญ อดทน

๔. ไม่เล่นการเมือง

พระภิกษุไม่สมควรจะเล่นการเมือง แม้ว่าเราจะรู้เรื่องการเมือง แต่พระภิกษุอย่าเล่นการเมือง พระภิกษุต้องเป็นกลางสอน

แก่คนทุกฝ่ายไม่ว่าจะเป็นขวาสุดหรือซ้ายสุด เรามอบธรรมะให้ทุกฝ่ายแบบโปรดสัตว์โลก ไม่ว่าชาติใดภาษาใด ลัทธิการเมืองอย่างใด

ถ้าพระภิกษุเข้าเล่นการเมืองแล้วจะลำบากมาก การแสดงธรรมก็ลำบาก แบ่งพรรคแบ่งพวก ทำให้ไม่สามัคคีกันภายในชาติ

แต่เรามิได้ห้ามพระไม่ให้มีความรู้การเมือง เรารู้ว่าลัทธิอะไรเป็นอะไร แต่เราไม่เป็นฝ่ายใด เรารู้แต่เราไม่เข้าเล่น ให้ทำหน้าที่สอนธรรมะของพระพุทธเจ้าอย่างเดียว พวกก่อการร้ายเดิมก็นับถือพระพุทธศาสนา พ่อแม่ของเขาก็นับถือศาสนาพุทธ เขาเข้าไปเพราะไม่รู้ว่าอะไรเป็นอะไรอย่างแท้จริง เมื่อได้ฟังธรรมะบ้างก็อาจจะกลับใจได้บ้าง

๕. อย่าทำตัวเป็นนักพัฒนา

การพัฒนาท้องถิ่นนั้นเป็นหน้าที่ของชาวบ้าน เป็นหน้าที่ของกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน และเจ้าหน้าที่อำเภอ พระอย่าเข้าไปก้าวก่าย พระมีหน้าที่สอนธรรมะ เว้นแต่เขามาขอความเห็นหรือขอรับคำแนะนำ เราก็ให้คำแนะนำแต่อย่าไปลงมือกับเขา เช่นอำนวยการสร้าง อำนวยการเรี่ยไรหาเงิน เป็นต้น ห้ามไม่ให้ทำเป็นอันขาด ให้แสดงธรรมอย่างเดียว

๖. ห้ามใช้เดรัจฉานวิชา

เดรัจฉานวิชาได้แก่การปลุกเสกพระเครื่อง ทำเสน่ห์ยาแฝด หมอดู สักกระหม่อม แจกพระเครื่อง ขายพระ ตะกรุด ผ้ายันต์ เครื่องรางของขลัง เหล่านี้เป็นต้น พระวิปัสสนาจารย์ตามชายแดนทำไม่ได้ ทางศูนย์พิทักษ์พระพุทธศาสนาห้ามเด็ดขาด

ต้องแสดงธรรมเพื่อบรรเทากิเลส การทำเดรัจฉานวิชาเป็นการเพิ่มกิเลส เพิ่มอาชญากรรม เป็นการล่อลวงชาวบ้าน ยึดมั่นถือมั่นในสิ่งเหลวไหล โง่เขลาเบาปัญญา ไม่มีทางจะนำพามนุษย์ไปสู่ความหลุดพ้นได้ ทำให้ยึดมั่นอยู่ในกิเลส ตรงพุทธพจน์ว่า "สักกายะทิฏฐิ" ซึ่งเป็นกิเลสในสังโยชน์ ๑๐ ข้อของพระพุทธเจ้า "สักกายะทิฏฐิ" เป็นข้อที่ ๑

ในคัมภีร์พระไตรปิฎกเล่ม ๑๔ มีสูตรว่าด้วย "มหาศีล" มีอยู่ ๑๓ สูตร ทุก ๆ สูตรพระพุทธเจ้าตรัสว่าเป็น "เดรัจฉานวิชา" เป็นวิชาของพวกเดียรถีย์ คือพวกนอกศาสนาพุทธ เป็นวิชาที่ไม่สามารถจะพามนุษย์ไปสู่สวรรค์ได้ พระพุทธองค์ทรงติเตียนว่าบุคคลได้กระทำบุคคลนั้นมีศีลไม่บริสุทธิ์

นอกจากนี้ เป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนพุทธภาษิตที่ว่า "สัพเพ ธัมมา อนัตตา" แปลว่า "ธรรมทั้งหลายไม่ใช่ตัวตนบังคับไม่ได้"

ผู้ที่เสกดินที่พิมพ์เป็นรูปพระ เพื่อให้คงกระพันชาตรี ฟันไม่เข้า ยิงไม่ออก ผู้นั้นจะทำไม่ได้ เพราะทุกสิ่งไม่ใช่ตัวเรา ไม่ใช่ของเรา เราบังคับไม่ได้

ทหาร ตำรวจชายแดนตายทุก ๆ ปี ในระยะ ๙ ปีนี้ ตาย ๔,๓๙๖ คน ถัวเฉลี่ยปีละประมาณ ๔๘๘ คน ทุก ๆ คนมีพระเครื่องรางของขลังแต่ช่วยไม่ได้ ถ้าบังคับได้แล้ว ทุก ๆ ปีจะไม่มีตำรวจทหารชายแดนตายเลยแม้แต่คนเดียว เป็นการฝ่าฝืนพุทธภาษิตโดยตรง หัวโล้นห่มเหลืองชายแดนจะใช้เดรัจฉานวิชาไม่ได้ ทางศูนย์พิทักษ์พระพุทธศาสนาแห่งประเทศไทยสั่งไว้เด็ดขาด ถือเป็นผิดวินัยของศูนย์

๗. อย่าด่าคอมมิวนิสต์

หัวโล้นห่มเหลืองชายแดน แสดงธรรมโดยยึดหลักคำตรัสสอนของพระพุทธเจ้า ไม่กล่าวร้ายกระทบใคร ไม่ด่าใคร ลักษณะของผู้แสดงธรรมของพระพุทธเจ้ามี ๕ ข้อ คือ

๑. แสดงธรรมโดยลำดับไม่ตัดให้ขาดความ

๒. อ้างเหตุผลแนะนำให้ผู้ฟังเข้าใจง่าย

๓. มีจิตเมตตาให้เกิดประโยชน์แก่ผู้ฟัง

๔. ไม่แสดงธรรมเพราะเห็นแก่ลาภ

๕. ไม่แสดงธรรมกระทบผู้อื่นและกระทบตน

หัวข้อแสดงธรรมทุกข้อต้องเป็นพุทธภาษิต อย่าเอาเรื่องที่ไม่ใช่พุทธภาษิตมาแสดงธรรม นอกจากจะยกตัวอย่างมาสนับสนุนพุทธภาษิต

พระพุทธเจ้าตรัสว่า ภิกษุจะแสดงธรรมต้องยกภาษิตของพระตถาคตมาแสดง ถ้าเอาอย่างอื่นมาแสดงแล้ว จะเป็นภิกษุที่ไม่บริสุทธิ์ ภิกษุผู้นั้นกำลังตั้งตนเป็นพระพุทธเจ้าอีกพระองค์หนึ่ง

หัวโล้นห่มเหลืองพูดธรรมะโดยยกพุทธภาษิตมาพูด เริ่มต้นอย่างไร ลงท้ายอย่างนั้น เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจและจำได้

ถ้าจำเป็นก็ให้อ้างเหตุผลประกอบ เพื่อทำให้เข้าใจพุทธภาษิตชัดเจนขึ้น

ตั้งใจแสดงธรรม ด้วยจิตเมตตาแก่ผู้ฟัง ให้ผู้ฟังได้รับทราบพระธรรมอย่างลึกซึ้งจริง ๆ

ไม่เห็นแก่เงินติดกัณฑ์เทศน์ อย่าเห็นแก่เงินที่เรียกว่าอย่าเห็นแก่ลาภ ถ้าไม่มีขันกัณฑ์เทศน์แล้วจะไม่แสดงธรรม เช่นนี้เป็นการเห็นแก่ลาภ ต้องแสดงธรรมโดยไม่หวังสิ่งของเงินทอง

ต้องไม่ด่าใคร ไม่พูดเสียดสีใคร เฉพาะอย่างยิ่ง อย่าด่าผู้ก่อการร้าย อย่าด่าพวกคอมมิวนิสต์ เราต้องการสอนธรรมะแก่เขา

เราด่าเขาก็ไม่เกิดผลดีที่จะลับสมองเขา และการด่าว่าร้ายเขานั้น มันอาจมีอันตรายแก่ผู้ด่า

๘. อย่าพกอาวุธ

หัวโล้นห่มเหลือง ผู้ประพฤติธรรมะชั้นสูงคือ วิปัสสนาสมาธิ ถือว่าตนบริสุทธิ์ ไม่มีศัตรูกับใครจึงไม่จำเป็นต้องมีอาวุธไว้ป้องกันตัว และเราก็ไม่ได้เล่นการเมือง จึงไม่ควรมีอาวุธ ไม่ควรสะสมอาวุธ ไม่ยอมให้วัดหรือสำนักสงฆ์เป็นคลังเก็บอาวุธของฝ่ายใด

เราไม่ใช้ศาสตราวุธ เราใช้ธรรมาวุธอย่างเดียว

๙. สนับสนุนการบวชพระและเณร

เราต้องการให้มีพระภิกษุ และสามเณรมีจำนวนมาก จะได้เป็นมิ่งขวัญแก่ประชาชนชายแดน เป็นการบำรุงขวัญทหาร ตำรวจที่ประจำอยู่ฐานปฏิบัติการ

ถ้าคนพื้นบ้านนั้นบวชพระบวชเณรกันมากแล้ว หัวโล้นห่มเหลืองก็อาจจะถอนไปไว้ยังจุดอื่น ๆ ต่อไป เราอบรมพระพื้นบ้านและสามเณรพื้นบ้าน ให้รู้จักการแสดงธรรมการให้ศีล และศาสนาพิธีต่าง ๆ การทำวัตรสวดมนต์ การปฏิบัติวิปัสสนาสมาธิของพระพุทธเจ้าเราเห็นว่าสามารถแทนเราได้แล้ว เราก็ส่งไปยังชายแดนอื่นๆ ที่ไม่มีพระภิกษุแสดงธรรม

นอกจากนี้ ถ้าพระพื้นบ้านเณรพื้นบ้านมีบ้างแล้ว กระทำให้อาหารของขบฉันมีมากพอที่จะเจือจานให้ หัวโล้นห่มเหลืองได้ฉันบ้าง ไม่อดอยาก เพราะ พ่อ แม่ ลุง ป้า น้า อา ของพระและเณรย่อมจะห่วงถึง ย่อมนำอาหารมาถวายพระลูกชาย เณรลูกชาย ซึ่งเป็นผลพลอยได้ถึงหัวโล้นห่มเหลืองด้วย

การสนับสนุนการบวชพระ บวชเณร ยังเป็นการชักชวนคนให้เข้าหาพระพุทธศาสนามากยิ่งขึ้น ศาสนาจะฝังรากอยู่ตามชายแดนมาก เหมือนกับว่ามีกำแพงสีเหลือง กั้นพวกสีแดงไว้ ฉันใดก็ฉันนั้น อาจทำให้ "ชลอเสียงปืน" ลงได้บ้าง

๑๐. การแสดงธรรมะ

หัวโล้นห่มเหลืองชายแดนต้องแสดงธรรมะวันละ ๒ ครั้ง คือ เวลา ๐๕.๐๐ น. กับ เวลา ๑๙.๐๐ น. ทุก ๆ วัน ครั้งละไม่เกิน ๓๐ นาที ทางศูนย์พิทักษ์พระพุทธศาสนาพยายามจัดเครื่องขยายเสียงมอบไปให้ เท่าที่สามารถจะช่วยได้

มีพระวิปัสสนาจารย์แห่งละ ๒ รูป ต้องผลัดกันพูดวันละ ๑ รูป หรือจะแบ่งเวลากันว่าเช้าใครพูด ค่ำใครพูด สุดแต่จะเห็นสมควร

ต้องการให้ธรรมะฝังเข้าจิตใจมาก ให้มีจิตใจฝักใฝ่ในพระพุทธศาสนายิ่งขึ้น จะได้ไม่ไปฝักใฝ่ในลัทธิที่ไม่มีศาสนา

ถ้าผู้พูดสามารถพูดภาษาพื้นบ้านได้ ยิ่งเป็นสิ่งประเสริฐ จะทำให้ผู้ฟังทราบซึ้งง่าย

๑๑. แผ่เมตตา

การแผ่เมตตาเป็นสิ่งสำคัญมาก ต้องการให้มีการแผ่เมตตาหลังจากนั่งสมาธิพร้อมกัน

อุบายก็คือ ต้องทำวัตรเช้าสั้น, ทำวัตรเย็นสั้น หลังทำวัตรแล้ว นั่งสมาธิพร้อมกัน ๑๕ นาที หรือ ๓๐ นาที ออกจากสมาธิแล้วแผ่เมตตาพร้อมกัน

วิธีแผ่เมตตามีอย่างไรนั้น ได้กล่าวไว้ในบทที่ "เรื่องประโยชน์อย่างยิ่ง" นั้น

เราแผ่เมตตาให้แก่ศัตรูด้วย แสดงว่าฝ่ายเราไม่ก่อเวรไม่สร้างเวรแก่ใคร ๆ

๑๒. ชักชวน "แกน"

ถ้าหัวโล้นห่มเหลืองได้ทราบจากคนในหมู่บ้าน เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ผู้ถือศีล เป็นต้น เขาบอกว่าคนในหมู่บ้าน มีใครบ้างที่เป็น "แกน" คือคนที่ชอบออกไปติดต่อกับผู้ก่อการร้าย ช่วย

เหลือเขาในการหาอาหารก็ดี ในการบอกกำลังทหาร, ตำรวจของเราก็ดี บอกทางเข้าดี, ทางหนีทีไล่ก็ดี เราหาโอกาสพบและแนะนำให้รู้ว่าอะไรดีอะไรไม่ดีให้เขาเข้าใจ เขาอาจกลับใจได้ เพราะชาวบ้านมักเชื่อฟังพระภิกษุ เกรงใจพระภิกษุอยู่บ้าง ซึ่งดีกว่าฆราวาส ชักชวนอย่างสายกลาง ๆ ไม่ด่าใคร ไม่โจมตีใคร พูดให้เขาคิดเอาเอง

๑๓. ชักชวนให้เห็นถูก

ประชาชนที่ไม่ได้เข้าไปช่วยกับผู้ก่อการร้าย แต่ยังมีความเห็นผิด เห็นการขุดรีด เห็นการข่มเหงจากข้าราชการ เห็นการปกครองไม่ยุติธรรมของเจ้าหน้าที่ปกครอง หัวโล้นห่มเหลืองต้องชักชวนให้เดินถูกทาง ชักชวนเจ้าหน้าที่ ชักชวนประชาชนให้เข้าใจถูกเห็นถูก เพื่อความสามัคคีในหมู่บ้าน ในตำบลและในอำเภออย่าให้เข้าใจผิดแตกสามัคคีกัน เป็นภัยอันตรายแก่การปกครอง ทำให้ฝ่ายตรงข้ามเข้าช่วงชิงประชาชนไปเข้าพวกตน เข้าเป็นพลังของพวกเขาได้ง่าย ซึ่งเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญอย่างหนึ่ง

๑๔. ชวนชาวบ้านมาทำบุญทุกวันพระ

การชักชวนมาทำบุญทุก ๆ วันพระนั้นเกิดผลดีมาก ทำให้ศาสนาเข้าสู่จิตใจประชาชนได้ผลเร็วขึ้น เขาต้องเป็นห่วงที่จะมาทำ

บุญแก่พระภิกษุสามเณร และในวันพระเราต้องแสดงธรรมอีกหนึ่งกัณฑ์ จะเป็นก่อนฉันภัตตาหารหรือหลังฉันภัตตาหาร หรือระหว่างเวลาที่พระ, เณรกำลังฉันภัตตาหาร เลือกเวลาที่สมควร หาโอกาสพูดธรรมะ นำธรรมะเข้าชะโลมจิตใจให้ฝักใฝ่ในพระธรรมะมากขึ้น จะได้ไม่ไปฝักใฝ่ทางอื่น

๑๕. นั่งสมาธิ

เรื่องนี้เป็นของพระวิปัสสนาจารย์ซึ่งเคยปฏิบัติวิปัสสนาสมาธิ ต้องปฏิบัติเพิ่มเติมอยู่ทุก ๆ วัน ไม่ให้สมาธิเสื่อมได้

นักมวยต้องซ้อมมวย นักฟุตบอลต้องซ้อมฟุตบอล แม้ฉันใด นักปฏิบัติธรรมต้องฝึกซ้อมสมาธิอยู่เสมอ เพราะว่าสมาธิเสื่อมได้ พระตถาคตเจ้ายังต้องหลีกเร้นจากพุทธสาวก ไปทรงเดินจงกรมและประทับนั่งสมาธิ พระพุทธองค์เองยังต้องทรงซ้อมสมาธิอยู่เสมอ สมาธิเสื่อมเร็วกว่าดนตรี

หัวโล้นห่มเหลืองผู้ผ่านโสฬสญาณจึงไม่ควรประมาท ต้องฝึกซ้อมสมาธิอยู่ทุกวัน ไม่ให้สมาธิเสื่อมคลาย ต้องเพิ่มสมาธิให้สูงเพื่อเข้าถึงธรรมที่ตนเองยังเข้าไม่ถึง อันเป็นกำไรแห่งชีวิตของตน ถ้าฝึกสมาธิจนสามารถ "เข้าผลสมาบัติ" ได้ เมื่อออกบิณฑบาตชาวบ้านผู้ใส่บาตรย่อมได้บุญแรง

เมื่อออกจากสมาธิแล้วแผ่เมตตาให้แก่สรรพสัตว์ และแก่ศัตรู ศัตรูจะเกิดความเมตตาตอบมาแรง เพราะว่า "ผลสมาบัติ" มีอานุภาพ

วินัยของหัวโล้นห่มเหลืองมี ๑๕ ข้อ ขอกล่าวสั้น ๆ อีกครั้ง คือ

๑. ออกบิณฑบาต
๒. อย่ารีดไถประชาชน
๓. สอนธรรมะอย่างเดียว
๔. ไม่เล่นการเมือง
๕. อย่าทำตัวเป็นนักพัฒนา เป็นนักแสดงธรรมอย่างเดียว
๖. ห้ามใช้เดรัจฉานวิชา
๗. อย่าด่าคอมมิวนิสต์
๘. อย่าพกอาวุธ
๙. สนับสนุนการบวชพระและเณร
๑๐. การแสดงธรรมวันละ ๒ ครั้งทุกวัน
๑๑. การแผ่เมตตาแก่ศัตรู
๑๒. การชักชวน "แกน" กลับใจ
๑๓. การชักชวนประชาชนให้เห็นถูก

๑๔. ชวนชาวบ้านมาทำบุญวันพระ

๑๕. การนั่งสมาธิของพระวิปัสสนาจารย์

๑๐. มารห้า

เรื่องมารห้านี้ ข้าพเจ้านำมารวบรวมไว้ เพื่อเตือนใจว่า "นิพพานมีจริง" ถ้านิพพานไม่มีแล้ว พระพุทธเจ้าจะไม่ตรัสถึงมารห้า พระตถาคตนิยมตรัสจากเหตุ เพราะเหตุที่มีนิพพาน จึงมี "มารห้า"

"มารห้า" ได้มาจากคัมภีร์พระไตรปิฎก พระพุทธองค์ทรงกล่าวว่า พญามารป้องกันพุทธบริษัทไม่ให้พบนิพพาน มีอยู่ ๕ อย่าง คือ

๑. ขันธะมาร

๒. กิเลสมาร

๓. อภิสังขารมาร

๔. มัจจุมาร

๕. เทวะปุตตะมาร

(๑) ขันธมาร

ได้แก่ "ขันธ์ ๕" เป็นมารไม่ให้ชาวพุทธได้พบนิพพาน

ขันธ์ ๕ คืออะไร?

พระพุทธเจ้าตรัสสอนว่า ชีวิตนี้แบ่งออก ๕ กองเรียกใน ภาษาบาลีว่า "เบญจขันธ์" เบญจแปลว่า ๕ ขันธ์แปลว่า กอง

ชีวิตนี้จึงแบ่งออก ๕ กอง หรือเรียกผสมกันว่า "ขันธ์ห้า" อันได้แก่

๑. รูป

๒. เวทนา

๓. สัญญา

๔. สังขาร

๕. วิญญาณ

รูป ได้แก่ ดิน, น้ำ, ไฟ, ลม ดินคือกระดูก น้ำคือน้ำเลือด, น้ำหนอง, น้ำลาย ไฟคืออุณหภูมิของร่างกาย ลมคือ ลมหายใจ ลมในท้อง ผายลม เป็นต้น

เวทนา ได้แก่ สุขเวทนา, ทุกขเวทนาและอุเบกขาเวทนา, ชีวิตคนเราในวันหนึ่ง ย่อมมีเวทนาอยู่ ๓ อย่าง คือมีสุข, มีทุกข์, มีเฉยๆ ไม่สุขไม่ทุกข์ วันหนึ่งๆ ก็หมุนไปใน ๓ อย่างนี้ จึงมีคำว่า เวทนา

สุขก็เวทนา ทุกข์ก็เวทนา อุเบกขาก็เวทนา เพราะว่ามัน ทนอยู่ไม่ได้ จะหัวเราะอย่างเดียว ๘ ชั่วโมงก็ไม่ได้ จะร้องไห้อย่าง

เดียว ๔ ชั่วโมงก็ไม่ได้ มันต้องเปลี่ยนแปลงไป เพราะมันเป็น เวทนา ทนอยู่ไม่ได้ เป็นไปตามกฎไตรลักษณ์ของพระพุทธเจ้า ไม่เที่ยงเป็นทุกข์ ไม่ใช่ตัวตนของเรา เราบังคับเขาไม่ได้

สัญญา

ได้แก่ความจำ ความกำหนดหมาย เราจำได้ว่าคนนั้นพ่อเรา พ่อเราพูดอยู่ในห้องไม่เห็นหน้า เราก็จำเสียงได้ กำหนดได้ว่าเป็นพ่อเรา เพราะเราจำได้ หมายรู้ หรือเราจับแก้วยกขึ้นชูดู เราก็รู้ทันทีว่านี่ถ้วยแก้วและกำหนดหมายรู้ว่า ถ้าแก้วหลุดมือตกถูกพื้นซิเมนต์แก้วมันแตกกระจายออก

สังขาร

สังขารในเบญจขันธ์ ได้แก่ความดีกับความชั่ว ชีวิตคนเราก็มีการกระทำอยู่ ๒ อย่าง คือความดีกับความชั่ว เช่น ขยันทำงานคือความดี ขี้เกียจทำงานคือความชั่ว กล่าววาจาสัตย์คือความดี กล่าวเท็จคือความชั่ว เป็นต้น

สังขาร ในปฏิจจสมุปบาท ได้แก่การกระทำที่จำเป็นต้องกลับมาเกิดอีก

สังขารในไตรลักษณ์ได้แก่รูปร่างที่เห็นด้วยตา เช่น อาคาร, ช้าง, ม้า, คน, ต้นไม้, ลำน้ำ เป็นต้น

สังขารใช้ใน ๓ แห่ง แปลความหมายไม่เหมือนกัน เพราะภาษาบาลีนั้นดิ้นได้ ภาษาไทยก็ดิ้นได้ เช่น เราเป็นคน คือมนุษย์ เป็น "นาม" เมื่อเราคนหม้อข้าว "คน" ตัวนี้เป็น "กิริยา" ทำการคนหม้อข้าวไม่ให้ข้าวในหม้อไหม้ไฟ คนตัวเดียวกัน เขียนอย่างเดียวกัน ภาษาไทยดิ้นได้เช่นกัน

วิญญาณ

วิญญาณมี ๖ คือ

๑. ตา เห็นรูป เกิดผัสสะ เกิดจักษุวิญญาณ

๒. หู ได้ยินเสียง เกิดผัสสะ เกิดโสตะวิญญาณ

๓. จมูก ได้กลิ่น เกิดผัสสะ เกิดฆานะวิญญาณ

๔. ลิ้น ลิ้มรส เกิดผัสสะ เกิดชิวหาวิญญาณ

๕. กาย สัมผัส เกิดผัสสะ เกิดกายะวิญญาณ

๖. ใจ กระทบธรรมารมณ์ เกิดผัสสะ เกิดมะโนวิญญาณ

พระพุทธเจ้าตรัสว่า "ขันธ์ ๕ นี้ เป็นภาระที่หนักเน้อ ที่ทำให้มนุษย์มีอุปาทานยึดมั่น ให้ติดอยู่ในภพ ติดอยู่ในชาติ ไม่สามารถจะพาตนไปสู่ความหลุดพ้นนิพพานได้ เป็นสิ่งกีดกั้นนิพพานไว้"

ตามที่ชาวพุทธทำวัตรเช้าตอนหนึ่งว่า

รูปูปาทานักขันโธ ได้แก่ความยึดมั่นใน รูป

เวทนูปาทานักขันโธ ได้แก่ความยึดมั่นใน เวทนา

สัญญูปาทานักขันโธ ได้แก่ความยึดมั่นใน สัญญา

สังขารูปาทานักขันโธ ได้แก่ความยึดมั่นใน สังขาร

วิญญาณูปาทานักขันโธ ได้แก่ความยึดมั่นใน วิญญาณ

เราต้องฝึกจิตให้ปล่อยว่าง ไม่ยึดมั่นถือมั่นในรูป, เวทนา, สัญญา, สังขารและวิญญาณ เมื่อฝึกจิตจนไม่มีอารมณ์ยึดมั่นในขันธ์ ๕ แล้ว ก็จะพบนิพพาน

ที่กล่าวมานี้คือ "ขันธมาร"

(๒) กิเลสมาร

กิเลสของมนุษย์แบ่งง่าย ๆ ได้ ๓ อย่าง คือ

๑. กิเลสอย่าง หยาบ

๒. กิเลสอย่าง กลาง

๓. กิเลสอย่าง ละเอียด

กิเลสอย่างหยาบ

ได้แก่การแสดงออกทางกาย เช่นเดินดัง เดินชนสิ่งของแตกกระจาย แสดงออกทางวาจา เช่น กล่าวคำหยาบ พูดเสียงดังขณะ

พระแสดงธรรม สนทนากันเสียงดัง เหล่านี้คือกิเลสอย่างหยาบ ถ้ารักษาศีลบริสุทธิ์กิเลสอย่างหยาบ ก็ถูกทำลายไปเอง

กิเลสอย่างกลาง

ได้แก่กิเลสที่ฝังอยู่ในจิต ไม่แสดงอาการให้เราเห็นได้ทันที มี ๕ อย่าง คือ

๑. ความโลภ

๒. ความโกรธ

๓. ความหลง

๔. ความอิจฉาริษยา

๕. ความพยาบาท

ผู้ใดมีกิเลส ๕ อย่างนี้ ผู้นั้นไม่มีทางได้พบนิพพาน ผู้ใดปฏิบัติวิปัสสนาสมาธิ จนจิตเสพสมาธิได้สูงแล้วอานุภาพของสมาธิจะเป็นผู้ทำลายกิเลสอย่างกลาง ๕ อย่างนี้ มีหนทางได้พบนิพพาน

กิเลสอย่างละเอียด

ได้แก่กิเลสที่นอนเนื่องสงบนิ่งอยู่ในกมล สันดาน เป็นกิเลสที่มีสืบต่อเนื่องอยู่ในจิตของปุถุชนทุกคนซึ่งมีมาแต่อดีตกาล อันกระทำให้มีการเกิดอยู่ตลอดกาล

กิเลสอย่างละเอียดนี้ เมื่อยังไม่มีอารมณ์ภายนอกมากระทบ เขาคงนอนสงบนิ่งในจิต ไม่แสดงออกมาให้เราเห็น กิเลสอย่างละเอียดนี้ ตรงภาษาบาลีว่า "อนุสัยกิเลส" มี ๗ อย่างคือ

๑. กามราคะ คนทุกคนมีกามราคะไม่มากก็น้อย
๒. ปฏิฆะ ได้แก่ความหงุดหงิดด้วยโทสะจริต
๓. ทิฏฐิ ได้แก่ความเห็นผิดความถือตัว
๔. วิจิกิจฉา ได้แก่ความลังเลสงสัยในพระรัตนตรัย
๕. มานะ ได้แก่ความสำคัญตนว่าเป็นนั่น, เป็นนี่
๖. ภวราคะ ได้แก่ความอยากเป็นนั่น, อยากเป็นนี่
๗. อวิชชา ได้แก่ความไม่รู้แจ้งในอริยะสัจสี่

บุคคลใด ยังมีตัณหา, มีกามราคะ, มีโทสะจริต, มีการถือตัว, มีการเห็นผิด, มีความลังเลสงสัย ในพระรัตนตรัย, มีความถือตัวว่าตัวเป็นคนสำคัญ, มีความอยากเป็นใหญ่, อยากได้ยศ และไม่รู้แจ้งทุกข์ บุคคลนั้นไม่มีทางได้พบนิพพาน

บุคคลใดปฏิบัติวิปัสสนาสมาธิ จนจิตเสพสมาธิสูง เกิดสภาวะธรรมของอารมณ์วิปัสสนา ที่แสดงอาการของญาณต่าง ๆ ในที่สุดสามารถผ่านญาณ ๑๖ ได้ ญาณ ๑๖ เรียกในภาษาบาลีว่า "โสฬสญาณ" แล้วเกิดวิปัสสนาปัญญา คือ "ภาวนามยะปัญญา"

ปัญญาจากสมาธินี้เป็นผู้ทำลาย อนุสัยกิเลส ๗ ให้หมดสิ้นไป ก็จะได้พบนิพพาน

พระพุทธองค์จึงทรงพร่ำสอนให้บำเพ็ญเพียรเผากิเลสให้หมดไปด้วย "ไตรสิกขา" คือศีลสิกขา, สมาธิสิกขา และปัญญาสิกขา

ศีลสิกขา มีหน้าที่ทำลายกิเลสอย่างหยาบ

สมาธิสิกขา มีหน้าที่ทำลายกิเลสอย่างกลาง

ปัญญาสิกขา มีหน้าที่ทำลายกิเลสอย่างละเอียด

และทรงกล่าวว่า

บุคคลใดมีศีลบริสุทธิ์ บุคคลนั้นเข้าสมาธิง่ายเพราะว่า "ศีล" เป็นรากเง่าของ "สมาธิ"

บุคคลสมาธิใดแก่กล้า บุคคลนั้นย่อมเกิดปัญญาเพราะว่า "สมาธิ" เป็นรากเง่าของ "ปัญญา"

บุคคลใดมีปัญญาจากสมาธิ บุคคลนั้นรู้แจ้งวิมุตติเพราะว่า "ปัญญา" เป็นรากเง่าของ "วิมุตติ"

บุคคลใดรู้แจ้ง "วิมุตติ" บุคคลนั้น "นิพพาน" เพราะว่า "วิมุตติ" คือความหลุดพ้นจากภพ

ถ้าเราไม่สามารถทำลายกิเลสทั้ง ๓ นั้นได้แล้ว เราไม่มีโอกาสพบนิพพาน กิเลสจึงป้องกันชาวพุทธไม่ให้พบนิพพาน จึงเรียกว่า "กิเลสมาร"

(๓) อภิสังขารมาร

ได้แก่วิบากกรรมที่เราสร้างไว้ในชาติปัจจุบันหรือในอดีตชาติ กรรมที่สร้างไว้ย่อมกีดกันเราไว้ไม่ให้ได้พบนิพพาน เพราะจะต้องไปเกิดเพื่อสนองกรรม ตามกรรมที่เราสร้างไว้

บุคคลที่ปฏิบัติวิปัสสนากรรม ตามกรรมวิธีที่ถูกต้อง แม้จะพยายามเท่าใดก็ไม่มีโอกาสได้พบนิพพาน บุคคลชนิดนี้มี ๑๐ จำพวกคือ

(๑) ผู้ที่เคยทำกรรมหนักไว้เป็นอันตริยกรรมได้แก่ ฆ่าพ่อ, ฆ่าแม่, ฆ่าพระอรหันต์, ทำสงฆ์ให้แตกแยกกัน หรือกระทำให้พระวรกายของพระพุทธเจ้าห้อพระโลหิต

(๒) ผู้ที่ไม่เชื่อผลของกรรม มีจิตเป็นมิจฉาทิฏฐิ

(๓) ผู้ที่มีสัญญาผิดแปลกจากสามัญชน เช่น พวกกะเทย, พวกเพศคู่, จิตไม่สมประกอบ

(๔) สัตว์เปรต, สัตว์เดรัจฉาน

(๕) ภิกษุที่ต้องอาบัติปาราชิกแล้ว แต่ไม่ยอมสึก หรือผู้ปลอมตัวบวชภิกษุหรือสามเณร มีจิตฟุ้งซ่านมาก พวกนี้ทำสมาธิไม่ขึ้น

(๖) ผู้ที่บวชเป็นภิกษุแล้ว กลับใจไปนับถือศาสนาอื่น พวกนี้กลับมาทำสมาธิอีก จิตไม่เสพสมาธิ

(๗) ผู้ที่ประทุษร้ายภิกษุณี

(๘) เด็กอายุต่ำกว่า ๗ ขวบ ยังมีสติสัมปชัญญะไม่สมบูรณ์ดีพอ ไม่สามารถทำสมาธิได้

(๙) ภิกษุที่ต้องอาบัติสังฆาทิเสสแล้ว แต่ยังมิได้เข้าอยู่ปริวาสกรรม เพื่อถอนอาบัติสังฆาทิเสส

(๑๐) ผู้ล่วงเกิน ดูหมิ่นอริยบุคคล และยังมิได้ขอขมาลาโทษที่ตนได้ดูหมิ่นนั้น

บุคคล ๑๐ จำพวกนี้ ไม่สามารถจะพบนิพพานได้ แต่บุคคลที่ไม่มีลักษณะเหมือนบุคคลจำพวกนี้ ถ้าปฏิบัติวิปัสสนาสมาธิแล้ว ย่อมจะมีโอกาสบรรลุมรรคผลนิพพาน จะบรรลุช้าหรือบรรลุเร็วสุดแต่วาสนาบารมีของแต่ละบุคคล เพราะมนุษย์สร้างกรรมไว้ไม่เหมือนกัน จิตใจหน้าตาก็ไม่เหมือนกัน ความฉลาดความขยันหมั่นเพียรก็ไม่เหมือนกัน และอินทรีย์ ๕ ก็มีไม่เหมือนกัน จึงบรรลุมรรคผลช้าหรือเร็วต่างกัน

บุคคล ๑๐ จำพวก ที่ไม่มีโอกาสพบนิพพานนั้น ท่านเรียกว่า "อภิสังขารมาร"

๔. มัจจุมาร

ได้แก่ความตายเป็นมาร กำลังปฏิบัติวิปัสสนาสมาธิอยู่ และยังมิได้ทันผ่านโสฬสญาณ แต่เป็นไข้ตายเสียก่อน เช่นนี้ ความตายเป็นมาร

เมื่อพระตถาคตเจ้าตรัสรู้แล้ว ได้ตกลงพระทัยที่ทรงเผยแพร่พระพุทธศาสนา ในวิชาวิปัสสนาสมาธิแล้ว ได้ทรงระลึกถึงพระอาจารย์ทั้ง ๒ ทรงมีความปรารถนาจะตรัสสอนพระอาจารย์ก่อน แต่ได้ทรงทราบด้วยพระญาณว่า พระอาจารย์ทั้ง ๒ ได้มรณภาพไปหมดแล้ว แสดงว่าความตายได้ป้องกันไว้มิให้พระอาจารย์ทั้ง ๒ ได้พบนิพพาน ความตายเป็นมาร ท่านเรียกว่า "มัจจุมาร"

เรื่องเทวัญดาบส

เมื่อพระสิทธัตถะราชกุมารประสูติใหม่ ๆ ทวยเทพในเทวโลกต่างพากันตบแต่งเทพนครสวยงามมาก เพื่อเฉลิมฉลองพระพุทธเจ้าที่ทรงอุบัติขึ้นในโลกมนุษย์

พอดีขณะนั้น มีฤาษีตนหนึ่งมีอิทธิฤทธิ์ มีฌานสมาบัติแก่กล้า สามารถเหาะเหินเดินอากาศ ได้เหาะผ่านไปชมเทวโลก ได้แลเห็นพวกทวยเทพ กำลังแต่งเทพนครอยู่ จึงเหาะลงไปถามว่าพวกท่านแต่งเทพนครเพื่อประสงค์อะไร

พวกทวยเทพตอบดาบสว่า "พวกเราตบแต่งเทพนครเพื่อต้อนรับพระพุทธเจ้า ซึ่งอุบัติขึ้นในมนุษยโลก"

พระฤาษีตนนั้นมีนามว่า "เทวัญดาบส" เทวัญดาบสได้ถามต่อไปว่า

"พระพุทธเจ้าประสูติในประเทศไหน ใครเป็นพระราชบิดา และใครเป็นพระราชมารดา"

ทวยเทพตอบว่า

"อุบัติขึ้นที่นครกบิลพัสดุ์ แห่งชมภูทวีป พระเจ้าสุทโธทนเป็นพระราชบิดา พระนางสิริมหามายา เป็นพระราชมารดา"

เทวัญดาบสได้ฟังแล้วตกใจมาก เพราะว่าพระเจ้สุทโธทนและพระนางสิริมหามายา เป็นโยมอุปัฏฐากของตน จึงรีบลาทวยเทพเหาะมุ่งไปสู่กรุงกบิลพัสดุ์ เพื่อขอดูพระราชกุมาร

เมื่อเทวัญดาบส นั่งอาสนะเรียบร้อยแล้ว พระเจ้าสุทโธทนผู้เป็นโยมอุปัฏฐากได้ถามว่า

"พระอาจารย์มาครั้งนี้ มีธุระอะไร?"

"อาตมาต้องการชมพระราชกุมาร"

พระเจ้าสุทโธทน จึงเข้าไปอุ้มพระราชกุมารออกมา หมายว่าจะให้พระราชกุมาร ได้กราบพระอาจารย์ แต่เมื่อเทวัญดาบสได้

มองเห็นฝ่าพระบาทของพระราชกุมารแล้ว ก็ก้มหัวลงกราบพระราชกุมาร กราบแล้วก็ร้องไห้

พระเจ้าสุทโธทน ตรัสถามเทวัญดาบสว่า

"เหตุใดพระอาจารย์จึงกราบกุมาร"

เทวัญดาบสตอบว่า

"มหาบพิตร ที่ฝ่าพระบาทของพระราชกุมารนั้น มีลายกงจักร แสดงว่าต่อไปจะทรงเป็นพระพุทธเจ้า"

"เหตุใดจึงร้องไห้" เจ้าสุทโธทนถามต่อ

"มหาบพิตร อาตมาแก่ชราแล้ว ไม่ทันถึงวันตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า กว่าพระราชกุมารจะโต ออกค้นคว้าโมกขธรรม และกว่าจะได้ดำรงตำแหน่งพระพุทธเจ้า อาตมาภาพก็มรณภาพไปนานแล้ว จึงรู้สึกเสียใจเป็นอย่างยิ่ง ที่ไม่มีโอกาสได้อยู่ฟังพระธรรมเทศนาจากพระพุทธเจ้า เสียใจจนร้องไห้

เรื่องนี้แสดงว่า มัจจุราชเป็นพญามารคร่าชีวิตเทวัญดาบสไปก่อนที่จะได้ปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้า อันเป็นธรรมนำไปสู่ความหลุดพ้น ได้บรรลุมรรคผลนิพพาน หมายความว่าความตายเป็นมารที่เรียกว่า "มัจจุมาร"

๕. เทวปุตตะกุมาร

ได้แก่ผู้มีอิทธิพลเป็นมาร แกล้งไม่ให้คนอื่นปฏิบัติวิปัสสนาสมาธิ ป้องกันคนอื่นไว้ไม่ได้พบนิพพาน

เทวะปุตตะ หมายถึง ทวยเทพ เทวดา แบ่งออกเป็น ๒ พวก คือสัจจเทพกับสมมุติเทพ พระลูกชายจะเข้าปฏิบัติวิปัสสนา โยมพ่อโยมแม่ห้ามไว้ ไม่ต้องการให้พระลูกชายเข้าปฏิบัติ โยมพ่อ โยมแม่ เป็นเทวะปุตตะมาร คือพวกสมมุติเทพ

พระลูกวัดจะปฏิบัติวิปัสสนา เจ้าอาวาสของวัดนั้นไม่เห็นด้วย ห้ามพระลูกวัดไม่ให้ปฏิบัติ ทานเจ้าอาวาสรูปนั้น เป็น "เทวะปุตตะมาร" คือเป็นพวก "สมมุติเทพ" เมืองไทยมีเทวะปุตตะมารมากมายจริง ๆ ช่วยกันป้องกันชาวพุทธไว้ไม่ให้พบนิพพาน ของพระผู้มีพระภาคเจ้า

พระสังฆราชไม่เห็นด้วย ไม่ยอมให้พระภิกษุปฏิบัติวิปัสสนาสมาธิ พระสังฆราชองค์นั้น เป็นพวก "เทวะปุตตะมาร" เป็นพญามารที่ป้องกันชาวพุทธไว้ไม่ให้ได้พบนิพพาน

พระมหากษัตริย์ที่ทรงนับถือศาสนาคริสต์ หรือศาสนาอิสลาม ไม่ต้องการให้พลเมืองของพระองค์ปฏิบัติวิปัสสนาสมาธิ พระมหา-

กษัตริย์พระองค์นั้น เป็นพวก "เทวะปุตตะมาร" เป็นสมมุติเทพ จึงเป็นพญามารที่ป้องกันประชาชนของพระองค์ไม่ให้ได้พบนิพพาน

ข้าพเจ้าคิดว่า ภิกษุสงฆ์ชาวไทย จะได้บรรลุมรรคผลนิพ-พานยากมาก เพราะว่ามีเทวะปุตตะมารมากมายเหลือเกิน แม้แต่พระอุปัชฌายะที่ทำการอุปสมบทกุลบุตร ได้สอนวิชาวิปัสสนาสมาธิในพระอุโบสถแก่พระภิกษุบวชใหม่ เมื่อออกจากอุโบสถแล้ว ท่านก็ทิ้งวิปัสสนาไว้ในโบสถ์ และพยายามขัดขวางปฏิบัติวิปัสสนา แปลกมากแต่เป็นความจริง

วันหนึ่ง ข้าพเจ้าไปแสดงธรรม ณ วิทยุกระจายเสียงของจังหวัดอุตรดิตถ์ ที่เรียกย่อว่า วปถ/๑ นั้น เมื่อเดินทางกลับวัดโดยทางรถไฟ ได้พบกับท่านพระครูรูปหนึ่ง ท่านเป็นพระอุปัชฌายะท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า

"หลวงพ่อสอนวิปัสสนาในวิทยุ วปถ/๑๔ นั้น ไม่มีใครเขาฟังหรอก และไม่มีใครเขาเอาใจใส่ปฏิบัติ เสียเวลาสอนเปล่า พูดธรรมะอย่างอื่นดีกว่า"

นี่คือ พระอุปัชฌายะรูปนี้ เป็นเทวะปุตตะมาร เป็นพวก "สมมุติเทพ" ไม่รู้เจตนารมณ์อันแท้จริงของพระตถาคตเจ้า ข้าพเจ้ารู้สึกสลดใจมาก

พระอุปัชฌายะสอนวิปัสสนาในพระอุโบสถแก่พระบวชใหม่ โดยสอนให้ภาวนาว่า เกศา, โลมา, นขา, ทันตา, ตะโจ แล้วให้ภาวนาอนุโลมและปฏิโลมว่า เกศา, โลมา, นขา, ทันตา, ตะโจ. ตะโจ, ทันตา, นขา, โลมา, เกศา เพื่อให้เกิดวิปัสสนาปัญญาว่าสิ่งเหล่านี้เป็น อนิจจัง, ทุกขังและอนัตตา คือไม่เที่ยง, เป็นทุกข์, ไม่ใช่ตัวตนของเรา เราบังคับไม่ได้ ให้พระบวชใหม่พิจารณาลงสู่กฎไตรลักษณ์ของพระพุทธเจ้า

เสร็จแล้ว พระอุปัชฌายะก็ทิ้งวิปัสสนาไว้ในโบสถ์ พร้อมกับพระบวชใหม่ และออกจากโบสถ์มาขัดขวางการปฏิบัติวิปัสสนาสมาธิ จึงจัดเป็นพวกเทวะปุตตะมารที่ร้ายแรงมาก เพราะฉะนั้นภิกษุสงฆ์ในพระราชอาณาจักรไทย ไม่ใคร่จะมีโอกาสได้พบนิพพานของพระบรมศาสดา เพราะเมืองไทยมีพวกเทวะปุตตะมารจำนวนมาก แสดงว่าศาสนาพุทธกำลังจะสิ้นสุดลงด้วย

เทวะปุตตะมารที่เป็นพวก "สัจจเทพ" ก็มีดังตัวอย่าง ในครั้งพุทธกาล มีเรื่องว่า มีพระภิกษุหมู่หนึ่ง กราบลาพระพุทธเจ้าเข้าไปปฏิบัติธรรมในป่าลึก ในป่านั้นมีรุกขเทวดามาก ซึ่งสร้างวิมานอยู่ตามยอดไม้ อยู่เหนือศีรษะหมู่สงฆ์ ครั้นจะย้ายวิมานไปอยู่ที่อื่นก็จะต้องไปเบียดที่ของเทวดาอื่น ๆ จึงไม่คิดย้ายวิมาน ได้พากัน

แปลงกายเป็นเสือเหลือง เสือโคร่ง. เป็นผีหัวขาด พระภิกษุหมู่นั้น ไม่มีความสงบ จึงพากันกลับมาเข้าเฝ้าและเล่าเหตุการณ์กราบทูลแก่ พระบรมศาสดา

พระตถาคตเจ้าทรงทราบด้วยพระญาณ รู้ว่าเป็นพวกสัจจเทพ ทำอาการแกล้งให้พระภิกษุย้ายไปที่อื่นไม่ให้อยู่ภายใต้วิมานของตน

พระพุทธองค์ทรงมอบพุทธภาษิตให้ เพื่อนำไปแสดงแก่หมู่ สัจจเทพเหล่านั้น สัจจะเทพเหล่านั้นจึงทราบความจริงว่า คณะสงฆ์ เข้ามาปฏิบัติธรรมชั้นสูงของพระพุทธเจ้า แล้วได้แผ่เมตตาให้พวก ตน เทวดาเหล่านั้นเข้าใจดี จึงอยู่รวมกันโดยสงบสุข

พุทธภาษิตนั้นคือ "กรณียะ เมตตะสุตตัง" ที่ชาวพุทธบาง ท่านเข้าใจว่าเป็นคาถาไล่ผี แต่เมื่อตรวจดูคำแปลในหนังสือสวดมนต์ ฉบับหลวง เป็นเรื่องอธิบายถึงการเข้ามาอยู่รวมกันเพื่ออะไร แล้ว แผ่เมตตาให้ด้วย

ใน "กรณียะ เมตตะสุตตัง...." นั้น มีอยู่ ๖ วรรค ข้าพเจ้า ขอนำคำแปลของวรรคที่ ๑ กับวรรคที่ ๖ มาสู่ท่านผู้อ่านดังต่อ ไปนี้

วรรคที่ ๑ แปลว่า "ภิกษุผู้มีความฉลาดควรบำเพ็ญไตร

สิกขา คือ บำเพ็ญศีล, บาเพ็ญสมาธิ และบำเพ็ญปัญญา อันเป็นบทต้นที่นำไปให้บรรลุนิพพานโดยตรง"

ในวรรคที่ ๖ อันเป็นวรรคสุดท้ายแปลว่า

"ภิกษุผู้มีความฉลาด เป็นผู้มีศีลสมบูรณ์ถึงพร้อมด้วยญาณทัศนะ ไม่เข้าไปยึดถือในมิจฉาทิฏฐิ อันเป็นความเห็นผิด เป็นผู้ได้กำจัดความใคร่ในอาสวะกิเลสทั้งหลายได้โดยสิ้นเชิง เช่นนี้ ภิกษุผู้ฉลาดนั้น ย่อมเป็นผู้ไม่ต้องกลับมานอนในครรภ์มารดาอีกอย่างแน่แท้"

คำแปลทั้ง ๖ วรรค ไม่มีคำใดที่ไล่ผีแม้แต่คำเดียว เป็นพุทธภาษิตตรัสสอนให้บรรลุนิพพาน

สัจจะเทพเหล่านั้นเข้าใจดี จึงกลับใจยอมอยู่ร่วมกัน ไม่กลั่นแกล้งอีกต่อไป

"มารห้า" เป็นพุทธภาษิต ข้าพเจ้าได้มาจากคัมภีร์พระไตรปิฎก "มารห้า" นี้แสดงว่า "นิพพานมีจริง" เพราะเหตุที่มีนิพพาน พระบรมศาสดาจึงทรงแสดง "มารห้า" ถ้าไม่มีนิพพานแล้วพระพุทธองค์คงจะไม่ทรงแสดงเรื่อง "มารห้า" เพราะฉะนั้น "นิพพาน" เป็นสิ่งที่มีจริง

ใน "อภิสังขารมาร" นั้น กล่าวถึงมนุษย์ที่ไม่สามารถจะพบนิพพานได้มีอยู่ ๑๐ จำพวก ถ้าท่านทั้งหลายไม่มีลักษณะเข้าไปอยู่ในข่ายของมนุษย์ ๑๐ จำพวกนั้น ท่านก็สามารถเข้าพบนิพพานได้ ด้วยการลงมือปฏิบัติวิปัสสนาสมาธิของพระพุทธองค์

ข้าพเจ้านำเรื่องนี้มาเขียนไว้เพื่อยืนยันว่า "นิพพานมีจริง" ชาวพุทธสามารถเข้าถึงนิพพานได้ ประตูนิพพานเปิดรับท่านอยู่ตลอดเวลา ไม่มีใครสามารถจะผูกขาดนิพพานไว้ได้

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงรื้อสัตว์ขนสัตว์ไปสู่นิพพานด้วยพระกรุณาธิคุณ ทรงเมตตาสงสารมนุษย์ที่ต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในวัฏฏะทุกข์ ทรงมีอุดมคติว่า "การเกิดเป็นทุกข์" การไม่เกิดเป็นบรมสุข

ตรัสสอนด้วยพระปัญญาอันล้ำเลิศ และทรงพร่ำสอนด้วยความบริสุทธิ์ ไม่มีความต้องการสิ่งใดตอบแทนเลย ดังนี้

๑๑. จดหมายจากชายแดน

ข้าพเจ้าสั่งพระวิปัสสนาจารย์ ทั้ง ๑๐ แห่งนั้นให้มีจดหมายถึงข้าพเจ้า เดือนละ ๒ ครั้ง เพื่อรายงานผลการแสดงธรรม และเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวแก่การเผยแพร่พระพุทธศาสนา ไม่ใช่เรื่องการเมือง ไม่ต้องการเกี่ยวข้องกับการเมือง

จะนำจดหมายมารวบรวมไว้ แห่งละ ๑ ฉบับ รวมเป็น ๑๐ ฉบับ เพื่อให้ท่านพิจารณา

(๑) จากบ้านน้ำกุ่ม

สำนักสงฆ์ บ. น้ำกุ่ม

ต. น้ำกุ่ม, อ. นครไทย จ. พิษณุโลก

วันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๒๐

นมัสการ หลวงพ่อที่เคารพ

หนังสือ "การใช้ธรรมาวุธชายแดน" พร้อมกับจดหมายลงวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๒๐ ของหลวงพ่อนั้น ผมได้รับเมื่อวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๒๐ เวลา ๑๒.๐๐ น.

นับตั้งแต่ผมไปอยู่เมื่อวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๒๐ จนถึงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๒๐ เป็นเวลา ๒ เดือน ๑๘ วัน ยังไม่เคยมี ผกค. เข้ามาใช้อาวุธรุกราน

ทหารที่ประจำฐานปฏิบัติการเขาขยันดีมาก พวกเขาพยายามออกลาดตระเวนกันทุกวัน ไม่ปรากฏว่ามีการปะทะกัน ทหารไม่เสียลูกปืนให้แก่ ผกค. เป็นเวลานาน เว้นแต่จะเสียลูกปืนในการยิงขึ้นฟ้า ครั้งละ ๔–๕ นัด เพื่อให้รู้ว่าพวกเราเตรียมพร้อม แต่ก็หลาย ๆ วันจึงจะยิงขึ้นฟ้าครั้งหนึ่ง การยิงปืนขึ้นฟ้าดูคล้าย ๆ ว่ายิง

ควบคุมพื้นที่ชายแดนของเราไว้ ที่ผมรายงานมานี้ไม่ใช่ว่าผมมีของดี หรือมีอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์อย่างใด ที่จะใช้บังคับไม่ให้ ผกค. รุกราน

ผมเข้าใจว่า คงจะเนื่องจากประชาชนชาวบ้านน้ำกุ่ม มีจิตใจเข้าถึงศาสนา ยึดมั่นในพระพุทธศาสนามากกว่าเดิมและชาวบ้านทราบพฤติการณ์ ว่าอะไรเป็นอะไรของพวก ผกค. ดีหมดแล้ว ชาวบ้านจึงไม่มีใครเข้าไปร่วมมือกับเขาอีก

เมื่อผมไปอยู่ใหม่ ๆ ผู้บังคับหมวดที่ฐานปฏิบัติการทหารและผู้บังคับกอง เขาได้มาบอกผมว่า มีชาวบ้านใครบ้างที่เป็น "แกน" ของพวก ผกค. ที่เข้าไปช่วยพวก ผกค.

วันต่อมา ผมพยายามพบกับ "แกน" ทำความรู้จักและคุ้นเคยกับพวก "แกน" เหล่านั้นและผมขอให้ "แกน" เล่าความจริงว่า เหตุอันใดจึงไปร่วมกับพวก ผกค.

"แกน" พูดกับผมว่า เขารับเป็น "แกน" จริง ที่ต้องกระทำไปเช่นนั้น เพื่อความปลอดภัยของเขาเอง ความจริง เขาเข้าไปร่วมเป็น "แกน" อย่างนั้นเอง แต่จิตใจของเขาไม่ได้เอนเอียงไปเป็นพวก ผกค. อย่างเต็มใจไม่

"แกน" ที่ผมทำความรู้จักนั้น ได้เข้าวัดฟังธรรม และนำลูกชายมาให้บวชเณร พวก "แกน" พากันชอบผมมาก เมื่อพวก ผกค. ไม่มีผู้ชี้ทางรุก ทางหนี ไม่รู้กำลังทหารอย่างแท้จริง เขาจึงสงบอยู่ก็อาจเป็นได้

ผมแสดงธรรมครั้งใด มีคนมาร่วมฟังธรรมประมาณ ๑๐๐ คน บางครั้ง เมื่อเทศน์จบแล้ว พวกเขาขอร้องให้เทศน์อีก ๑ กัณฑ์ เขาบอกผมว่า พวกเขาไม่ใคร่จะได้ฟังธรรมไม่มีพระภิกษุมาแสดงธรรม มีแต่มาทำน้ำมนต์บ้างขายพระบ้างเรียกเงินจากชาวบ้าน

เมื่อวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๒๐ เป็นวันพระ ผมเทศน์ที่ บ. น้ำกุ่ม ๒ กัณฑ์ แล้วเดินทางไปเทศน์ที่บ้านทุ่งใหญ่อีก ๒ กัณฑ์ ผมคิดถึงหลวงพ่อมาก ถ้าหลวงพ่อไปแสดงธรรมให้ชาวบ้านชายแดนฟัง ญาติโยมทางนี้คงจะชอบกันมาก เพราะหลวงพ่อมีวิธีพูดดีกว่าผม

ผมเคยมีจดหมายขอพระภิกษุ ให้ส่งไปประจำที่ บ. ทุ่งใหญ่ แต่หลวงพ่อตอบปฏิเสธ หลวงพ่อคิดช่วยฉะเฉพาะหมู่บ้านที่ฐานปฏิบัติการเท่านั้น

บ้านทุ่งใหญ่ ไม่มีฐานปฏิบัติการ แต่เป็นหมู่บ้านใหญ่มาก ตั้งอยู่ระหว่างฐานปฏิบัติการ บ. น้ำกุ่ม กับฐานปฏิบัติการ บ. นาเมือง

ห่างจากฐานปฏิบัติการ บ. น้ำกุ่ม ๒ กิโลเมตร

ห่างจากฐานปฏิบัติการ บ. นาเมือง ๑ กิโลเมตร

ถ้าทหารทางฐานปฏิบัติการนาเมือง เขาขอมาแล้ว ผมมีความเห็นว่า หลวงพ่อควรส่งพระวิปัสสนาจารย์ไปให้เขา จะมีผลดีมาก

ที่ฐานปฏิบัติการ บ. น้ำกุ่ม มีความสุขสบายดี ประชาชนยึดมั่นในพระพุทธศาสนา พวกชาวบ้านและพวก "แกน ได้ส่งลูกเข้ามาบวชเณร ๑๙ รูป ต่อมาต้องสึกไปช่วยพ่อแม่ทำนา ๙ รูป คงเหลือจำพรรษา ๑๐ รูป ผมได้เปิดเทอมสอนพระปริยัติธรรมด้วยสอน ๕ วิชาคือ

๑. พุทธภาษิต
๒. ธรรมวินัย
๓. กระทู้ธรรม
๔. ศาสนาพิธี
๕. พุทธประวัติ

วิชาพุทธประวัติ ทหารที่ฐานปฏิบัติการ บ. น้ำกุ่ม ได้ลงมาช่วยสอนให้ นอกนั้นผมสอนคนเดียว ตามปกติผมปฏิบัติวิปัสสนาทุกวัน วันละ ๔ ชั่วโมง คือก่อนสอน ๒ ชั่วโมง ก่อนนอน ๒

ชั่วโมง นอกนั้นเป็นเวลาสอนในห้องเรียน ทั้งก่อนเพลและหลังเพล แม้จะรู้สึกเหนื่อยบ้างแต่ว่ามันสนุกดีครับ

หลวงพ่อครับ ผมมีความเห็นว่าทุก ๆ ฐานปฏิบัติการตามชายแดน ควรมีพระวิปัสสนาจารย์เข้าไปช่วยสอนธรรมะ สอนทั้งฝ่ายเราและฝ่ายพวก ผกค. ทำตามนโยบายของหลวงพ่อ ผมคิดว่าจะช่วยรัฐบาลได้ทางอ้อม ช่วยรัฐบาลลดจำนวนเงินที่นำไปซื้อลูกปืนและชลอการตายลงได้บ้าง

พวก ผกค. บางคน เข้ามาฟังธรรมะเหมือนกัน เพราะพ่อแม่ของเขาก็นับถือพระพุทธศาสนา และเดิมเขาก็นับถือศาสนา เขาจึงคงอยากฟังธรรมะ ผมรู้สึกว่าเราได้มีโอกาสล้างสมองพวกเขาด้วย

พวกฆราวาสพูดธรรมะ พวกเขาก็ฟังเฉย ๆ ไม่ใคร่จะศรัทธาไม่กระตือรือล้น ถ้าพระพูดธรรมะพวกราษฎรมีศรัทธา กระตือรือล้นชักชวนกันมาฟังธรรมะ สังเกตว่าประชาชนเชื่อถือพระคงจะเนื่องจากพระภิกษุไม่เคยข่มเหงเขาไม่เคยรีดไถเขา หรือทำคอร์รัปชั่นแก่เขา เขาจึงเคารพพระมาก อยากฟังพระแสดงธรรม

ผมสังเกตเห็น พวก ผกค. เข้ามาในหมู่บ้านน้ำกุ่มนี้ด้วยเหมือนกัน ชาวบ้านก็บอกผมให้ทราบด้วย พวกเขาเข้ามาทำความประพฤติดี แสดงความเมตตาแก่ชาวบ้าน ไม่เบียดเบียนชาวบ้าน

เขาเข้ามาทำความดีแข่งกับกำนันผู้ใหญ่บ้าน เพื่อให้ชาวบ้านพิจารณาเปรียบเทียบพวกเขาว่าพวกเขาดีกว่ากำนัน, ผู้ใหญ่บ้าน จะได้สะดวกแก่การชักชวนช่วงชิงประชาชนไปเป็นพวกเขา เขาไม่มีความคิดที่จะถอย เขาต้องการยึดประเทศไทยแม้จะใช้เวลานานเป็น ๒๐ ปี หรือ ๓๐ ปี

ผมสังเกตว่า พวก ผกค. เขารอดูความเคลื่อนไหวของฝ่ายเรา ถ้าเราสามัคคีกันดีชาวบ้านไม่ออกไปร่วมมือ เขาก็นิ่งดูความเคลื่อนไหว ถ้าทหารไทยถอนกำลังกลับเมื่อใด เขาจะเข้ายึดหมู่บ้านทันที รุกเข้ามายึดพื้นที่ไว้ และ บ. น้ำกุ่มมีเสบียงอาหารบริบูรณ์ เช่น

ทุกหลังคาเรือนทำนา มีข้าวและยุ้งข้าว
ในหมู่บ้านมีโรงสี ๑๐ โรง
ในหมู่บ้านมีช้าง ๗ เชือก

เกือบทุกบ้านมีม้าสำหรับบรรทุกสิ่งของต่าง ๆ เช่นสินค้า นำเข้าตลาดอำเภอ หรือใช้ม้าขี่เข้าไปธุระที่อำเภอนครไทย เกือบทุกบ้านมีม้า ๒–๓ ตัว บางบ้านมี ๕–๖ ตัว

ถ้าพวก ผกค. เข้ายึดหมู่บ้านน้ำกุ่มได้แล้ว ผมรู้สึกว่าฝ่ายเราอาจเอากลับคืนยาก พวกมันคงจะยกกำลังเข้าควบคุมไว้จำนวนมาก

เพื่อคุ้มครองหมู่บ้านนี้ เนื่องจากเป็นอู่ข้าว อู่น้ำของพวกมัน และพวกมันไม่เคยคิดถอย เขาคิดยึดประเทศไทยถ่ายเดียว

ผมหวังว่าหลวงพ่อคงสุขสบายดีเหมือนเดิม

โดยความเคารพอย่างสูง

พระอาจารย์พยุง ผาสุกธัมโม

(๒) จากบ้านวังรู

วัดโพธิ์ทอง บ. วังรู ต. ท่าพล

อ. เมือง จ. เพชรบูรณ์

วันที่ ๕ กันยายน ๒๕๒๐

หลวงพ่อที่เคารพ

จดหมายของหลวงพ่อ ลงวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๒๐ ผมได้รับแล้ว โดยผู้บังคับกองวีระพันธ์ ได้นำไปให้ผม ต่อไปนี้หลวงพ่ออย่าจ่าหน้าซองส่งไปทางฐานปฏิบัติการทหาร บ. นางั่ว ให้ปิดแสตมป์ ส่งมาถึงผมที่วัดโพธิ์ทอง พวกชาวบ้านที่เป็นพวก "แกน" มันจับตาดูผมอยู่ มันลือกันว่า ผมเป็นนายทหารปลอมตัวมาบวชเพื่อสืบราชการลับ หมู่บ้านวังรู มีพวก ผกค. แทรกซึมมาก ผมกำลังทำความเข้าใจกับพวก "แกน" อยู่

ที่หลวงพ่อไม่ให้ผมเข้าหมู่บ้านบ่อย ๆ จะเป็นการเข้าไปประจบชาวบ้าน พระควรสอนธรรมะอยู่ที่วัดนั้น เรื่องนี้ผมขอเรียนว่าเนื่องจากชาวบ้านยังไม่ใคร่จะเข้าวัด ผมจึงต้องเดินไปเยี่ยมชาวบ้าน ถ้าผมไม่เข้าไปก็ไม่มีโอกาสอบรมชาวบ้าน อีกอย่างหนึ่ง ผมต้องการเข้าไปอบรมพวก "แกน" ของพวก ผกค. หรือมีโอกาสได้อบรม ผกค. ให้เขาได้เข้าถึงธรรมะ จะได้กลับใจเป็นการเข้าไปทำการล้างสมอง ผกค. เพราะว่าพวกเขาไม่เข้าวัด ไม่มีโอกาสสอนธรรมะแก่เขา ผมจึงต้องเดินไปหาเขา

เรื่องการบวชเณรนั้น ชาวบ้านชอบใจแต่เขาขอร้องผม ให้เกี่ยวข้าวเสร็จเสียก่อน เพราะต้องอาศัยเด็ก ๆ ดูแล โค, กระบือ และตอนนี้ ชาวบ้านขึ้นไปหากินอยู่บนภูเขา จะมีส่วนน้อยที่นอนบ้านเพื่อเฝ้าไร่

เรื่องการแผ่เมตตาแก่สรรพสัตว์และศัตรูนั้นผมได้สอนผู้ใหญ่บ้าน, ชาวบ้านและเด็กให้แผ่เมตตาเมื่อผมแสดงธรรมจบและเมื่อเวลาก่อนนอน

ที่บ้านวังรูนี้ ผกค. แทรกซึมมาก วันหนึ่งผมขึ้นไปบนภูเขา ผมไปเจอแม้วแดง ผมคุยอยู่กับมันชั่วโมงเศษ เราก็สนทนากันได้เป็นปกติธรรมดา ไม่มีอะไรผิดสังเกต ในหมู่แม้วแดงมีคนไทย ๒

คน เป็นชาย ๑ คน หญิง ๑ คน ทราบภายหลังว่า ผู้ชายเป็นนักศึกษาชาวจังหวัดเพชรบูรณ์ ผู้หญิงเป็นนักศึกษา ชาวจังหวัดมหาสารคาม พวกมันจะให้ผมเป็นผู้นำพา อพป. (อาสาพัฒนาป้องกันตนเอง) จำนวน ๑๑ คน ที่เป็นคณะกรรมการของ อพป. นั้นขึ้นไปพบกับมัน แต่ผมไม่ปฏิบัติตาม

พวก ผกค. หาว่ากรรมการ อพป. ขัดขวางการชักชวนราษฎรและขัดขวางไม่ให้พวก "แกน" ทำหน้าที่ส่งเสบียงอาหารให้แก่พวกมัน ผมรู้สึกว่า อพป. นี้ มีประโยชน์แก่การป้องกันการรุกรานของ ผกค. ดีมาก

ต่อมาผมได้ทราบข่าวจากชาวบ้านที่ไปหากินบนภูเขาว่า พวกแม้วแดงมันจะลงมาฆ่าผมเนื่องจากผมไม่ช่วยมัน และชาวบ้านบางคนไปบอกกับมันว่า ผมเป็นข้าราชการฝ่ายสืบราชการลับเขาเข้าใจว่าผมเป็นนายร้อยหรือนายพันที่ปลอมตัวมาบวช เพราะเขาเห็นผู้บังคับกองวีระพันธ์มาพบผมบ่อย ๆ พวกแม้วแดงจึงคิดจะฆ่าผมแต่หลวงพ่ออย่าวิตกกังวล ผมไม่กลัวตายผมจะอยู่ต่อไปจนกว่าชาวบ้านส่วนใหญ่ไม่ต้องการผม ผมจึงจะรายงานให้หลวงพ่อทราบในภายหลัง

ขณะนี้ผมรู้สึกว่า ประชาชนส่วนใหญ่เข้ากับผมได้แล้ว จะมีจำนวนน้อยที่ไม่เข้าวัดมีชาวบ้านหลายคน ส่วนมากอายุ ๓๐ ปีขึ้นไป เขาอยากอุปสมบท แต่ไม่มีค่าใช้จ่ายในการบวชผมจึงอยากจะจัดพิธีเข้าปริวาสกรรม ทำการอุปสมบทเป็นหมู่ แล้วนำเข้าปริวาสกรรม ๑๐ วัน ผมหวังว่าหลวงพ่อคงจะพิจารณาช่วยผมด้วย

วันพระ ๘ ค่ำ มีชาวบ้านมาเข้าวัดทำบุญประมาณ ๑๕ คน ส่วนวันพระ ๑๔ ค่ำหรือ ๑๕ ค่ำ มีชาวบ้านมาเข้าวัดทำบุญประมาณ ๔๐ คน ส่วนมากเขาเป็นห่วงปากห่วงท้องของเขา เพราะว่าชาวบ้านค่อนข้างยากจน ชาวบ้านที่มาเข้าวัดถือศีลอุโบสถไม่มีเลยครับ

ราษฎรขึ้นไปหากินบนภูเขา ไปเก็บเห็ดเก็บหน่อไม้ พวกผกค. ก็คอยล้างสมองชักชวนเป็นพวกของมันอยู่ตลอดเวลา เมื่อวันที่ผมขึ้นไปบนภูเขามันพยายามพูดล้างสมองผมชักชวนผมเป็นพวกกับมัน ผมฟังเขาพูดเฉย ๆ โอกาสเหมาะผมก็พูดล้างสมองมันบ้าง ผมพูดธรรมะล้างสมอง ไม่ได้ด่ามัน ผมทำตัวเป็นนักเผยแพร่ศาสนาทำการสอนธรรมะทุกฝ่ายไม่ว่าฝ่ายขวาหรือฝ่ายซ้าย ตามหลักการที่หลวงพ่อสอนไว้

สุดท้ายนี้ผมขอให้หลวงพ่อมีความสุขความเจริญรุ่งเรืองในรสพระธรรมเทอญ

กราบมาโดยความเคารพ

พระอาจารย์สมกิ๊ด อุกกะโม

(๓) จากบ้านห้วยมุ่น

สำนักสงฆ์โนนสว่างสามัคคี บ้านห้วยมุ่น

ต. กกสะท้อน อ. ด่านซ้าย จ. เลย

วันที่ ๘ กันยายน ๒๕๒๐

กราบเรียน หลวงพ่อที่เคารพ

จดหมายของหลวงพ่อ ลงวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๒๐ ผมได้รับเมื่อ ๗ กันยายน ๒๕๒๐ ผมได้อ่านทราบตลอดแล้ว ผมขอเรียนดังนี้

(๑) เมื่อวันที่ ๗ กันยายน นี้ มีพระภิกษุไปจำพรรษาที่บ้านหมากแข้ง ๒ รูป ได้แยกมาขออาศัยผมอยู่ ๑ รูป ชื่อพระภิกษุบรรจบ สิริปัญโญ เป็นพระมาจากวัดลาดหญ้า จ. กาญจนบุรี ท่านคงจะไม่ถูกคอกับพระด้วยกัน จึงยอมขาดพรรษาออกมาอยู่กับผม จนกว่าจะออกพรรษา

(๒) ขณะนี้สำนักสงฆ์ห้วยมุ่น จึงมีพระ ๓ รูป สามเณร ๑๕ รูป รวม ๑๘ รูป

(๓) ทุก ๆ วัน (เว้นวันพระ) ผมนำสามเณรออกบิณฑบาต วันละ ๘ รูป แบ่งเป็น ๒ สาย สายที่ ๑ มี ๓ รูปเข้าไปบิณฑบาต ที่ฐานปฏิบัติการทหาร สายที่ ๒ มี ๕ รูป เขาไปบิณฑบาตในหมู่บ้าน ผมสังเกตว่าทุก ๆ เช้ามีญาติโยมออกใส่บาตรกันมาก เนื่องจากพวกเขาพากันดีใจ ที่มีพระ, เณรประจำหมู่บ้านของเขา อาหารเหลือมากทุกวัน ด้วยเหตุนี้ผมจึงจัดเณรออกบิณฑบาตเพียง ๘ รูป ถ้าเราจัดออก ๑๘ รูปแล้ว อาหารจะเหลือมากมายต้องทิ้งเสียหายในทางเศรษฐกิจของชาวบ้านด้วย

(๔) เมื่อวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๒๐ นี้ คือวันที่ผมเขียนจดหมายนี้ ผมกับพระอาจารย์ดิเรก รัตนะโชโต ได้แนะนำชาวบ้านห้วยมุ่นจัดประเพณีการแต่งงานแบบไทยขึ้น เพราะว่าทหารในฐานปฏิบัติการ ๒ คนไปชอบผู้หญิงชาวบ้านห้วยมุ่น จึงแนะนำให้ทำพิธีแต่งงานทั้ง ๒ คู่ ผมเป็นคนจัดสถานที่ให้ เช่น สถานที่พระภิกษุสวดมนต์ชะยันโต สถานที่เจ้าบ่าวเจ้าสาวนั่งรับน้ำสังข์ มีบาตรใส่น้ำสังข์ มีเครื่องไทยธรรมตามสมควรและที่สำหรับประชาชนนั่งฟังธรรม ผมนำพระ,เณรสวดชะยันโตให้คู่บ่าวสาวทั้ง ๒ คู่นั้น

พวกผมสวดมนต์ออกเครื่องขยายเสียงพระ, เณรสวดพร้อมกันทั้งหมด มีประชาชนมายืนดูกันเต็มสนามเล็กที่หลวงพ่อเคยเห็นแล้วนั้น ผมเห็นคนมามากผิดปกติ ผมเข้าใจผิดว่าพวกเขาคงไม่พอใจคงจะมาให้พวกเราหยุดสวดมนต์ ผมจึงหยุดสวดมนต์ แต่พวกทหารที่ฐานปฏิบัติการได้มาบอกผมว่า ชาวบ้านเขาชอบ ชาวบ้านไม่เคยเห็นพิธีแต่งงานและไม่เคยได้ฟังพระสวดชะยันโต เขาตื่นเต้นจึงพากันมายืนรุมดูกัน ทหารขอร้องให้พวกผมสวดมนต์ต่อไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะจบชุดของการสวดมนต์

ประเพณีแต่งงานของชาวบ้านห้วยมุ่นเขาทำกันเพียงผูกข้อมือเจ้าบ่าว, เจ้าสาว และเจ้าบ่าวเสียค่าผี ๙ บาท ก็เสร็จพิธี ไม่มีการสวดมนต์ลดน้ำสังข์ ไปเชิญแขก ทำกันเงียบดี

ผมรู้สึกว่าการแต่งงานของเขาถูกมาก ถูกกว่าราคาหมู ๑ กิโลกรัมของราคาหมูทางบ้านเราเสียอีก ถ้าเป็นลูกสาวกำนันหรือลูกสาวผู้ใหญ่บ้าน บางบ้านก็อาจจะมีฆ่าวัวหรือฆ่าควาย ทำอาหารเลี้ยงกันทั้งบ้าน

(๕) วันพระมีชาวบ้านมาทำบุญที่วัดจำนวนมาก มีประมาณ ๑๐๐ คน นั่งเต็มศาลาเท่า ๆ กับวันที่หลวงพ่อมาบวชเณร ๑๕ รูปนั้น พวกชาวบ้านชอบฟังธรรม เขาไม่เคยฟังธรรม บางครั้งมีพระมาอยู่ที่สำนักสงฆ์ห้วยมุ่นนี้ แต่ไม่เคยแสดงธรรม มีแต่การ

จำหน่ายพระเครื่อง เครื่องรางของขลัง, ทำน้ำมนต์สะเดาะเคราะห์ เอาเงินชาวบ้าน ได้เงินพอสมควรแล้ว ก็หลีกไปที่อื่น ชาวบ้านจึงไม่เคยได้ฟังธรรม

เมื่อวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๒๐ วันที่หลวงพ่อไปในพิธีบวชเณร ๑๕ รูป เมื่อบวชเณรเสร็จแล้วหลวงพ่อได้แสดงธรรม วันนั้นชาวบ้านชอบใจมาก วันนั้นหลวงพ่อพูดโดยเครื่องขยายเสียง มีคนอยู่ทางบ้านและที่ฐานปฏิบัติการ เขาก็ฟังกันมากเขาพูดกันว่า อยากฟังธรรมอีก

(๖) ขณะนี้ชาวบ้านเป็นไข้มาเลเรียกันเกือบทั้งบ้านเลยครับ ไม่มียาแผนปัจจุบันรักษาโรคมาเลเรีย ส่วนมากชาวบ้านกินรากไม้ทำเป็นยาแบบยาสมุนไพรเท่านั้น จึงไม่ใคร่จะหาย และมีชาวบ้านบางคนพูดว่า "ผิดผีบ้าน" เพราะชาวบ้านพากันไปช่วยทำงานที่วัดในวัน ๑๕ ค่ำ มันผิดผีถ้าไปทำวันธรรมดาไม่ใช่วัน ๑๕ ค่ำ ก็ไม่เป็นอะไรไม่ผิดผีอย่างใด ชาวบ้านไปทำงานวัดวัน ๑๕ ค่ำ จึงทำให้ชาวบ้านเป็นไข้กันมาก เรื่องนี้รู้สึกว่าน่าขบขันอยู่เหมือนกัน จึงทำให้ผมกับพระอาจารย์ดิเรก รัตนะโชโต ต้องเดินเข้าไปตามหมู่บ้านพูดทำความเข้าใจกับชาวบ้านเรื่องจึงสงบลง

(๗) ออกพรรษาแล้ว พวกผมจะมาเข้าปริวาสกรรม ณ

วัดเต่าให้ได้กับหลวงพ่อ และนำจดหมายที่หลวงพ่อเขียนถึงไปให้หลวงพ่อด้วย อาจมีประโยชน์ในการทำหนังสือเล่มต่อไป

(๘) หลวงพ่อช่วยบอกกับผู้จัดการร้านทองพัน ในตลาดเทศบาล อุตรดิตถ์ด้วย บอกว่าผมได้รับหนังสือธรรมะ ๓๒ เล่ม แล้วผมจะจดหมายบอกเขา ผมไม่ทราบเลขบ้านและถนนอะไร ผมไม่ทราบ

(๙) ผมขอหนังสือทำวัตร์แปลให้ผม ๑๕ เล่ม และหนังสือ "สิบห้าวันในผื่น" ๑ เล่ม จ.อ. เลียน กล่ำหนอง เขาขอไว้ครับ

(๑๐) ผมขอให้หลวงพ่อ, หลวงพี่ศรัทธาและพระ, เณร, ทุกรูป จงมีความสุขเทอญ

โดยความเคารพอย่างสูง

พระอาจารย์สำรวย ปุญญะกาโม

(๔) จากบ้านโป่งสอ

ร.ร. อนาระอุทิศ บ. โป่งสอ ต น้ำกุ่ม

อ. นครไทย จ. พิษณุโลก

กราบนมัสการหลวงพ่อปัญญาคุณ ปณุณะวังโสที่เคารพ

เดือนนี้ผมคงทำงานเท่าที่ทำอยู่เดิมคือสอนนักเรียนและแสดงธรรม ในวันพระ ๘ ค่ำ ๑๕ ค่ำ

มีเรื่องที่ผมจะรายงานให้หลวงพ่อทราบคือ การกินอยู่ของญาติโยม ปัจจุบันนี้ญาติโยมประสบปัญหาเรื่องความอดอยาก เพราะไม่มีข้าวกิน บ้านโป่งสอมีบ้านอยู่ ๑๗ หลังคาเรือน ไม่มีข้าวกินราว ๕–๖ หลังคาเรือน

เมื่อปีที่แล้วเกิดฝนแล้ง ทำนาไม่ได้ผล ผู้ที่มีนาน้อยต้องอดข้าวแต่ต้นปี กว่าจะถึงเก็บเกี่ยวข้าวใหม่ก็คงจะอดข้าวกันอีกหลายครอบครัว

ตอนนี้ผู้ที่อดข้าวก็ไม่มีงานทำ เพื่อจะหาเงินมาซื้อข้าว เพราะไม่มีใครจ้างทำงาน และก็ไม่มีงานจะให้ทำด้วย

ครอบครัวที่มีข้าวมากไม่มี มีแต่ครอบครัวที่มีข้าวบ้างเล็กน้อย ไม่พอแบ่งกันกิน บางครอบครัวได้พาลูกพาเมียไปพึ่งข้าวพระอาศัยข้าวก้นบาตรพระ

พระและเณรมีทั้งหมด ๘ รูป ญาติโยมใส่บาตรกันราว ๑๐ ทัพพีได้ข้าว ๑๐ ชาม ข้าวก้นบาตรจึงไม่ใคร่จะพอให้เขากิน บางวันก็เหลือ บางวันไม่เหลือ ต่อไปวันข้างหน้า พระ, เณรก็คงประสบปัญหาข้าวไม่มีจะฉันก็อาจเป็นได้ เรื่องกับข้าวก็อดอยากขณะนี้พวกผมฉันหน่อไม้ต้มจิ้มกับเกลือป่นเป็นประจำอยู่แล้ว

ถ้าหากหลวงพ่อมีอาหารแห้ง อาหารกระป๋อง พอจะส่งไป ก็ขอความกรุณาส่งไปช่วยพวกผมบ้างก็จะดี

เมื่อ ๒-๓ วันมานี้ เกิดมีขโมยลักข้าวกันจับตัวไม่ได้ แต่เขารู้ตัวกัน ขโมยเพราะความอดข้าว ชาวบ้านก็พากันเฉยๆ เพราะสงสาร

ผมได้เขียนจดหมายถึงหลวงพ่อและได้วิทยุถึง หลวงพ่อตั้ง ๒-๓ ครั้ง ทำไมหลวงพ่อไม่ตอบให้ผมทราบบ้าง หรือว่าหลวงพ่อป่วย

น้ำท่วมวัดเตาไหใต้หรือเปล่า สะพานหน้าวัดขาดหรือเปล่า ขัดข้องประการใดส่งข่าวให้ผมทราบด้วย

สามเณรสมบัติ เนื้อนุ่ม ป่วยเป็นไข้ เมื่อ ๓ วันมาแล้ว แต่เดี๋ยวนี้ก็หายพอสมควร

กระผมคิดว่า เมื่อออกพรรษาแล้วพวกกระผมจะไปเข้าอยู่ปริวาสกรรม ณ วัดพระบาทตากผ้า จังหวัดลำพูน และกลับมาอยู่ปริวาสกรรม ณ วัดเต่าไหใต้กับหลวงพ่อ

พระอาจารย์ทอง โชติปัญโญอยู่วัดบ้านจอก ตำบลกำบัง อำเภอโนนไทย จังหวัดนครราชสีมาได้เขียนจดหมายถึงผม ท่านบอกมาว่า ในระหว่างที่ผมไม่อยู่วัดโป่งสอนั้นท่านจะส่งพระภิกษุ

พุชงค์ กนตะสีโลให้มาสอนนักเรียน และแสดงธรรมะแทนผม หลวงพ่อจะว่าอย่างไร โปรดตอบให้ผมทราบด้วย

กราบเรียนมาด้วยความเคารพยิ่ง

พระตุ้ม อนาลโย

(๕) จากบ้านนาลานข้าว

วัดนาลานข้าว บ้านนาลานข้าว

ต. นครชุม อ. นครไทย จ. พิษณุโลก

วันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๒๑

กราบนมัสการ หลวงพ่อที่เคารพอย่างสูง

ด้วยเวลานี้ กระผมจากหลวงพ่อมาเป็นเวลานานตั้ง ๒ เดือนเศษแล้ว กระผมมิได้ลงมาเยี่ยมหลวงพ่อ

วัดนาลานข้าวที่ผมอยู่นี้เป็นวัดเก่าแก่ แต่ชาวบ้านบูรณะขึ้นใหม่ให้พวกผมอยู่ สนามที่มีในบริเวณวัดเป็นป่ารก พวกกระผมต้องช่วยกันถากถาง กระผมจึงไม่ใคร่จะมีเวลามาเยี่ยมหลวงพ่อ ถ้ากระผมมีเวลาว่างเมื่อใดกระผมจะขึ้นมาเยี่ยม

กระผมเขียนจดหมายมาถึงหลวงพ่อ เพื่อให้หลวงพ่อทราบว่า กระผมอยากได้ยามาไว้ฉันในยามเจ็บป่วย ทางวัดนาลานข้าวอยู่ห่างไกลหมอ ไม่มีหมอ และอยู่ห่างไกลโรงพยาบาลมาก เดินทางไปอำเภอนครไทยต้องเดินข้ามเขา เดินทางด้วยเท้าลำบากมาก

หมู่บ้านนาลานข้าวมีประชาชนอยู่ ๗๓ ครอบครัว ชาวบ้านไม่ร่ำรวยนักและก็ไม่ยากจนมากนัก แต่ขาดยารักษาโรค

ประชาชนใจดีเขาใส่บาตรกันดี มีคนเข้าวัดกันมากพอสมควร วันพระ ๘ ค่ำ ๑๕ ค่ำ มีคนมาทำบุญที่วัด มีใส่บาตรและจัดสำรับกันดี ชอบฟังธรรมกันดี หนุ่ม ๆ สาว ๆ เฒ่าแก่มากันมาก และกระผมแสดงธรรมทุกวันพระ พวกญาติโยมเขาพอใจฟังธรรมกันดี

สุดท้ายนี้ ผมหวังว่าหลวงพ่อคงจะอยู่สบายดี แต่ทางกระผมก็อยู่สบายดีเช่นกันกับหลวงพ่อ

พระลวด เตชปัญโญ

(อ่ำอินทรีย์)

(๖) จากบ้านห้วยครั่ง

วัดห้วยครั่ง บ้านห้วยครั่ง ต. ม่วงเจ็ดต้น

กิ่ง อ. บ้านโคก จ. อุตรดิตถ์

วันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๒๑

เรื่อง ผกค. เข้าโจมตีฐานปฏิบัติการตำรวจ บ. ห้วยครั่ง

กราบนมัสการ หลวงพ่อที่เคารพอย่างสูง

เนื่องด้วยกระผมทั้งสองได้มาประจำอยู่บ้านห้วยครั่ง ตามคำสั่งของหลวงพ่อ กระผมจึงขอรายงานให้หลวงพ่อทราบว่า

ขณะนี้เหตุการณ์ในหมู่บ้านห้วยครั่ง กำลังอยู่ในภาวะคับขัน เพราะว่าพวก ผกค. มันทำการปิดล้อม และโจมตีรบกวนอยู่ตลอดเวลาเป็นเวลานาน ๔ วันมาแล้ว ตั้งแต่วันที่ ๒๐ กรกฎาคม ถึงวันที่ ๒๕ กรกฎาคมเดือนนี้

ผกค. มันล้อมแล้วยิงทุกวันไม่เช้าก็เย็น บางครั้งพวกผมกำลังทำวัตรเย็นอยู่พวกมันก็ยิงมา จนพวกกระผมต้องขุดหลุมหลบภัยอยู่ใต้ถุนกุฏิ

พวกชาวบ้านก็เหมือนกัน ต้องขุดหลุมหลบภัยอยู่ใต้ถุนบ้านกันทุก ๆ บ้าน

ชาวบ้านและญาติโยม และ ตำรวจประจำฐานปฏิบัติการเขาพากันเห็นใจ เขานิมนต์ให้กระผมกลับไปอยู่ศูนย์พิทักษ์พระพุทธศาสนาชั่วคราวก่อน เหตุการณ์สงบดีแล้วจึงเข้ามาใหม่ แต่พวกกระผมยังไม่ได้รับคำสั่งจากหลวงพ่อ และเป็นระยะเวลาระหว่างเข้าพรรษา และพวกกระผมสังเกตเหตุการณ์พอจะอยู่ต่อได้ เพราะมันเพียงแต่ยิงขู่เพื่อแสดงอิทธิพล ไม่ได้บุกเข้ามาโจมตีแบบประจัญบาน พวกกระผมก็พากันเห็นใจญาติโยมชาวบ้าน ตลอดจนตำรวจที่ฐานปฏิบัติการ กระผมจึงอยู่ต่อไป กระผมก็เห็นใจเขา ที่พวกเขาเป็นห่วงพวกกระผม

ตั้งแต่วันที่ ๒๐ ถึงวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๒๑ เป็น ๕ วัน กระผมงดแสดงธรรมเพราะเหตุการณ์คับขัน ไม่มีใครฟังธรรม แม้แต่พวกกระผมก็ต้องลงหลุมหลบภัย ที่พวกกระผมขุดกันเองใต้กุฏิพระในวัดครั้ง

ในสุดท้ายนี้ กระผมขอความกรุณาจากหลวงพ่อ จัดส่งยารักษาโรคประเภทยาแก้ปวดท้อง, แก้ปวดหัว, ยาธาตุ, ยาถ่าย ยาควีนิน, และยากฤษณากลั่น ให้ส่งไปเยอะ ๆ ยาที่หลวงพ่อให้ไปนั้นหมดแล้ว

โดยความเคารพอย่างสูง

พระมานพ กนโก และ พระพิพัฒน์ กิตติสาโร

(๗) จากบ้านน้ำแพ

สำนักสงฆ์บ้านน้ำแพ ต. ม่วงเจ็ดต้น

กิ่ง อ. บ้านโคก จ. อุตรดิตถ์

นมัสการ ท่านผู้อำนวยการศูนย์พิทักษ์พระพุทธศาสนา

ที่เคารพอย่างสูง

การที่หลวงพ่อส่งพวกกระผมเข้ามาที่ชายแดน บ. น้ำแพ ในครั้งนี้ กระผมรู้สึกว่าประชาชนชายแดนมีความสนใจในศีลธรรมดี

เมื่อวันเข้าพรรรษา มีญาติโยมตลอดจนหนุ่ม ๆ สาว ๆ ต่างสมาทานศีล ต้องการรักษาศีลตลอดพรรษา แต่เขาไม่สมาทานครบทั้ง ๕ ข้อ เขาสมาทานกันคนละ ๑ ข้อก็มี คนละ ๒ ข้อก็มี คนละ ๓ ข้อก็มี ส่วนมากที่สมาทานข้อเดียวนั้นคือข้อ ๕ ข้ออื่น ๆ ไม่มากเท่าข้อ ๕ พวกเขาต้องการหยุดดื่มเหล้าตลอดพรรษากาล ส่วนข้ออื่น ๆ นั้นยังหยุดทีเดียวตลอดพรรษาไม่ได้ เพราะอาหารการกินส่วนมากเป็นสัตว์ต่าง ๆ บางครั้งก็หยิบฉวย บางครั้งก็โกหกพวก ผกค.

ประชาชนที่มาสมาทานศีลตลอดพรรษานั้นมี ๓๗ คน เป็นชาย ๑๗ คน เป็นผู้หญิง ๒๐ คน

วันพระ ๘ ค่ำ ๑๕ ค่ำ ประชาชนมาทำบุญที่วัดจำนวนมาก เขาสมาทานศีล ๕ แล้วฟังการแสดงธรรม ฟังธรรมจบแล้วผมให้แผ่

เมตตาพร้อมกัน ตามที่หลวงพ่อสั่งไว้ แผ่เมตตาให้แก่สรรพสัตว์ตลอดศัตรูของไทยด้วย

วันธรรมดาญาติโยมนำอาหารมาส่งพระ,เณร ทั้งเช้าและเพลเป็นประจำมิได้ขาด บางวันก็มาก บางวันก็น้อย ส่วนมากฉันไม่ใคร่ได้ เพราะเป็นจำพวกสัตว์ต่าง ๆ มีกลิ่นคาวสูงมาก ญาติโยมที่นำอาหารมาส่งพระ ส่วนมากเป็นโยมผู้หญิง

วันธรรมดากระผมแสดงธรรม ๒ กัณฑ์ เวลาเช้า ๑ กัณฑ์ เวลาค่ำ ๑ กัณฑ์ ทุก ๆ วันไม่ขาด

ส่วนวันพระนั้น ตอนกลางคืนญาติโยมทั้งผู้หญิงผู้ชายมาฟังธรรมถึงวัด เพราะว่าวันพระเขาหยุดงาน เลยถือโอกาสมาฟังธรรมในเวลากลางคืน ส่วนวันธรรมดาพวกเขาฟังอยู่ที่บ้าน เพราะพวกผมพูดธรรมะในไมโครโฟน เครื่องขยายเสียงที่ศูนย์ซื้อให้มานั้น

ทุกอย่างเรียบร้อย เว้นแต่เรื่องอาหารลำบากมาก อาหารที่โยมนำมานั้นพวกกระผมฉันไม่ได้ เพราะเป็นจำพวกสัตว์ตัวเล็กตัวน้อยส่งกลิ่นเหม็นคาวจัดมาก เท่าที่พวกกระผมกินอยู่กันก็อาศัยน้ำปลาเป็นพื้น อาหารจะเป็นอยู่อย่างไรก็แล้วแต่ ขอให้มีรสเค็มเข้าไว้ก็ใช้ได้เพื่อกลบกลิ่นคาวก็พอไปได้ ที่ดีที่สุดคือต้มหน่อไม้จิ้มน้ำ

ปลาทำให้อิ่มได้ดี อย่างอื่นก็แย่ฉันไม่ได้ สำหรับอย่างอื่น ๆ ไม่เดือดร้อนอะไร

กระผมจึงรายงานมาเพื่อทราบ

โดยความเคารพ

พระอุกริต ฉันทวัณโณ และ พระใบเงิน วชิรมโน

ปล. (เป็นความลับ)

การแสดงธรรมนั้น ประชาชนชาวบ้านน้ำแพสนใจกันดี แต่เจ้าหน้าที่ ตชด. ไม่สนใจเลย เขาชอบเล่นการพนันและเล่นกันอย่างเปิดเผย แบบเสรีภาพไม่เกรงกลัวใคร ไม่อายใคร และยังพูดขู่ชาวบ้านว่า ใครเล่นไพ่จะจับกุม แต่ตัวเองเล่นกันอย่างเปิดเผย

ผมเคยพูดกับเขา เขาก็ไม่เชื่อผม จะทำอย่างไรดีครับหลวงพ่อ หลวงพ่อจะให้ผมแก้ไขอย่างไร

พระอุกริต ฉันทวัณโณ

(๘) จากบ้านวังสัมพันธ์

สำนักสงฆ์บ้านวังสัมพันธ์ หมู่ ๓ ต. ม่วงเจ็ดต้น
กิ่ง อ. บ้านโคก จ. อุตรดิตถ์
วันที่ ๔ กันยายน ๒๕๒๑

ขอนมัสการ พระเดชพระคุณหลวงพ่อที่เคารพอย่างสูง

ในระยะนี้ ทางบ้านวังสัมพันธุ์สงบดีไม่มีการปะทะกันเหมือนแต่ก่อน พวกผมไม่มีความหวาดระแวงอะไร

พวกผมแสดงธรรม ตามคำสั่งของหลวงพ่อ เป็นประจำทุก ๆ วัน คือ

ตอนตี ๔ มีการแสดงธรรม ๑ กัณฑ์ เป็นการปลุกญาติโยมออกทำกินด้วย

ตอน ๑๙.๐๐ น. มีการแสดงธรรม ๑ กัณฑ์ ประมาณ ๔๕ นาที เป็นรายการ "ธรรมะก่อนนอน"

ส่วนวันพระ ๘ ค่ำ ๑๕ ค่ำ ชาวบ้านมาทำบุญที่วัดประมาณ ๔๐ คน

วัน ๗ ค่ำ, ๑๔ ค่ำ ซึ่งเป็นวันโกนนั้นญาติโยมและหนุ่ม ๆ สาว ๆ ตลอดจนเด็ก ๆ นิยมกันมาวัด เพื่อฟังธรรมเวลา ๑๙.๐๐ น. ก่อนฟังธรรมมีการกราบพระและรับศีล แล้วนั่งสมาธิพร้อมกันนาน

๑๕ นาทีเป็นประจำทุกๆ วันโกน ออกจากสมาธิแล้วแผ่เมตตาพร้อม ๆ กัน แผ่เมตตาให้พ่อแม่ สรรพสัตว์ ตลอดจนศัตรูของประเทศตามคำสั่งของหลวงพ่อ

พอถึง ๑๙.๐๐ น. ก็นั่งฟังการแสดงธรรม ผมกับท่านอาจารย์ชื้น ปัญญาวุฑโฒผลัดเปลี่ยนกันแสดงธรรม

เมื่อแสดงธรรมจบแล้ว พวกหนุ่ม ๆ สาว ๆ ขออนุญาตใช้ไมโครโฟนของเครื่องขยายเสียงของเรา ร้องเพลงลูกทุ่งออกอากาศให้ประชาชนในหมู่บ้านวังสัมพันธ์ฟัง ผมก็อนุญาตให้เขาใช้เครื่องขยายเสียงได้ ผมสนองความต้องการของเขา เพราะทางชายแดนเงียบเหงามาก ไม่มีมหรสพจะดู ไม่มีโรงหนัง ๗ วันเขาขอร้องเพลงลูกทุ่งเพื่อสนุกสนานสัก ๑ คืน รุ่งขึ้นวันพระทำบุญแล้วหยุดงานวันพระ ที่ผมปฏิบัติเช่นนี้หลวงพ่อคงจะไม่ขัดข้อง ผมต้องการให้พวกเขาผ่อนคลายอารมณ์ตึงเครียดลงบ้าง

ชาวบ้านวังสัมพันธ์มีประชาชนประมาณ ๔๐๐ คน ประมาณ ๘๐ ครอบครัว แต่ทราบจากผู้ใหญ่บ้านว่า ติดยาเสพติด (ม้าขาว) ประมาณ ๑๐๐ คน ติดยาเสพติดสูงมากถึง ๒๕ เปอร์เซนต์ พวกติดยาเสพติดนี้เป็นภัยต่อชาติมาก เขาไม่ยอมเข้าวัด ไม่หันหน้ามาวัด เมื่อไม่มาวัดแล้วเขายังกล่าวโจมตีพวกมาวัดอีกด้วย

พอถึงเวลาตอนก่อนสว่างหรือตอนค่ำ ๑๙.๐๐ น. ทางวัดแสดงธรรม พวกติดยาเสพติดบอกว่ารำคาญหู พวกติดม้าขาวนี้ยังไม่เป็นพวก ผกค. แต่ถ้าพวก ผกค. มาชักชวนแล้วจะง่ายมาก ยิ่งได้เงินยิ่งง่ายมากขึ้นเป็นภัยอันตรายต่อชาติจริง ๆ ครับ

ขณะนี้มีพวกลาวหลบหนีเข้ามาทางบ้านวังสัมพันธ์ เขาว่าเป็นลาวฝ่ายขวาไม่ใช่ลาวแดง แต่พวกชาวบ้านก็ไม่มีความไว้วางใจต่างพากันระวังกลัวจะเป็นพวกลาวแดง ปลอมเข้ามาทำไส้ศึก แต่พวกเขาบอกว่าเป็นลาวกู้ชาติ บางคนก็ถูกยิงบาดเจ็บเข้ามา

ผู้นำม้าขาวเข้ามาจำหน่ายในหมู่บ้าน เป็นคนมาจากตำบลบ้านเสี้ยว อ. ฟากท่า จ. อุตรดิตถ์ นำม้าขาวมาจำนวนมาก ทำตัวเป็นเอเย่นต์ แล้วมีคนในบ้านร่วมมือรับไปจำหน่ายย่อย ๔ ราย ผู้ใหญ่บ้านเขาทราบชื่อดีครับ ผมก็ได้แต่รับรู้ไว้ ไม่ไปยุ่งกับเขาครับ ผมทำหน้าที่แสดงธรรมอย่างเดียว ตามที่หลวงพ่อสั่งไว้

ท้ายที่สุดนี้ ผมขอให้หลวงพ่อมีอายุยืนนานเทอญ

โดยความเคารพอย่างสูง

พระจันทร์ โฆษะโก, พระชื้น ปัญญาวุฑโฒ

(๙) จากบ้านห้วยยศ

สำนักสงฆ์ศรีสว่างอารมณ์ บ. ห้วยยศ
ต. ม่วงเจ็ดต้น กิ่ง อ. บ้านโคก จ. อุตรดิตถ์
วันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๒๑

กราบเรียน หลวงพ่อที่เคารพ

หลวงพ่อครับ ที่หลวงพ่อส่งผมมาอยู่ทาง บ. ห้วยยศนี้ นอกจากผมแสดงธรรมแล้ว ผมได้นำพระ, เณร ศึกษาเล่าเรียนธรรมะด้วย และสอนวิปัสสนาสมาธิด้วย ทำวัตรแล้วนั่งสมาธิ แล้วแผ่เมตตาตามคำสั่งหลวงพ่อ

ชาวบ้านมีความศรัทธาเข้าวัดทำบุญ และฟังธรรมกันจำนวนมาก

ได้มีเด็กหนุ่มอายุอย่างต่ำ ๑๓ ปีและไม่เกิน ๒๐ ปี จำนวน ๗ คน เขามีจิตศรัทธาอยากบวชเณร ผมเลยให้เขาทั้ง ๗ คนนั้นมาอยู่วัด นอนที่วัด ทำงานให้วัด เพื่อจะตรวจดูนิสัยใจคอก่อน เธอได้มาอยู่วัดหลายวันแล้ว เธอได้พากันโกนผมและรักษาศีล ๘ แสดงว่ามีความตั้งใจจริง ปฏิบัติดูแลวัดวาอารามกันดี

หลวงพ่อครับ เวลานี้ผมอยู่ร่วมกันทั้งหมด ๒๐ ชีวิต มีพระ ๓ รูป เณร ๑๐ รูป เด็กเตรียมบวช ๗ คน รวม ๒๐ ชีวิต เรื่อง

อาหารการกินพอเพียง พออยู่กันไปได้ไม่อดอยาก ส่วนเรื่องที่อยู่อาศัยนั้นญาติโยมเขาสนใจดี พากันสร้างเป็นกุฏิเล็ก ๆ เป็นกุฏิกรรมฐาน เพียงพอกันอยู่ทุกคนเลยครับ

ผมกราบเรียนมาให้หลวงพ่อทราบและรับพิจารณาว่า เด็กหนุ่ม ๗ คนนั้น ทางศูนย์พิทักษ์พระพุทธศาสนาจะบวชเณรให้อย่างชุดก่อนหรือไม่ครับ ผมรอฟังคำบัญชาของหลวงพ่อ ผมจะได้ทำตามบัญชาครับ

ควรมิควรประการใด สุดแต่จะพิจารณา

โดยความเคารพอย่างสูง

พระวิเชียร คันธสีโล และ พระธีระชัย ญาณธโร

๑๒. อย่าเชื่อพุทธทำนาย

เรื่อง "นิพพาน" นั้น ในยุคปัจจุบันนี้ไม่ใคร่จะมีใครเอาใจใส่ แม้พระภิกษุส่วนมากก็ไม่เอาใจใส่ ไม่เชื่อว่า ยังจะมี "นิพพาน" อยู่ พากันเชื่อว่า นิพพานไม่มีแล้ว และอ้างว่า เชื่อตามพุทธทำนาย

เนื่องจากสาเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงนำเรื่อง "อย่าเชื่อพุทธทำนาย" มารวบรวมไว้ให้พระวิปัสสนาจารย์ทั้งหลายเก็บเป็นคู่มือไว้ คัดค้าน

กับผู้ที่พากันเชื่อพุทธทำนาย ซึ่งอาจเป็นประโยชน์แก่พุทธศาสนิกชนบ้าง

พระตถาคตเจ้าทรงประกาศศาสนาในเรื่อง "นิพพาน" ถ้ามีศีลอย่างเดียว พระพุทธองค์ไม่ทรงประกาศศาสนาแน่นอน

หัวใจของพระพุทธศาสนาที่พระจอมมุนีเจ้าทรงประกาศ คือ "ไตรสิกขา" มีศีลสิกขา, สมาธิสิกขา และปัญญาสิกขา

ตรัสสอนว่า

บุคคลใดมีศีลบริสุทธิ์ บุคคลนั้นเข้าสมาธิง่าย เพราะว่า "ศีล" เป็นรากเง่าของ "สมาธิ"

บุคคลใดมีสมาธิกล้า บุคคลนั้นย่อมเกิดปัญญาได้เอง เพราะว่า "สมาธิ" เป็นรากเง่าของปัญญา (ปัญญาจากสมาธิ เรียกว่าภาวนามยะปัญญา)

บุคคลใดมีปัญญาจากสมาธิ บุคคลนั้นย่อมรู้แจ้ง "วิมุตติ" เพราะว่า "ปัญญา" เป็นรากเง่าของ "วิมุตติ"

บุคคลใดรู้แจ้ง "วิมุตติ" บุคคลนั้นได้พบ "นิพพาน" เพราะว่า "วิมุตติ" คือความหลุดพ้นจากภพ

แสดงว่า พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงเผยแพร่พระพุทธศาสนาในเรื่อง "นิพพาน" เป็นหลักการใหญ่ ส่วนพุทธภาษิตต่าง ๆ นั้น

เป็นหลักการปลีกย่อยประกอบเรื่อง นิพพาน

ได้มีผู้เขียนอ้างพุทธทำนาย เพื่อทำลายพระพุทธศาสนา โดยเขาเขียนว่า ในระยะปีที่ ๓ พ้นห้วงจากพระปรินิพพาน จะไม่มีพระอรหันต์เกิดขึ้น พระอรหันต์ดับขันธ์ เราเรียกว่าเข้าสู่ "นิพพาน" หมายความว่า นิพพานไม่มีแล้ว หมดสมัยแล้ว

พุทธทำนายนี้ ทำให้ท่านที่ต้องการปฏิบัติธรรมเกิดความลังเลใจ จิตไปพะวงแต่ในเรื่อง "พุทธทำนาย"

ท่านที่ไม่ต้องการปฏิบัติหรือท่านที่มีแต่ความเกียจคร้าน ท่านพากันชอบใจ พากันเชื่อพุทธทำนาย ใครลงมือปฏิบัติวิปัสสนา เขาก็มักจะพูดเยาะเย้ย

พระภิกษุบางรูปที่มีศีลไม่บริสุทธิ์ ได้พยายามทำสมาธิทำเท่าใดก็ไม่เกิดผล เพราะศีลไม่บริสุทธิ์ จิตไม่เสพสมาธิ กลับโจมตีว่าวิปัสสนาสมาธิทำให้คนเป็นบ้า เขาพูดทำลายศาสนาโดยตรง โดยไม่มองดูตัวเอง หรือไม่ทราบพุทธภาษิต ที่ตรัสว่า "ศีลไม่บริสุทธิ์แล้วจิตไม่เสพสมาธิ" แล้วอ้างพุทธทำนายบังหน้า

ข้าพเจ้าขอร้องต่อท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย อย่าได้เชื่อพุทธทำนาย ข้าพเจ้าเชื่อว่าพุทธทำนายเป็นของพวกแนว ๕ ที่แปลงกายมาในรูปเกจิอาจารย์ เข้ามาอุปสมบททำขยันหมั่นเพียร เคร่ง

กรัดในพระพุทธศาสนา จนมีประชาชนนิยมเคารพนับถือ เขียนตำราพระพุทธศาสนาออกหลายเล่ม แล้วก็แทรกพุทธทำนายลงไปโมเมอ้างว่าเป็นพุทธดำรัส ทั้งนี้เพื่อทำลายพระพุทธศาสนา ตามความประสงค์เดิมที่ปลอมแปลงเข้ามา

ในประเทศอินเดียซึ่งเป็นประเทศให้กำเหนิดพระพุทธศาสนา พวกแนว ๕ ก็สามารถทำลายพระพุทธศาสนาจนหมดสิ้น ไม่มีศาสนาพุทธเป็นเวลานาน ๗๐๐ ปีเศษ แล้วอินเดียก็ตกไปเป็นขี้ข้าของประเทศอังกฤษ ศาสนาพุทธในอินเดียเพิ่งฟื้นขึ้นในสมัย เยาหราล เนรู เป็นนายกรัฐมนตรีแห่งอินเดียราว ๓๐ ปีเศษมานี้

กองทัพอังกฤษถอยทัพหนีกองทัพเยอรมัน หนีข้ามฟากไปเกาะอังกฤษที่ท่าเรือฝรั่งเศสชื่อว่า "ดังเก๊ก" ถอยทัพก็เพราะแนวที่ ๕ ของเยอรมัน เพราะว่าฮิตเล่อร์ไล่ยิวออกนอกประเทศ แต่ไล่สายลับของตนออกมาด้วย เพื่อทำตัวเป็นแนวที่ ๕ กองทัพอังกฤษเคลื่อนไหวอย่างไร ฮิตเล่อร์ทราบหมด กองทัพอังกฤษล่มจมเพราะแนว ๕

พระพุทธศาสนาล่มจมก็เพราะแนว ๕ ของศาสนาอื่น ที่เขาแปลงกายเข้ามาในรูปพระภิกษุที่เคร่งพระธรรมวินัย ตั้งตนเป็นเกจิอาจารย์แล้วแฝง "พุทธทำนาย" อ้างว่าเป็นพุทธดำรัสของพระพุทธเจ้า เพื่อทำลายพระพุทธศาสนา

ข้าพเจ้าเชื่อสนิทว่า "พุทธทำนาย" เป็นของพวกแนว ๕ ของศาสนาอื่นแน่นอน โดยมีเหตุผลอยู่อย่างน้อย ๘ ประการคือ

๑. พระพุทธเจ้าตรัสสอนไม่ให้เชื่อคำทำนาย

๒. ตรัสสอนไม่ให้เชื่ออาจารย์

๓. ตรัสสอนในเรื่อง สติปัฏฐาน ๔

๔. ตรัสสอนในเรื่อง สัมมัปปทาน ๔

๕. ตรัสสอนในเรื่อง มรรค ๘

๖. น้ำทะเลมีรสเดียว

๗. น้ำทะเลไม่ล้นฝั่ง

๘. อกาลิโกในอิติปิโส บทพระธรรมคุณ

๑. ไม่ให้เชื่อคำทำนาย

พระสมณะโคดมพุทธเจ้าตรัสสอนไม่ให้เชื่อคำทำนาย มีในพระไตรปิฎกในสูตรว่าด้วยมหาศีล ทรงกล่าวว่า "คำทำนาย" เป็น "เดรัจฉานวิชา" เป็นวิชาที่ไม่สามารถจะพาคนไปสวรรค์ได้ ทำให้ติดอยู่ในภพในชาติ ทรงติเตียนว่าเป็นผู้ไม่บริสุทธิ์ด้วยศีล และเป็นวิชาของพวกเดียรถีย์ (พวกนอกศาสนาพุทธ)

เมื่อพระพุทธองค์ทรงสอนเช่นนี้ ครั้นต่อมาพระพุทธองค์ทรงทำนายเสียเอง พระตถาคตเจ้าทรงกระทำเช่นนั้นไม่ได้ ขืน

กระทำลงไปก็ไม่ใช่พระพุทธเจ้า พระตถาคตเจ้าตรัสเรื่องเดียวกัน ๒ คำไม่เหมือนกัน เป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ ไม่อยู่ในฐานะที่พระพุทธเจ้าจะทรงกระทำได้เลย

แม้แต่พระเจ้าแผ่นดิน ซึ่งมิได้ครองชีวิตอรหันต์ ก็ทรงตรัสคำเดียว ตำแหน่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าซึ่งทรงเป็นพระอรหันต์ จะตรัส ๒ คำไม่ได้อย่างแน่นอน พุทธทำนายเป็นของปลอมเป็นของพวกแนว ๕ อ้างเอาเองว่าเป็นของพระพุทธเจ้า เขียนขึ้นเพื่อทำลายพระพุทธศาสนา

เพราะฉะนั้น พุทธศาสนิกชนจึงไม่สมควรเชื่อพุทธทำนายของพวกทำลายพระพุทธศาสนา

๒. ไม่ให้เชื่ออาจารย์

พุทธภาษิตว่าด้วย "กาลามะสูตร" ในคัมภีร์พระไตรปิฎก พระพุทธเจ้าตรัสสอนเราไว้ไม่ให้เชื่อ ๑๐ ข้อคือ

๑. อย่าเชื่อ เพราะฟังตามกันมา

๒. อย่าเชื่อ เพราะเข้าใจว่าเป็นของเก่าสืบต่อกันมา

๓. อย่าเชื่อ เพราะการตื่นข่าว

๔. อย่าเชื่อ เพราะการอ้างตำรา

๕. อย่าเชื่อ เพราะการนึกเดาเอา

๖. อย่าเชื่อ เพราะใช้ความคาดคะเน

๗. อย่าเชื่อ เพราะความตรึกตรองตามอาการ

๘. อย่าเชื่อ เพราะชอบใจตรงกับลัทธิของตน

๙. อย่าเชื่อ เพราะผู้พูดควรเชื่อได้

๑๐. อย่าเชื่อ เพราะสมณะผู้นี้เป็นครูของเรา

ในกาลามะสูตรข้อสุดท้าย ตรัสสอนไม่ให้เชื่อ เพราะผู้พูดเป็นสมณะผู้นี้เป็นครูของเรา หมายความว่า แม้แต่พระพุทธเจ้าก็อย่าเพิ่งเชื่อ ให้ลงมือปฏิบัติแล้วตรึกตรองดูแล้วจึงเชื่อ หัวข้อที่ใช้ในการตรึกตรองมี ๔ ข้อคือ

๑. สิ่งนั้นเป็นกุศล ไม่มีเวรแก่ใคร

๒. สิ่งนั้นเป็นประโยชน์ ไม่เบียดเบียนใคร

๓. สิ่งนั้นผู้รู้สรรเสริญ ไม่ถูกตำหนิติเตียน

๔. สิ่งนั้นเพื่อความสุข ไม่ทำให้จิตเศร้าหมอง

ถ้าเรานำ "นิพพาน" มาสู่การตรึกตรอง ๔ ข้อนี้ ก็จะตรึกตรองได้ผลว่า

๑. นิพพาน เป็นบุญเป็นกุศล ไม่มีเวรกับใคร

๒. นิพพาน เป็นประโยชน์ ไม่เบียดเบียนใคร

๓. นิพพาน ผู้รู้สรรเสริญ ไม่ทำให้ใครเศร้าโศกติเตียน

๔. นิพพาน เป็นบรมสุข จิตไม่มีมลทิน จิตเกษม

เพราะฉะนั้น นิพพานเป็นสิ่งทันสมัย เราควรเชื่อได้ตามเครื่องกรอง ๔ อย่างของพระสุคตเจ้า

ถ้าเรานำ "พุทธทำนาย" มาสู่เครื่องกรอง ๔ ข้อ จะพิจารณาได้ดังนี้

๑. พุทธทำนาย เป็นอกุศล ก่อเวรแก่ผู้ปฏิบัติธรรม

๒. พุทธทำนาย ไม่มีประโยชน์ เบียดเบียนชาวพุทธ

๓. พุทธทำนาย ผู้รู้ติเตียน นำความโศกมาสู่ชาวพุทธ

๔. พุทธทำนาย เป็นทุกข์ จิตมีมลทินเกิดความเศร้าหมอง

เพราะฉะนั้น "พุทธทำนาย" ไม่ใช่พุทธพจน์เป็นของพวกแนว ๕ ที่ต้องการทำลายพระพุทธศาสนา ประชาชนทั่วโลก อย่าเชื่อพุทธทำนาย

๓. ตรัสเรื่อง "สติปัฏฐาน ๔"

เมื่อพระพุทธเจ้าเสด็จเข้าสู่เคว้นกุรุรัฐ ได้ตรัสสอนชาวกุรุรัฐให้พบนิพพาน ตามหลัก "สติปัฏฐาน ๔" และทรงกล่าวว่า

"บุคคลใดปฏิบัติตามสติปัฏฐาน ๔ อยู่โดยชอบแล้ว โลกนี้ไม่ว่างจาก "พระอรหันต์"

พระอรหันต์ เมื่อกายแตกละจากโลกนี้ นิยมเรียกว่า "เข้าสู่นิพพาน" จึงหมายความว่า โลกนี้ไม่ว่างจากนิพพาน ถ้าภิกษุสงฆ์นิยมปฏิบัติวิปัสสนาสมาธิตามหลักสติปัฏฐาน ๔ แล้ว ย่อมได้ลิ้มรส "นิพพาน"

สติปัฏฐาน ๔ คือ

๑. การพิจารณา กายในกาย

๒. การพิจารณา เวทนาในเวทนา

๓. การพิจารณา จิตในจิต

๔. การพิจารณา ธรรมในธรรม

พิจารณาจนจิตอิ่มใน "ไตรลักษณ์" ของพระพุทธเจ้าแล้ว ประตูนิพพานเริ่มเปิดรับ

แล้วต่อมา พระตถาคตเจ้าตรัสว่าในรอบสามพันปี จะไม่มีนิพพาน ทรงกล่าวหักล้างคำพูดจากพระโอษฐ์ของพระพุทธองค์เองเช่นนี้ ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่า พระตถาคตเจ้าจะทรงกระทำได้ แต่พวกแนว ๕ สามารถเขียนทำลายได้

เพราะฉะนั้น ประชาชนอย่าเชื่อพุทธทำนาย

๔. สัมมัปปทาน ๔

เสด็จเข้าแคว้นมคธ พระพุทธเจ้าตรัสสอนชาวมคธให้พบนิพพาน ตามหลัก "สัมมัปปทาน ๔" คือ ขยัน ๔ อย่าง ได้แก่

๑. ขยันรักษาศีล เพื่อเข้าสมาธิง่าย

๒. ขยันทำสมาธิ เพื่อเผาผลาญกิเลส

๓. ขยันทำสมาธิให้ได้อธิสมาธิ เพื่อให้เกิดภาวนามยะปัญญา

๔. ขยันรักษาสมาธิไว้ เพื่อความรู้แจ้งยิ่ง ๆ ขึ้น

แล้วทรงกล่าวว่า "บุคคลใดปฏิบัติตามสัมมัปปทาน ๔ อยู่โดยชอบแล้ว โลกนี้ไม่ว่างจาก "อรหันต์"

๕. มรรคแปด

เสด็จสู่แคว้นกาสี ซึ่งมีกรุงพาราณสีเป็นเมืองหลวง พระตถาคตเจ้าตรัสสอนชาวกาสีให้พบนิพพานด้วย "มรรคแปด" คือ

๑. ความเห็นชอบ

๒. ความดำริชอบ

๓. วาจาชอบ

๔. การงานชอบ

๕. เลี้ยงชีวิตชอบ

๖. พยายามชอบ

๗. ระลึกชอบ

๘. ตั้งใจชอบ

ปฏิบัติครบ ๘ อย่างนี้ จะได้พบนิพพานและตรัสว่า "บุคคลใดปฏิบัติตามมรรคมีองค์ ๘ อยู่โดยชอบแล้ว โลกนี้ไม่ว่างจาก "อรหันต์"

๖. น้ำทะเลมีรสเดียว

ในบางสูตรจากพระไตรปิฎก พระพุทธองค์ทรงกล่าวว่า

"ดูก่อน ภิกษุผู้เห็นภัยในวัฏฏะทุกข์ทั้งหลาย น้ำทะเลมีรสเดียวคือ "รสเค็ม" แม้ฉันใดศาสนาของเราตถาคตก็มีรสเดียว คือ "วิมุตติรส" ฉันใดก็ฉันนั้น

"วิมุตติรส" คือ "รสนิพพาน" ถ้าน้ำทะเลจืดเมื่อใด "นิพพาน" ก็พ้นสมัยเมื่อนั้น แต่ถ้าน้ำทะเลยังมีรสเค็มอยู่ตราบใด ในพระพุทธศาสนาย่อมมีรสนิพพานอยู่ตราบนั้น

นิพพานจึงยังมีอยู่

๗. น้ำทะเลยังไม่ล้นฝั่ง

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสอีกว่า

"ดูก่อน ภิกษุผู้เห็นภัยในวัฏฏะทุกข์ทั้งหลาย น้ำทะเลไม่ล้นฝั่ง และไม่แห้งไปจากฝั่ง แม้ฉันใด นิพพานของเราตถาคตย่อมไม่แห้งหายไปและไม่ล้นหายไป ฉันใดก็ฉันนั้น"

หมายความว่า ถ้าน้ำทะเลแห้งเมื่อใด เมื่อนั้น "นิพพาน" ก็ไม่มีแล้ว ถ้าน้ำทะเลยังมีอยู่ตราบใด ตราบนั้น "นิพพาน" ของพระพุทธเจ้ายังมีอยู่

พระพุทธเจ้าตรัสเช่นนี้แล้ว ต้องมาตรัสว่า ใน ๓,๐๐๐ ปี ไม่มี "นิพพาน" เป็นการหักล้างคำพระดำรัสของพระพุทธองค์เอง ย่อมเป็นไปไม่ได้แน่นอน พุทธทำนายเป็นของแนว ๕ เขียนแอบแฝงเพื่อทำลายพระพุทธศาสนาโดยตรง

๘. อกาลิโก

ในอิติปิโส บทพระธรรมคุณ ที่ชาวพุทธสวดทำวัตรทุกเช้าเย็นนั้น มีอยู่ ๖ วรรค เมื่อแปลเป็นภาษาไทยได้ความดังนี้

๑. "สวากขาโต ภควตาธัมโม" แปลว่า พระตถาคตเจ้าตรัสธรรมะไว้ดี"

๒. "สันทิฏฐิโก" แปลว่า "เป็นสิ่งที่ผู้ปฏิบัติจะพึงเห็นแจ้งได้"

๓. "อกาลิโก" แปลว่า "ไม่กำหนดด้วยกาลเวลา ปฏิบัติเมื่อใด ย่อมได้ผลเมื่อนั้น"

๔. "เอหิปัสสิโก" แปลว่า "สามารถทดสอบได้, อวดเขาได้, เรียกมาดูได้"

๕. "โอปนยิโก" แปลว่า "โอนธัมมะมาสู่ตนได้"

๖. "ปัตจัตตังเว ทิตัพโพ วิญญูหีติ" แปลว่า "วิญญูชนผู้เข้าปฏิบัติ จะเห็นแจ้งได้โดยเฉพาะตน"

ถ้าแปลรวมเป็นร้อยกรองแล้วจะได้ความดังต่อไปนี้

"พระตถาคตเจ้าตรัสธรรมะไว้ดี ผู้นำไปปฏิบัติจะเห็นแจ้งได้ลงมือปฏิบัติเมื่อใดก็ได้ผลเมื่อนั้น ไม่กำหนดด้วยกาลเวลา และสามารถทดสอบได้ อวดเขาได้ เชิญประชาชนเข้ามาดูได้ เมื่อประชาชนเข้าปฏิบัติ พึงรู้แจ้งเห็นแจ้งได้โดยเฉพาะตน"

อิติปิโส บทพระธรรมคุณนี้ พระพุทธองค์ทรงยืนยันว่าพระธรรมของพระพุทธองค์ไม่ได้กำหนดเวลา ลงมือปฏิบัติเมื่อใดย่อมได้ผลเมื่อนั้น

พระตถาคตเจ้า ประกาศศาสนาในเรื่อง "นิพพาน" เพราะฉะนั้น "นิพพาน" จึงไม่ได้กำหนดเวลาเอาไว้ นิพพานมีอยู่ทุกสมัย แล้วพระตถาคตเจ้าทรงทำนายเสียเองว่า หมดสมัยเช่นนี้ เป็นสิ่งที่พระพุทธเจ้าไม่สามารถจะทรงกระทำได้อย่างแน่นอน

พระพุทธเจ้าทรงเป็นพระอรหันต์ผู้ไกลจากกิเลส การกล่าวเท็จเป็นกิเลสหยาบต่ำช้ามาก ข้าพเจ้าเชื่อสนิทว่า ไม่ทรงกระทำเช่นนั้นได้

พุทธทำนาย เป็นของพวกแนว ๕ เขียนทำลายพระพุทธศาสนา ชาวพุทธไม่ควรเชื่อ "พุทธทำนาย"

๑๓. แนว ๕

ขออธิบายเรื่องแนว ๕ มีประวัติมาอย่างไร เพื่อให้ท่านเข้าสักเล็กน้อย

เมื่อสงครามโลกครั้งที่ ๒ อุบัติขึ้นนั้น ทำการรบกันระหว่างค่ายเสรีประชาธิปไตยกับค่ายเผด็จการ

ค่ายเผด็จการมี ๓ ประเทศ

๑. ประเทศเยอรมัน มีฮิตเล่อร์ เป็นผู้นำ ปกครองแบบเผด็จการ

๒. ประเทศอิตาลี มีมุสโสลินี เป็นผู้นำ ปกครองแบบเผด็จการ

๓. ประเทศญี่ปุ่น มีพลเอกโตโจ เป็นนายกรัฐมนตรีทหารญี่ปุ่นทำหน้าที่ผู้นำทางการเมือง การทหาร คล้ายกึ่งเผด็จการทหาร

ค่ายเสรีประชาธิปไตย มีหลายประเทศเช่น

๑. ประเทศฝรั่งเศส

๒. ประเทศอังกฤษ

๓. ประเทศสหรัฐอเมริกา

๔. ประเทศรัสเซีย

๕. ประเทศจีน

วิธีรบในสงครามโลกครั้งที่ ๒ นั้น เขามีแนวรบ ๔ แล้วคือ

๑. แนวรบ แนวหน้า

๒. แนวช่วยรบ

๓. แนวหนุน

๕. แนวช่วยหนุน

ส่วนพวกสืบราชการลับนั้น เขาเรียกแนวที่ ๕

ฮิตเล่อร์ไล่ยิว

ฮิตเล่อร์วางกลอุบายไล่ยิว ถือว่ายิวไม่เป็นที่ปรารถนาของชาวเยอรมัน เขาค้นพบความจริงว่า สงครามโลกครั้งที่ ๑ เยอรมันแพ้สงครามก็เพราะยิว เมื่อฮิตเล่อร์เป็นผู้นำจึงออกคำสั่งไล่ยิวออกนอกประเทศเยอรมันทั้งหมด

ในเวลาเดียวกัน ฮิตเล่อร์ได้ไล่ยิวปลอมของตนออกมาพร้อมกันด้วย ยิวปลอมคือพวกสืบราชการลับ เลือกเอาคนมีความรู้สูงพูดได้หลายภาษา ทำหนังสือเดินทางว่าเป็นสัญชาติยิว พวกยิวปลอมหรือผู้สืบราชการลับนี้เขาเรียกว่า "แนวที่ ๕"

พวกแนวที่ ๕ ไปสมัครทำงานในกองทัพอังกฤษ, กองทัพฝรั่งเศส เขารับทันทีเพราะเป็นพวกมีความรู้สูงมาก ตั้งใจช่วยราชการดีมาก เป็นที่ไว้วางใจ มียศสูง เป็นเสนาธิการกองพลก็มี เป็นนายทหารคนสนิทของแม่ทัพก็มี กองทัพอังกฤษ กองทัพฝรั่งเศสจะเคลื่อนที่ไปที่ใด ฮิตเล่อร์รู้หมด

กองทัพอังกฤษต้องถอยร่นลงทะเลที่ท่าเรือ "ดังเก๊ก" ของฝั่งทะเลประเทศฝรั่งเศส กองทัพฝ่ายเสรีประชาธิปไตยพ่ายแพ้เพราะแนวที่ ๕ ของฮิตเล่อร์ หมายความฮิตเล่อร์รบชนะด้วย ๕ แนว

ฝ่ายเสรีประชาธิปไตยรบ ๔ แนว จึงพ่ายแพ้ยับเยิน กองทัพอังกฤษต้องถอยข้ามช่องแคบอังกฤษ ขึ้นมาสู่เกาะอังกฤษหมด

เยอรมันเข้าปกครองประเทศฝรั่งเศสทั้งหมด

ฝ่ายเสรีประชาธิปไตยไม่ยอมแพ้ เพราะยังมีอเมริการ่วมรบอยู่ อังกฤษก็เตรียมกำลังกองทัพใหม่ รัสเซียก็กำลังรบออกด้วย

ฮิตเล่อร์แพ้เพราะแนว ๕ ของตนเอง

ฝ่ายสัมพันธมิตร มีมติให้พลเอก ไอเซนเฮาเวอร์ เป็นแม่ทัพใหญ่ฝ่ายสัมพันธมิตร ไอเซนเฮาเวอร์เตรียมยกพลขึ้นบกที่ฝั่ง "นอร์มังดี" ของฝรั่งเศส

ไอเซนเฮาว์ ทราบดีว่ามีแนว ๕ อยู่ในกองทัพอังกฤษ จึงใช้กลยุทธ แบบหนามบ่งหนาม ใช้แนว ๕ ของฮิตเล่อร์ ทำลายฮิตเล่อร์เสียเอง

ไอเซนเฮาว์ เชิญนักปราชญ์ทางอุตุนิยมวิทยา มาประชุมวิจัยว่า น้ำทะเลที่ฝั่งนอร์มังดีจะสงบนิ่งเมื่อใด ถ้าวันไหนน้ำทะเลนิ่งจะยกพลขึ้นฝั่งนอร์มังดีทันที

นักปราชญ์ทางอุตุนิยมวิทยา คำนวณแล้วมีมติพร้อมกันว่าเป็นวันใด แจ้งให้ไอเซนเฮาว์ทราบ ไอเซนเฮาว์ก็ออกคำสั่งว่า จะบุกฝั่งนอร์มังดีวันที่เท่านั้น ตามนักปราชญ์เสนอเป็นคำสั่งลับ แต่

แนวที่ ๕ ของฮิตเล่อร์ทราบดี จึงส่งข่าวให้ฮิตเล่อร์ทราบ ฮิตเล่อร์สั่งพักผ่อนกำลังเพื่อเตรียมรับมือในวันบุกฝั่ง ทหารริมฝั่งต่างพากันไปเที่ยวยังกรุงปารีส สนุกสนานกันเต็มที่ ก่อนจะกลับมารักษาฝั่งในขณะกองทัพฝ่ายสัมพันธมิตรจะบุกตามวันกำหนดนั้น

ฝ่ายพลเอก ไอเซนเฮาว์ ได้ออกคำสั่งให้ทำการซ้อมรบก่อนสัก ๒–๓ วัน ให้มีความชำนาญในการใช้กำลัง ใช้เครื่องพาหนะที่จะทำการบุก และให้เตรียมพร้อมทุกอย่างมีกระสุนเต็มอัตราศึก มีเสบียงอาหารพร้อม

วันแรกที่ทำการซ้อมนั้นเอง เมื่อมาประชุมพร้อมกันแล้ว ไอเซนเฮาว์ก็สั่งให้ยกพลขึ้นฝั่งนอร์มังดีในวันแรกนั้น คือก่อนวันกำหนดจริง ๓ วัน

ไอเซนเฮาว์ อธิบายว่าเราบุกในขณะทะเลมีคลื่น แต่บนฝั่งไม่มีกระสุน ย่อมดีกว่าบุกในขณะทะเลเรียบ แต่มีกระสุนจำนวนมาก

การขึ้นฝั่งนอร์มังดีจึงสะดวกมาก เพราะไม่มีห่ากระสุน จะมีบ้างก็พวกยืนยามไม่กี่คน นอกนั้นไปเต้นรำยังกรุงปารีสหมด

หนามยอกเอาหนามบ่ง ใช้แนว ๕ ของฮิตเล่อร์ ทำลายฮิตเล่อร์เอง จนต้องกินยาตาย

ที่กล่าวนี้ คือที่มาของ "แนว ๕"

แนว ๕ ในศาสนาพุทธมีทุกสมัย แม้แต่ในยุคปัจจุบันก็มีแนว ๕ ทำลายศาสนาพุทธ โฆษณาโจมตีศาสนาพุทธบ้าง บางพวกแปลพระไตรปิฎกเป็นภาษาอังกฤษ ส่งไปให้ศาสนาอื่นตามที่เขาส่งค่าจ้างมา แล้วเขาตอนเราบางส่วนไปใส่ในคัมภีร์ของเขา วิธีหลังนี้ก็ไม่เสียหายเท่าใด เพราะพุทธภาษิตเป็นสิ่งไม่ตาย ไปอยู่ที่ไหน ๆ เราก็ทราบว่าเป็นพุทธภาษิต ยังดีกว่าพวกทำลายดังนี้

๑๙. ผู้ต้นคิดให้ส่งหัวโล้นห่มเหลือง

ท่านผู้ใช้ความคิดเริ่มต้น ให้ส่งพระวิปัสสนาจารย์ไปสอนธรรมะ ตามฐานปฏิบัติการทหาร, ตำรวจหรืออาสาสมัครพลเรือนตามชายแดนนั้น ท่านผู้นั้นคือ ร.ท. ปรีชา วรรณรัตน์ ผู้ช่วยผู้บังคับกอง ฐานปฏิบัติการ อ. หล่มสัก จ. เพชรบูรณ์ ได้เสนอความคิดแก่ พ.ท. ลือ ศรีปุนะเดช หัวหน้าฝ่ายอนุศาสนาจารย์ กองพลทหารบกที่ ๑ (กองพลเสือดำ) ค่ายทหารกาญจนบุรี

พ.ท. ลือ ศรีปุนะเดช มีความยินดีรับสนับสนุนและวิ่งเต้นจนเกิดมีหัวโล้นห่มเหลืองไปสอนธรรมะ ตามชายแดนได้ ๑๐ แห่ง อันเกิดจากความคิดของ "ร.ท. ปรีชา วรรณรัตน์"

ร.ท. ปรีชา วรรณรัตน์ ได้มีจดหมายถึงข้าพเจ้า ๓ ฉบับ ข้าพเจ้าขอนำมารวบรวมไว้ทั้ง ๓ ฉบับ

ฉบับที่ ๑

ฐานปฏิบัติการ อ. หล่มสัก เพชรบูรณ์
วันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๒๐

นมัสการหลวงพ่อ ที่เคารพอย่างสูง

ผมได้รับจดหมายและหนังสือธรรมะที่หลวงพ่อส่งมาให้เรียบร้อยแล้ว และผมได้อ่านจบแล้ว

หลวงพ่อเขียนหนังสือได้ละเอียดดี ทุกขั้นทุกตอนที่ปฏิบัติในเรื่องต่าง ๆ ผมยังพูดกับผู้บังคับกองพันของผมว่า หลวงพ่อสมกับเป็นอาจารย์สอนฝ่ายวิปัสสนา

เรื่องพระภิกษุที่เข้าไปสอนธรรมะประจำตามฐานปฏิบัติการต่าง ๆ นั้น ในตอนแรกผมมีความคิดว่า เรามีสำนักสงฆ์อยู่ที่บ้านน้ำกุ่ม และมีพระอยู่รูปหนึ่งแล้ว แต่เป็นพระหากิน ท่านแสดงธรรมไม่เป็น ทำการอบรมชาวบ้านไม่ได้เลย ดีแต่ทำน้ำมนต์ เรียกเงินจากชาวบ้าน

พวกทหารประจำฐานปฏิบัติการบ้านน้ำกุ่ม เขาเสนอความคิดเห็นว่า ถ้าได้พระภิกษุที่ทำหน้าที่ผู้นำทางศาสนา สามารถสอนธรรมะ เข้ามาอยู่ที่สำนักสงฆ์นั้นจะดีมาก เพื่อช่วยชักจูงชาวบ้านให้รู้จักขนบธรรมเนียมและศีลธรรมทางพระพุทธศาสนาให้สูงพอ ซึ่ง

จะทำให้ง่ายแก่การปกครองเป็นอย่างยิ่ง อันจะเกิดผลดีแก่ประเทศ เพราะการบังคับบัญชาประชาชนไม่ให้คบหรือมีจิตฝักใฝ่กับฝ่ายคอม-มิวนิสต์นั้น เราต้องอบรมกันด้วยจิตใจ ให้ประชาชนรู้ว่าอะไรเป็นอะไร ให้ถูกต้อง

ผมมีความรู้สึกว่า "ผู้ที่อบรมคือพระ" เพราะว่าบรรพบุรุษของชาวไทยนับถือศาสนาพุทธ นับถือกันมาช้านานแล้ว ส่วนมากยังเคารพกันอยู่แม้แต่พวก "แกน" เมื่อพระพูดอะไรชาวบ้านเชื่อถือ

ผมจึงได้ขอร้องและขอความร่วมมือจาก พ.ท. ลือ ศรีปุนะเดช หัวหน้าฝ่ายอนุศาสนาจารย์กองพลที่ ๙ (กองพลเสือดำ) ค่ายทหารกาญจนบุรี และได้รับความร่วมมืออย่างดียิ่ง จนเป็นผลสำเร็จขึ้นแล้ว ด้วยการที่หลวงพ่อให้ความสนับสนุนอย่างมาก จนทำให้มีการบวชเณรชายแดนกันขึ้น บวชที่บ้านน้ำกุ่ม ๑๙ รูป และบวชที่บ้านห้วยมุ่น ๑๕ รูป รวม ๓๔ รูป พร้อมทั้งตามมาอุปสมบทเป็นพระภิกษุ ที่อำเภอหล่มสักอีก ๑ รูป

ผมได้คัดเลือกสามเณรที่บ้านน้ำกุ่มส่งไปเรียนธรรมะที่จังหวัดกาญจนบุรี ๕ รูป และคัดสามเณร ๒ รูป กับพระบวชใหม่ ๑ รูป รวม ๓ รูปส่งมาเรียนธรรมะที่อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์

ผมคิดว่าเราควรจะช่วยกันทำให้เยาวชนเป็นคนดีเพิ่มมากขึ้น เพราะเด็กๆ จะเริ่มเสียคนก็ตอนเริ่มเปลี่ยนจากวัยเด็กไปสู่วัยรุ่น, เด็กอายุ ๑๕ ถึง ๒๐ ปี เป็นช่วงเวลาที่เสียคนได้ง่าย

เพราะฉะนั้น ที่หลวงพ่อส่งพระภิกษุมาอยู่ประจำฐานปฏิบัติการทหารนั้น เป็นการช่วยเพิ่มเยาวชนตามชายแดนให้เป็นคนดีขึ้น ทำให้การปกครองเรียบร้อย เป็นการช่วยกันป้องกันมิให้ไปคบกับฝ่ายคอมมิวนิสต์

เรื่องการเรียนวิชาวิปัสสนาสมาธินั้น ผมได้พยายามศึกษาและหาโอกาสปฏิบัติอยู่เสมอ มีเวลาว่างเมื่อใดผมก็ปฏิบัติ แม้ในบางครั้งผมนั่งรถยนต์ผมก็ปฏิบัติ

ขณะก่อนจะนอนก็ดี เมื่อไม่สบายใจ ในเรื่องอะไรก็ดี ผมพยายามนั่งสมาธิ เอาจิตเข้ามาสู่ทางพระพุทธศาสนาอยู่เสมอ กระทำให้ผมมีความสบายใจ ทำให้ผมหลับง่าย ไม่มีความวิตกกังวลใจ ขณะนี้ยังไม่มีโรคประสาท

เมื่อหลวงพ่อส่งหนังสือแนะวิธีวิปัสสนาสมาธิมาให้ผม ผมก็ปฏิบัติตาม แต่เวลามีน้อย จะทำอย่างหลวงพ่อไม่ได้ สถานที่และสิ่งแวดล้อมก็ไม่อำนวยให้ เช่นมีทหารอยู่เวร ส่งเวร เกิดเสียงอึกกระทึก ครึกโครม เสียงวิทยุ เสียงสนทนา รบกวนมาก แต่ผม

ก็พยายามปฏิบัติคืนละ ๕ นาที ๑๐ นาที และจะค่อย ๆ เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ถ้ามีอาการอย่างไร เมื่อใดผมจะเรียนให้หลวงพ่อทราบ

สุดท้ายนี้ ผมขอกราบเรียนแทบเท้าหลวงพ่ออีกครั้ง ที่หลวงพ่อกรุณา ได้มาโปรดชาวบ้านในชนบทชายแดน ให้มีความเจริญทางด้านจิตใจ ให้ประชาชนชายแดนมีศีลธรรม

หลวงพ่อคงจะปลื้มใจ ที่หลวงพ่อได้อ่านจดหมาย จากพระวิปัสสนาจารย์ที่ประจำตามฐานปฏิบัติการต่าง ๆ ว่า ชาวบ้านชายแดนได้ให้ความสนใจอย่างสูงทีเดียว ซึ่งเกินกว่าความคาดหมายของหลวงพ่อ และเกินความคาดหมายของผมด้วย ผมเองก็อดที่จะดีใจไม่ได้ ชาวบ้านชายแดนได้ให้ความสนใจจริง ๆ

ผมได้สอบถามไปยังฐานปฏิบัติการทหาร บ. หมากแข้ง ซึ่งหลวงพ่อยังไม่เคยไป ปรากฏว่าชาวบ้านมาฟังธรรมกันทั้งกลางวันและกลางคืน แสดงว่าชาวบ้านชายแดนต้องการศึกษาธรรมะ

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

ร.ท. ปรีชา วรรณรัตน์

รอง ผ.บ.ก. ฐานปฏิบัติการ อ. หล่มสัก ฐานบิน ๑๒๘ (ค่ายพ่อขุนผาเมือง)

ฉบับที่ ๒ (ของ ร.ท. ปรีชา)

ร. ๑๙ พัน ๑ กองพลที่ ๙

ค่ายทหารกาญจนบุรี

วันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๒๒

นมัสการหลวงพ่อ ที่เคารพอย่างสูง

กระผมไม่ได้เขียนจดหมายมาคุยกับหลวงพ่อนานแล้ว แต่ได้ทราบข่าวว่าหลวงพ่อบ่อย ๆ ที่หลวงพ่อได้ทำคุณประโยชน์อย่างยิ่งให้กับสังคม ในส่วนต่าง ๆ ของประเทศไทย

แต่ได้ข่าวว่า พระอาจารย์พยุง ผาสุกธัมโม ที่ได้ประจำอยู่ที่วัดบ้านน้ำกุ่ม ต. บ้านน้ำกุ่ม อ. นครไทย จ. พิษณุโลก ขณะที่ผมยังอยู่ฐานปฏิบัติการชายแดนนั้น มีข่าวอกุศลว่า พระอาจารย์พยุงเรียกร้องเงินจากชาวบ้าน เพื่อนำมาบวชเณร คนละเท่านั้น คนละเท่านี้

ข่าวนี้ไม่ดี มีการใส่ร้ายกัน ผมเข้าใจว่าถูกใส่ร้ายจากพวกที่ไม่ต้องการศาสนา ถ้าหลวงพ่อทราบข่าวนี้ อย่าลงโทษพระอาจารย์พยุง มันเป็นข่าวไม่มีความจริงเลย

ผมเขียนจดหมายมานี้ มิใช่ว่าจะให้หลวงพ่อเชื่ออะไรง่าย ๆ เพราะหลวงพ่อเคยปกครองคนมามาก ยิ่งหลวงพ่อเป็นนักวิปัสสนาสมาธิก็ย่อมคิดหาเหตุผลมากยิ่งขึ้น

ผมคิดว่าน่าจะปฏิเสธข่าวนี้ได้ สามเณรที่พระอาจารย์พยุงบวชให้ ผมได้นำมาฝากท่านเจ้าคณะจังหวัดกาญจนบุรีไว้ ๑๓ รูปแล้ว และได้สอบนักธรรมตรีได้ ๕ รูป ตั้งใจจะให้เรียนนักธรรมตรีและเอกต่อไป เณรเหล่านี้เป็นผลจากพระอาจารย์พยุง จัดการบวชให้

ท่านเจ้าคณะจังหวัดกาญจนบุรี ท่านพูดกับผมว่า เสร็จจากนักธรรมเอกแล้วจะส่งไปเรียนทางโลกบ้าง ซึ่งท่านเจ้าคุณเจ้าคณะจังหวัดท่านได้พูดว่า จะให้เรียนเพื่อเทียบสอบครูเพื่อส่งไปเป็นครูแถวบ้านของเขาหลายหมู่บ้านที่มี ผกค. แทรกซึม มีแต่โรงเรียนไม่มีใครสมัครไปเป็นครู เช่นที่ ร.ร. บ้านโป่งสอ สอนเสร็จโดยทุนทรัพย์ของสมเด็จพระศรีนครินทร์ ก็ยังว่างอยู่ ไม่มีครูสอน มีพระไปประจำอยู่แล้ว

เพราะฉะนั้น สามเณรที่พระอาจารย์พยุงเป็นผู้ชักชวนบวชมีประโยชน์แก่ราษฎรชายแดนมาก พวกที่ไม่ชอบศาสนา จึงกลั่นแกล้งเอา

สุดท้ายนี้ ขออนุภาพพระศรีรัตนตรัยโปรดดลบันดาล ให้หลวงพ่อมีสุขภาพสมบูรณ์ เพื่อจะได้ช่วยสร้างสรรค์สังคมให้สงบสุขต่อไป

ด้วยความเคารพอย่างสูง

ร.ท. ปรีชา วรรณรัตน์

ฉบับที่ ๓ (ของ ร.ท. ปรีชา)

ร. ๑๙ พัน ๑ กองพลที่ ๙

(กองพลเสือดำ) ค่ายทหารกาญจนบุรี

๙ สิงหาคม ๒๕๒๑

นมัสการ หลวงพ่อที่เคารพอย่างสูง

ผมได้รับจดหมายของหลวงพ่อนานแล้ว และได้พยายามติดต่อ ขอให้บริจาคอาหารแห้งตามกองพัน ภายในกรมทหารราบที่ ๑๙ ซึ่งเป็นกรมที่ผมสังกัดอยู่ มี ๓ กองพัน

แต่ละกองพันได้ให้เนื้อกระป๋องจำนวน ๑๐๐ กระป๋อง ซึ่งพอจะแบ่งแจกจ่ายไปถวายพระวิปัสสนาจารย์ตามชายแดนได้บ้าง

ผู้บังคับกองพันทุกท่าน ได้อนุโมทนาหลวงพ่อมาก ที่หลวงพ่อได้ทำหน้าที่อย่างดีที่สุด หลวงพ่อเป็นพระภิกษุก็ยังพยายามช่วยกันรักษาประเทศไทยให้อยู่คงสถาพรต่อไป ประเทศไทยจะอยู่รอดก็ต้องมีทุกฝ่ายร่วมมือกัน

ผมรู้สึกดีใจมาก ที่หลวงพ่อได้ใช้ความพยายามอย่างสูงสุด ที่หาพระภิกษุส่งไปอยู่ประจำตามฐานปฏิบัติการทหารชายแดน

ผมอยู่ทางค่ายกาญจนบุรี ก็ได้ติดต่อขอพระภิกษุไปอยู่ตามฐานปฏิบัติการ เช่นกัน ผมติดต่อได้ ๑ รูป ส่งท่านไปอยู่ชายแดน

ท่านอยู่ได้ ๑ เดือน ท่านก็ขอกลับวัดเดิมท่านบอกผมว่าท่านกลัว ท่านอยู่ไม่ได้ ผมก็ไม่ทราบว่าจะแสวงหาพระภิกษุที่ไหนอีก

เพราะฉะนั้น ผมจึงกล่าวได้ว่าหลวงพ่อเป็นผู้ที่มีความสามารถอย่างสูงที่จัดส่งพระภิกษุไปประจำตามชายแดนได้ โดยไม่มีพระรูปใดขอลากลับเลย

เมื่อผมได้อ่านบันทึกประชุมเรื่องหลักการปฏิบัติของพระภิกษุชายแดนแล้ว ผมยิ่งดีใจมาก ตรงกับความรู้สึกของผมมาก ตรงที่พยายามสอนธรรมะอย่างเดียว ห้ามไม่ให้สอน "เดรัจฉานวิชา" และได้พยายามชี้ทางให้ชาวบ้านเขาเดินทางที่ถูก ไม่ได้ลงมือทำความชั่วให้ชาวบ้านดูหรือทำอะไรทุกอย่างให้เขา

ผมได้อ่านหนังสือเรื่อง "สิ้นชาติ" ของอดีตประธานาธิบดีเหงียนเกากี แห่งเวียดนาม เขาเขียนว่าอเมริกาพยายามจะให้ชนชาติเวียดนาม เหมือนชนชาติอเมริกันทุกอย่าง ตั้งแต่โถส้วมถ่ายอุจจาระแบบใหม่ก็ทำให้เวียดนามดูหมด เขาหารู้ไม่ว่า ชาวเวียดนามไม่ต้องการอย่างนั้น

ถ้าเราทำให้เขาหมดทุกอย่าง แล้วพวกเขาจะไม่มีความภาคภูมิใจเลย ตรงกันข้ามเราเพียงแต่ชี้ทางให้เขารู้ว่าอะไรเป็นอะไรแล้วแนะให้เขาทำเอง ถ้าเขาพอใจเขาก็จะร่วมมือกันทำเอง แล้วพวกเขาก็จะช่วยกันรักษาสิ่งของนั้นไว้ ด้วยความภาคภูมิใจ

สุดท้ายนี้ผมขอกราบแทบเท้าหลวงพ่ออย่างสูงสุด ที่ได้ใช้ความพยายามและความอดทนในการเผยแพร่ศาสนาตามชายแดน

ด้วยความเคารพอย่างสูง

ร.ท. ปรีชา วรรณรัตน์

ปล. เนื้อกระป๋องนั้น ผมส่งไปทางรถไฟ อาจจะถึงช้าหน่อย ในจำนวน ๓๐๐ กระป๋องนั้นโดยผู้บริจาคดังนี้

๑. พ.ท. สุวิทย์ ทิมรุ่งโรจน์ ร. ๑๙ พัน ๑.

๒. พ.ต. เชาวลิต คำน้อย ร. ๑๙. พัน ๒.

๓. พ.ต. ทรัพย์ ศรีจันทร์ ร. ๑๙ พัน ๓.

กองพันละ ๑๐๐ กระป๋องรวม ๓๐๐ กระป๋อง ถ้าหลวงพ่อได้รับแล้ว ช่วยกรุณาตอบรับตรงไปยังผู้บังคับกองที่ผู้ศรัทธาทั้ง ๓ นั้นให้เขาทราบด้วยครับ.

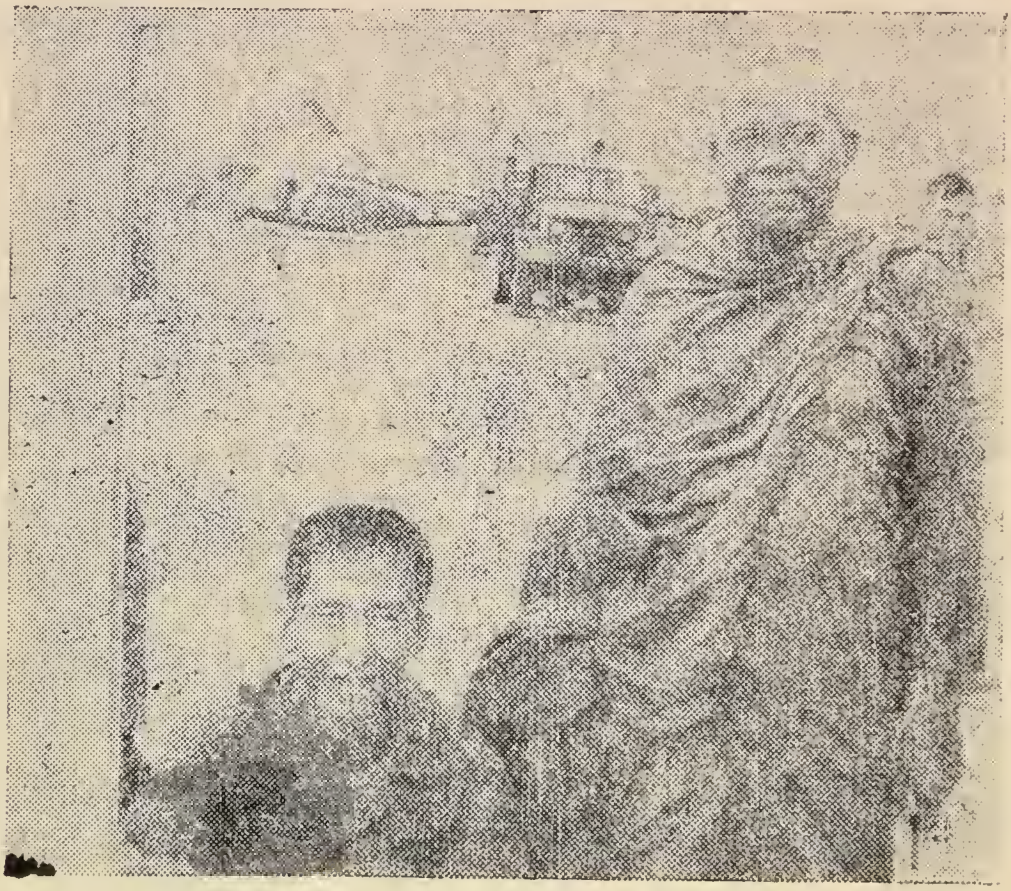
ร.ท. ปรีชา วรรณรัตน์

หมายเหตุ

ร.ท. ปรีชา วรรณรัตน์ ได้ไปปฏิบัติการตามชายแดนครบกำหนดแล้ว จึงมีหน่วยทหารไปเปลี่ยนเวร กลับมาอยู่ค่ายทหารกาญจนบุรีตามเดิม แต่เขียนจดหมายติดต่อกับข้าพเจ้าอยู่เสมอ

ตามจดหมาย ๓ ฉบับนี้ แสดงว่า ร.ท. ปรีชา ผู้ต้นความ

คิด ยังห่วงงานที่เขาคิดอยู่เสมอ มิได้ทำแต่เพียงความฝันเท่านั้น เขาทำอย่างจริงจัง ตามแนวความคิดของเขา ร.ท. ปรีชา วรรณรัตน์ กับข้าพเจ้าทำงานกันแบบปิดทองหลังพระ โดยไม่หวังสิ่งใดตอบแทนนอกจากความ ปลอดภัยของ ชาติเป็น สิ่งตอบแทน ก็พอเพียงกับความคิดแล้ว ดังนี้

รูปที่ ๓๗

คนซ้าย ร.ท. ปรีชา วรรณรัตน์ (ผู้ต้นคิดให้ส่งพระไปแสดงธรรมะชายแดน)

รูปขวา พระอาจารย์เฑียร ปุญญกาโค รองผู้อำนวยการศูนย์พิทักษ์พระพุทธศาสนาแห่งประเทศไทย (ศพพ.)

เมื่อวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๒๐

๑๕. ปัญหาคอมมิวนิสต์

ในปัญหาคอมมิวนิสต์นี้ ข้าพเจ้านำมาจากหนังสือพิมพ์ เป็นบทความสั้น ๆ ๖ เรื่องคือ

๑. แผน "จรยุทธ"

๒. แผน "ช่วยชาวนา"

๓. แผน "แสวงจุดร่วม"

๔. แผน "กระจายอำนาจ"

๕. สิ่งที่น่ากลัว

๖. ภัยจะถึงตัว

(๑) แผน "จรยุทธ"

นาวาอากาศตรีประสงค์ สุ่นศิริ รองเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ได้เปิดเผยกับผู้สื่อข่าว นสพ. "มติชน" ถึงการที่ทหารจะใช้แผน "จรยุทธ" ตีโต้ผู้ก่อการร้ายว่า เป็นยุทธวิธีที่ถูกต้อง เพราะประหยัดและคล่องตัว

"ไม่จำเป็นต้องใช้ทหารเป็นกองพันไปไล่ล่าคนเพียง ๕ คน ๑๐ คนในป่าเลย"

นาวาอากาศตรีประสงค์ สุ่นศิริ กล่าวว่าหากจะมีการใช้แบบ "จรยุทธ" ทำการรบเต็มรูป จะไม่มีปัญหาอะไรมากนัก เนื่องจาก

การฝึกทหารของกองทัพบกในปัจจุบัน ก็เป็นการฝึกรบในป่า และมีการฝึกรบนอกเครื่องแบบมาโดยตลอด

น.อ.ต. ประสงค์ สุ่นศิริ กล่าวว่า การปราบคอมมิวนิสต์ที่ผ่านมานั้น เป็นการรบตามแบบฉบับยุทธวิธีของอเมริกันซึ่งสหรัฐเองก็ทราบดีว่าไม่ได้ผล

(จาก นสพ. มติชน ประจำวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๒๑)

(๒) แผน "ช่วยชาวนา"

นายพันโททหารบก รับราชการอยู่กองบัญชาการทหารสูงสุด แสดงทรรศนะแก่ "สยามรัฐ" ว่าปัญหาผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์นั้น เป็นเรื่องของคนไทยที่จะแก้ไขกันเอง เพราะปัญหานี้ไม่ใช่เกิดจากนอกประเทศ "ไม่ใช่สินค้าส่งออก" อยู่ที่ประชาชนจะยอมรับหรือไม่ยอมรับเท่านั้น

นายทหารหนุ่มผู้ไม่ประสงค์จะออกนามผู้นี้ กล่าวต่อไปว่า เรื่องคอมมิวนิสต์ไม่น่าสพึงกลัว แต่ตราบใดที่ประชาชนยังไม่พอใจ พวกเขาก็ต้องไขว่คว้าหาสิ่งที่ดีกว่า "เหมือนกับการวิ่งแข่งขันกันระหว่างรัฐบาลกับคอมมิวนิสต์ โดยมีประชาชนเป็นผู้ตัดสิน ทั้งสองฝ่ายต้องมีเป้าหมายอย่างเดียวกัน ซึ่งจะต้องพิสูจน์กัน"

"ทั้งแนวร่วมคอมมิวนิสต์ และผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์

ต่างก็หวังให้ประเทศและประชาชนกินดีอยู่ดีมีสุข คอมมิวนิสต์ไม่เชื่อว่าในเวลา ๔๐ ปีกว่าที่ผ่านมา ระบอบการปกครองแบบคอม-มิวนิสต์นี้ไม่สามารถให้ประชาชนกินดีอยู่ดีมีสุขได้"

พันโททหารหนุ่มกล่าวว่า "ฝ่ายรัฐบาลเราก็จะต้องพิสูจน์ว่าเราทำได้ คือสามารถให้ประชาชนกินดีอยู่ดีมีสุขได้"

"ผมดีใจที่นายกฯ ประกาศให้ปีหน้าเป็นปีของชาวไร่ชาวนาและจะกระจายเงิน ๒,๕๐๐ ล้านบาท เข้าไปสู่ชนบทอันเป็นนโยบายที่ถูกต้อง"

เขากล่าวเพิ่มเติมว่า "แต่วิธีปฏิบัติเราจะทำอย่างไรจึงจะให้เงินถึงมือชาวนา ชาวไร่ เพราะว่าระบบราชการของเรามีสนิมเกาะกรังน่ากลัว

(จาก นสพ. "สยามรัฐ" ประจำวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๒๑)

(๓) แผน "แสวงจุดร่วม"

คุณหญิงดิฐการภักดี วุฒิสมาชิก ได้บรรยายถึงสภาพผู้ลี้ภัยภาคอีสาน ให้สมาชิกสมาคมสตรีนักธุรกิจฟัง ที่โรงแรมเพรสซิเด้นท์เมื่อวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๑๘ ว่า

ขณะนี้ผู้ลี้ภัยในเมืองไทยมีทั้งหมดประมาณ ๕ หมื่นคน ตั้ง

อยู่ที่ต่าง ๆ ที่จังหวัดหนองคาย แบ่งออกได้เป็น ๓ กลุ่ม คือไทยดำ แม้วหรือโม้ง, และลาว

ไทยดำ มีอยู่ประมาณ ๒ พันคน ตั้งค่ายพักอยู่ที่ "วัดเนินพะเนา" ส่วนใหญ่เคยเป็นผู้มีฐานะดี มีการศึกษาดีมาก่อน มีนักธุรกิจและข้าราชการระดับสูงถึงอธิบดี ซึ่งเคยผ่านการศึกษามาจากต่างประเทศ

พวกไทยดำนี้ เป็นคนไทยเดิมกลุ่มหนึ่งที่ไปทำมาหากินอยู่ที่ลาว ตั้งแต่ศึกเดียนเบียนฟู ผู้ลี้ภัยคนหนึ่งเล่าว่า ขณะนี้ลาวกำลังระส่ำระสายมาก คนลาวต้องทำงานตั้งแต่เช้าจดเย็น เสาร์อาทิตย์ต้องเข้าอบรม

พวกแม้ว มีประมาณ ๔ พันคน มีฐานะยากจนกว่า "ไทยดำ" ผู้ชายรับจ้างทำงานแบกหาม ผู้หญิงปักเชิงซิ่นขาย ที่ต้องอพยพเข้ามาเพราะทนนโยบาย "แยกครอบครัว" ไม่ไหว โดยเขาแยกลูกทีละ ๒ คนเอาไปไว้ที่อื่น ไม่รู้ว่าไปอยู่ที่ไหน ถ้าหากใครขัดขืนจะต้องขึ้นศาลประชาชน หมายถึง "ตาย"

ลาว มีที่อยู่ดี เพราะใกล้กับหน่วย ตชด. ได้รับความช่วยเหลือดี หัวหน้าระดับนายพันชื่อบุญเรียง บอกว่าตนเป็นทหาร

ลาวกล้าตาย แต่เมื่อรัฐบาลล้มทหารของรัฐบาลถูกจับกุม หรือไม่ก็ถูกฆ่าทิ้ง จึงต้องหลบหนีมา

บุญเรียง เล่าว่า ที่รัฐบาลลาวล้มได้ เพราะว่านักศึกษาลาวถูกพวกญวนหลอกลวงว่าจะเปลี่ยนการปกครองเป็นระบบสังคมนิยม แต่รัฐบาลลาวชุดใหม่กลับตกอยู่ใต้อิทธิพลของญวน หรือที่เรียกว่า "แกว" เมื่อนักศึกษาผิดหวัง จึงพากันหนีเข้าไทย

สำหรับการช่วยเหลือผู้ลี้ภัยนั้น สหประชาชาติส่งเงินมาช่วยในอัตราหัวละ ๕๐ บาทต่อเดือน

คุณหญิงดิฐการภักดี ให้ความเห็นว่า ขณะที่ไทยกำลังให้ความช่วยเหลือผู้ลี้ภัยอยู่นี้ ยังไม่รู้ว่าภัยจะมาถึงไทยเมื่อไร ถ้าเกิดพลาดท่าเขาแล้วคนไทยจะลี้ภัยไปที่ไหน ดังนั้นในขณะที่ไทยกำลังเผชิญหน้ากับ "สงครามจิตวิทยา" อยู่นี้ คนไทยทุกคนควรสามัคคีช่วยเหลือกันเอง โดยใช้หลักเดียวกับฝ่ายคอมมิวนิสต์ "แสวงจุดร่วม สงวนจุดต่าง" กล่าวคือ ถ้าหากเห็นพ้องกันในความคิดใดก็ให้ร่วมใจกันทำให้สำเร็จขึ้นมา หากไม่เห็นด้วยก็อย่าประนามกันต้องปล่อยให้เขาทำให้สำเร็จ ถ้ามัวแต่ประนามกันแล้ว อาจจะไม่มีผลงาน

(จาก นสพ. เดลิไทม์ ประจำวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๑๘)

(๔) แผน "กระจายอำนาจ"

น.อ.ต. ประสงค์ สุ่นศิริ รองเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ให้สัมภาษณ์แก่ผู้สื่อข่าวเกี่ยวกับปัญหาผู้ก่อการร้าย คอม-มิวนิสต์ มีข้อความที่น่าสนใจตอนหนึ่งว่า ปัจจัยชี้ขาดในการต่อสู้กับ "ผกค." อยู่ที่หมู่บ้าน ไม่ใช่ในเมืองใหญ่ ๆ ดังนั้น จึงเข้ามาอยู่ในแนวความคิดว่า

"ทำอย่างไร จึงจะให้คนในหมู่บ้านเลื่อมใสศรัทธารัฐบาล"

พร้อมกันนั้นได้กล่าวด้วยว่า "การแก้ไขปัญหาคอมมิวนิสต์ไม่ใช่แก้ที่เศรษฐกิจ และความแตกแยกเพียงอย่างเดียว แต่จะต้องแก้ไขที่ตัวเจ้าหน้าที่บ้านเมืองด้วย เช่นท้องที่บางแห่งชาวบ้านหลงขึ้นไปบนเขา เพราะความเคียดแค้นเจ้าหน้าที่ ซึ่งประพฤติตัวไม่ดี และหลายคนที่เข้าป่า ไม่ใช่ไปเพราะความยากจน แต่เขาไม่มีทางเลือก จึงต้องจับอาวุธขึ้นต่อสู้เจ้าหน้าที่

เนื่องจากประชาชนในชนบทนั้น เป็นส่วนใหญ่ของประเทศ และอยู่ห่างไกลกับความเจริญด้วยเหตุนี้ เป้าหมายในการรุกรานของฝ่ายคอมมิวนิสต์ คือการแย่งประชาชนเหล่านั้นไปเป็นพวกของเขา เพราะเขาสามารถกระทำได้สะดวก นอกจากนั้นระบบราชการส่วนท้องถิ่น และระบอบการปกครองในปัจจุบัน ยังเอื้ออำนวยแก่การดำเนินงานของผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์เสียเองด้วย

เราเชื่อว่า ถึงแม้ประชาชนตามชนบทตามหมู่บ้านชายแดนจะยากจนหรือได้รับความสะดวกสบายในการดำรงชีพน้อยกว่า คนในเมืองแต่เขาทุกคนก็มีความรักชาติบ้านเกิดเมืองนอนของตน และพร้อมที่จะประพฤติตนเป็นพลเมืองดี ไม่ยอมละทิ้งผืนแผ่นดินหรือคิดที่จะเป็นสัตรูของรัฐบาล ถ้าหากไม่เหลือทนจริง ๆ

ดังนั้นความประพฤติและการปฏิบัติหน้าที่ของข้าราชการส่วนภูมิภาค โดยเฉพาะอย่างยิ่งฝ่ายปกครองและตำรวจ จึงถือได้ว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญเป็นอย่างยิ่ง รัฐบาลจะต้องเร่งแก้ไขอย่างจริงจัง และรีบด่วนอย่างที่สุด

วิธีแก้ไขปัญหาที่เราเห็นว่า จะมีประประสิทธิภาพนั้น น่าจะได้แก่การ "กระจายอำนาจ" ระบบบริหารราชการส่วนภูมิภาคให้ไปอยู่ในมือประชาชนให้มากที่สุด มิใช่มุ่งแต่คิดเพิ่มอำนาจให้แก่ข้าราชการเพียงบางตำแหน่ง ดังเช่นที่กำลังปฏิบัติกันอยู่ในเวลานี้ เพราะว่าถ้าหากให้ประชาชนได้เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้อง หรือควบคุมการบริหารท้องถิ่นด้วยแล้ว โอกาสที่เจ้าหน้าที่จะใช้อำนาจกดขี่ข่มเหงประชาชนก็ย่อมจะทำได้โดยยาก

(จาก นสพ. "ตะวันสยาม" ประจำวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๒๑)

(๕) สิ่งที่น่ากลัว

"ไฟแค้น" ที่อัดแรงสูงอยู่ในหัวใจของ "คนหนุ่มสาว" ที่หนีเข้าป่า

ในความนึกคิดของ "คนหนุ่มสาว" ที่ยังหนักแน่นนั้นคือ "ชั้นปัญญาชนอย่างเราใครหรือจะมาปราบเราได้ง่าย ๆ"

เป็นความโง่ที่น่าสงสาร ที่ถือตัวว่าเป็นชนชั้นปัญญาชน

โธ่ ! ท่านผู้เสนโง่ ท่านไม่รู้ว่าความรักชาติของท่าน ที่แสดงบทบาทอยู่นั้น มันกระทำให้คนชาติอื่น ๆ เขาหัวเราะชอบใจอย่างน่าสมเพทเวทนา

อึ่งอ่าง เพียงถูกปั่นหัวเข้าเท่านั้นก็กัดกันเองจนตัวตาย

"ไทยฆ่าไทย" เป็นแผนของคนต่างชาติ

ประเทศคอมมิวนิสต์บางประเทศ เขามีวิธีการในการยึดเอาชาติด้อยพัฒนามาเป็นเมืองขึ้น ด้วยกระทำการปลุกปั่นยุยงให้เดินขบวนก่อการจลาจลในเมืองใหญ่ แล้วกระจายการเดินขบวนไปครอบคลุมตามชนบท

"จีนแดง" หรือ "เหมาเจ๋อตุง" ใช้วิธีรุนแรงเท่านั้น เราท่านก็ทราบกันแล้วว่า

"ป่าล้อมเมือง" ใช้เวลานานและมั่นคง

ที่ร้ายกว่าใครก็คือ "โฮจิมินห์" ใช้ระบบผสมผสาน "ตีเมืองล้อมป่า" หรือว่า "ล้อมป่าและก่อการจลาจลในเมือง"

คนนอกประเทศกำลังใช้ยุทธวิธีแบบนี้กับ "คนหนุ่มสาว" หรือเรียกว่า "ปัญญาชน"

ตาสว่างกันหรือยังท่าน "ปัญญาชน" ก็เหมาเจ๋อตุงเขาเป็นบิดาของท่านเมื่อไหร่ ทำไมต้องให้เขามีบทบาทเหนือความคิดของท่าน

หากเราปล่อยให้ สิ่งเหล่านี้ล่วงเลยไปโดยเรา ไม่คิดหาหนทางแก้ไขเสียก่อน เมื่อถึงวันนั้นเราท่านทั้งหลายก็จะรู้ว่าอะไรเป็นอะไร

เมื่อคนไทยฆ่าคนไทยตายไปครึ่งประเทศแล้ว ส่วนที่เหลือนั้นจะมีความสุขหรือ

ด้วยความรักชาติ ท่านต้องยอมรับว่าบ้านเราเมืองเรามีปัญหา ท่านต้องแก้ไขปัญหาเสียเอง อย่าให้คนต่างด้าวเข้ามาแก้

หากเราไม่รีบแก้ เราก็จะพบกับความเสียใจ และจะไม่มีชาติไทยในแหลมทอง ซึ่งเป็น "สิ่งที่เรากลัว"

ประลองพล น้อมทางธรรม

(จาก นสพ. ตะวันสยาม ประจำวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๒๑)

(๖) ภัยที่จะถึงตัว

เรื่องนี้ได้มาจาก ดร. ชมชัย รักวิจิตร ตอบคำถามเกี่ยวกับความมั่นคงของชาติจาก นสพ. "เดลินิวส์" ประจำวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๒๑

เมื่อสรุปคำตอบแต่โดยย่อแล้ว เขากล่าวว่า ถ้าคอมมิวนิสต์เข้าประเทศไทยได้ ชาติไทยจะประสพชะตากรรม ๗ ประการคือ

๑. ทรัพย์สมบัติส่วนตัวถูกริบหมด

๒. ประชาชนหมดสิทธิเสรีภาพทุกอย่าง

๓. ชาติ, ศาสนา, พระมหากษัตริย์ ถูกทำลายสิ้น

๔. ความเป็นชาติสูญไป เขาใช้ธงดาวแดงแทน

๕. ขนบธรรมเนียม, ประเพณีถูกยกเลิกหมดสิ้น

๖. เสรีภาพส่วนบุคคลไม่มีเหลือ แม้จะออกจากบ้านไปไหนต้องลาเจ้าหน้าที่คอมมิวนิสต์

๗. คนไทย ต้องทำสงครามประชาชนกับคอมมิวนิสต์อย่างชนิดยืดเยื้อ ต้องล้มตายกันเป็นเบือ เพราะว่าคนไทยไม่ต้องการเป็นขี้ข้าใครมาแต่ไหนแต่ไร

เหล่านี้คือ "ภัยที่จะถึงตัว" เพราะฉะนั้น คนไทยทุกคนจะต้องสามัคคีกันร่วมมือกันป้องกันชาติไทยไว้ ดังนี้

๑๖. คำพูดของแม่ทัพบก

"ภายหลังจากเสร็จงานเลี้ยงอำลา ของข้าราชการระดับสูงที่สังกัดกระทรวงมหาดไทย ที่ห้องประชุมกระทรวงเมื่อคืนวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๒๑

พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ รมช. มหาดไทย ได้ตอบข้อถามผู้สื่อข่าว ถึงฐานะเป็นผู้อำนวยการ กอ. รมน. จะวางนโยบายปราบ ผกค. อย่างไร

พลเอกเปรม ตอบว่า

"นโยบายเดิมดีอยู่แล้ว แต่จะเน้นให้ ผกค. ลดน้อยลง ด้วยวิธีการวิงวอนให้เข้ามามอบตัว ถ้าไม่เข้ามามอบก็เสียใจ คงปล่อยให้เขาอยู่โดดเดี่ยวในป่า ส่วนที่จะให้ไปพบเพื่อรับตัวนั้นก็ยินดีจะไป แต่ต้องซื่อตรงต่อกัน อย่าทำเบี้ยวเหมือนกรณีที่จังหวัดเชียงราย"

พลเอกเปรม กล่าวว่า

"บ้านเมืองของเราจะอยู่รอดได้ เพราะพระสยามเทวาธิราชและบารมีพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ซึ่งเป็นหลักครองใจของปวงชนชาวไทย มิฉะนั้นบ้านเมืองอาจจะยุ่งยากมากกว่านี้"

ตอนท้ายของคำสัมภาษณ์ พลเอกเปรมขอร้องให้สื่อมวลชนทุกสาขา ร่วมกันประนามพวกข้าราชการที่คอร์รัปชั่น และกลุ่มอิทธิพล ช่วยแนะนำประชาชนอย่าคบค้าสมาคมกับข้าราชการที่คอร์รัปชั่นและกลุ่มอิทธิพล

พลเอกเปรม กล่าวว่า

"พวกคอร์รัปชั่นและกลุ่มอิทธิพล ทำให้สุจริตชนได้รับความชอกช้ำใจมากต่อมาก จึงต้องร่วมมือกันปราบจริง ๆ

ถ้าเราแก้ปัญหาคอร์รัปชั่น และแก้ปัญหาแหล่งอิทธิพลลงได้บ้านเมืองเราจะเรียบร้อยและอยู่รอด" ผู้บัญชาการทหารบกคนใหม่กล่าวในที่สุด

คำของแม่ทัพบกนี้ แสดงว่ามีความห่วงใยถึงข้าราชการทำคอร์รัปชั่น และแหล่งอิทธิพลครอบคลุมเข้ามาในวงราชการ อันเป็นสาเหตุทำให้ประชาชนหมดความเคารพนับถือ หมดความเลื่อมใสและหมดความเกรงใจ แล้วเขาแสวงหาผู้ปกครองใหม่ เปรียบเหมือนกบเลือกนาย ประชาชนดิ้นรนหาความสุขและแสวงหาความยุติธรรม ความเป็นธรรมในการปกครองอันเป็นเสรีภาพของมนุษย์

ข้าพเจ้าจึงมีความรู้สึกว่า การจะปราบคอมมิวนิสต์นั้น ย่อม

จะต้องปราบคอร์รัปชั่นก่อน "หรือการปราบคอร์รัปชั่นเท่ากับการปราบคอมมิวนิสต์"

ประเทศเพื่อนบ้านตกเป็นเหยื่อของคอมมิวนิสต์ เพราะผู้ปกครองประเทศ "คอร์รัปชั่น" เป็นปัจจัย

คำขวัญของพลเอกเปรม

"เราไม่มีเวลาจะมาหลอกกันต่อไปอีกแล้ว" ผู้กล่าวคำขวัญประโยคนี้คือ พลเอกเปรม ติณสูลานนท์"

ตอนนี้ท่าน "ดัง" ขึ้น เป็นทั้งผู้บัญชาการทหารบก และรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย อำนาจของท่านหวิด ๆ จอมพลประภาส จารุเสถียรในสมัยหนึ่งทีเดียว

คำขวัญของคุณเปรมประโยคนี้เป็นสัจจธรรมอย่างยิ่ง ที่ทุกคนจะต้องยอมรับว่า

"เราไม่มีเวลาจะหลอกกันอีกแล้ว" บ้านเมืองเราทุกวันนี้มันเดือดร้อนวุ่นวายอย่างไร

คอร์รัปชั่น, ไม่เป็นธรรมในสังคม, ความทะเยอทะยานของคน ความเนิบนาบของระบบราชการ ชอบหวงอำนาจไว้ในส่วนกลางอย่างไม่ลืมหูลืมตา ความไร้ประสิทธิภาพที่น่าสยดสยองอย่างยิ่งของผู้พิทักษ์สันติราษฎร์

การพิจารณาปัญหาตามข้อมูล และข้อเท็จจริงอย่างเด็ดขาด การตัดสินปัญหาโดยหยิบยกข้อมูลที่เป็นประโยชน์ส่วนตัวขึ้นมาเพียงข้อเดียว แล้วปิดบังข้อเท็จจริงในส่วนที่เป็นประโยชน์แก่ประชาชนส่วนใหญ่เอาไว้อย่างกระมิดกระเมี้ยน

การใช้เงินตรานำพาตัวเองไปเข้าสู่อำนาจทางการเมือง และอิทธิพลทางการค้า

ยอมรับกันเสียทีได้ไหมว่า สิ่งที่กล่าวมานี้ระบาดอยู่ในบ้านเมืองเรา เราจะต้องกำจัดมันออกไปให้หมดสิ้น

ทั้งนี้ เราต้องจัดการก่อนที่คนในป่าจะรวบรวมกำลังได้เพียงพอ แล้วออกจากป่าเข้ามาจัดการแทนเรา

"เราไม่มีเวลาจะหลอกกันต่อไปอีกแล้ว"

เรื่องนี้ ได้มาจากบทความในคอลัมน์ "สนทะเล" แห่ง นสพ. "เดลิไทม์" ประจำวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๒๑

บทความนี้ เขียนชัดเจนไม่จำเป็นจะอธิบาย เพราะว่าท่านผู้อ่านเข้าใจดีแล้ว

๑๗. สงครามกองโจร

จาก นสพ. "ดาวสยาม" ประจำวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๒๑ เขียนโดย "โชติแสง" มีข้อความว่า

พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ เป็นนายทหารที่ผ่านการรบมาด้วยตนเองโดยตลอด ย่อมจะมีความเข้าใจ และรู้ซึ้งถึงความแข็งแกร่งของกองทัพบกเป็นอย่างดี และคงจะต้องยอมรับว่า ขีดความสามารถของกองทัพบก ยังมีอยู่ในขั้นที่น่าพอใจทั้งกำลังอาวุธและกำลังพล โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสู้รบแบบกองโจรนั้น กองทัพบกยังทำได้ห่างไกลกับเป้าหมายอยู่มาก

เมื่อพลเอกเปรม ติณสูลานนท์ผู้คลุกคลีกับการต่อสู้รบปราบปรามเสี้ยนหนามของแผ่นดิน ได้ขึ้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการกองทัพบกแล้ว งานชิ้นแรกที่ผู้บัญชาการทหารบกคนใหม่น่าจะกระทำในทันทีก็คือ "การเร่งฝึกฝนให้กองกำลังต่าง ๆ ของกองทัพบกทุก ๆ ภาค มีขีดความสามารถในการที่จะออกไปปฏิบัติการกวาดล้างตอบโต้ ด้วยการสู้รบแบบกองโจรและสงครามจรยุทธ ที่ฝ่ายตรงข้ามใช้ทำลายทหารไทยอยู่ในขณะนี้

เหตุที่กำลังกองทัพบก ไม่มีขีดความสามารถในการรบแบบกองโจรนั้น เนื่องจากขาดการฝึกอย่างจริงจังในรูปแบบสงครามกองโจร เหมือนที่ฝ่ายคอมมิวนิสต์กำลังปฏิบัติการอยู่

เมื่อพลรบได้รับการฝึกที่ไม่ดีพอ ความมั่นใจในตัวเองก็มีน้อย เมื่อปล่อยให้ไปซุ่มตัวอยู่ในป่าในเขา หรือให้เดินทางไปปฏิ

ปฏิการในตอนกลางคืนตามลำพังตนเอง หรือมีเพื่อนร่วมทีมจำนวนน้อยก็เกิดความกลัวขึ้น ทำให้ไม่สามารถในการรบแบบกองโจร

เพราะฉะนั้นจึงหวังว่า เมื่อทหารไทยได้ผู้บัญชาการกองทัพบก ผู้ที่คลุกคลีอยู่กับการสู้รบอย่างใกล้ชิดกับคอมมิวนิสต์ แม่ทัพบกคนใหม่ คงจะแก้ไขปรับปรุง สมรรถภาพ ของกองทัพบก ให้เกรียงไกรเป็นที่ครั่นคร้ามของศัตรูทั้งภายในและภายนอกประเทศ

คนไทยเรานั้น มีความห้าวหาญอยู่ในสายเลือดแล้ว เมื่อได้ผู้บังคับบัญชาที่เป็นนักรบเช่นนี้ กำลังใจและกำลังความสามารถของกองทัพไทยก็น่าจะเข้มแข็ง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง "การสู้รบในแบบสงครามกองโจรที่เหนือกว่าศัตรู

"โชติแสง"

คำกลอนของ "สหายดาว"

เรื่องนี้ข้าพเจ้าคัดลอกมาจาก นสพ. ฉบับหนึ่ง เมื่อเดือนตุลาคม ๒๕๒๑ จำไม่ได้ว่าชื่อหนังสือพิมพ์ว่าอะไร ผู้เขียนมีนามปากกาว่า

"ทวน สีแดง" เขาเขียนว่า

ครั้งหนึ่ง ทหารเข้าไปกวาดล้างผู้ก่อการร้ายคอมมินิสต์ในป่าแห่งหนึ่ง

ยึดค่าย, ยึดเสบียง, ยึดอาวุธ, ยึดเอกสารได้มาก ตรวจดูเอกสารได้พบจดหมาย ซึ่งความจริงน่าจะเรียกว่า "เพลงยาว" มากกว่า เบ็นของนักศึกษาหญิงที่เข้าบ่าไปตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ มีชื่อเล่นว่า "ดาว"

"สหายดาว" เขียนถึงเพื่อนผู้ร่วมอุดมการณ์เดียวกัน เข้าใจว่ายังหาทางส่งออกมานอกบ่าไม่ได้ ข้อความในจดหมายนั้นหรือเพลงยาวฉบับนั้นมีดังนี้

คืนฟ้าโศก เดือนหมอง "ดาว" ร้องไห้
กับเด็กหนุ่ม ที่เปลี่ยวใจ ที่ในบ่า
เลือดเคยข้น เดือดพล่าน ซ่านวิญญา
และศรัทธา เคยมั่น เริ่มสั่นคลอน
คิดถึงบ้าน คิดถึงแม่ คิดถึงพ่อ
ที่เฝ้ารอ วันพบ จนภาพหลอน
เพิ่งนึกซึ้ง พ่อนัก รักอาวรณ์
เคยสั่งสอน ให้รักชาติ ศาสน์, ราชันย์
อยู่ที่นี่ ทุกข์ยาก ลำบากนัก
ไม่เหมือนหลัก ทฤษฎี ที่ลูกฝัน
กินนอนอยู่ จำกัด ปฏิบัติมัน
เบ็นชีวิต ประจำวัน น่าหน่ายใจ

บ่าไม่สวย อย่างลูกผื้น นั้นดอกพ่อ
อยากจะขอ ไปไหนไหน ให้พ้นที่
ยิ่งนานวัน เบื่อการฆ่า พล่าชีวี
นี่หรือนี่ ล้วนสีหน้า ภาษาไทย

กาลเวลา ผ่านไป เท่าไรแล้ว
ไร้วี่แวว ฟ้าสีทอง ผ่องอำไพ
ก็มัวแต่ ฆ่ากัน ทุกวันไป
แล้วเมื่อไร บ้านเมือง จะเฟื่องฟู

จบรำพึง หนุ่มเลาะกาย แฝงไม้พุ่ม
เงียบครอบคลุม ป่ากว้าง ร้างคนอยู่
เขาถลา แล่นไป ไม่ทันดู
เสียงปืนพรู หนุ่มล้ม สิ้นลมปราณ.

จาก "สหายดาว" ผู้ร่วมสู้มากับเธอ.

"ทวน สีแดง"

พิมพ์ที่ ๑๕๖ ร.พ. มนตรี เชิงสะพานบางลำภู ม.ร.ว. หญิงนันทา สนิทวงศ์
ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา ๒๕๒๒ โทร. ๒๗๒๐๘๕๕